ÎMPĂRATUL GHEȚURILOR

ANA-MARIA NEGRILĂ

Tehnoredactare: Anet Software
Paginare şi prepress: Cristina Petre
Coperta: Tudor Popa

Colecţie apărută sub îngrijirea lui Florin Pîtea

Editor: Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

NEGRILĂ, ANA-MARIA
Împăratul gheţurilor/ Ana-Maria Negrilă.
Bucureşti: Diasfera 2006
ISBN (10) 973-99251-5-4; ISBN (13) 978-973-99251-5-0

821.135.1-31

Copyright (c) Ana-Maria Negrilă 2005

Acest volum este o operă de ficţiune. Orice asemănare cu persoane, instituţii, locuri sau fapte reale este pur întâmplătoare şi neintenţionată de către autor.

Pentru informaţii suplimentare, vizitaţi www.diasfera.ro/negrila

© 2006 – Editura DIASFERA
internet: www.diasfera.ro / **email**: office@diasfera.ro

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii DIASFERA.
Nici o parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea scrisă a Editurii DIASFERA.

Ana-Maria Negrilă

Împăratul gheţurilor

DIASFERA
WWW.DIASFERA.RO

Moto:
"Adevăratul împărat este Împăratul gheţurilor"
(W. Snevtes)

1.

Cărţile de joc pluteau peste tot, împrăştiindu-se peste oraş ca frunzele unui copac primordial crescut deasupra lumii, borcanele cu fetuşi se spărgeau pe podeaua de lemn formând bălţi de formol ce pătau copertele revistelor de chiromanţie, cutiile cu rădăcini de mandragoră, leac pentru melancolia mea ce avea să vină, se răsturnau peste ecranul unui Sakya mânjit de culorile fractalilor, iar eu mă uitam stană de piatră cum totul se prăbuşea în jur, cum oraşul vibra obosit, iar cerul se rotea deasupra blocurilor. Vedeam toate acestea prin fereastra cu vitraliu rămasă intactă prin cine ştie ce minune. Mă uitam prin ochii de sticlă roşie ai cerbului ale cărui coarne de-un alb murdar se îndoiau gata să iasă din rama plumbuită. Tremuram şi eu împreună cu oraşul, cu oamenii, cu lumea întreagă.

Totul începuse cu trei bubuituri. Iniţial crezusem că erau loviturile incorecte ale tobei ce bătea ritmul melodiei din Cuibul lui Gaiber. Muzica se unduia tânguitoare, iar sunetele instrumentelor cu coarde ale grupului de vânători mă duceau cu gândul la foşnetul zăpezii ce se aşeza pe câmpiile nordului, la şuieratul vântului printre gheţari, la florile acelea albe şi cristaline apărute printre troiene, la sentimentul pe care-l aveam când priveam statuile pe care Norsen le sculptase cu ani în urmă pe când umbla din sat în sat, căutându-şi adăpost. Melodia îmi atrăsese atenţia şi, pentru o clipă, începusem să trag cu urechea fără să mai fiu atentă la clientul ce se învârtea prin magazinul meu, cotrobăind printre cărţile ieftine de magie şi cutiile cu

prafuri aromate.

Mă plictiseam şi aş fi preferat să vând ceva în dimineaţa aceea, dar, din păcate, tipul se uita mai mult la mine decât la exponate. Îşi trăgea nasul cu putere şi mă măsura când i se părea că nu-l observam. Asta mă făcea să fiu uşor nervoasă şi aş fi vrut să am mai la îndemână arma ascunsă sub tejghea. Poate intenţiona doar să fure câte ceva, deşi nici unul din obiectele de pe rafturi nu valora prea mult. Antichităţi egiptene şi islamice, babiloniene şi renascentiste, greceşti şi romane expuse în această ordine, ororile obişnuite, coclite şi prăfuite, dar vechi numai de câţiva ani. Printre toate acestea, tipul se unduia de parcă n-ar fi avut nimic altceva de făcut, iar eu ascultam cu o ureche zgomotele din magazin şi cu alta, melodia lui Gaiber ce începea să scadă în intensitate.

Şi, dintr-o dată, linişte. Nu mai auzeam decât foşnetul cărţilor pe care bărbatul le lua de pe raft şi le frunzărea. M-am ridicat din spatele tejghelei şi m-am apropiat de el în timp ce raza unui aparat de supraveghere îşi croia drum printre statuetele de sfincşi aşezate de-o parte şi de alta a intrării în magazin. Motorul zbârnâia afară şi acum înţelegeam de ce muzica încetase atât de brusc şi petrecerea de la Cuibul lui Gaiber îşi pierduse din veselie. Erau ospitalierii – paznicii vieţii şi-ai bunurilor noastre, Eminenţele Cenuşii ale oraşului. Un timp, am stat şi-am urmărit cum fasciculul se mişca prin cameră, iar sticlele şi alambicurile de pe rafturi căpătau o nouă strălucire şi aparenţă, de parcă ar fi dat naştere, din lumini şi umbre, unui miraculos mercur al filozofilor. Apoi, m-am apropiat de ferestre şi-am privit aparatul ca un enorm bulgăre de metal plutind în spaţiul dintre blocuri. Ştiam că n-aveam nici un motiv să mă tem, dar resimţeam din plin neliniştea ce însoţea apariţia ospitalierilor.

– Pe cine or fi căutând? mă întrebă bărbatul.

În timp ce mă uitam afară, se apropiase şi acum mă fixa cu ochii metalici acoperiţi de pleoape cenuşii. Era tuns scurt, dar, pe alocuri, smocuri albe se adunaseră pe fundalul părului negru în forme ce aminteau de desenul precis al unei table de şah. Nu părea ameninţător, ci doar ciudat.

– Cât costă? mă întrebă.

În mână ţinea un exemplar legat în piele maro din cartea

lui Andres Lodno, *Farmacie mitologică*. Din câte îmi aminteam, era un tratat de medicină în care bolile trupului şi ale sufletului erau vindecate cu amestecuri de prafuri de trandafir, rădăcină de mandragoră, nucşoară, aur şi argint.

I-am spus preţul, dar nu a părut interesat, aşa că m-am întors în spatele biroului şi l-am lăsat să se plimbe în continuare printre exponate. Nu părea să se grăbească, poate doar îşi petrecea timpul în aşteptarea cuiva, sau pândea un moment de neatenţie din partea mea ca să-şi însuşească vreun exemplar mai ispititor din colecţia de capete împăiate.

– Dacă îţi plac cărţile de acest tip, mai am şi unele ceva mai valoroase şi mult mai inteligibile. *Lumea ierburilor* a lui Ardabert Fomill, i-am spus. O carte care mi-a schimbat viaţa.

Mi-a zâmbit.

– Mă atrag ciudăţeniile, atât în cărţi cât şi la oameni.

Am zâmbit şi eu.

– Din păcate, eu nu vând decât articole din prima categorie, i-am zis fără să ştiu de ce aş fi glumit cu el. Mă intriga, dar nu într-atât.

– De ce din păcate? mă întrebă şi apoi adăugă pe un ton de conversaţie uşoară: Dacă ai vinde oameni, ai fi mai bine plătită? Totuşi, în zilele noastre, singurii de pe urma cărora poţi câştiga ceva sunt pre-văzătorii.

Am tăcut. Poate că fusese numai o observaţie inocentă, dar asta nu însemna că-mi plăcuse. Un timp, nici unul din noi n-a mai spus nimic, iar bărbatul şi-a îndreptat din nou atenţia asupra cărţilor. M-am retras şi l-am privit cum se învârtea din nou fără rost, cum lua retortele, cum ridica eprubetele la lumină pentru a le cerceta conţinutul, cum agita borcanele cu peşti în formol şi cum se uita cu atenţie la capul mumificat aşezat în mijlocul unei Sfere Armilare de pe marginile căreia porneau fire conectoare ce se înfigeau în cele trei jack-uri săpate în fruntea veştedă. Iar, în acest timp, muzica de la Cuibul lui Gaiber se revărsa din nou, semn că ospitalierii se îndepărtaseră.

Magazinul meu nu era mare, n-aveam nici prea mulţi clienţi, dar suficienţi ca zilele să nu mi se pară dezolant de lipsite de activitate. N-aveam cu adevărat nevoie de banii pe care-i câştigam astfel, ci doar vroiam un refugiu, liniştea pe care ţi-o

dau cărţile şi lucrurile frumoase. Uneori mă jucam şi cu destinul şi mă prefăceam că-l descifrez din desenele cărţilor de tarot, deşi metoda mea era mult mai sigură, dar şi mult mai primejdioasă, fiind interzisă de Consiliu. Orice aş fi crezut, mă feream să am dreptate de fiecare dată şi să interpretez semnele astfel încât să dau naştere la suspiciuni.

În acel moment însă acordurile melodiei la modă, faţa bărbatului ca o pată lividă în mijlocul semiobscurităţii din magazin, prezenţa ameninţătoare a ospitalierilor, îmi dădeau senzaţia de pericol iminent. Deodată, în mijlocul veseliei din restaurant, muzica se poticni, parcă, şi pe undeva se strecură o notă falsă în timp ce podeaua magazinului începu să trepideze şi auzii alambicurile cloncănind pe rafturi şi, apoi prăbuşindu-se într-o explozie de mii de cioburi.

M-am repezit afară mânată de-un impuls înainte ca magazinul să înceapă să se dărâme, iar când m-am uitat pe cer, am întrezărit ochiul Vârtejului, al Maelstromului – o roată cu nouă spiţe azvârlită printre nori.

În urma mea, bărbatul alerga şi el, încât am ajuns amândoi pe prima scară. Am coborât în fugă două sau trei niveluri, gata să alunec pe treptele metalice mai jos de banca Fas, cu emblema celor trei pungi albastre din care se rostogoleau galbeni. Acolo m-am lovit de-un bărbat îmbrăcat într-un costum închis la culoare, un nebun care alerga în sens opus. O clipă am întors capul şi-am văzut cravata roşie care-i flutura peste umăr. Unde se ducea? Urca spre bancă? Poate era unul din angajaţi care, cuprins de panică, îşi imagina că se mai putea salva ceva după ce ochiul Maelstromului se oprise deasupra blocului...

Singura scăpare rămâneau scările. Să ajung destul de departe şi să am noroc să nu se fisureze şi să mă arunce la nivelul zăpezii. Alergam cât puteam de repede şi parcă mă şi vedeam zdrobită pe unul din drumurile de gheaţă, zăcând fără faţă şi fără formă, dar poate încă destul de apetisantă pentru a servi drept festin la masa vreunui reeducat. Am traversat pasarela şase şi m-am oprit. Când am privit din nou în sus, acoperişul magazinului meu zbura prin aer, bucată cu bucată, zidurile se rupeau şi se roteau deasupra mea, ploua cu zidărie, un praf alb începea să acopere totul, intrându-mi în nas şi împiedicându-mă să respir; de jur împrejur,

oamenii tuşeau. Ochii îmi lăcrimau; îmi venea să ţip, să acopăr uruitul acela, scrâşnetul de fiare care mă înnebunea.

Câteva clipe şi banca Fas dispăru, urmată de mărfurile din depozitele Konsol şi apoi totul se sfârşi o dată cu uruitul şi cu loviturile ritmice – suite de câte trei bubuituri – care se îndepărtau încet, pulsând deasupra oraşului. Nici muzica lui Gaiber nu se mai auzea. La Cuibul Neprihănirii şi pe terasa Palatului Firidelor se lăsase liniştea. Eram singură, ciudatul meu client dispăruse şi mă ţineam de balustradă încercând să mă concentrez şi să scap de senzaţia că blocul se cutremura din temelii.

Totuşi, urmările Vârtejului se mai făcură simţite deoarece pasarela şapte se nărui asurzitor, iar praful se ridică din nou în aer. Blocul tresăltă, iar eu am strâns şi mai mult balustrada, aşteptându-mă să văd cum podeaua cu plăci albastre se fisura, cum crăpăturile scoteau la iveală armătura şi cum dintr-o dată zburam şi simţeam golul căderii. Vedeam aburii ce se ridicau din instalaţiile distruse şi eram învăluită într-un nor des în care fulgerele se descărcau doar la câţiva paşi.

Dar asta nu era decât una din viziunile mele născute din teamă şi din şocul salvării, aşa că treptat mă linişteam, reveneam la realitate şi-i vedeam pe cei câţiva curioşi ce se aplecau peste golul dintre construcţii uitându-se în sus. Spuneau ceva, comentau, iar eu mă gândeam: „Ce bine că n-au fost victime!". poate doar cumpărătorul de mai devreme pe care nu-l mai văzusem de ceva timp. Aşa că mă bucuram că oamenii scăpaseră teferi şi încă nu-mi dădeam seama că magazinul meu fusese distrus şi pierdusem nu atât banii pe care-i investisem, cât singurul obstacol între mine şi singurătatea totală.

Un balot de stofă trecu vâjâind pe lângă mine, apoi o ladă cu sticle şi încă una, ca într-o ploaie de meteoriţi, diferite obiecte se deplasau prin aer, unele plutind în curentul ce şuiera printre blocuri. Foi de hârtie, ambalaje, câteva cutii de conserve, aparate, fragmente de ţevi interioare, mobile, sticle, lăzi cu alimente, cioburile de care trebuia să mă feresc, toate ajungeau jos şi se afundau în zăpadă. De acolo, de la şase, se vedeau craterele săpate în stratul alb – mici puncte mai închise la culoare în zăpada murdărită de gunoaiele acestei lumi.

– N-o să rămână mult. O să le culeagă săracii, spuse cineva chiar lângă mine.

Am tresărit fără să vreau, de fapt tot trupul îmi tresălta fără să-l pot controla, la fiecare mişcare pe care-o făceam. Tremuram, mă ţineam de balustradă, dar, în rest, vedeam lucrurile cu o claritate neobişnuită, de parcă Vârtejul şi distrugerea magazinului ar fi fost înregistrate, iar eu le-aş fi vizionat cu detaşare, redate pe unul din panourile publicitare.

– Sticlele s-au spart, am zis întorcând capul.

Era acelaşi tip care intrase în dugheana mea înainte de izbucnirea Vârtejului. Cel pe care-l bănuisem că vroia să fure şi apoi îmi imaginasem că murise în timpul dezastrului general. Totuşi, reuşise să scape şi nu-mi venea să cred că îndrăznise să ia liftul şi se salvase înainte de prăbuşirea cabinei. L-am privit cu atenţie, încercând să trec dincolo de faţa aceea rotundă, inexpresivă, cu ochii metalici, dar acolo unde vroiam eu să ajung nu părea să se afle nimic. Oricât m-aş fi concentrat să-i pătrund gândurile, bărbatul nu degaja nimic, nici un sentiment sau imagine, de parcă nici n-ar fi existat, iar eu aş fi sondat aerul sau Vârtejul. Era ca un imens gol apărut brusc lângă mine, dar poate că totul nu era decât un blocaj mental îndelung exersat, un ecran de fum pe care l-aş fi spulberat imediat în alte condiţii. În acel moment însă îmi era imposibil.

Îmi aminteam cum se uitase la exponate, la capetele împăiate, la rădăcinile mirosind a pământ şi apoi îmi zâmbise în acelaşi fel. Îi ţinusem minte hainele galbene c-un imprimeu de guri căscate desenate în alb şi cu limbi mov atârnând afară. Galbenul reprezenta gelozia, albul era culoarea gheţii şi-a Cuibului Neprihănirii, iar movul reprezenta moartea în clipa în care tot ce era omenesc începea să se strâmbe şi să se spulbere. De aceea vânătorii aveau dreptate să arunce cadavrele pe câmpiile de gheaţă, iar movul nu era şi n-avea să fie niciodată culoarea lor. Gurile căscate ar fi însemnat deschidere şi comunicare dacă n-ar fi fost blocate de limbile umflate şi vinete. Nu-mi plăcea, nu-mi inspira încredere, cu toate că-mi zâmbea, iar prezenţa lui îmi tulbura concentrarea.

– Sticlele s-au spart, dar materialele, pânza, lăzile ar putea fi încă folosite. Aşa cum stau lucrurile acum, fiecare Vârtej constituie un noroc, pentru că ia forma unei donaţii generoase din partea Consiliului către dragii noştri concetăţeni mai puţin norocoşi.

„Dragii noştri concetăţeni mai puţin norocoşi?" mi-am zis. Pe cine vroia el să păcălească? Vocea insinuantă, dreasă cu şapte rânduri de miere şi de unsori, aparţinea unui ospitalier care probabil plecase în căutare de victime. Crezuse că şocul ultimelor evenimente avea să mă facă să vorbesc, să învinuiesc Consiliul, să blestem soarta şi cele trei facţiuni politice: Fas, Kod-Konsol şi Benez. Poate plănuise să mă abordeze în magazin, apoi mă urmărise crezând că avea să-i meargă mai uşor decât cu muncitorii pe care încerca să-i ademenească prin baruri. Un trădător, un mort-viu care-i vâna nu numai pe psihici, dar şi pe cei care trăiau mai jos de nivelul trei. O fantomă dintr-o viaţă pe care crezusem c-o părăsisem o dată pentru totdeauna, un dezastru care se încheiase când cumpărasem magazinul, dar care se întorsese la mine sub ochiul Maelstromului, în ziua aceea nefastă. Probabil că făcea parte dintre acei ospitalieri ce reprezentau poliţia Consiliului şi zvonuri despre abilităţile mele de psihic ajunseseră mai departe decât îmi imaginasem.

M-am răsucit către el. Ochii îi erau lunecoşi, iar zâmbetul îi stătea lipit pe faţă, fără să se mişte, de parcă buzele i-ar fi fost desenate. Totuşi, colţurile gurii îi tresăreau uşor. Era încordat. Mi-a făcut plăcere să constat asta.

– Oamenii care muncesc n-au nevoie de pomeni, iar ceilalţi... Toată lumea este fericită, iar săracii nici nu există deoarece trăiesc în case confortabile şi se hrănesc de trei ori pe zi. Să spui că oamenii au nevoie de donaţii e ca şi cum ai fi neîncrezător în reformele Consiliului nostru. În locul tău aş fi mai atent ce spun, pentru că muncitorii nu agreează asemenea vorbe.

M-a ascultat cu atenţie, de parcă i-aş fi zis lucruri extrem de interesante, faţa i-a rămas imobilă, doar zâmbetul i s-a mai accentuat. Nu se supărase pe mine. Venise să mă caute, iar întâlnirea noastră trebuia să pară întâmplătoare. Oricât de confuză aş fi fost, ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Nici un eveniment n-avea loc în oraş fără un plan prestabilit, fără ca vizionarii să-l fi visat, iar Consiliul să fi aflat despre el şi să-l fi turnat deja în tipare.

Oare şi Vârtejul făcea parte dintr-un plan? M-am uitat în sus. Banca Fas dispăruse în nori cu seiful plin de milioane sau sute de milioane, cu lingourile ştanţate cu sigla triunghiulară,

cu angajaţi şi, poate, cu director cu tot. "Doamne, de ce să mi se distrugă magazinul?" m-am gândit.

– Timpul seamănă cu ceasurile puse la uscat, picurând orele, minutele, secundele. Ai avut noroc c-ai scăpat mai devreme. Fie ca norocul să te însoţească mereu, Sich! mi-a zis bărbatul făcându-mi un semn vag din mână şi îndepărtându-se.

L-am urmărit cum se căţăra pe scară până la etajul următor şi cum dispărea după un parapet. Nu-mi plăcea că-mi ştia numele şi nu înţelegeam ce vroia să spună. Fraza lui îmi suna cunoscută, dar nu ca şi cum aş fi auzit-o undeva, ci, mai degrabă, ca şi când aş fi văzut-o undeva de curând. Ceva atât de familiar, încât aveam senzaţia că răspunsul se afla deja etalat în faţa mea. Nimic nu-mi trecea însă prin minte.

Pe pasarelă nu mai era nimeni, dar, dincolo de pereţii de sticlă, vedeam forfota oraşului, oamenii în haine colorate cărându-şi lucrurile spre etajele inferioare, echipele de intervenţie în salopete roşii ce alergau spre locul dezastrului, mai departe, întreaga încrengătură a străzilor, geamurile sclipind într-un soare ce apăruse uimitor de puternic printr-o spărtură a norilor, pasarelele ca nişte fibre roşii legate de trunchiurile albe ale blocurilor, maşinile alergând pe şoselele acoperite, iar, mult mai departe, pilonii pe care se înălţau construcţiile de la periferie, zidurile ce împrejmuiau citadela şi turnurile instalaţiilor negre ce topeau zăpada, protejându-ne de apăsarea gheţii şi asigurându-ne una din sursele de existenţă.

M-am întors spre scară, apoi am auzit alte câteva bubuituri şi m-am agăţat din nou de balustradă, dar nu erau decât primele acorduri ale muzicii ce se revărsa din nou din Cuibul lui Gaiber. Vocile în armonie povesteau că nimic nu era pierdut pe lume şi că orice întrebare îşi avea dezlegare dacă vroiai să cauţi, orice durere îşi afla leacul dacă îndrăzneai să speri. Viaţa mergea înainte, fiecare îşi trăia clipa, ora care putea oricând să se prelungească în eternitate.

Totuşi, în acel moment, îmi era greu să-mi imaginez că puteam s-o iau de la început. Ştiam că senzaţia aceea avea să dispară, dar nu reuşeam să mă abţin. Obrajii îmi erau umezi, dar aerul cald din interiorul pasarelei mă făcea să mă simt în siguranţă. Întotdeauna după un dezastru, sistemul de încălzire creştea

temperatura cu câteva grade şi, deşi explicaţia era probabil una de ordin practic, eu întotdeauna o asociasem încercării Consiliului de-a linişti populaţia, creându-i iluzia de confort.

Nu-mi amintesc dacă am plâns sau dacă numai m-am smiorcăit puţin sub cerul ce se întuneca în timp ce priveam ultimele lucruri rămase din magazin – două cărţi de joc ce ajunseseră plutind până la mine şi apoi se lăsaseră uşor pe terasă. Am vrut să le iau şi să le păstrez ca amintire şi cred că deja mă obişnuisem cu ideea că mica mea dugheană era un episod încheiat. Cărţile căzuseră cu faţa în jos şi proveneau din pachete diferite, unul cu desene roşii, altul verzi. Când le-am cules, am văzut că erau doi şeptari de pică, un îndoit dezastru. Le-am aruncat în golul dintre clădiri şi-am plecat spre casă o dată cu aprinderea primelor lumini.

Seara creştea rece şi clară, ca atâtea alte nopţi, iar deasupra oraşului se înălţă constelaţia scorpionului palidă şi foarte îndepărtată. Cerul era gri-argintiu ca o foaie de aluminiu, iar Maelstromul fusese ca o spărtură circulară, primejdioasă, care absorbise dintr-o dată cele şase etaje rezidenţiale ale Construcţiei Host.

Mă aflam pe-o altă pasarelă şapte, cea a blocului numit Şapte Destin, din clădirea marilor concerne. „Ce uşor ar fi fost ca Vârtejul să fi distrus Destinul în locul Hostului!" mi-am spus. „D-ul cu echipamentele lui moderne, cu lifturile ce înlocuiseră scările metalice." Blocul în care eu nu avusesem destui bani să-mi deschid magazinul. Pierdusem deoarece afacerea fusese de tipul celor pe care fratele meu obişnuia să le numească prea riscante pentru oamenii ca noi.

Îmi simţeam fruntea amorţită. Mâinile mi se lipeau la contactul cu metalul îngheţat al balustradei, amintindu-mi că singurul lucru care nu putea fi prevăzut era Vârtejul. Stăteam şi priveam drept înainte şi dintr-o dată am avut viziunea unei câmpii vălurite şi albe ce mi se desfăşura înaintea ochilor ca o imensă acuarelă. Învelit cu o pătură, un vânător aştepta şi el venirea nopţii. Lenevea cu ochii la cer, iar, în jurul lui, câinii albi şi negri se odihneau cu botul pe labe, cu ochii căprui larg deschişi şi atenţi, cu urechile ciulite, de parcă ar fi fost posibil să mă simtă.

Atmosfera era calmă şi rece, iar chipul pe jumătate ascuns al vânătorului semăna cu feţele statuilor lui Norsen, cu Împăratul gheţurilor. Mirosea a fum. În apropiere se afla probabil un sat ascuns printre troiene. Fumul exista însă şi în lumea mea, iar oraşul era luminat de flăcările blocului Host, care ardea nu foarte departe. Fumul se aduna în jurul blocului, curenţii îl făceau să se rotească, să-i crească braţe, să semene cu poza unei caracatiţe pe care-o văzusem într-una din cărţile mele. Cu cât lumina scădea în intensitate, focul ce ardea în interior se multiplica în miile de geamuri ale celorlalte blocuri, şi astfel tot oraşul părea să fie scăldat în lumina trandafirie a unui fals răsărit.

Oamenii alergau deja pe lângă mine şi m-ar fi lovit dacă nu m-aş fi tras la adăpost. Viziunea se încheiase atât de brusc, încât nu reuşeam să-i găsesc un înţeles. Nu mi se mai întâmplase de foarte mult timp să văd ce se afla dincolo de oraş. Într-o perioadă, înainte de moartea fratelui meu, legătura cu lumea vânătorilor fusese mai puternică, apoi, treptat, aceasta se subţiase şi, în momentul în care mă hotărâsem se lucrez pentru Consiliu, dispăruse aproape de tot. Acum revenise însă şi nu reuşeam să pun totul doar pe seama şocului. Avea să se întâmple ceva, iar trecutul avea să se întoarcă la mine.

Am luat un lift din cele pe care Consiliul le punea la dispoziţia vizitatorilor de pe Destin. Mai larg şi mai elegant decât celelalte, se deplasa silenţios, agăţat de-o latură a clădirii, dând călătorului impresia că se prăbuşea în gol cu mişcări încetinite, de coşmar. Niciodată nu înţelesesem de ce aceste lifturi erau atât de căutate, când ar fi trebuit să fie ocolite pentru spaima şi nesiguranţa pe care-o ofereau, dar asta era o caracteristică a oamenilor din acest oraş, care se aventuraseră pe gheaţă şi înduraseră frigul şi viscolul ce domneau în câmpie şase luni pe an.

În acel moment, eram surprinzător de singură. Poate că restul oamenilor aleseseră ascensoarele mai puţin spectaculoase, dar mai rapide. Acesta era însă drumul meu zilnic spre casă şi, inconştient, paşii mă purtaseră prin locurile cunoscute.

Eram obosită. M-am rezemat de perete, de fapt un geam – oglindă prin care vedeam clădirile cu formele lor ciudate de lebede cu aripi deschise, apoi şoselele albe înfruntând curenţii

formaţi la suprafaţa solului, blocurile cu piepturile de sticlă întunecată ca nişte borte ce reţineau lumina, etajele patru, cinci şi şase deasupra cărora scria „Îndrăzneţii învinq" cu litere galbene pe fond negru, turnurile cu gâturile aplecate uşor spre dreapta şi ochii – ferestre cu vitralii, ascunzând apartamentele etajelor doisprezece.

Zona izolării şi-a ideilor năstruşnice. Acolo locuisem şi eu când eram copil şi părinţii mei erau în viaţă, când ospitalierii nu ne urmăreau încă, iar pre-văzătorii sau psihicii, organizaţi într-o grupare pe atunci numită Viitaz, trăiau liniştiţi, visând, făcând previziuni şi îngrădind puterea Consiliului. Puterea – asta însemna pentru mine zona etajelor superioare. Era forţa mentală a părinţilor mei, acea capacitate de-a vedea în viitor, dar şi de-a manipula prezentul prin cunoaşterea secretelor pe care oamenii le păzeau. Şi totuşi, părinţii mei muriseră, iar societatea Viitaz fusese interzisă, semn că orice întreprindere a oamenilor, oricât de merituoasă, îşi găsea în cele din urmă sfârşitul prin excesele membrilor săi. Iar probleme fuseseră deoarece o astfel de forţă, răspândită în mase, nu putea să nu dea naştere la invidii, la greşeli şi la false interpretări.

Deşi pre-văzătorii apăraseră oraşul de dezastre, deveniseră de temut ca organizaţie şi fuseseră eliminaţi. N-aveam multe amintiri din acea perioadă, dar, studiind sfârşitul lor, ajunsesem la concluzia că fuseseră nişte naivi, cu toată ştiinţa lor, atât timp cât crezuseră că forţa avea să fie înţeleasă, ci nu temută. Iar eu posedam multe din abilităţile lor şi preferam să mă ascund şi să uit, decât să risc să ajung în centrele de reeducare de pe Gemeni.

Am părăsit liftul şi-am traversat un şir de pasarele trecând dintr-un bloc într-altul. Drumul avea să dureze ceva timp şi poate ar fi fost mai bine s-o iau spre una din şosele, să caut un taxi şi să încetez peregrinarea aceasta prin oraş. Acasă însă nu mă aştepta nimic şi nu ştiam dacă ar fi fost înţelept din partea mea să mă închid între patru pereţi şi să rămân doar cu gândurile, fără să am nimic de făcut.

Ştiam că blocurile, pasarelele, luminile şi oamenii mă distrăgeau şi nu mă lăsau să mă cufund în sine, iar oraşul funcţiona ca o barieră de sunet şi culoare între mine şi-o nouă viziune ce încerca să se înfiripe, dar pe care-o alungam. Nu

ştiam ce avea să-mi aducă şi mă temeam că vroia să învie vreunul din episoadele din trecutul meu, pe care doream atât de mult să-l uit.

Uitare, asta ceream, uitare, linişte şi siguranţă. Exact cele trei lucruri de care nu avusesem parte până acum.

Mergeam fără ţintă, fără să văd nimic în jur, iar când mi-am dat seama că oamenii se uitau ciudat la mine, m-am oprit lângă unul din magazine. Eram în centrul oraşului, chiar în zona comercială. Piaţa era pavată cu dale aspre, roşcate, pe care fuseseră ştanţate modele cu peşti. Zona era deschisă şi pregătită pentru Sărbătoarea Anh, deşi, de obicei, panourile din sticlonit erau coborâte ca să închidă totul ermetic.

De jur împrejurul pieţei, străzile erau acoperite şi protejate împotriva frigului. Cu mult timp în urmă, unul din strămoşii lui Gaiber crease acest loc ca să amintească de vechile oraşe ce se odihneau acum acoperite de zăpadă. Străzile erau înguste şi întortocheate, iar casele nu crescuseră mai mult de două etaje, expunându-şi faţadele colorate, împodobite cu statui de femei, ce susţineau frontispicii bogate.

Interioarele erau şi ele copiate după cine ştie ce imagini din trecut, iar ghirlandele aurii înconjurau frescele cu scene ale unor religii de mult dispărute. Aşa cum mă interesa literatura, nici arta nu vroiam să-mi fie străină şi pe marginea tablourilor citeam nume ca Duccio cu pescarii lui coborându-şi plasele într-o mare verde, sub binecuvântarea unui personaj sfânt, Ambrogio Lorenzetti cu imaginea uşor strâmbă a unui oraş ce închidea între ziduri case roşii şi verzi, Jan van Eyck cu tinerii cântând la instrumente muzicale cu forme ciudate. Iar apoi, Rogier Van Der Weyden, Maestrul din Moulins, Petrus Christus, Perugio şi Giorgione cu portretele oamenilor din trecut îmbrăcaţi în veşminte ciudate, dar cu feţe atât de asemănătoare celor pe care le vedeam pe stradă în fiecare zi.

Magazinele de aici erau scumpe, iar banii se simţeau în toate decoraţiunile şi piesele de mobilier, respirau din pielea întunecată a scaunelor, din perdelele grele de brocart, din lămpile din lacrimi de cristal, din statuete, din toate mărfurile ce semănau atât de bine cu cele oferite de mine, dar cât de simple şi cât de valoroase! Acesta era locul unde mă duceam când vroiam să iau o hotărâre.

Pe aici mă plimbam şi acum, trecând de la o stradă la alta şi mai apoi, urcând spre alte zone, deoarece tot centrul era creat prin suprapuneri, iar casele, deşi nu se vedea, se aflau practic construite unele peste celelalte, despărţite doar de plafonul etajului următor.

Cu cât urcam mai mult, cu atât se făcea mai cald, semn că uriaşele aclimatizoare funcţionau suflând aerul la nivelul pavajului. Mirosea a flori, iar pomii plantaţi în ghivece, proveniţi din serele blocului doi, îşi mişcau frunzele în curentul cald. Aş fi putut chiar să umblu desculţă, pentru că gresia se încălzea şi ea degajând o căldură plăcută. Din când în când, mă apropiam de enormele geamuri exterioare şi, dacă priveam mai departe, dincolo de turnuri, zăream luminile Gemenilor, cele două staţii orbitale, ca două Lapis Exillis azvârlite pe cer.

Toată plimbarea mea n-avea nici un sens; oricât aş fi dorit, erau lucruri de care n-aveam cum să scap. Eram singură. Până şi fratele meu fusese condamnat pe Gemeni. Dintr-o dată, vroiam să ajung mai repede acasă. Aveam sentimentul că Vârtejul mă urmărea de fapt pe mine. Poate era un început de paranoia sau poate nu. În mulţimea ce trecea pe lângă mine, multe feţe mi se păreau cunoscute de la distanţă, ochii albaştri sau căprui mă urmăreau o clipă ca apoi, când se apropiau, să-mi dau seama că oamenii aceia îmi erau de fapt nişte străini. Unii aveau feţele ridate, dar zâmbitoare, alţii umblau posomorâţi, înveliţi în pelerine negre, muncitori în salopete, şi mulţi tineri în haine colorate, pregătiţi să iasă în zona neacoperită a centrului şi să se hârjonească în zăpadă. N-aveam nici un motiv să cred că exista o conspiraţie împotriva mea.

Oraşul era mai aglomerat ca în alte dăţi, pentru că Sărbătoarea Anh avea să înceapă peste câteva zile. Pe străzile dintre blocuri, vânătorii în săniile lor trase de câini se deplasau spre pensiunile ieftine de la etajele întâi şi doi. Era un amestec de populaţii şi de culori, de la tenul închis şi ochii piezişi ai vânătorilor la blondul spălăcit şi la paloarea celor din oraş. Atmosfera era relaxată, oamenii nu păreau să se teamă, ci, din contră, se pregăteau de petrecere, deşi Hostul ardea, învăluit în fum, iar Vârtejul ameninţa să apară din nou. Am privit în jos şi-am văzut un astfel de convoi dinspre care răsunau strigăte, lătrături,

chemări în limba parcă numai vocale a oamenilor din nord. Veneau, ca în fiecare an, să participe la sărbătoarea celor doi fraţi An şi Nh care, într-o expediţie intrată deja în legendă, descoperiseră vatra oraşului, un loc ocolit de furtuni, unde, prin stratul subţire de zăpadă, creştea iarba pitică şi albă pe care-o numiseră anh. De atunci trecuseră însă mulţi ani, iar acum stratul de zăpadă era prea gros şi se retrăgea arareori. În aceleaşi zile, se spunea că Împăratul gheţurilor apărea în oraş o dată cu prima ninsoare şi cu ultima noapte a lui Anh, venind şi îngheţând somnul şi liniştea, aducând cu el frigul iernii polare.

Centrul era împodobit, iar în mijlocul pieţei deschise se ridicase un imens castel de gheaţă, prima fortificaţie construită de An după moartea fratelui său – Nh, un cuib crenelat, strălucind în lumina reflectoarelor. M-am oprit în dreptul gardului înconjurător. Artiştii sculptaseră fiecare detaliu pe care-l pomeneau legendele şi astfel dăduseră naştere poate celei mai frumoase reprezentări pe care-o văzusem vreodată. La primul etaj se afla terasa de pe care An îşi strigase fratele în nopţile cu lună şi unde întâlnise duhul care-i povestise de puterea Împăratului gheţurilor ale cărui legi le încălcaseră.

Am făcut câţiva paşi o dată cu mulţimea şi-am admirat grădina Raahidei cu florile de gheaţă, colorate astfel încât să dea impresia de real. Erau crini tot atât de albi ca o câmpie de omăt, violete, dalii şi *boule de neige*. Apoi – arbori, portocali şi mandarini, cu frunzele alungite şi lucioase şi poame rotunde. Peste tot inflorescenţe şi colţuri luxuriante. Erau multe plante pe care nu le ştiam, iar artiştii se inspiraseră probabil din miniaturile ce împodobeau hagiografiile. Castelul amintea de dragostea lui An pentru Nh şi pentru Raahida, de credinţă, de gesturi de care acum n-am mai fi fost în stare.

Eram din ce în ce mai cufundată în gânduri şi, la un moment dat, am rămas singură lângă castel. Lumea din piaţă se strânsese în jurul unui vorbitor ca atâţia alţii, venit să propovăduiască cine ştie ce altă credinţă inspirată de Împăratul gheţurilor. Era un bărbat îmbrăcat în roşu şi verde, cu însemnele Viitaz pe piept – două cercuri concentrice de argint strălucitor. Striga ceva, înconjurat de-o mulţime în care suficienţi erau agenţi ospitalieri, ce schimbau idei în limbajul lor special numit *ohran*. Gesticula

agitat. L-am urmărit îngrijorată; încă mai tresăream când întâlneam unul din ei. Era-n pericol şi sigur c-o ştia. Probabil era una din încercările disperate de-a atrage asupra prevăzătorilor atenţia oamenilor din oraş, înainte de-a fi exterminaţi sau trimişi pe Gemeni şi reeducaţi. Aş fi vrut să pot să-l ajut, deoarece şi părinţii mei făcuseră parte din Viitaz şi fuseseră posesorii acelor forţe de care Consiliul se temea atât. Din păcate, nu era nimic de făcut.

— Feriţi-vă de ademenelile pe care Consiliul le revarsă asupra voastră, pentru că, adevărat vă spun, aşa cum sunt dulci ca mierea la gustat, ca fierea sunt ele când le înghiţiţi şi le mistuiţi. Încredeţi-vă în cei care cunosc viitorul şi ştiu că Împăratul gheţurilor s-a mâniat pe neruşinarea celor care au vrut să ridice un oraş acolo unde numai zăpada trebuia să stăpânească.

Oamenii murmurau lângă mine. Îi auzeam vorbind despre Vârtejul care tocmai apăruse, despre apăsarea zăpezii care-ar fi distrus oraşul dacă n-ar fi fost zidurile şi staţiile de topire, despre lipsa de energie care se făcea din ce în ce mai mult simţită şi despre frigul care ne ameninţa.

— Suntem la sfârşitul unei ere, continuă el. Să cerem, deci, Consiliului să mute oraşul mai spre sud, unde mai există vegetaţie, unde soarele străluceşte şi unde n-am mai fi ameninţaţi de negustorii de energie. De ce munciţi să extrageţi metalele preţioase, dacă ele nu vă ajută să trăiţi mai bine? De ce vă spetiţi, de ce vă pierdeţi copii înzestraţi pentru a fi reeducaţi, de ce să nu vă folosiţi de însuşirile lor speciale? De ce să vă temeţi de cei care au fost binecuvântaţi de Împăratul însuşi?

Mulţimea se strângea tot mai mult în jurul lui, aşa că mi-am făcut loc şi m-am tras pe-o latură a pieţei. Un grup de vânători se oprise la o oarecare distanţă şi nomazii îl ascultau cu atenţie, deşi pe feţele lor întunecate nu se putea citi nimic. Poate că-i interesa doar spectacolul, nu şi ideile.

Îmi părea rău de el, dar n-avea nici o şansă. Era tânăr, aşa cum tânăr fusese şi fratele meu când îl văzusem prima dată vorbind la o adunare Viitaz. Venisem cu părinţii mei, care-l încurajau aplaudându-l, foarte mândri de el şi încrezători în viitorul ce-l aştepta; şi cum se poate să nu fi fost, de vreme ce încercau să prevadă ce avea să vină pentru a ne pune la adăpost

de primejdii? Toţi cei din sală zâmbeau aprobator şi, oricât de mică aş fi fost, simţeam legătura spirituală dintre oameni şi ce însemna să faci parte din această organizaţie, să fii susţinut şi iubit. Fusese prima oară când îl întâlnisem pe Velmer, şi el la fel de tânăr şi de entuziast. Nimeni n-avea cum să prevadă pe atunci în ce avea să se transforme câţiva ani mai târziu.

Între timp, oratorul îşi continua expunerea şi părea să nu-i ia în seamă pe ospitalierii care se apropiau în număr din ce în ce mai mare. Când intrasem în piaţă nu-i văzusem, dar acum, la nevoie, apăruseră de nu se ştie unde. La un moment dat, cineva a aruncat o bucată de gheaţă şi l-a lovit pe tânăr în piept. Am văzut mâna unui ospitalier cum s-a ridicat încet şi cum bulgărele a pornit rostogolindu-se prin aer, sclipind pal în lumina reflectoarelor ce înconjurau piaţa.

Dintr-o dată, s-a lăsat liniştea, oamenii au tăcut, de parcă ar fi încetat să mai respire. Simţeam că erau speriaţi deoarece n-ar fi trebuit să stea să-l asculte pe acel pre-văzător denigrând Consiliul. Ştiau că paznicii aveau dreptul să-i aresteze o dată cu el. Un timp, bărbatul rămase în picioare, apoi se clătină şi dispăru într-o învălmăşeală de uniforme gri. Nimeni nu se mişcă, vânătorii nu reacţionară şi toţi urmăriră în linişte cum psihicul era târât spre lift. Cu toate acestea, m-am bucurat că lumea nu aplauda cum se întâmplase în alte dăţi; poate că prezenţa vânătorilor le impusese o urmă de decenţă.

Acesta era rezultatul invariabil al oricărei forme de protest din oraş. Nu era nimic de făcut decât să încerci să-ţi trăieşti viaţa cât mai bine şi să nu te pui rău cu ospitalierii. Şi totuşi, uneori era imposibil. M-am întors să plec şi-am observat că mă urmăreau patru uniforme gri. Nici măcar nu se deranjau să se ascundă. De ce-ar fi făcut-o? Oraşul era doar al lor. Nu vedeam nici un motiv pentru care ospitalierii m-ar fi urmărit, dar, desigur, ei n-aveau nevoie de aşa ceva. Am traversat repede strada şi m-am ascuns într-unul din pasajele ce se ramificau în apropierea supermagazinului Kod-Konsol, cu vitrinele acoperite de picturi inspirate de tablourile polare ale lui Parlett. Alături se aflau birourile liniei maritime Benez, pe care Vârtejul le distrusese la câteva minute după ce plecasem, iar mai departe se găsea alt magazin Konsol, căruia Maelstromul îi răpise patru etaje în timp

ce eu mă aflam în subsol cotrobăind printre obiectele cu preţ redus. Sigur, asta era mult prea mult, chiar şi pentru mine!

Am cotit prin tunelurile atât de familiare, am traversat pasarelă după pasarelă. Se lăsase deja noaptea, luminile se aprinseseră peste tot prin oraş şi, de acolo, de la înălţime, aveam impresia că mă aflam în mijlocul unui cer plin de stele. Metropola se întindea la nesfârşit, iar dincolo de ziduri nu domneau decât întunericul şi primejdia gheţurilor. Erau însă şi vânătorii, singurii care stăteau pavăză în faţa haosului. Cel puţin aşa credea fratele meu, chiar şi în ultimele zile în care totul părea pierdut.

Mi-am continuat drumul prin tunelurile de sticlonit, uitându-mă la pasarelele din apropiere şi la cei care le traversau. Din cauza întunericului, structurile transparente erau invizibile, iar oamenii păreau că se deplasează prin aer. Cei patru paznici se răzleţiseră, doi dintre ei mai erau încă pe urmele mele când am trecut pe lângă un alt Kod-Konsol cu vitrinele ticsite cu mărfurile aduse de peste ocean, din ţările ceva mai calde. Apoi, după ce mi-am făcut loc printr-o mulţime de vânători, ospitalierii au dispărut. Mi-a trecut prin minte să rămân un timp în mijlocul grupului, dar m-am răzgândit.

Nu-mi plăceau feţele imobile ale vânătorilor, nici hainele lor din piei naturale, nici mirosul caracteristic, înăbuşitor. Deşi erau parte a mitologiei noastre, îi preferam ca personaje de epos popular decât ca oameni vii, ocupând vremelnic centrul comercial. Se purtau de parcă tot oraşul ar fi fost al lor, iar noi, ceilalţi, doar ocupanţi, vizitatori nepoftiţi, dar toleraţi, pe care în curând urmau să-i dea afară. Într-un fel, aveau dreptate, pentru că ei erau urmaşii direcţi ai lui Anh, şi nu adunătura de imigranţi venită ulterior din alte zone.

Când i-am părăsit, nu m-au privit, aşa cum nu mă băgaseră în seamă nici când mă oprisem în interiorul grupului. Ospitalierii dispăruseră, dar mi-era din ce în ce mai clar că fusesem pusă sub urmărire.

2.

Aşa a început totul:

Prima zi, a plouat cu pietre, cu mici bucăţi de rocă neagră, ce s-au adunat în grămezi sau au perforat cupolele clădirilor din centru. Împăratul gheţurilor pedepsea metropola pentru trufia de-a fi murdărit vastele spaţii de zăpadă neîntinată.

A doua zi, au căzut din cer milioane de vietăţi incolore, transparente, gelatinoase, aşa cum nu mai văzusem decât prin borcanele cu formalină pe care le vindeam în magazin. Toată noaptea le-am auzit plescăind pe acoperiş, scurgându-se pe geamuri, din etaj în etaj, ca apoi să îngheţe o dată ajunse la etajele inferioare. Umpluseră totul – podurile suspendate, pasarelele, se prinseseră în plasele de sârmă întinse pe alocuri deasupra oraşului.

A treia zi, au început să curgă gunoaie – hârtii de tot felul, ziare, fragmente tipărite, murdare şi foşnitoare ce pluteau prin aer; apoi, bucăţi de fier, cutii de conserve fără etichetă, ruginite într-un conglomerat ciudat; apoi, cioturi afumate şi chiar sticle întregi care s-au spart cu zgomot pe pavaj.

Am crezut că, după ce norii aveau să se împrăştie, lucrurile aveau să revină la normal, dar, într-o zi, cerul s-a limpezit şi atunci am zărit un imens vârtej, un labirint bidimensional ce se rotea deasupra oraşului. Din mijlocul lui, deşeurile erau aruncate peste tot. Mi s-a părut că văzduhul semăna cu gura unei imense gheene prin care gunoaiele altei lumi erau deversate asupra

metropolei. Din păcate, mă înşelam, pentru că în ziua următoare Vârtejul a încetat să mai arunce resturi peste oraş şi a început în schimb să distrugă clădirile, absorbindu-le bucată cu bucată. Întâi au căzut pradă turnurile, acele gâturi de lebădă, iar oamenii au privit de pe terasele inferioare cum cerul se răzbuna şi cum nimic nu-i stătea în cale, nici puterea Consiliului, nici cea financiară a Konsol, Benez şi Fas. Pentru prima oară, toţi locuitorii oraşului erau egali, deoarece Vârtejul distrugea fără discriminare, iar tonele de sticlonit şi metal, mărfurile, banii din seifurile băncilor, apoi – obiectele de artă, mobilele, pardoselile de marmură adusă de peste mări, pereţii acoperiţi de tapiserii, toate însemnele luxului, dispăruseră într-o clipită, lăsând în urmă teama că totul s-ar putea repeta.

Mult timp îmi imaginasem că toate astea n-aveau nici o legătură cu mine, dar ce mi se întâmplase în dimineaţa aceea mă făcuse să mă întreb care era de fapt adevărul despre Vârtej.

Cu ani în urmă, stătusem cu fratele meu, Reh, la etajul şase al construcţiei gemene Kod, aflate chiar la capătul celălalt al cartierului. Apartamentul elegant îmi plăcuse şi poate m-aş fi simţit bine acolo dacă n-ar fi fost aşa de scump plătit. Locuiam într-unul din turnurile care aveau să fie distrus de Vârtej şi ţin minte că admiram fereastra-vitraliu ce reprezenta un cerb cu coarne albe şi ochi roşii, despre care Reh îmi spunea c-ar putea fi chiar reprezentarea celui pe care Împăratul gheţurilor călătorea în drumul lui prin nord. Mai târziu, când cumpărasem magazinul, cerusem unor meşteri sticlari să-mi facă unul care să semene cu imaginea din copilăria mea şi, un timp după ce vitraliul fusese montat, mă întrebasem dacă într-adevăr semăna cu originalul pe care de altfel nu-l mai văzusem de mai mult de zece ani.

Pe atunci credeam că Reh era bătrân, poate din cauza părului alb sau pentru că mă crescuse după ce părinţii noştri, membri Viitaz, fuseseră exilaţi pe Gemeni, pe staţiile-laboratoare din vecinătatea Pământului. Mai târziu, dispăruse şi el, iar eu îi simţisem lipsa un timp, apoi îl uitasem, lucrasem pentru Konsol, strânsesem bani, cumpărasem magazinul pe care apoi îl pierdusem. Toată viaţa mea de până acum redusă la câteva cuvinte. Reh fusese un frate mult mai bun decât îmi dădusem eu seama pe vremea aceea când îl acuzam că era slab şi că se hotărâse mult prea uşor să cedeze presiunii ospitalierilor.

În seara aceea, stând în faţa uşii şi ridicând de pe preş macul roşu, atât de rar şi preţios, depus de cineva destul de deştept ca să spargă codul de la intrare, m-am gândit la el, pentru prima dată în cinci ani. Macul roşu. Însemna recluziune, închisoare. Era un avertisment, un semn. Trebuia să mă feresc deoarece fusesem pusă sub supraveghere. Am deschis uşa.

„Timpul e asemeni ceasurilor puse la uscat picurând etcetera, etcetera," spusese bărbatul de pe pasarela şapte. Cuvintele lui îmi stârneau în minte imagini cunoscute. Am aprins lanterna. Raza ei subţire – un fir incandescent în bezna camerei – scoase la lumină contururile unei cutii cu capac lăcuit, o măsuţă joasă, strălucirea unei statui de cristal, un fotoliu acoperit de-o fâşie de mătase brodată şi ecranul unui terminal Sakya, lucind întunecat. Mergeam încet, ocolind mobilele. Nu era oare logic ca ospitalierii să mă fi aşteptat acasă? Doar ştiau unde locuiam.

Înăuntru nu era nimeni. Nu simţeam nici o prezenţă străină. Am răsuflat adânc şi-am ascultat liniştea punctată de bipurile reclamei Konsol. În casă era frig de parcă n-ar fi locuit nimeni acolo. Cu trei ani în urmă, angajasem pe cineva să-mi decoreze apartamentul în nuanţele la modă, bej şi cărămiziu, însă rezultatul fusese un spaţiu modern, dar rece. Aveam mobile frumoase care mă costaseră destul timp cotrobăind prin magazinele anticarilor din centru, dar ceva lipsea; totul era ordonat, fiecare scaun sculptat era aşezat astfel încât să fie pus în valoare, fiecare vas, fiecare statuetă îşi afla cel mai potrivit loc pe rafturi. Aveam un colţ rustic, cu obiecte ale vânătorilor, apoi, unul cu vase de sticlă albă, ce aminteau de lucrările lui Norsen, unul cu artă veche, cu mici basoreliefuri dintr-un lemn ce se numea tec sau mahon, sculptate cu scene de vânătoare în care regii din antichitate hăituiau animale de mult dispărute.

Inconştient, încercasem să refac locuinţa pe care-o avusesem cu Reh, doar că lucrurile de acolo fuseseră adunate timp de mai multe generaţii şi aveau aerul intim al unei reşedinţe de familie. Chiar dacă noi fuseserăm intruşii, atmosfera casei ne adoptase de parcă am fi fost locuitorii ei din totdeauna. Apartamentul meu de acum semăna c-un muzeu. Câtva timp încercasem să-i dau o notă de familiaritate, apoi, renunţasem, iar casa continuase să-şi păstreze aerul costisitor, dar impersonal.

Trebuia să-mi fac bagajele. Îmi era greu să plec, să părăsesc locul care-mi sugera stabilitate, dar n-aveam de ales.

Mi-am strâns câteva lucruri şi bani. Mă simţeam ca în timpul urmăririi lui Elgaliel. Casa cufundată în întuneric, iar eu şi Tod, partenerul meu de atunci, pândind ascunşi în spatele unei vaze mari, decorative. Bărbatul intrase la sigur, se privise calm în oglinzile din hol, mutase lumina lanternei spre tablourile aduse de reprezentantul Konsol ca să-i distragă atenţia. În momente de tensiune îşi umezea buzele într-un tic ciudat. Ştiam că era mare amator de artă şi că venise să afle informaţii despre ceea ce credea a fi o conspiraţie la nivel mondial. Acum, gândindu-mă mai bine şi având experienţa ultimelor evenimente, eram sigură că tipul nu se înşelase prea tare. Când îl prinsesem, ne strigase că făceam parte din complotul menit să-l distrugă. Râsesem doar, iar Tod spusese că era mai nebun decât ne imaginasem şi că nu-l aşteptau decât câţiva ani petrecuţi în închisoare şi apoi din nou libertatea şi luatul vieţii de la capăt. Îmi amintesc destul de clar cum stăteam sprijinită de tocul uşii şi priveam cum Elgaliel se lupta cu ospitalierii care încercau să-l ducă afară. De atunci nu mai auzisem nimic de el şi cred că-l omorâseră imediat ce fuseseră siguri că nu-i vedea nimeni. În acea perioadă, nu-mi păsa prea mult de viaţa celor pe care-i prindeam.

Păstrasem toate statuetele şi tablourile în loc de plată şi astfel devenisem proprietara culorilor vii – portocalelor şi bufetului verde ale lui Matisse, a scenei de la Ascot şi concertului de Mozart ale lui Dufy, apoi a formelor geometrice şi a nuanţelor de bej – a vioarei şi ulciorului, a mesei muzicianului pictate de Braque, toate numai combinaţii de feţe şi muchii, de suprafeţe concave şi convexe. Konsol, prin reprezentantul lui, San, fusese mulţumit că nu mai trebuia să plătească scoţând şi alte comori din depozitele lui şi strategia asta adusese noi clienţi. Acum aveam aceeaşi senzaţie, de parcă aş fi aşteptat să se întâmple ceva şi nu ştiam dacă vroiam să mă mai joc cu focul.

Când reclama se aprinse brusc şi lumină camera, am tresărit fără să vreau. Konsol. Consorţiul ce rula afaceri de miliarde, dar care-ar fi făcut orice numai să nu plătească. Pe Tod îl cunoscusem pe când lucra la ei, câteva săptămâni descâlcisem nişte afaceri, un timp mă tot vizitase, apoi, deodată, tăcere pe

toată linia. Unii spuneau că se încurcase într-o afacere cu Fas şi Viitaz şi fusese condamnat la reeducare şi trimis pe Gemeni. Zvonul mi se păruse stupid pentru că Tod nu era psihic şi, în plus, era gata să facă orice pentru oricine. Era politicos, bine îmbrăcat, încerca să nu ofenseze pe nimeni, să nu supere Consiliul. Îmi era imposibil să mă încred în el, totuşi n-aveam nimic să-i reproşez. Nu mă înşelase niciodată.

Călcam cât mai uşor ca să nu fac zgomot. Oglinzile din hol îmi reflectau umbra, o întrunire de fiinţe fantomatice, nişte fresce zugrăvite pe pereţi. Într-o mână căram geanta şi în cealaltă ţineam macul. Aducătorul de ghinion.

Reclama Konsol se aprinse din nou şi atunci am văzut tablourile pe care decoratorul le cumpărase la amenajarea apartamentului. Nu mă interesaseră niciodată cu adevărat, dar erau de efect, nişte pete de culoare aşezate pe zidul bej. Mă gândisem să le vând dacă aveam probleme. Trecuseră câţiva ani şi acum costau probabil o mulţime de bani. Erau cinci rame aurite. Două peisaje, două portrete, al cincilea tablou – colorit de cromolitografie, un ansamblu straniu... De aceea mi se păruseră cuvintele străinului atât de cunoscute.

Pe o pânză se aflau trei ceasuri având cadrane albastre, unul din ele agăţat pe creanga unui copac, pe-o plajă maronie. De-abia atunci mi-am amintit de mesajele lăsate pe spatele reproducerilor ieftine expuse pe palier. Vederi panoramice ale oraşului – o pădure de gâturi albe răsărite printre nori. Pe Tod îl distrau.

Am pus geanta pe podea şi-am căutat în spatele picturii. Mâinile mi se mişcau repede, dar degetele murdare de praf nu găsiră nici un mesaj, nici un plic, nici o hartă, doar o inimioară de plastic, înfiptă c-un ac în carton. Am desfăcut-o cu grijă şi-am ascuns-o în buzunar. Dintr-o dată, casa-mi părea plină de şoapte.

Am auzit un foşnet lângă fereastra camerei de zi, acolo unde se afla scara de incendiu. De data asta nu mai era reclama Kod-Konsol; cineva umbla la geam, încercând să-l deschidă din exterior. Am stins lanterna şi m-am ghemuit pe covorul moale, ascunsă în spatele unui fotoliu. Mi-am căutat arma şi-am reglat discurile în aşa fel încât să am precizie maximă. Cel de afară nu era un ospitalier, îl simţeam ca pe-o prezenţă cunoscută şi totuşi îndepărtată, de parcă ar fi făcut cândva parte din viaţa mea,

apoi s-ar fi rătăcit sau s-ar fi pierdut, iar eu l-aş fi uitat. Nu era un angajat al Consiliului, altfel ar fi ştiut codul de la intrare şi l-aş fi găsit deja pândindu-mă în apartament.

Era linişte. M-am ridicat. Fiecare răsuflare şi fiecare mişcare pe care-o făceam când mă deplasam prin încăpere răsuna, parcă, prea tare. Afară era mai multă lumină şi prin geam vedeam K-ul reclamei vopsite în roşu şi umbra unei fiinţe distorsionate. Capul cu trăsături vagi, faţa pe care-o lipea de geam încercând să privească înăuntru, degetele lungi ale mâinilor, braţele subţiri care se mişcau haotic pipăind rama îmi dădeau impresia că auzeam crengile unui copac bătând în fereastră. Mai văzusem aşa ceva şi înainte. Fiinţa era unul din psihicii pe care ospitalierii îi capturaseră în oraş şi-i trimiseseră pe Gemeni pentru a fi retransformaţi. Când se întorceau după ani de absenţă, nu mai erau umani. Cu toate acestea, niciodată nu întâlnisem un caz atât de grav. Ce făcea acolo, ce dorea de la mine? Nu vroiam să aflu. Mă temeam ca ospitalierii să nu vină din clipă în clipă.

Mi-am luat geanta şi m-am îndreptat spre hol. Poate ar fi trebuit să-mi dau seama că era imposibil ca ospitalierii să nu fi fost deja înăuntru când intrasem. Tocmai mă pregăteam să deschid uşa, când am văzut umbra unuia dintre ei alungindu-se pe perete. Se mişca atât de încet, încât n-auzeam nimic. Un disc zbârnâi prin aer şi scrijeli peretele acolo unde mă aflasem cu o secundă mai devreme. Erau mai mulţi. Cotrobăiseră probabil în cealaltă cameră şi poate că, la început, nu-şi dăduseră seama că intrasem deoarece nici măcar nu aprinsesem lumina, dar apoi, căutându-mi lucrurile, făcusem zgomot. Am făcut un pas înapoi. M-am retras în întuneric, în spatele unui fotoliu. Mi-am pregătit arma. Eram obişnuită să acţionez fără să-mi mai calculez mişcările. Anii de antrenament cu Velmer şi mai târziu cu Tod se dovedeau folositori.

Ospitalierii erau dezorientaţi. Nu erau obişnuiţi să aştepte şi răbdarea lor era pe sfârşite. Totuşi, nu ştiau sigur unde mă aflam, iar eu simţeam asta. N-aveau o poziţie favorabilă. Până să iasă din cameră, aveam tot timpul să-i ochesc. Aşteptam în întuneric, fiecare încercând să afle ce avea celălalt de gând. Reclama Konsol se aprindea şi se stingea şi parcă stăteam acolo ghemuită de minute în şir. Bănuiam că ospitalierilor avea să le vină curând ideea să atace, folosindu-se de momentul în care

reclama avea să se aprindă din nou, sperând ca luminile colorate şi sunetele să le mascheze intrarea.

O dată, de două ori, acum era întuneric. Mi-am sprijinit mai bine braţul pe marginea fotoliului. Enormul K a înroşit camera şi atunci unul dintre ospitalieri a ţâşnit pe uşă şi-a încercat să mă lovească. I-am trimis un disc exact între ochi. Nici nu se aşteptase să reacţionez. Proiectilul i-a perforat osul frontal. Rana nu era mare, dar discul îi ajunsese acum în creier unde se rotea şi se rotea, distrugând materia cerebrală. Un timp a rămas în picioare, apoi s-a prăbuşit cu ochii plini de sânge şi cu gura larg deschisă. I-am văzut însemnele de pe mânecă – două cerculeţe de culoare albă. Aparţineau Băncii Fas.

Am ajuns până lângă uşă, dar alţi doi ospitalieri s-au repezit după mine. Am auzit un sunet de sticlă spartă şi-o bufnitură. Ceva a traversat camera de zi şi i-a prins, dezechilibrându-i tocmai când trăgeau. Două discuri au trecut pe lângă mine. Unul m-a atins uşor la mână, iar celălalt s-a înfipt într-un tablou. Ospitalierii se luptau cu o fiinţă fibroasă cu mâini şi degete lungi care li se încolăciseră în jurul gâturilor. Mă fixau cu ochi pieriţi, fără să mă vadă, fără să poată ajunge la mine. Şi eu rămăsesem pe loc privindu-i, de fapt uitându-mă la creatura care-i prinsese şi acum îi golea de sânge. Degetele ca nişte tuburi li se înfipseseră în carotide, iar lichidul roşu îi urca spre piept străbătând o reţea de vene care se afla încolăcită în exteriorul trupului; totul avea o aparenţă viscerală, de parcă ar fi fost un corp întors pe dos cu organele atârnându-i în afară. Mi s-a părut că n-avea faţă, un cap prins de trunchi, până ce am auzit un cuvânt, mai mult o şoaptă venită dinspre mormanul acela de carne:

— Fugi!

Am deschis uşa şi-am alergat afară, pentru că vraja ce mă ţinea legată acolo dispăruse în clipa în care-mi vorbise. Am ieşit pe pasarela şapte şi-am luat-o pe strada suspendată ce lega blocul Destin de Casa Jocului. N-am întâlnit decât puţini oameni, care nici nu m-au privit. Prea elegant îmbrăcaţi pentru a fi muncitori şi totuşi, neavând acea seninătate şi siguranţă dată de bani. Erau probabil vânzători care se îndreptau spre casă deoarece ora închiderii magazinelor trecuse deja.

Am urcat un etaj şi, fără să ştiu cum, am ajuns în apropierea vrăjitoarelor mecanice. Aparatele de ghicit se înşirau de-a lungul pereţilor bruni ai etajului opt. Feţele cu ochi mongoloizi, cu piele de culoarea smaraldului în lumina becurilor verzi, mă priveau ciudat de dincolo de sticla ecranului. Chipurile lor pictate mă duceau cu gândul la fiinţa din apartamentul meu. Cine era? De ce mă ajutase? Nu ştiam şi nici nu îndrăzneam să sondez prea mult terenul în căutare de informaţii. În primul rând, trebuia să-mi găsesc un adăpost. Aş fi vrut să le pot cere un sfat. Odată, mă ocupasem şi eu de redactarea proiectelor de prevestiri pentru casa Konsol şi, poate, atunci învăţasem să nu mă încred în ghicitoare.

Am luat liftul spre zona blocului zece de unde începea încrengătura şoselelor. M-am oprit pe platforma-parcare. Mi s-a năzărit, la un moment dat, că-l văd pe Tod pe una din scări. N-avea cum să fie el. Tod fusese exilat pe Gemeni.

Situaţia în care mă găseam nu era cu totul nouă. Cu ani în urmă, mi se mai întâmplase o dată să mă ascund din cauza încurcăturii cu Armilius, unul din falsificatorii care se împotriviseră Consiliului. De fapt, nu reuşisem să-l prind niciodată. Eu şi Tod îl urmăriserăm luni de zile, iar când îl încolţiserăm, sărise din turnul Consiliului şi murise izbindu-se de gheaţă. Până ajunseserăm jos, săracii ascunseseră cadavrul şi de aceea se crezuse că se salvase şi se ascunsese pe undeva, falsificând prevestirile şi înfruntându-i pe ospitalieri. Din păcate, după un timp începuseră să circule zvonuri cum că eu şi Tod ne-am fi lăsat cumpăraţi cu banii pe care-i escrocase Armilius şi care dispăruseră o dată cu el. Un timp, mă ascunsese un vechi prieten şi câteva luni lucrasem în barul lui şi-i servisem pe ospitalieri la masă fără să fiu bănuită că eram ceva mai mult decât o chelneriţă angajată de Argent. Nu ştiu unde fusese Tod, dar nu-mi făcusem multe probleme pentru că dosarul lui era mult mai bun ca al meu şi astfel el avea mai multe şanse să fie considerat nevinovat.

Pe şoseaua acoperită, vehiculele negre treceau în ambele sensuri. Prin pereţii transparenţi vedeam luminile ultimelor etaje ale celorlalte blocuri. Nu existau decât două benzi şi trotuarul pe care mă aflam. Pavajul era închis la culoare, acoperit c-un

material importat din sud. Maşinile erau în mare parte destul de vechi, doar cu două locuri, mici şi turtite. Mergeau încet, dar erau silenţioase şi nici nu consumau multă energie. Citisem despre vehicule care în trecut atingeau viteze enorme, dar care poluau îngrozitor. Totuşi, mi-ar fi plăcut să conduc una pe câmpiile albe şi întinse de lângă oraş, deşi mai mult ca sigur că n-ar fi mers la fel şi pe zăpadă.

Trebuia să-mi găsesc un adăpost până nu aflau ospitalierii ce se întâmplase în apartament. Nu mai aveam timp, poate cel mult o jumătate de oră. Câţiva anormali, ajunşi în ultima fază de transformare, se fâţâiau de colo-colo fără nici o treabă. Feţele albe şi ochii apoşi erau îndreptaţi în altă parte, totuşi mi se părea că mă urmăreau. Mi-am ascuns mâna în buzunar şi-am simţit acul inimioarei de plastic înţepându-mi degetele. Inima roşie. Pe fiecare pachet Konsol era desenată o variantă a lui "Die Grüne Punkt", semnul produselor ecologice. Konsol preluase ideea, dar modificase semnul pentru că, spuneau ei, inima era simbolul a tot ce era viu sau propice vieţii. Desigur, roşul n-avea nici o legătură cu ecologia, din contră, era culoarea vegetaţiei atacate de poluare, a apelor cu deşeuri toxice, a norilor după un dezastru planetar, dar şi-a focului ce avea să cadă din cer pentru a purifica totul. Konsol mă căuta şi asta mi se părea singura soluţie pentru a ieşi din încurcătura în care intrasem. Sediul lor se afla însă destul de departe.

Am oprit un taxi cu emblema caroului pictată pe capotă. Şoferul era un anormal vindecat. În câteva luni, braţele aveau să-i atingă lungimea normală şi atunci nimeni n-avea să ştie că fusese cândva pe Gemeni.

— Ce destinaţie? mă întrebă cu voce o şoptită ca murmurul apei prin ţevile de scurgere.

— Spre Konsol, i-am spus şi i-am arătat o monedă care valora încă destul pe vremea aceea. Era dintr-un material ce semăna cu sticlonitul şi avea gravată pe una din feţe o imagine stilizată a oraşului, iar pe cealaltă, profilul lui Gaiber. Părea o bucată de gheaţă. De obicei, foloseam cardurile de la Fas, dar acum preferam monedele, singurele ce nu puteau fi depistate. Trebuia să fiu atentă până mă lămuream ce facţiune a Consiliului mă urmărea.

— Este o linie sigură?

— Cea mai sigură din oraş. Merge repede şi bine. Este ieftină şi confortabilă, îmi răspunse de parcă ar fi recitat un text învăţat pe dinafară. Nu a luat moneda şi nici nu a dat semne c-ar fi observat-o. Probabil era condiţionat, mi-am zis.

Poate n-ar fi trebuit să mă urc, dar n-aveam timp să fac o altă alegere. Pe bord era montat ecranul unui Sakya ce ne indica poziţia pe harta oraşului. L-am privit cum introduce destinaţia şi maşina demară. Pe fereastră nu se mai vedeau decât zidul transparent ce flanca şoseaua şi farurile celorlalte maşini. Din când în când, câte un turn se apleca deasupra drumului şi asta îmi dădea un sentiment de securitate. Eram încă în viaţă, iar oraşul era destul de mare să mă ascundă la nevoie. Exista şi posibilitatea de-a pleca împreună cu vânătorii în ultima zi ca Anh. N-avea rost să disper, mai aveam o şansă ca să mă salvez.

În maşină era cald, iar interiorul de cinci locuri mi se părea spaţios. Era probabil un model nou. Fotoliile erau acoperite c-un material de culoare roz, ca o catifea. Mi-am îndreptat atenţia spre şofer. Mă întrebam dacă-şi dădea seama că înainte fusese un pre-văzător. Odată, Tod îmi povestise despre zonele de carantină în care stăteau cei care veneau sau plecau de pe staţie. Nu era de mirare că anormalii nu mai aduceau decât vag cu oamenii obişnuiţi. Chiar dacă în timp trupul li se refăcea, psihic rămâneau ciuntiţi şi ciudaţi, distruşi, de fapt.

Maşina se opri lângă casa liftului blocului Konsol. Şoferul aprinse lumina din plafon şi mă fixă prin oglinda retrovizoare cu aceeaşi expresie ştearsă pe care-ar fi avut-o dacă ar fi privit un perete.

— Cât mă costă? l-am întrebat în timp ce mă scotoceam după bani.

Vroiam doar să plec o dată de acolo. Simţeam că avea să se întâmple ceva. A întins mâna după cele câteva monede. I-am văzut degetele lungi şi m-am lăsat distrasă pentru o clipă. Palma i s-a rotit şi-a încercat să mă lovească peste gât. Dacă m-ar fi nimerit, nu aş mai fi avut nici o şansă. Nu-i prevăzusem mişcarea, totuşi am avut timp să mă feresc. Lovitura mi-a atins umărul. Durerea m-a făcut să mă înfurii. Anormalii nu vedeau bine. I-am aruncat banii în faţă şi el s-a tras înapoi, crezând că era altceva.

Poziţia răsucită nu-l avantaja. Una din mâini îi era blocată între corp şi scaun. Ca să mă apuce ar fi trebuit să se întoarcă spre mine şi să se proptească cu genunchii pe scaun. Greşise că mă atacase în maşină. Spaţiul era strâmt. Eram în avantaj. Aveam mai mult loc pe bancheta din spate. Până şi-a schimbat poziţia a durat destul. Am luat arma, i-am proptit-o de frunte şi-am apăsat pe trăgaci. Discul i-a pătruns în creier, iar corpul i-a zvâcnit, lovindu-se de volan. A rămas prăbuşit peste bord, cu capul întors spre dreapta.

Am coborât din maşină şi m-am uitat în jur. Nu era nimeni, strada era pustie; nu fusese nici un martor. Avusesem noroc. Am respirat adânc ca să-mi liniştesc bătăile inimii. M-am întors şi-am încercat să-l trag pe anormal afară din maşină. Nu era prea greu, ceea ce, poate, era firesc pentru unul ca el. Am reuşit să-l târăsc până în compartimentul din spate, unde l-am înghesuit lângă roata de rezervă. Ceva mirosea ciudat, dulceag şi totuşi greţos. Am trântit portbagajul, iar bufnitura a răsunat mult prea tare în liniştea străzii. Pentru o clipă, am avut impresia că eram pândită de după unul din automatele de ghicit. Nu era, desigur, nimeni; nici n-ar fi avut unde să se ascundă. Totuşi, am continuat să am o senzaţie neplăcută, de parcă cineva mi-ar fi urmărit şi mi-ar fi cântărit toate mişcările. Nu era cea mai bună soluţie, ştiam asta. Ar fi fost mai sigur dacă l-aş fi aruncat între blocuri, dar, oricât de puţin ar fi cântărit, îmi era imposibil să-l ridic deasupra zidului ce însoţea şoseaua.

M-am urcat la volan şi-am condus câteva străzi mai departe. Am şters puţin interiorul, fără a-mi face iluzii că aş fi scăpat la o eventuală anchetă. Poate, mai târziu, aveam să dispun de destul timp să mă întorc să scap de cadavru şi de maşină sau poate nici n-avea să mai fi nevoie dacă reuşeam să părăsesc oraşul împreună cu grupurile de vânători. M-am întors pe jos, mergând liniştită, de parcă aş fi făcut o plimbare. Strada era însă tot pustie şi nu se vedea nimeni care să observe cât de calmă păream. Era destul de linişte ca s-aud vâjâitul aerului ce ieşea din sistemele de încălzire. Ceva mai departe, o reclamă a Kod-Konsolului, întruchipând un peşte roşu prins într-un minciog, clipea, emiţând un bâzâit enervant. Tot nimeni... Oamenii se strânseseră pe la casele lor, îşi vedeau de treburi, numai eu

umblam pe străzi, fără să am idee ce aveam să fac în continuare. Îmi ţineam mâinile în buzunare şi le simţeam încordate. Geanta mi se mişca pe umăr. Afară nu era frig, dar eu tremuram uşor. Ştiam că, fără să vreau, tensiunea dispăruse şi neliniştea de mai înainte îşi făcuse din nou simţită prezenţa. M-am oprit lângă vitrina unui magazin şi mi-am privit imaginea ştearsă, oglindită în geam. Arătam de parcă m-aş fi simţit rău. Câţiva trecători, apăruţi de nicăieri, mă priviră curios când trecură pe lângă mine. Arătam probabil ciudat. Am respirat adânc de câteva ori şi treptat mi-am revenit. Fusese o scăpare care nu trebuia să se mai repete. Eram prea singură, iar în cazul în care cedam nervos nu mai aveam nici o şansă.

Am luat cel mai apropiat lift, care m-a dus la etajul unsprezece. De acolo, şoseaua semăna c-un al doilea acoperiş construit pe terasele blocurilor. Deasupra lor, nu mai existau decât gâturile turnurilor şi cerul. Norii, zăpada şi Vârtejul. Pasajul ce ducea la Konsol nu era decât parţial luminat cu becuri puse în cuşti de sârmă. Crăpături mari acopereau pereţii, compunând o frescă împreună cu petele formate de apa care se scursese pe acolo. Din cauza frigului, tencuiala nu se usca, iar în nuanţele de gri aş fi citit o mulţime de lucruri legate de viitorul meu şi al oraşului.

Cu o săptămână în urmă, Maelstromul lovise şi smulsese turnul construcţiei Konsol. Bucăţi de moloz şi mobile plutiseră în aer, absorbite de ochiul ciudatului ciclon, şi, de dimineaţă, prinsă într-un ambuteiaj, văzusem fragmente de fresce şi cioburi de vitraliu aruncate chiar în mijlocul drumului. Câte accidente de acest fel avuseseră loc în ultimul timp? Douăsprezece, treisprezece? Mai toate loviseră concernele Konsol, Fas şi Benez, formaţiuni care compuneau Consiliul. Acest lucru părea să aibă o semnificaţie. Sau poate nu... Cine fabrică semne ajunge să şi creadă în ele.

Am intrat în semiîntunericul ce-ascundea murdăria pavajului de mozaic. N-aveam idee pe cine urma să întâlnesc la Konsol. Cred că-l bănuiam pe Tod, singurul care ştia de mesajele scrise pe tablouri, singurul care, după dispariţia fratelui meu, obişnuia să-mi lase bileţele prinse cu pioneze de diferite culori. Totuşi, nici de el nu mai auzisem de mult, iar vechii mei prieteni

nu mai dăduseră semne de viaţă de ani de zile. Trebuie să fi fost cineva pe care-l cunoscusem pe când lucram pentru Consiliu.

Înainte să ajung la Konsol, am descoperit uşile unui lift ce ducea spre etajele inferioare. Pe metalul afumat, cineva închipuise o inimă mare, roşie, din care picurau lacrimi. Desenul era banal, fusese făcut la repezeală şi reprezenta o indicaţie pentru mine. Am intrat în cabină. Podeaua prăfuită arăta că nu mai trecuse nimeni pe acolo de mult. Butoanele din plastic aveau culoarea fildeşului vechi. Trebuia să cobor până în zona în care locuiau cei mai săraci, pierduţi pe coridoarele şi în camerele ca alveolele unor faguri, încartiruiţi în blocurile ca nişte adevărate Temple ale Firidelor.

Pe săraci îi cunoşteam de când mă ascunsesem în vizuina lui Argent Colecţionarul, aşezată puţin mai sus de nivelul gheţii. Unii erau mici acţionari ai firmelor mamut, beneficiari şi victime, cei care-şi dădeau banii pe liniile fierbinţi, consultări telefonice cu mediumuri celebre, sfaturi, horoscoape, previziuni. Din toate acestea îşi formau ei viaţa, aşa trăiau şi aşa mureau, fără să ajungă niciodată mai sus de etajul trei, fără să fi văzut câmpiile de gheaţă din nord, fără să fi ascultat melodiile lui Gaiber sau să fi admirat statuile lui Norsen. Totuşi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât nu-mi dădeam seama dacă traiul meu era mai fericit, mai liber sau de preferat decât al lor, deoarece eram acum urmărită şi în pericol, pe când ei beneficiau de liniştea anonimatului.

M-am uitat îndelung la panoul de comandă. Nu ştiam la ce etaj să mă opresc, aşa că l-am ales pe cel în dreptul căruia cineva trasase o linie roşie. Mă deranja distribuirea atât de făţişă a semnelor. Poate ar fi trebuit să fac o legătură, dar nimic nu-mi trecea prin minte. Simţeam amorţeala în aer, inerţia liftului ce se deplasa încet, frecându-se de pereţi.

Etajul doi. Uşile se deschiseră, scârţâind uşor, şi eu am pornit-o pe coridorul gol. Era frig şi spectrul gheţii plana ca o ameninţare. Nimic din atmosfera de seră ce domnea mai sus nu se regăsea aici, în apropierea zăpezii. Uşile liftului nu se închiseseră în spatele meu, iar cabina strâmtă mai păstra din căldura radiatoarelor. Nu-mi plăcea locul. M-aş fi întors dacă aş fi avut unde să mă duc.

Am început să merg pe coridor, atentă să nu scap vreun semn care să-mi indice în dreptul cărei uşi să mă opresc. Îmi controlam tot mai greu dansul degetelor nervoase pe arbaleta prinsă acum la încheietura mâinii. Presimţeam ceva şi, în acelaşi timp, refuzam să recunosc prezenţa aceea atât de cunoscută. Nu era nici Tod, nici Armilius Dispărutul, nici vreunul dintre oamenii Consiliului. Era ceva mai de demult, de când locuiam la etajele superioare şi citeam horoscoapele colorate ce înlocuiseră articolele de fond din paginile ziarelor. Ştiam că era o prostie să spun că mă întorsesem în trecut, dar asta era exact ce mi se întâmpla. În minte îmi apăreau tot felul de viziuni – locuinţa enormă în care trăisem împreună cu părinţii, apartamentul elegant închiriat de Reh, cristalele încrustate pe peretele din hol, doi ochi care mă priveau cu insistenţă, o clădire în flăcări şi oraşul învelit în ceaţă. Ar fi trebuit să pot alege ceva din toate acestea, dar nu-mi venea nici o idee. Doar imaginea anormalului care mă ajutase îmi apărea în minte. Mâinile ca nişte crengi de copac, degetele ca nişte rămurele bătându-mi în geam, implorându-mă să-l primesc înăuntru.

3.

Reh nu-mi era numai frate, ci şi salvator, cel care stătuse între mine şi ospitalieri, poate tocmai pentru că nu reuşise să-i ajute pe părinţii noştri când fuseseră arestaţi. Evenimentele din acea perioadă îmi erau destul de vagi în minte, din cauza vârstei mele şi pentru că discuţiile ce vizau interesele familiei n-aveau loc niciodată în prezenţa mea. Nu eram exclusă deoarece n-ar fi ţinut la mine, ci pentru că vroiau să mă protejeze, să-mi păstreze copilăria intactă aşa cum ar fi trebuit să fie. Acelaşi lucru l-a făcut şi Reh mai târziu, după ce a început să lucreze cu ospitalierii şi Velmer a intrat în viaţa noastră.

Nu-mi amintesc despre părinţii mei decât că erau mereu ocupaţi, iar când ajungeau seara acasă vorbeau despre Consiliu ca şi când acesta n-ar fi însemnat decât începutul modest al unui viitor măreţ ce avea să vină. Eu stăteam de obicei ascunsă, jucându-mă c-un set de figurine întruchipând animalele bestiarului sacru: balena mitică, renul, ursul alb, balaurul şi dragonul ce se zbenguia în ultima ninsoare a anului. Îmi plăcea să stau printre picioarele unei mese înalte, de marmoră, unde-mi rânduisem templul şi-mi aranjasem jucăriile. Din când în când, primeam vizite, iar Reh venea, se apleca privind sub masă şi îmi spunea râzând:

— Ce faci tu aici?

Râdeam şi eu. Deşi mă simţeam bine să stau singură, îmi făcea plăcere să-l văd, să ştiu că se interesează de mine. Îmi era cea mai apropiată fiinţă, cel care-mi împărtăşea gândurile, care

mă proteja şi-mi era întotdeauna alături. Sigur, amintirile mi se estompaseră o dată cu trecerea timpului şi nu tot ce-mi rămăsese în minte trebuia să fie adevărat... Memoria mea era ca o capcană în care prinsesem lucrurile ce mi se întâmplaseră în decursul vieţii; unele din amintiri reuşiseră să scape din încercuire şi le pierdusem pentru totdeauna, dar altele muriseră pur şi simplu şi atunci nu-mi mai rămăseseră decât nişte urme vagi, nişte carcase ce înfruntau timpul fără a mai conţine nimic din substanţa iniţială.

Velmer. Poate ar fi trebuit să vorbesc şi despre cel care ne-a făcut atâta bine, dar şi atâta rău. Mi-l aminteam dintotdeauna – de la primele şedinţe de remn la care participasem cu Reh şi cu părinţii mei.

Frumuseţea. Poate nici nu era vorba de aşa ceva pentru că eram prea tânără ca să-mi dau seama, dar adevărul era că ieşea în evidenţă dintre toţi colegii fratelui meu, iar eu rămâneam cu ochii aţintiţi asupra lui aşa cum se întâmpla şi când priveam sculpturile lui Norsen sau aşa cum mă fascina prima ninsoare a anului, aşternându-se peste oraş. Era greu de explicat ce simţeam când îl vedeam.

Linişte – asta îmi sugerau chipul palid, părul şaten, ochii căprui deschis, faţa fără prea multă culoare, fără să dea impresia de vitalitate şi totuşi având atâta expresivitate, atâta calm. Nu era prea înalt, dar atitudinea şi felul în care-şi ţinea capul îmi aminteau de statuia de marmură a Împăratului gheţurilor în ipostaza lui de vestitor al iernii în care arăta ca un bărbat tânăr cu trăsături estompate, abia schiţate pe suprafaţa albă şi netedă a pietrei, cu torsul uşor aplecat, sprijinindu-se într-un genunchi, dar cu faţa îndreptată în sus şi cu zâmbetul acela enigmatic ce mă făcea să mă gândesc la moarte. Statuia mă tulbura de fiecare dată când o vedeam în holul Sediului Central şi, în acelaşi fel, mă tulbura şi Velmer.

Surprinzător însă, oamenii îl plăceau şi, cu timpul, distanţa dintre noi se micşorase, iar în final reuşisem să-l accept ca pe un om în carne şi oase, şi nu doar ca pe un obiect de fascinaţie. Cu toate astea, părea destul de tăcut şi ascuns, deşi, la un moment dat, se împrietenise cu Reh, începuse să ne viziteze şi astfel devenise o parte din familie.

Despre părinţii mei îmi aminteam puţine lucruri şi-mi dădeam seama că mult timp nu-i percepusem ca individualităţi şi nu fusesem conştientă că erau de fapt două persoane, fiecare cu gândurile şi dorinţele sale. Mama, tata. Acum câţiva ani, nici nu mai ştiam cum arătau. Amintirile din vremea copilăriei se voalaseră şi rămăsesem cu o imagine ştearsă a unui cuplu de oameni înalţi şi bruneţi. Eram la începutul relaţiei mele cu Tod şi probabil la primele cazuri la care lucraserăm împreună. Primisem un permis universal şi căutam prin arhivele băncii Fas indicaţii în legătură cu o veche cerere de împrumut făcută de Norsen pe când încă mai strângea bani ca să ajute tribul din care provenea soţia lui, Nashca. Fuseserăm angajaţi de către un biograf al lui Norsen care lucra la un documentar ce avea să fie difuzat pe toate reţelele din oraş. Câteva luni mai târziu, trecând Sakya pe funcţia vizionare, urmărisem secvenţele intense ale carierei sculptorului din momentul în care expusese prima lucrare pe care-o intitulase Lebăda – un bloc fusiform cu aripi abia schiţate, gata să se desprindă din postamentul translucid – până în final, când sculptase acea statuetă din piatră neagră, bine lustruită, pe care-o intitulase, simplu, *Moartea*.

Atunci însă, stând cu Tod şi umblând prin teancuri de dosare după acea cerere pe care n-aveam s-o găsim, am dat din întâmplare peste nişte coperte îngălbenite pe care scria cu litere negre, încârligate ca nişte decoraţiuni de frize, numele părinţilor mei – Andru şi Ta Yajlin.

— Uite! îmi atrăsese Tod atenţia întinzându-mi dosarul. Nu e numele tău de familie?

Am vrut să-i spun că se înşela, dar curiozitatea a fost mai puternică. Era, într-adevăr, numele lor şi, cu strângere de inimă, am luat dosarul şi l-am deschis. Înăuntru nu se aflau decât câteva coli şi-o fotografie stratificată din cele care dădeau impresia de adâncime. Era ca şi când m-aş fi uitat afară printr-o fereastră şi i-aş fi văzut zâmbindu-mi. Mi s-a părut ciudat că nu mi-i amintisem atâta timp, pentru că în momentul în care le-am văzut chipurile, am avut imaginea familiei strânse în jurul mesei şi-a râsetelor ce umpleau sufrageria.

— Ce tineri sunt! spusese Tod, privind peste umărul meu.

Şi erau tineri într-adevăr! Tatăl meu avea părul negru, faţa prelungă, bronzată, dar nu de soarele din nord, surâzătoare, iar

ochii albaştri clipeau spre mama, care era ceva mai scundă, cu părul blond deschis, cu ten palid, dar cu ochii închişi la culoare, probabil negri sau căprui. Era mai puţin zâmbitoare, aşa cum stătea sprijinită de umărul lui, dar, în schimb, părea că se uită plină de încredere drept spre mine. Arăta liniştită, dar aveam impresia că era mult mai dinamică, mult mai practică, şi în acelaşi timp mai apropiată de mine. Nu-mi aminteam mângâierile ei, dar acestea trebuie să fi existat deoarece uneori, în somn, aveam impresia că-i simţeam respiraţia mângâindu-mi obrajii şi parfumul ei învăluindu-mă liniştitor. Era o amintire de când eram copilă, pe care somnul o transforma în vis. Purtau haine simple, albastre, croite dintr-o stofă aspră de lână, atât de la modă cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, când încă se mai promovau egalitatea şi întoarcerea în mijlocul naturii.

— Semeni cu tatăl tău, îmi spusese Tod.

Eram emoţionată, tulburată de această descoperire neaşteptată, mâinile îmi tremurau uşor, iar imaginea vibra şi ea, culorile contopindu-se şi oferind impresia că personajele trăiau şi respirau atunci, în timpul nostru. În fundal se vedeau copaci şi iarbă, semn că fotografia fusese făcută undeva în statele din sud. Verdele era intens, iar soarele strălucea, învăluind poza într-o lumină aurie, ireală. Era o lume din care prinsesem prea puţin. Atunci, oamenii călătoreau liberi între nord şi sud, iar oraşul reprezenta doar o reşedinţă, nu şi-un mod de viaţă. Exista muzică, veselie, fiecare era stăpân pe prezentul lui, iar cu ajutorul celor de la Viitaz, fiecare putea să-şi ordoneze chiar şi viitorul. Lumină şi culoare – acesta era trecutul pentru mine, iar părinţii mei se desprindeau acum mult mai clar dintre amintirile mele, puternici, dornici de viaţă, aşa cum pe atunci fuseseră mulţi oameni.

— Nu mi-ai spus că părinţii tăi au trăit în sud.

— Nici eu n-am ştiut, am spus încet şi-am întors fotografia.

Pe spate se afla gravată, cu litere argintii pe fond negru, inscripţia – *Unicului nostru fiu, Reh.* Am simţit cum mi se umezesc ochii şi-am întors capul. Atât părinţii mei cât şi Reh dispăruseră de mult de lângă mine, iar de pe urma lor, ca mărturie a iubirii care-i legase, nu rămăsese decât o fotografie într-un dosar şi-o dedicaţie. Atât de puţin mi se păruse, ca o grămăjoară de cenuşă după ce toate gândurile lor, visele, planurile, trupul şi sufletul lor se împrăştiaseră o dată cu primul viscol ce zguduise oraşul.

— Ia fotografia dacă vrei. Oricum n-avea ce să caute într-un dosar din subsolul unei bănci. Nu cred să-i descopere cineva lipsa.

N-am spus nimic, dar am pus fotografia în buzunar. I-am zâmbit lui Tod şi, pentru prima oară după moartea lui Reh, m-am simţit apropiată de-o altă fiinţă umană. De atunci am început să ne întâlnim din ce în ce mai des şi ne-am petrecut serile discutând despre trecut şi încercând să ne găsim un echilibru în mijlocul terorii care încă mai domnea în oraş. Nu fuseserăm îndrăgostiţi ca Norsen şi Nashca, dar reuşiserăm să ne încredem unul în altul, ceea ce însemna foarte mult în vremea aceea, iar intimitatea dintre noi crescuse pe nesimţite, astfel că nu-mi dădusem seama că-l iubeam şi că-mi lipsea decât când dispăruse fără urmă un an mai târziu.

Pe atunci însă nimic nu tulbura fericirea nou descoperită. Un timp, am ţinut fotografia cu mine şi-am luat obiceiul s-o privesc de fiecare dată când vroiam să-mi amintesc de trecut. Probabil, dosarul fusese unul dintre cele întocmite o dată cu arestarea lor, iar apoi, după ani şi ani, întreaga documentaţie trecuse prin diferite arhive, descompletându-se, ca apoi să eşueze în depozitele băncii Fas şi să ajungă până la mine. O vreme, am căutat cu Tod şi alte posibile piese ale dosarului, dar n-am mai găsit nimic. Am considerat că izolarea mea trebuia să ia sfârşit şi că nimic nu era pierdut dacă aveam răbdare şi aşteptam ca norocul să se întoarcă.

Am pus capăt singurătăţii impuse după dispariţia lui Reh şi-am început să colind împreună cu Tod locurile de distracţii, bucurându-mă după atâţia ani de viaţa pe care fusesem menită s-o trăiesc. Totuşi, nici perioada aceasta n-avea să dureze, aşa cum şi înainte cei care-mi fuseseră apropiaţi dispăruseră pe rând, lăsându-mă singură. Aveam să trec prin mai multe transformări, iar temerile copilăriei aveau să iasă din nou la lumină.

Acum 20 de ani, oraşul era împărţit în cinci sectoare, fiecare aparţinând unei alte facţiuni a Consiliului, fiecare purtând numele unei culori. Zona roşie era cea comercială, a Konsolului,

cea albastră și galbenă, a băncii Fas, cea verde-aurie a Viitaz, verde simplu, Kod și albă, Benez. La un moment dat, Kod-ul și Konsolul se uniseră și preluaseră ca însemn un K mare, roșu.

Cartierul Viitaz se reducea la o fâșie cu blocuri nou construite, așezate în centrul orașului, care apoi se lărgea spre periferie, până aproape de ziduri. Aceasta era zona verde, paradisul ghicitorilor, vrăjitorilor, profeților, predicatorilor ce vesteau declinul orașului, a tuturor celor ce aveau puteri vizionare. Tot aici se aflau și Sediul Viitaz, școala pre-văzătorilor și locurile lor de întâlnire.

Copii care atingeau vârsta de șase ani erau testați pentru a li se determina capacitățile psi și, dacă reușeau să obțină un anumit punctaj, erau înscriși la una din formele de pregătire Viitaz, unde învățau să-și cunoască și să-și folosească forțele. Unii își îmbunătățeau capacitatea de-a comunica fără vorbe, alții aveau forțe superioare care le permiteau să modifice amintirile oamenilor, să schimbe forma obiectelor sau chiar să vadă evenimente viitoare. Cei din urmă erau însă cei mai puțini, pentru că, oricâte antrenamente s-ar fi făcut, abilitatea remn era înnăscută, deci putea fi îmbunătățită, dar nu putea să apară acolo unde nu existase înainte. Mai târziu, după ce terminau școala, puteau să opteze pentru unul din cursurile pe care le organiza Universitatea locală și să devină consultanți pentru băncile și firmele din oraș. Pre-văzătorii cu adevărat talentați erau căutați pentru capacitățile lor de-a desluși viitorul și de-a alege cele mai potrivite căi de reușită. Un copil detectat ca pre-văzător avea cele mai bune șanse ca să ocupe o funcție importantă când avea să crească.

Părinții mei ajunseseră la o poziție importantă în cadrul facțiunii; erau ceea ce se numea șefii unei secțiuni ce număra o mie de oameni. Fratele meu era înscris la una din școlile superioare ale Viitaz, iar după absolvire vroia să lucreze pentru albul Benez.

Zona în care locuiam era plină de viață. Aveam un apartament cu trei niveluri într-unul din turnuri. Pereții erau acoperiți c-un material de mătase imprimată pe tonuri blânde de bej și maro, iar în uriașa cameră de la primul etaj se afla un Sakya pe care fratele meu viziona programele televiziunilor din oraș sau umbla pe rețeaua informațională ce se întindea mai departe, până în statele din sud. Știu că aveam obiecte de valoare,

statui, mobile, tablouri, doar că eram prea mică pentru a le putea admira şi preţui. Amintirile mele erau sărace – un ecran, tapetul, un animal virtual pe care-l crescusem pe un Sakya de dimensiuni reduse, aşezat în camera mea, câteva obiecte disparate dintre care-o oglindă rotundă cu picioare şi cu ramă de lemn sculptată cu animale ce trăiau în sud. Apoi, câteva rochiţe, una cu flori albastre pe fond alb şi favorita mea – o jachetă roşie c-un urs alb brodat pe spate. Puţine lucruri şi neînsemnate.

Casa noastră era-n permanenţă plină de lume. Tatăl meu avea elevi cu care exersa o metodă de legătură numită *remn de sânge*, cu ajutorul căreia se putea investiga memoria, dar şi lua în stăpânire psihicul altei persoanei. Fratele meu era tot timpul înconjurat de colegi de şcoală, Velmer ne vizita aproape în fiecare zi, chiar şi eu aveam prieteni, copii ai altor membri Viitaz. Nu-mi amintesc chipul nici unuia dintre ei, dar ştiu că ne jucam în camera mea, că mergeam în Piaţa Centrală pentru a admira castelele de gheaţă şi că, sub supravegherea lui Reh, intram pe reţeaua locală şi urmăream programele pentru copii. Aveam o viaţă liniştită şi îmbelşugată, oraşul prospera şi lucrurile păreau turnate în tipare o dată pentru totdeauna.

Într-un timp, Velmer se mutase la noi. De undeva aflasem că părinţii lui muriseră într-un accident la una din centralele oraşului şi, într-o zi, apăruse tăcut, purtând o geantă cu câteva lucruri, şi fusese cazat într-una din camerele libere de la etaj. La fel de distant şi de melancolic, stătea în câte-un colţ, astfel încât prezenţa lui în casă de-abia se simţea.

— Să-l lăsăm să-şi revină, îi spusese mama lui Reh. Cu timpul o să uite.

Însă, orice-ar fi trebuit Velmer să uite, nu părea doritor s-o facă, iar, dacă înainte de-a se muta la noi era destul de sociabil, acum se retrăsese în sine. Îmi amintesc cum îl pândeam, dornică să discut cu el, mânată de-un impuls pe care nu mi-l puteam explica de a-i fi în prejmă şi de a-l privi. Camera lui nu era la acelaşi etaj cu dormitorul meu şi l-aş fi văzut destul de rar dacă nu m-aş fi dus special ca să bat la uşa lui. Era un spaţiu simplu, mobilat c-un pat din fier, cu o noptieră din bare cromate, c-un minuscul Sakya portabil aşezat pe-o măsuţă în dreptul geamului

prin care se vedea oraşul ca o mare de ferestre ce multiplicau până la orizont aceeaşi imagine a cerului şi-a norilor.

La răsărit şi la apus, geamurile-oglinzi îşi transmiteau roşeaţa una alteia, iar atunci camera lui Velmer capta acea lumină trandafirie ce-mi plăcea atât de mult şi care se adăuga la atmosfera deosebită care-l înconjura. Deseori îl găseam întins pe pat, în mijlocul camerei atât de curate şi de ordonate, de parcă nici n-ar fi locuit acolo. Stătea cu capul sprijinit în palmă, cu cartea ridicată la nivelul ochilor şi cu aerul că orice lucru ar fi făcut avea o tainică importanţă. Acum, aş numi asta – vrajă, dar pe atunci nu-i simţeam decât efectele. Adevărul era că Velmer îi atrăgea pe mulţi, care stăteau sfioşi în prejma lui, de parcă s-ar fi aşteptat să aibă o revelaţie. Nu eram singura care-l vizita, deşi eram probabil dintre puţinii pe care nu refuza niciodată să-i primească.

Deşi nu-i plăcea să fie deranjat şi se îndepărtase chiar şi de Reh, de mine nu se ferea încă. Îl găseam citind adesea, fapt ce mi se părea ciudat deoarece, în lumea noastră dominată de reţelele Sakya, cărţile nu-şi mai aflau loc. Cred că prima mea carte a fost cea pe care-o răsfoia Velmer. Îmi amintesc că vizitele mele decurgeau în acelaşi fel. De obicei vorbeam foarte puţin, iar el îşi continua cititul, în timp ce eu mă aşezam pe covorul lăţos de pe podea şi mă jucam c-un set de figurine sculptate de vânători. Covorul avea un desen ce amintea de-o hartă, iar statuetele, pe care Velmer le avea de la tatăl lui, întruchipau eroi legendari şi animalele cu care aceştia se luptaseră. Astfel puteam să reconstitui lupta lui An şi-a lui Nh, legenda ursului alb, cea a cerbului şi-a primei ninsori, apoi, povestea Împăratului gheţurilor şi moartea tribului ferdnh.

Cartea lui Velmer avea o copertă albastră pe care se vedea schiţa albă a unui oraş cu linii verticale şi unghiuri ascuţite. Se intitula *Oraşul Norilor* cu litere tot albe, cu contururi însă neclare, de parcă ar fi fost acoperite de-o ceaţă subţire. Conţinea o istorie mai veche a oraşului din care, uneori, când avea chef, Velmer îmi citea capitole întregi. Eu îi eram cel mai fidel auditoriu, îi ascultam planurile de viitor, îl lăsam să-mi spună cum avea să plece pe Gemeni şi cum avea să se ridice deasupra celorlalţi.

— O să fiu stăpânul tuturor, îmi zicea, iar, spuse de el, lucrurile nu mai erau imposibile.

Planurile lui aveau un aer romantic, aşa cum mi le povestea cu zâmbetul acela vag în colţul gurii şi cu expresia calmă a unei statui de gheaţă. Părea frumos într-un fel subtil, atrăgător, deşi poate că nici nu era astfel, ci doar imaginaţia mea de copil îl împodobise cu aureola şi cu irealitatea creaţiilor lui Norsen, făcute parcă să înfrunte timpul şi viscolul perpetuu.

Singura mea amintire completă din acea perioadă, printre atâtea frânturi ca de vise...

Ieşisem în oraş cu Reh şi Velmer, care-mi promiseseră să mă ducă pe Uliţa Vrăjitorilor, un loc plin de culoare, aşezat la etajul şapte al blocului alb Benez, într-un spaţiu ce avea să fie mai târziu preluat de Konsol şi transformat într-un gigantic supermagazin. Eram agitată de fiorul anticipării, purtam jacheta mea norocoasă, cu ursul alb, iar Reh râdea de mine şi mă numea *spiriduşul zăpezii*. Velmer zâmbea şi el şi, în felul lui, părea că se bucură de plimbare şi de prezenţa noastră.

Uliţa Vrăjitorilor fusese construită o dată cu oraşul şi era de fapt un labirint de străduţe mărginite de magazine în care se vindeau de la rădăcini de mandragoră, prafuri de viaţă lungă, licori cu sclipiri de aur, la poţiuni şi filtre de dragoste, pentru îmblânzirea duşmanilor, pentru avere şi poziţie socială şi apoi pietre preţioase şi semipreţioase care să apere de deochi, de otravă, de vrăjile adversarilor, ce mai – de toate relele din lume. Pe coridoarele strâmte se înghesuiau vizionari, chiromanţi, magi şi şamani. Toţi citeau viitorul în riduri şi în trăsăturile feţei, în palmă, apoi în cafea, în ceai, pe oase, pe carapace de broască ţestoasă, în fumul care se înălţa din căţui înmiresmate, în stele şi în întruchipările norilor.

Îmi plăceau locurile acelea şi hainele înstelate ale vrăjitorilor, cele cafenii cu broderii aurii ale chiromanţilor, tichiile conice, kimonourile negre cu imprimeuri de planete ale magilor şi cele roşii cu dragoni galbeni ale şamanilor. O lume fantastică – lampioane, figuri de hârtie alungătoare de demoni ai zăpezilor, statuete reprezentându-l pe Împăratul gheţurilor ca pe un bătrân

sprijinindu-se în toiag, altă ipostază a lui ce simboliza ultima perioadă a iernii, înainte de venirea primăverii; apoi, amulete de tot felul, urşi, reni, câteva vulpi polare – spirite protectoare ale celor ce vroiau să fie puternici, să călătorească sau să se dedice negoţului.

Velmer privea cu ochi trişti aglomeraţia străzilor şi ghirlandele de lumini colorate, atârnate la intrarea în magazine. Eu însă mă bucuram, râdeam şi puneam întrebări vrând să aflu de ce lucrurile fuseseră statornicite aşa şi nu altfel. Figura frumoasă şi serioasă a lui Velmer atrăgea atenţia şi vedeam felul în care oamenii se uitau la el şi, credeam eu, se minunau cum putea fi cineva atât de trist în mijlocul unei atât de mari veselii. De fapt, frumuseţea lui era oarecum ireală, dar şi închisă în sine ca o operă de artă care-şi ajunge sieşi şi continuă să existe chiar după ce ochii privitorilor ei s-au stins de mult.

Velmer era deosebit şi asta n-o simţeam numai eu, un copil de cinci ani. Părinţii lui nu fuseseră bogaţi, iar în acel moment era probabil destul de strâmtorat. Totuşi, hainele pe care le purta păreau mai elegante şi aveau o linie pe care cele ale lui Reh n-o posedau chiar dacă de fapt costaseră mai mult şi erau confecţionate din materiale mai fine. Velmer alesese pentru acea zi un costum închis, aproape negru, dar cu irizaţii albastre, peste care luase o haină uşoară de culoarea zăpezii înaintea venirii primăverii. Reh, mai deschis şi pozitiv, preferase culori de sărbătoare şi îmbrăcase un pantalon maro, un pulover cărămiziu cu gât şi arăta ca oricare alt adolescent. Râdea tare împreună cu mine de strâmbăturile unuia dintre şamani şi răsucea pe degete amuleta ren din jad pe care şi-o atârnase de gât.

La un moment dat, ne-am oprit în faţa unui magazin şi Reh ne-a anunţat că avea treabă înăuntru. L-am luat pe Velmer de mână şi-am insistat să mergem la taraba unui mag, fericită că rămân singură cu el. M-a urmat oarecum încurcat de parcă n-ar fi ştiut dacă nu trebuia să-l aşteptăm pe Reh. Mult timp, jena pe care-o arăta mă făcuse să cred că în spatele ochilor acelora blânzi, a feţei netede şi plăcute, se ascundea multă timiditate care-l împiedica să reacţioneze normal. Atunci însă, magul cu tichia lui ţuguiată şi kimonoul brodat cu stele mi-a acaparat toată atenţia. Mâna lui Velmer era rece şi mă ţinea strâns de teamă să

nu mă piardă în mulţime, iar magul, un bărbat cu păr negru, lung şi unsuros, şi ochii piezişi ai vânătorilor, îşi agita instrumentele şi făcea calcule pe baza anului, lunii, zilei şi orei la care mă născusem. Îi dădusem grăbită biletul pe care mama îmi scrisese acele date şi, aşteptând rezultatul, mi se făcuse cald de nerăbdare.

— Ce crezi c-o să-mi spună? l-am întrebat pe Velmer, scuturându-l de mână.

El însă doar mi-a zâmbit şi-a ridicat din umeri. Magul şi-a continuat calculele numărând pe degete, măsurând distanţe pe hărţile lui stelare, bolborosind socoteli însoţite de fâlfâieli ale mânecilor kimonoului, de plescăituri din limbă, clipiri din ochişorii oblici şi bălăbăneli din cap când ajungea probabil la vreun rezultat. Era atât de caraghios încât am izbucnit în hohote. Velmer a râs şi el ceva mai potolit.

— Uite-ţi viitorul aici, domniţă! mi-a zis magul c-un accent ciudat, dar amuzant. Să nu uiţi că viaţa ta se află toată pe hârtiuţa asta, fir cu fir, bob cu bob.

Am râs din nou, din toată inima şi-am pus biletul în buzunarul jachetei roşii. Magul acela nu semăna deloc cu vânătorii pe care-i ştiam şi nici cu îngrijitoarea mea ce le era de-un neam.

— Să mergem la Reh. Probabil că ne aşteaptă deja, mi-a spus Velmer şi aproape că mi-a smucit mâna în graba lui de-a se îndepărta.

M-am împotrivit, uimită de gestul lui, şi atunci magul l-a privit cu atenţie şi scălâmbăiala de până atunci i-a dispărut ca un vârtej de zăpadă. A devenit un bărbat între două vârste cu ochi pătrunzători, reci, şi cu faţa liniştită a vastelor întinderi de gheaţă. Un om trecut prin multe. L-a fixat pe Velmer într-un fel aparte care m-a speriat şi m-a făcut să tresar. Am simţit că mi se făcea frig, deşi magul mi-a zâmbit ca să mă liniştească. Velmer însă se uita în jos de parcă n-ar fi observat ce se întâmplase şi atunci magul a întins un deget subţire, neplăcut la vedere, şi l-a atins pe umăr. Un deget parcă fără oase, un apendice vânăt. Am tresărit din nou de parcă aş fi simţit cum un sfredel îi străpungea carnea, iar mâna lui Velmer s-a încordat în mâna mea. Nu s-a mişcat însă. A rămas netulburat, orice ar fi simţit.

— Culmea ta moartea va fi, spuse magul cu voce răguşită.

Velmer nu l-a luat în seamă. Privirea i-a trecut pe deasupra bărbatului de parcă nu l-ar fi auzit.

— Să mergem, mi-a spus cu tonul lui obişnuit şi apoi, către mag cu acelaşi calm:

— Cu toţii vom muri cândva.

Ne-am întors tăcuţi şi l-am găsit pe Reh în faţa magazinului. Cred că arătam cam palidă, iar seriozitatea nu mă prindea.

— Ce-i cu tine? m-a întrebat. Te-ai agitat prea tare şi-ai obosit, nu-i aşa? Ai şi transpirat...

Apoi, m-a închis la jachetă şi m-a luat în braţe. Poate că plimbarea din acea zi fusese într-adevăr prea mult pentru mine pentru c-am adormit până să ieşim de pe uliţă. Apropierea lui Reh, mirosul lui familiar, căldura ce se degaja din trupul lui, siguranţa pe care mi-o dădeau braţele lui m-au liniştit şi-am dormit netulburată până am ajuns acasă. Îmi amintesc încă faţa lui Velmer cu zâmbetul acela vag ce sugera neîndurarea spaţiilor acoperite de zăpadă.

Aceea a fost seara când Velmer şi-a împachetat puţinele lucruri pe care le avea şi-a dispărut din casă. A doua zi, părinţii mei s-au neliniştit, l-au căutat, au dat anunţuri pe reţea, dar nu a existat nici un răspuns. Îmi amintesc vag discuţiile, frământarea acelor clipe, întrebările; Reh negând să fi existat vreo problemă. Nimic n-a folosit însă, iar Velmer a părut să fi dispărut pentru totdeauna. Nimeni nu mi-a spus nimic, dar îmi dădeam seama că-l credeau mort. Ciudat însă, nu i-am simţit de loc lipsa deoarece fascinaţia aceea ciudată a încetat imediat după plecarea lui. Într-un fel, m-am şi bucurat că nu mai aveam să-l întâlnesc, de parcă mi-aş fi dat seama că eram liberă în sfârşit.

Trebuie să fi suferit mult, l-am auzit pe tatăl meu zicându-i lui Reh la câtva timp după ce ne obişnuiserăm deja cu ideea că n-avea să se mai întoarcă.

Fratele meu a dat din cap, încurcat. Deşi mie mi se părea deja bărbat, era încă prea tânăr ca să fi reuşit să-l cunoască pe Velmer prea bine.

— Era trist, dar nu credeam să facă aşa ceva. Şi apoi, era atât de tăcut...

Nu-mi plăcea să-i văd supăraţi, aşa că le-am spus cu egoismul copilăriei ceea ce credeam că avea să-i liniştească:

— Mai bine că a plecat! Eu una mă bucur.

Atunci tatăl meu m-a mângâiat pe cap şi-am avut senzaţia că vorbele mele îl deranjaseră.

— Nu vorbi aşa, Sich. Nu eşti destul de mare să înţelegi ce s-a întâmplat.

Mult timp n-am putut să-i uit gestul şi, după tot ce s-a întâmplat la mai puţin de-un an după aceea, am regretat că nu le-am povestit mai multe despre Velmer. Şi totuşi, ce-aş fi putut să le spun? Fascinaţia şi efectul neliniştitor pe care Velmer îl avusese asupra mea nu puteau fi explicate.

Şi, astfel, vremea a trecut, aşa cum zboară pe aripi de vânt numai la vârsta copilăriei, horoscopul meu a căzut în uitare, iar, din cauza lui Velmer, nimeni nu şi-a mai amintit de el. O perioadă a rămas în buzunarul jachetei mele ca apoi, după mai multe luni, să-l caut şi să descopăr că dispăruse împreună cu viitorul meu ce avea să rămână ascuns încă mult timp până aveam să încep să-l trăiesc cu adevărat.

4.

Dintr-o dată, coridorul se umplu de oameni care mergeau grăbiţi. Sute de feţe. O mulţime în haine de lucru, închise la culoare şi cu croială sobră. Bărbaţi şi femei cu trăsături asemănătoare, păr blond, şaten sau negru ce nu dădea însă impresia de distinct. Un grup compact, fără nimic deosebit. Treceau pe lângă mine, iar ochii nu mi se opreau asupra nimănui, de parcă aş fi fost înconjurată doar de nişte fantome ale gheţii. Era ora la care marile întreprinderi îşi deşertau conţinutul la nivelul primelor etaje, înghesuiala creştea cu fiecare minut, iar eu priveam în dreapta şi în stânga, dezorientată, zăgăzuind şuvoiul uman, neştiind încotro să mă îndrept.

M-am tras după un colţ, aşteptând. Dealtfel, muncitorii treceau pe lângă mine fără să mă bage în seamă, fiecare cu gândurile lui, majoritatea grăbiţi să ajungă mai repede acasă. Discuţiile se înfiripau cu greu, nimeni nu rostea mai mult de câteva cuvinte, de-un salut şi rar apărea câte un zâmbet. Majoritatea erau lucrători angajaţi ai concernului Kod ce monopolizase o bună parte a Oceanului Arctic, extrăgând minereurile sau ocupându-se în perioadele de vară cu pescuitul şi cu schimburile comerciale.

Cum însă iarna se apropia, mulţi din oamenii ce umpleau culoarul aveau să-şi piardă slujbele şi să intre în perioada de lipsuri ce însoţea sezonul rece, când oraşul se închidea, iar locuitorii îşi părăseau rareori blocurile. Şoselele rămâneau aproape pustii, frigul pătrundea peste tot, iar turnurile se acopereau de arabescuri de gheaţă. Zăpada se aşeza în intersti-

ţiile pereţilor, pe statui sau pe zidurile şoselelor, iar oraşul se transforma în aşteptarea Împăratului gheţurilor.

În aerul rece al etajului doi plutea un vag miros de peşte. Acesta provenea de la hainele muncitorilor sau poate intrase în pereţi o dată cu trecerea timpului şi nu se mai lăsase dus. Am recunoscut locul. Pe aici umblasem cu Tod pe vremea când mă ascundeam şi când, pe panourile de reclamă, se difuza marea ştire a unirii concernului Kod cu magazinele Konsol, fuziune ce ar fi trebuit să aducă bunăstarea şi creşterea salariilor. Nu fusese cu mult în urmă, dar parcă timpul ar fi trecut mai repede pentru mine. Mi se părea că eram mult mai tânără atunci şi încă mai luam lucrurile aşa cum erau şi nu încercam să mă întorc în trecut ca să găsesc răspunsuri. Relaţiile mele cu oamenii erau simple, n-aveau nimic din intensitatea ultimilor ani.

Atunci, Argent, prietenul lui Tod, locuitor al etajului al doilea, chiar luase totul drept bun. Se bucurase când cei doi căzuseră de acord iar negocierile se încheiaseră după multe tergiversări. Acum se vorbea de Kod-Konsol, dar situaţia muncitorilor nu părea să se fi îmbunătăţit. Erau la fel de obosiţi, la fel de tăcuţi ca în urmă cu câţiva ani.

Din colţul meu înghesuiala părea că nu se mai termină şi mă simţeam un pic ameţită. În apropiere se aflau depozitele goale ale formaţiunii Konsol, nişte spaţii enorme, pline de funingine, de mărfuri carbonizate şi de fiare contorsionate. Îmi amintesc vag de lămpile distruse de foc, dar încă atârnând de tavan ca nişte stalactite, apoi de scheletul metalic al unor rafturi, topit şi împietrit într-o formă neliniştitore. De la incendiul din '70 nu mai fuseseră refăcute, de parcă toţi s-ar fi temut să nu se repete povestea piromanului ce făcuse fixaţie pe Konsol şi-i distrusese mai multe sedii. Toţi consideraseră că era mai bine să lase scandalul să se stingă de la sine, totuşi, eu şi Tod ştiusem că Elgaliel nu fusese nebun, iar incendiile avuseseră un substrat politic.

Tod. În acel moment simţeam nevoia să-l am lângă mine. Companionul meu timp de mai multe luni, singurul în care ajunsesem să am încredere după moartea fratelui meu. Ceea ce începuse ca o relaţie de afaceri ajunsese să progreseze într-o direcţie cu totul neaşteptată. Nu atât de frumos ca Velmer, nu atât de iubitor ca Reh, cu toate astea, o prezenţă vie.

N-avea o figură deosebită, poate că nu l-aş fi observat dacă ar fi fost în mijlocul mulţimii care mă înconjura, dar era amuzant, atent, cu trăsături bine conturate, părul blond, tuns mai scurt decât moda curentă, ochii mari, căprui privind ironic în jur, cu tenul palid al celor născuţi în oraş şi buzele subţiri ca ale vânătorilor, gata să zâmbească. Sânge din sângele primilor colonişti, rezultatul unui melanj de rase. Imaginea lui mi se amesteca în minte cu feţele lui Velmer şi Reh. Şi iată că şi el dispăruse, deşi, la început, părea cel mai puternic, dar şi cel mai cinstit dintre toţi trei. Totuşi, îmi aminteam cum clătina din cap, cum se încrunta, cum ochii mă priveau lung şi rugător când încerca să mă convingă că avea dreptate, cum braţele lui mă înconjurau cu grijă şi cum lângă el simţeam acea siguranţă şi acea linişte pe care numai Reh reuşise să mi le ofere.

Pe Reteul l-am simţit înainte să se strecoare prin înghesuială, poate tocmai pentru că mă gândeam mai devreme la ospitalieri şi la ceea ce erau ei în stare să facă dacă doreau. O dată ce-mi atrăsese atenţia în magazin, era greu să mă mai ia prin surprindere. L-am lăsat să se apropie. Într-un fel, îl aşteptam.

— Eu sunt Reteul, îmi spuse rânjind aşa cum numai agenţii Consiliului puteau s-o facă, o grimasă plină de şiretenie ce-mi amintea de perioada când strângeam bani lucrând împreună cu Tod.

N-am părut prea impresionată şi asta l-a descumpănit. Probabil se aştepta să mă mir, să-l întreb cine era şi ce dorea de la mine. Am rămas liniştită şi l-am privit politicos ca pe-o cunoştinţă nouă şi nu foarte amabilă sau foarte interesantă. Adevărul era că nu-mi păsa prea mult de el, oricine ar fi fost. Trecusem prin destule în ziua aceea şi nu mă mai mira nimic. Sau cel puţin aşa speram eu.

— Îmi eşti datoare, mă anunţă vorbind tare ca să acopere zgomotul din jur. Pentru că eu nu ziceam nimic, se simţea obligat să suplinească golul din conversaţie şi să spună ceva.

— În ce fel? am întrebat cu o politeţe obişnuită.

Mă jucam cu el de parcă rolurile ar fi fost inversate, iar eu aş fi fost cea care i-aş fi lăsat mesajul şi i-aş fi întins o mână de

ajutor. Totul nu era însă decât o încercare de a-l face să creadă că nu mă temeam şi mai eram încă stăpână pe situaţie.

A clătinat din cap de parcă ar fi vrut să spună că pentru el manevrele acestea n-aveau nici o valoare.

— Chiar dacă nu vrei să recunoşti, acum ai fi fost deja moartă sau ai fi ajuns în Sediul Comun, fără să se mai poată face nimic pentru tine. Ajutorul oferit de noi nu poate fi măsurat; nu este ceva uşor de întâlnit.

L-am privit cu dispreţ. De câtva timp avusesem sentimentul că ospitalierii erau din nou pe urmele mele.

— La ce te referi?

— Încă de când am intrat în magazinul tău, ţi-am acordat ajutorul şi protecţia noastră, a lui Kod-Konsol. Fără ea...

L-am întrerupt. Mi se părea ciudat să aud acest cuvânt pronunţat de-un ospitalier. Erau periculoşi, aparţineau trup şi suflet facţiunii care-i antrenase şi care le permitea să nu se supună legilor oraşului. Nu m-aş fi încrezut în nici unul din ei, indiferent ce mi-ar fi spus. Într-o perioadă îi cunoscusem prea bine pentru a mă mai înşela.

— Ce protecţie?

M-am prefăcut că nu-l înţeleg ca să-l oblig să se explice, într-o încercare fără mari sorţi de izbândă de a-l determina să mărturisească mai mult decât avea de gând. Reteul a râs însă c-un chiţăit neplăcut şi nu a părut deranjat de neîncrederea mea.

— Crezi că ai fi ajuns până aici dacă n-am fi vegheat asupra ta?

Din nou o întrebare, semn că nu depăşisem încă perioadă de tatonare şi nici unul nu vroia să dea impresia că oferea informaţii de bună voie.

— Vrei să spui că anormalul care m-a ajutat era trimis de voi? am continuat în acelaşi fel.

S-a încruntat uşor şi zâmbetul i s-a mai micşorat. Faţa i se strâmbase într-o grimasă aproape imposibilă şi atunci mi-am dat seama că nu ştia la ce mă refeream. Am lăsat lucrurile aşa cum erau şi n-am mai insistat. Tocmai îmi dădusem seama că aveam un prieten. M-am uitat în jur şi-am văzut că mai mulţi bărbaţi stăteau aparent fără nici o treabă, sprijinind pereţii ca şi noi de altfel. Ceva nu era-n regulă. Tipii purtau hainele verzi

ale muncitorilor, dar nu i-aş fi confundat niciodată cu aceştia. Poate erau trădaţi de corpurile prea bine hrănite şi întreţinute sau de aerul încrezut şi de privirea distantă. M-am retras şi mai mult în colţul meu. Reteul mi-a înţeles mişcarea şi s-a grăbit să mă liniştească:

— Nu ei te-au urmărit. Toţi lucrează pentru noi şi n-au alt rol decât să ne asigure protecţia.

— Şi cei de până acum?

A făcut un gest vag cu mâna:

— N-am avut cum să oprim concurenţa să-şi trimită agenţii. Sper că nu ţi-au făcut probleme.

— M-am descurcat, am spus.

N-am întrebat cine erau cei care mă vânau. Ştiam că aparţineau băncii Fas, după cerculeţele albastre şi galbene de pe uniformele celor pe care-i omorâsem, deşi n-aveam idee de ce mă urmăreau şi nici de ce vroiau să mă omoare. În ultima vreme, nu făcusem altceva decât să stau în magazin ca să-mi vând cataloagele de prevestiri, filtrele şi loţiunile magice şi să încerc să trec cât mai neobservată. Totul fusese aşa cum îmi dorisem, trăisem liniştită şi în siguranţă de parcă trecutul nici n-ar fi existat. Doar emisiunile derulate pe panouri îmi aminteau, în timp ce mergeam spre magazin, că în oraş mai existau bănci Fas cu simbolul sacului albastru din care se rostogoleau monedele galbene şi concerne Kod-Konsol, oameni arestaţi şi pre-văzători duşi pe Gemeni. În fiecare seară priveam luminile staţiilor orbitale şi refuzam să fac vreo legătură între cele şase semnale roşii şi galbene, vizibile în nopţile senine, şi lucrurile pe care le auzisem despre centrele de reeducare. Îmi ţineam trecutul la distanţă, crezând că atât era de ajuns ca să-l fac să nu se mai întoarcă la mine. Din seara aceea, liniştea mea avea însă să dispară.

Aş fi vrut să plec, aş fi vrut să nu trebuiască să discut cu ospitalierii de la Konsol.

Mă pierdusem în gânduri. Reteul m-a atins pe braţ şi, când am ridicat ochii, mi-am dat seama că nu mai zâmbea.

— Fratele tău, mi-a zis. Acum o lună a încercat să fugă de pe Gemeni înainte să-şi termine perioada de reeducare. A fost

prins, dar nu se ştie cum a reuşit să mituiască un paznic şi, de data asta, nu l-au mai descoperit până nu a ajuns pe Pământ. Căpitanul era însă omul nostru, aşa că ne-a anunţat înainte să raporteze la Sediul Comun. L-am sfătuit să n-o mai facă. De atunci, noi am avut grijă de el. I-am adus doctori, ne-am ocupat de tot. Acum se simte mai bine. Sperăm să se refacă.

Vocea lui era mai prietenoasă. Nu-l credeam însă. Reh nu s-ar fi întors niciodată în oraş, ştia ce-l aştepta – răzbunarea viitazilor pe care-i trădase sau a ospitalierilor cărora le omorâse un agent. M-am sprijinit de perete. Nu eram în stare decât să-mi repet: „Nu-i posibil! Nu-i posibil!" Nici eu nu-mi dădeam seama de ce mă încăpăţânam să nu-l cred. N-avea nici un motiv să mă mintă. Totuşi, evadarea lui Reh era imposibilă. Nimeni nu reuşise să fugă de pe Gemeni, paza era mult prea bine organizată, navele puţine şi bine păzite. L-am privit pe Reteul. Mai degrabă ei îl aduseseră înapoi pe Pământ din cine ştie ce motiv. Nu ştiam ce să cred.

Şovăiam. Reteul îmi interpretă greşit expresia feţei:

— Nu te bucuri? E totuşi fratele tău!

Nu ştiam ce să spun. Am făcut câţiva paşi pe coridor. Era adevărat că rupsese legătura cu mine, dar numai după ce se hotărâse să spună adevărul despre Velmer. Dorise să mă protejeze. Becurile începuseră să clipească. Venise ora stingerii, a frigului şi-a întunericului. Trecutul – seară de seară, retrăgându-ne amândoi, apărându-ne împotriva lui Velmer, Reh spunându-mi: „Sich, trebuie să rămânem împreună," planurile de evadare în Nord, tot ce gândisem şi visasem. Viitorul – noi devenind vrăjitori ai unui trib de vânători sau pescari, având viziuni şi trăind liniştiţi fără să ne mai întoarcem vreodată în oraş, ghicind în oasele de peşte, urmărind mişcările balenei mitice care trecea înot prin aerul îngheţat, şi dădea leneş din coadă pe deasupra satelor. Toate acestea nu se întâmplaseră, dar, poate, aveau să se petreacă într-o zi.

— De acum ne eşti datoare, îmi spuse Reteul recăpătându-şi siguranţa pierdută în faţa aşteptatei crize de bucurie şi de lacrimi care nu avusese loc.

— Cui? am întrebat. Consiliului?

— Nu, nu Consiliului.

Se referea la formaţiunea Kod-Konsol şi încerca să mă facă să cred că ospitalierii şi Sediul Comun nu ştiau nimic de toată combinaţia. Reteul mă fixa intrigat. Se aştepta să clachez din clipă în clipă, dar sentimentele mele nu erau pentru toată lumea, nu erau de aruncat în vânt. Reh. Mult timp nu mă gândisem la el; dacă i-aş fi rostit chiar şi numele, regretul ar fi fost prea mare. Acum îl regăsisem şi ştiam că, dacă-mi pierdeam stăpânirea de sine în faţa lui Reteul, n-am mai fi avut nici o şansă nici eu, nici el. Ospitalierii n-aveau milă faţă de slăbiciunea oamenilor.

Coridorul era pustiu, de parcă etajul n-ar fi fost locuit, ci doar o imensă scenă goală pe care doi actori diletanţi încercau să-şi înveţe rolurile. Dispăruseră chiar şi agenţii remarcaţi mai devreme. Îi observasem cum se făcuseră nevăzuţi la un semn al lui Reteul. Nu ştiu ce vroia să obţină de la mine sau de ce se temuse, dar, orice ar fi fost, situaţia se schimbase. Poate îi folosise ca un mod de intimidare, iar atunci, sigur de cooperarea mea, se hotărâse să scape de paznici ca să-mi lase impresia că se încredea în mine.

— Arată-mi-l pe Reh, i-am zis de parcă nu l-aş fi crezut.

— Sigur, sigur.

Acum era amabil şi se prefăcea prevenitor. Eram buni prieteni, ne cunoşteam de când lumea, mergeam să facem o mică plimbare ca să vizităm o rudă singuratică. Imaginea aceasta nu se lega oricât aş fi încercat. L-am urmat bănuitoare, învăluită în tăcerea aceea încăpăţânată care-l enerva atât pe Reh. Nu eram oare bolnavi cu toţii, atât de singuratici, aşteptând ca vrăjile să ne desfacă din legăturile oraşului? Vedeam în acel moment un grup de vânători alergând peste gheaţă. Vântul bătea, câinii fugeau, lătrând, oamenii cântau. Toţi îşi agitau armele răsucite şi împodobite în roşu şi galben; zăpada era şi ea roşiatică pentru că soarele apunea, iar satul se afla departe. Se auzeau invocaţii. Peste ei toţi zburau bancuri mari de peşti, cu ochi rotunzi, negri, cu mişcări rapide. Înotau unduindu-se deasupra câmpului, apoi, treceau dincoace umplând coridorul, lovindu-se de pereţi deoarece oraşul era o închisoare; totuşi, mergeau mai departe, străpungând zidurile şi dispărând undeva între etajele al doilea şi al treilea. Am auzit frânturi de cântec şi viziunea s-a risipit. Rămăsesem în mijlocul culoarului şi Reteul mă întreba:

— Ce faci? Nu mai vrei să mergi?

Ce de vise, i-aş fi spus, despre peşti mari şi mici, argintii, galbeni, albaştri, albi, peşti slabi şi graşi, buni şi răi, morţi şi vii, pierduţi şi regăsiţi. Aş fi însăilat o linie melodică, un cor cu zeci de cântăreţi care să vorbească despre animalele mitice şi despre ce însemnau ele pentru mine.

Mergeam spre zona socială a etajul întâi, acolo unde locuiau numai cei care n-aveau nici un loc de muncă şi n-aveau cum să-şi plătească un loc mai bun. Coridoarele erau învăluite într-un semiîntuneric de lămpi pâlpâitoare care păreau gata să se stingă definitiv şi să cufunde porţiuni întregi în beznă. Dealtfel, şi echipele de curăţenie ajungeau foarte rar aici.

Zăpada trăgea a moarte, a agonie ce nu se termina decât după multe ore de suferinţă. Eram la primul etaj, chiar deasupra structurii de piloni gigantici ca nişte şiruri de coloane argintii, ce susţineau blocurile deasupra zonei în care iarna zăpada se aduna în straturi de câţiva metri. Nu aceasta era însă cauza atmosferei glaciare. Sărăcia domnea în aceste locuri, iar aclimatizoarele funcţionau cu intermitenţe. Oraşul făcea economii pe seama săracilor. Pe parcursul anului, uriaşe utilaje-crabi adunau zăpada şi-o trimiteau spre staţiile de epurare. De acolo aveam o parte din apa pe care-o beam, pentru că uzinele aşezate în preajma zidurilor suplimentau nevoile oraşului. Energia venea însă de şi mai departe, de la centralele eoliene în zonele marilor vânturi sau de la cele geotermice din mijlocul barierei muntoase de nord, a Oraşului Împietrit.

Frigul era aproape, dincolo de podea. Acolo exista doar zăpada într-o multitudine de nuanţe şi consistenţe. La începutul iernii, de-un alb neutru, cernându-se în fulgi mari, dar moi, fără vlagă, apoi de-un alb strălucitor pe măsură ce frigul devenea pătrunzător şi fulgii îngheţaţi căpătau forme de stea, ca mai târziu, în primăvară, lapoviţa să transforme câmpia rece de sub oraş într-o mocirlă gălbuie ce, pe timp de vară, se scurgea prin canalele colectoare direct spre staţiile de epurare.

Camera în care am intrat era strâmtă şi friguroasă ca tot nenorocitul acela de etaj. Mi se părea că aud utilajele-crabi şi că aerul vibra uşor. Amorţeala era din nou prezentă. Într-un colţ, un pat simplu cu tăblii de fier forjat, asta era tot ce meritam, singurul refugiu pe care urma să-l avem vreodată. Faţa lui Reh micşorată, răsărind de sub pătura în carouri, zâmbetul chinuit.

Reh fugise într-adevăr de pe Gemeni, totul îmi apăruse într-o clipă.

Durerea întrezărită doar pentru un moment, pentru că altfel ar fi fost mult prea mult pentru noi. Cine era-n stare să judece ce avea să se întâmple? Cine să-şi mai facă planuri de evadare?

— Sich, în sfârşit! îmi şopti.

Am uitat de bănuielile mele, de magazin, de ospitalieri, de toţi ceilalţi. Trupul îi dispărea sub o pătură gălbuie, subţire, lipsit parcă de consistenţă, un arabesc de chiciură pe care Împăratul gheţurilor avea să-l distrugă suflând asupra lui. Patul în care zăcea avea cearşafuri bej c-un desen de nori în culorile apusului. Păreau destul de scumpe şi surprinzător de curate. Am lăsat geanta să-mi alunece din mână şi-am vrut să mă apropii, dar i-am văzut spaima. N-am putut decât să-l întreb:

— Ce-i, Reh, ce s-a întâmplat?

A vrut să se ridice, dar nu a reuşit. Trupul îi fusese transformat, mutilat în laboratoarele de pe Gemeni, mâinile îi erau ca nişte crengi de copac cu venele proeminente, albăstrui, ivindu-se de sub carnea roşiatică, pielea îi fusese afectată şi se regenerase numai pe alocuri, degetele lungi, nefiresc de subţiri, se întindeau spre mine cerşind ajutor; faţa doar îmi mai amintea de cel care fusese fratele meu. Ochii cenuşii, neliniştiţi pe chipul palid, nasul subţire, gura cu buze bine conturate. Părul îi era fin şi crescuse nestăvilit. I-am simţit atingerea ca o mângâiere. Am încercat să-l sprijin. Era uşor şi tremura; s-a agăţat de mine. Nu mă privea, îşi ţinea capul aplecat şi fruntea i se lăsa tot mai jos. Nu vroia să-l văd, se credea schimbat, atât de diferit încât eu n-aveam să-l recunosc. Dar cum aş fi făcut aşa ceva? Îşi sprijinise capul de umărul meu şi stăteam aşa îmbrăţişaţi, în timp ce Reteul rânjea, iar eu aş fi dorit să-l văd zdrobit de perete şi împrăştiat în toată camera. Apoi, Reh s-a întins la loc în pat. Acoperit de pătură, părea să nu se fi schimbat în ultimii ani. Era doar bolnav, dărâmat, c-un cerc vânăt în jurul buzelor, dar încercând să facă faţă. Îmi zâmbea. M-am gândit la zilele dinaintea plecării lui, la teama de-a nu fi descoperiţi şi arestaţi amândoi şi, mai târziu, la plecarea spre Gemeni, când Reh îmi spusese: "O să trecem noi

şi peste asta". Iar eu chiar şi trecusem, pentru că rămăsesem în urmă şi reuşisem să supravieţuiesc.

În acel moment, Reh îmi amintea de imaginea lui după ziua petrecută în Casa Ospitalierilor, încercând să salveze ce mai putea din moştenirea lăsată de părinţii noştri. Ce se întâmplase acolo nu aflasem niciodată, dar probabil că Reh fusese ameninţat cu trimiterea pe Gemeni sau i se spusese că averea avea să ne fie confiscată şi urmam să finm siliţi să locuim la etajele întâi şi al doilea. Poate-i spuseseră că părinţii noştri lucraseră pentru ei şi apoi îi trădaseră, iar acum îşi primeau pedeapsa care nu trebuia neapărat să se răsfrângă şi asupra copiilor, dacă aceştia aveau destulă minte ca să încerce să se adapteze situaţiei. În Consiliu se formase un curent nefavorabil pre-văzătorilor sau psihicilor de la Viitaz, iar oamenii deştepţi se lăsau duşi de ape acolo unde acestea îi purtau şi nu încercau să înoate în susul râului. Reh cedase ca să mă protejeze şi de aceea nu pierdusem decât o mică parte din avere.

Mi-am amintit şi de prima zi când vizitaserăm noul nostru apartament, cu mai mult de şaisprezece ani în urmă, când alergam de la o mobilă la alta, de la vasele de porţelan de culoarea gheţii la romburile încastrate în zidăria holului, uitând de mine şi apoi întorcându-mă lângă Reh, care râdea trecându-şi mâna prin păr. Eram amândoi atât de fericiţi. Nimic n-avea să mai fie rău din acel moment. Reh fusese angajat de Consiliu, eu mă aflam în îngrijirea lui, renunţaserăm la apartamentul din unul din turnuri, dar ne găsiserăm un loc plăcut, mai ieftin, mai potrivit cu mijloacele noastre. La început, Reh stătea mereu acasă şi nu mă lăsa singură; chiar dacă nu era-n aceeaşi cameră cu mine, îmi plăcea să ştiu că se afla pe undeva prin casă.

Mi-am tras un scaun lângă pat. Reh tremura şi părea că vrea să se ascundă.

— Ce-i, Reh, nu te simţi bine? am întrebat, aplecându-mă spre el.

— Sunt bine, spuse cu o voce ce anunţa parcă o catastrofă.

Am întors capul să-l întreb ceva pe Reteul, am întâlnit din nou rânjetul lui şi mi-am dorit să-l fi omorât în momentul acela, când râsese pe seama noastră.

Tot aşa rânjeau şi ospitalierii când Reh plecase pe Gemeni. Fusese de fapt o uşurare, deoarece Reh nu ştia cum să se descurce, cum să se împace cu moartea lui Velmer.

— Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic, îi spusesem. Mie Velmer nu-mi lipsise nici măcar o clipă.

— Să zici așa ceva e una și să crezi e alta.

Până la urmă, îmi promisese că nimeni n-avea să afle nimic. Apoi, când fusese solicitat să lucreze pe Gemeni, crezuserăm că aveam să fim descoperiți, dar nu se întâmplase nimic, el plecase, iar eu nu fusesem urmărită, nu mi se făcuseră greutăți. Reușiserăm să scăpăm, să trecem pe sub bariera care reprezenta legea ospitalierilor și-a Consiliului. Îmi închipuisem că Reh ar fi plecat oricum, pentru că nu era de încredere atâta timp cât avusese rude la Viitaz. Mă liniștisem și, de-abia acum, îmi dădeam seama ce fel de pace fusese aceea ce pusese stăpânire pe mine.

Reh mi se păruse întotdeauna prea moale. Cred că se pricepea destul de bine la remn și totuși nu încercase să-mi impună nimic. Mă lăsase să fac ce vreau, să învăț ce doream. Nu crezusem în practicile așa-zis magice. Dacă prevestirile se dovediseră a fi un bluf, de ce n-ar fi fost și celelalte? Nu-mi imaginasem că era posibil să se comunice atâta timp cât un om se afla cufundat în somn. Nu făcusem rost decât de puține cunoștințe folositoare și acum mi-era greu să stabilesc o legătură cu Reh și să-i vorbesc fără să mă audă și ceilalți. Puterile mele rămăseseră necizelate, așa că n-aveam control asupra viziunilor, iar calea spre mintea lui Reh îmi era închisă. Aveam un *remn de aur*, care rămăsese nedezvoltat. Eram separați și lucrurile ar fi fost diferite dacă aș fi avut mai multă încredere în el.

În acel moment, însă, întâlnindu-l în camera aceea strâmtă și rece, am crezut că era pe moarte. Nu știu de ce, dar așa am simțit atunci, în încăperea ca atâtea alte mii împrăștiate în apropierea zăpezii. Îi observasem picăturile de transpirație încremenite pe frunte și asta în timp ce aburii respirației se ridicau în aer ca fumul din satele vânătorilor.

— L-a văzut într-adevăr un vraci? am șuierat spre Reteul. Mă enervau gurile căscate, imprimeul și culoarea galbenă a hainelor lui.

Tipul nu părea jignit de tonul pe care-i vorbisem. Ridică din umeri și se încruntă, dar nu ca și când ar fi fost supărat. Părea că joacă un rol sub care nu se ascundea altceva decât indiferență.

— Chiar mai mulţi decât era necesar, dar, după cum ţi-am spus, acum nu mai e nimic de făcut. Trebuie doar să-l lăsăm să se odihnească.

— Sper să ai dreptate, i-am spus.

Când m-am întors din nou spre Reh, acesta adormise deja cu faţa îngropată în pernă. Nu-i vedeam decât degetele lungi mişcându-se şi tresărind în somn. Semănau cu nişte crenguţe în bătaia vântului. Dacă n-ar fi fost atât de bolnav, aş fi crezut că el venise la fereastra mea şi apoi îi atacase pe ospitalieri. Dar aşa...

Arăta neschimbat şi, totuşi, ceva era diferit la el. Părul, pe care mi-l aminteam alb, devenise acum de-un blond deschis, strălucitor.

— Trebuie să-ţi vorbesc, mi-a şoptit Reteul şi mi-a făcut un semn spre uşă.

M-am ridicat, mi-am luat geanta şi-am ieşit cu grijă din cameră. Nu vroia ca discuţia noastră să-l deranjeze pe Reh şi, dealtfel, nici eu nu doream să am sub ochi imaginea lui care să-mi arate cât de vulnerabili eram. Trebuia să mă liniştesc.

— Crezi că eşti în stare să discuţi acum? m-a întrebat Reteul de parcă s-ar fi temut de-un refuz.

Sigur, totul nu era decât o strategie ieftină. Vroia să mă facă să cred că-mi era prieten, că era plin de bune intenţii în ceea ce ne privea. Dar, de fapt, ce era el, decât alt ospitalier, alt Velmer care aştepta să vadă cât de mult se putea stoarce din toată afacerea, câte informaţii eram eu gata să-i furnizez pentru o vorbă bună? Vroia să afle ce ştiam despre problema care-i frământa, dar n-avea habar cum să mă facă să mărturisesc singură, fără să mă fi întrebat. Cum eu n-aveam nici o idee legată de situaţia în care mă găseam, nu era de fapt nimic de spus.

L-am privit pentru prima oară mai cu atenţie, dar, oricât m-aş fi uitat la el, nu reuşeam să-mi schimb părerea că era un omuleţ ridicol, un iubitor de şarade, îmbrăcat într-un costum mult prea mare.

— Fratele tău va fi în siguranţă aici. Deocamdată, suntem singurii care ştim unde se află şi-ar fi bine dacă lucrurile ar rămâne aşa. În fond, şi ospitalierii, şi cei de la Viitaz, atâţi cât au mai rămas, ar vrea să-l vadă mort. Ar fi de ajuns să scape cineva o vorbă şi totul s-ar duce de râpă.

Am tresărit şi pentru o clipă am simţit iarăşi teama care mă bântuise după arestarea părinţilor mei şi apoi, mai târziu, când Reh ajunsese să lucreze pentru ospitalieri. Îmi vorbea de parcă n-aş fi înţeles toate acestea la fel de bine ca el, de parcă n-aş fi trăit atâţi ani şi n-aş fi crescut ştiind că oricând puteam fi arestaţi chiar şi numai pentru că părinţii noştri aparţinuseră Viitazului.

Am dat din cap. Da, ştiam al naibii de bine cum mergeau lucrurile pe lumea asta, nu era nevoie de explicaţii suplimentare. Acum lucrurile se schimbaseră şi, deşi nu mă temeam pentru mine, Reh avea nevoie de ajutorul şi protecţia mea. Rolurile se inversaseră şi, văzându-l după atâţia ani, mi se părea incredibil cum reuşisem să-i îngrop imaginea alături de toate celelalte amintiri neplăcute ale copilăriei.

— Eu o să rămân cu fratele tău. O să am grijă să nu-i lipsească nimic cât timp o să lucrezi. Să nu crezi că facem asta pentru oricine, dar misiunea ta este extrem de delicată. Va trebui să i te dedici în totalitate, să nu scapi nici un amănunt, să nu treci nimic cu vederea.

Ascultându-l cum îmi vorbea, mi-am dat seama că poziţia lui în facţiunea Konsol era, probabil, lipsită de importanţă. Încă un om ce putea fi sacrificat, aşa cum eram şi eu, şi Reh. Lucrul acesta mă punea pe gânduri. Am clătinat din cap, de parcă nu m-ar fi interesat ce mi-ar fi spus. De fapt, nici nu mă interesa, prea era vorbărie goală. Întotdeauna urâsem Consiliul, pentru că manevra pe oricine, falsifica prevestiri, se amesteca în vieţile oamenilor şi niciodată – niciodată – nu vroia să piardă. Dar mai era şi Reh, trebuia să ţin seama şi de el. Nu mai puteam să-mi planific viaţa de parcă aş fi fost singură.

— N-are nici un rost să-mi spui toate astea. Chiar dacă au trecut ceva ani de când am lucrat pentru Konsol, n-am uitat ce-i de făcut. Ce s-a întâmplat? Care-i problema voastră? Dacă-i ceva urgent, cam pierdem vremea ...

I-am simţit şovăiala – un gând cu formă spiralată, un şurub care se strângea şi-l făcea să sufere de fiecare dată când era gata să spună adevărul. Îndoctrinarea fusese problema de care mă lovisem de atâtea ori, încât până la urmă mă săturasem şi abandonasem partida.

Reteul se trase un pas mai aproape de mine. Asta era ideea lui de convorbire confidenţială. Ochii îi erau mari şi strălucitori,

nările îi fremătau şi gura i se întindea într-un zâmbet unsuros. Dacă n-ar fi arătat ca unul din spiriduşii ce se roştogoleau prin zăpadă, aş fi crezut că vroia să mă cucerească, dar aşa, mi se părea doar ridicol. Era caraghios, cu corpul bine căptuşit c-un strat prosper de grăsime. Se uită fix în ochii mei, încercând să-mi capteze atenţia. Nu vroiam să-l fac să se creadă stăpân pe situaţie, aşa c-am privit absentă în jos. Cu toată situaţia gravă în care mă aflam, îmi venea să râd. Era însă un râs nervos, nefiresc.

— Am primit nişte mesaje care ne cereau să facem nişte lucruri, să acordăm nişte privilegii, vreau să spun. Poate că sunt prea vag, dar... La început nu le-am luat în seamă, erau prea fanteziste, se vorbea acolo de distrugerea Consiliului şi-a oraşului şi totul era desigur o nebunie. Nici un director nu a vrut să ia vreo măsură sau măcar să accepte să discute despre asta. Toţi au crezut că erau trimise de concurenţă sau poate de Fas, cu care avuseserăm probleme. Nimeni nu crezuse că era posibil să distrugă oraşul dacă nu le îndeplineam cererile.

— De ce n-aţi crezut? Aveaţi alte informaţii? am întrebat ridicând privirea.

Ochii tipului nu mascau decât disperarea. Se exprimase de parcă ar fi avut toate răspunsurile, dar bănuiam că nu era decât o poză şi încă una nu foarte reuşită pentru că, dacă până atunci se mulţumise să vorbească foarte vag despre misiunea pe care vroiau să mi-o încredinţeze, din momentul în care se pornise, devenise prea direct şi prea sincer.

— N-aveam nici un fel de informaţii; ţi-am zis că totul era de necrezut şi, în plus, mesajul fusese trimis prin reţeaua noastră, ceea ce ar fi indicat şi-o posibilă răzbunare a unui fost angajat care fusese concediat şi vroia să ne facă probleme.

— Dacă era un fost angajat, cum de mai avea acces la reţeaua voastră?

Reteul s-a tulburat pentru o clipă, de parcă s-ar fi temut că făcuse o greşeală. L-am urmărit cum a scos din buzunar o batistă tot galbenă, tivită cu roşu, şi şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Din păcate, trebuie să mărturisesc că nu toţi lucrătorii noştri sunt de calitatea cea mai bună, dacă înţelegi ce vreau să zic. Era posibil ca unul dintre ei să se fi lăsat cumpărat. Sigur, am lansat o anchetă, dar lucrurile s-ar fi oprit aici dacă pedeapsa nu s-ar fi materializat.

— Vârtejul? am întrebat inspirată.

Răspunsul lui Reteul a sunat ca un oftat.

— Vârtejul. Așa s-a dovedit că și Fas primise un mesaj asemănător, iar acum nu mai suntem siguri dacă de fapt obiectivul Maelstromului nu este distrugerea noastră. N-am reușit să aflăm decât că un fost pre-văzător mânuiește Vârtejul. Este unul din cei care au fost pe Gemeni, care a suferit transformarea, iar, când s-a întors, ceva s-a întâmplat și puterile i-au sporit până la un nivel greu de imaginat.

— De necrezut! am exclamat. Nu numai că s-a ajuns la asta, dar cum ați reușit să aflați că era vorba de-un pre-văzător?

Batista lui Reteul a apărut din nou și-a fluturat galben prin fața ochilor mei. În ultimele minute, ospitalierul începuse să transpire serios.

— De fapt, se spunea în mesaj. Tipul vroia să băgăm bine la cap că fusese membru Viitaz, așa că a repetat asta de mai multe ori. Am încercat să-l căutăm prin fișiere, dar e aproape imposibil să dăm de el, e nebunie curată acolo, sunt mii și mii de înregistrări individuale.

Cred c-am făcut ochii mari, auzindu-l. Eram sigură că mințea și că neajutorarea lui făcea parte dintr-un scenariu. Nu reușeam să-mi dau seama încă unde vroia să ajungă.

— Și ce vreți să fac? Consiliul m-a pus sub supraveghere. De când am părăsit lumea angajamentelor, nu mai am nici o legătură.

Reteul și-a agitat mâinile grăsuțe și mi-a spus într-o suflare, de parcă s-ar fi temut să nu refuz să-l ajut:

— Nu-ți face probleme, pentru că o să ai prieteni care să te ajute. Un tip pe care-l știi de mult, ați mai lucrat împreună. Cazul Armilius, Elgaliel.

„Deci Tod mi-a lăsat mesajul," m-am gândit.

— Și totuși, ce legătură avem eu și Reh cu tot ce se întâmplă? Și el a fost pe Gemeni, doar nu credeți c-ar putea controla Vârtejul?

Clătină din cap. Nu-și închipuise așa ceva:

— Speram că știi despre ce-i vorba. Sau că măcar bănuiești. De ce tu, de ce alții? Tod te cunoștea și așa am aflat de tine și de fratele tău. Nu credem că Reh ar avea puterea necesară să stăpânească Maelstromul și, de fapt, era încă pe Gemeni când a

început totul. Am verificat. Pe tine te urmăreşte pre-văzătorul ăsta prin Vârtejul lui. Am verificat din nou. Distrugerea magazinului Konsol, a băncii Fas, a birourilor Benez şi, de fiecare dată, te aflai în apropiere. Apoi, a venit un alt mesaj care cerea Consiliului să-i fi predată împreună cu fratele tău. Credeam că, înţelegând motivul pentru care vrea să se răzbune pe voi, o să reuşim să-i aflăm identitatea.

Nu-mi venea să cred. Simţeam cum îmi ard ochii.

— O să ne predaţi?

— Nu, spuse încet, nu. N-ar rezolva nimic, n-avem nici o garanţie că asta l-ar opri. Dacă vă pierdem şi pe voi, n-o să mai reuşim niciodată să-l găsim. Faptul că v-a indicat mi s-a părut cea mai mare greşeală pe care-a făcut-o. Individul ăsta trebuie prins şi distrus. De aceea vei lucra cu noi.

— Ca să vezi! am spus. Sigur, aş putea să fug, dar cu Reh... nu pot decât să accept.

M-am gândit o clipă şi l-am întrebat:

— Poţi să-mi garantezi că, dacă vă ajut, eu şi Reh vom fi liberi?

Reteul a zâmbit larg şi dezagreabil:

— Sigur, nici nu mai încape vorbă. Tu ai mai lucrat pentru noi, suntem de aceeaşi parte a baricadei. După ce-o să se termine totul, o să faci ce vrei. Poţi rămâne în oraş, poţi merge în sud, unde vrei.

– Dar Reh? am insistat eu.

– Şi el, mi-a spus după o scurtă şovăială. O să i se ierte... greşeala.

N-am întrebat despre ce greşeală era vorba, deoarece ştiam că, o dată ajuns pe Gemeni, Reh le povestise despre Velmer. Probabil nu păream prea convinsă, pentru că adăugă repede:

— Şeful meu vă va garanta libera trecere. Şi în plus, o să fii recompensată pentru investigaţie.

L-am urmărit cum se scotoceşte în buzunar şi-mi întinde o cartelă ca o bucată de gheaţă albăstruie. Am luat-o şi-am văzut o monogramă discretă din care am distins un G alambicat. Nu mai întâlnisem niciodată aşa ceva.

— E un credit special. N-are nimic de-a face cu Fas, îmi spuse repede. E bine să fim discreţi.

Eram obosită şi n-aveam nici o şansă să adorm în noaptea aceea. N-am spus nimic. Geanta îmi atârna greu pe umăr şi nu

ştiam de ce n-o lăsasem în cameră. Am deschis-o şi-am dat drumul cardului într-una din despărţituri. Până la urmă am acceptat să-i ajut.

— Ce v-a cerut pre-văzătorul? am întrebat. N-ar fi fost mai uşor să-i îndepliniţi cererile?

A clătinat din cap.

— Nu, a spus. Nu, deoarece vrea ca oraşul să intre sub controlul formaţiunii ospitalierilor care activează pe Gemeni şi care se ocupă de reeducarea celor de la Viitaz. Priveşte singură, spuse şi-mi întinse o agendă.

Am luat-o şi-am citit mesajul scris cu litere roşii, pâlpâitoare:

Moarte trădătorilor Viitazului! Gemenii să preia controlul.

Semna Varotej. Numele nu-mi spunea nimic în afara asemănării cu Vârtej.

— Mai sunt şi altele, continuă Reteul, dar merg pe acelaşi stil. În unele vă pomenesc şi pe voi, în altele nu.

M-am sprijinit de perete în timp ce-l ascultam. L-am privit cu atenţie încercând să-i citesc pe faţă cât era de sincer.

— Sunteţi siguri că forţele psihicului care controlează Vârtejul au apărut dintr-o întâmplare? Mai degrabă mi se pare că facţiunea asta înfiinţată pe staţia orbitală are o mulţime de motive să se fi amestecat în toată povestea. Nu cumva ei l-au descoperit sau l-au fabricat acolo şi apoi vi l-au trimis cu cererea absolut neimportantă de-a prelua controlul în oraş? De la înălţime, de acolo de sus, lucrurile se văd altfel. Poate că unul dintre şefii lor s-a uitat o dată în jos, a dat cu ochii de „punctul" pe care-l reprezenta oraşul şi, dintr-o dată, s-a simţit plin de forţă. Apoi, s-a apucat s-o şi demonstreze.

Reteul a negat vehement.

— Am discutat cu ei, dar se pare că n-au ştiut nimic de vreun pre-văzător atât de puternic. Stransci, comandantul lor, ne-a asigurat de sprijinul Gemenilor şi-a promis că ne pune la dispoziţie baza lui de date. Mai mult de-atât nu putem cere, staţiile se află în afara jurisdicţiei noastre.

— Chiar dacă ar fi implicaţi în problema cu Vârtejul, tot n-aţi avea cum s-ajungeţi până la ei. Există însă şi alte metode:

să le opriţi aprovizionarea, să le confiscaţi navele. Singuri şi izolaţi în spaţiu nu vor supravieţui.

Reteul rânji de parcă ar fi vrut să spună că se gândiseră şi ei de mult la asta.

— Tu nu trebuie decât să te uiţi în nişte fişe şi să vezi dacă nu cunoşti pe cineva. De restul ne vom ocupa noi. Nu-ţi face probleme inutile.

Da, dar cu ocazia asta m-aş fi lămurit de ce Reh, care plecase să lucreze pe Gemeni, se hotărâse să rupă tăcerea. Toate acestea şi încă altele aveam să le aflu, orice s-ar fi întâmplat. Kod-Konsolul reprezenta doar o facţiune a Consiliului, dar una ce se conforma destul de bine legii nescrise după care funcţiona acesta. Asta se vedea prin faptul că întâi promitea şi apoi, după ce adversarul era domolit, îl distrugea şi-l făcea praf şi pulbere. La fel păţiseră şi cei de la Viitaz, la fel avea să mi se întâmple şi mie dacă ajungeam să am încredere în ei. Nu trebuia să uit asta pentru binele meu şi-al lui Reh.

5.

Ultima Sărbătoare Anh o petrecusem cu Reh privind piaţa prin vitraliul înfăţişând două lebede plutind peste un câmp cu mărăcini şi-un fals înger cu aripile deschise şi cu o balanţă în mâna dreaptă, cântărind pe un talger o scară de frânghie şi pe celălalt un ciob de oglindă în care se reflecta soarele. Deasupra se aflau ca întotdeauna peştii sacri, heringii — corpuri subţiri gri-albăstrui, alungite, fusiforme — trăitori în Mările Nordului, păstrăvii argintii din râurile reci şi din lacurile adânci ale emisferei nordice, lipanii maronii din apele de munte. Toţi ne priveau de dincolo de sticla colorată, mişcându-şi boturile din care ieşeau bule de aer. Stăteam ascunşi în camera — birou şi aş putea spune că acesta fusese blestemul nostru, piatra noastră de opal, să ne furişăm mereu în locurile întunecate şi să încercăm întotdeauna să fim invizibili în mijlocul oamenilor.

Astfel, acea ultimă Sărbătoare Anh căpătase pentru mine o semnificaţie deosebită. O dată cu melodiile şi cântecele de iarnă ale mulţimii din piaţă, se încheiase, speram eu pentru totdeauna, cea mai dificilă perioadă din viaţa mea.

Mai aveam şi amintiri ale unor întâmplări la care nu fusesem martoră, dar pe care le recuperasem ulterior din ce mi se povestise sau din ce îmi închipuisem. Dispariţia părinţilor mei îmi rămăsese necunoscută mult timp şi uneori auzeam strigătele lor, mi se părea că mă trezeam, mă ridicam din pat şi, când ajungeam în capul scării, mă uitam în jos şi-i vedeam în holul de la intrare luptându-se înconjuraţi de uniformele gri. Acum ştiam însă că

lucrurile se întâmplaseră altfel, că într-o zi ca oricare alta fuseseră convocaţi la o şedinţă a Consiliului de unde nu se mai întorseseră. Nici nu pot să spun că atunci le-am simţit prea mult lipsa. Cu acea lipsă de sensibilitate a copilăriei, mi-am zis că Reh îmi ajungea. El însă a suferit, poate pentru că era mai mare şi înţelegea altfel lucrurile, şi atunci m-am mâhnit şi eu, iar toată lumea a luat asta drept durere.

Trecutul – o serie de imagini care trăiseră alături de mine, dar care păliseră în faţa rutinei zilnice. Evenimentele din ultima săptămână scoseseră la lumină imagini, gesturi şi frânturi de dialoguri ce stătuseră ascunse sau pe care le înregistrasem inconştient. Întâlnirea cu Reh mă făcuse să mă întorc într-o zonă pe care-o considerasem de mult pierdută, dar care revenise de parcă, pentru un timp, ar fi fost doar acoperită de umbra amintirilor mai recente.

La un an de la dispariţia lui Velmer, părinţii mei fuseseră arestaţi. Era o zi de primăvară, ninsoarea se oprise, soarele strălucea rece pe cer, iar când ieşeam pe terasă, vântul nu mai bătea cu aceeaşi putere. Eram acasă cu Zelei, îngrijitoarea pe care părinţii mei o angajaseră după ce Reh absolvise şcoala Viitaz şi începuse să înveţe pentru înscrierea la Universitatea Norsen.

— Ne pregătim de alegeri, îmi spusese tatăl meu când îl rugasem într-o zi să mă ia cu el la Sediul Comun. Suntem prea ocupaţi acum, iar tu trebuie să înveţi pentru selecţie.

În curând aveam să împlinesc şase ani şi la acea vârstă copiilor le erau testate capacităţile de pre-văzători. Aşteptam cu nerăbdare evenimentul, fără să fiu însă conştientă ce presupunea. Începerea cursurilor nu mă îngrijora deoarece mă obişnuisem să-l văd pe Reh mergând la şcoala Viitaz şi aveam impresia că era un loc unde copiii deosebiţi se adunau în grupuri pentru a se juca. Aşa percepeam la vârsta aceea tehnicile psi.

Remn. Un nume cu rezonanţă pe care-l auzisem foarte des de la oaspeţii noştri şi pe care-l repetam în gând ca o incantaţie, încercând să-i găsesc tonalitatea potrivită. Zelei, bătrâna slabă, cu faţa blândă şi bătută de vânturi, spunea că sunt uşor de supravegheat pentru că întotdeauna stăteam liniştită în camera mea şi mă jucam cu figurinele reprezentând personaje mitologice: An, Nh, Raahida, Împăratul gheţurilor, Lebăda de

Nea, Ursul alb şi Renul Călător. O parte din poveşti le ştiam de la ea, care le aflase pe când era tânără şi traversa cu unul din triburi întinderile de zăpadă. Mai târziu, familia ei pierise în timpul unei furtuni şi astfel rămăsese singură. Venise c-un transport ca să muncească în oraş, iar tatăl meu o găsise înfometată, umblând fără ţintă prin piaţa mare după ce-i fusese imposibil să găsească de lucru.

— Acum înţelegi, îmi spusese, că legăturile dintre noi sunt de carne şi sânge; dacă unui locuitor al gheţurilor i se salvează viaţa, acesta rămâne în slujba celui care l-a ajutat.

Cu toată slăbiciunea ei, Zelei era puternică, pricepută şi preluase aproape toate treburile casei. Uneori, după o dimineaţă de muncă, se aşeza în fotoliul comod din salonul cel mic şi fredona cântece din nord cu linii melodice simple, însă atât de plăcute. Avea o voce deosebită, subţire, dar care-mi rămânea în minte şi după ce se stinsese de mult. Mi-o imaginam îmbrăcată în blănuri, cântând în timp ce aburii respiraţiei i se ridicau spre cer. Nu părea înfrântă, nu părea stingheră, nu se simţea exclusă de semenii ei deoarece aşa era tradiţia şi aşa fusese de la începutul începuturilor. Se adaptase. Atunci, cu pantaloni şi bluză gri brodată cu flori albe de crin, haine pe care le considera mult prea frumoase pentru condiţia ei, se învârtea în jurul obiectelor rare pe care părinţii mei le adunaseră şi avea grijă de noi de parc-am fi fost membrii propriei ei familii dispărute.

Îmi amintesc încă poveştile ei, deşi au trecut atâţia ani. Cel mai mult îmi plăcea când depăna legendele tribului ei care cu multe sute de ani în urmă fusese stabil, avusese mai multe sate, cabane din lemn, apoi însă se întâmplase ceva şi legăturile cu pământul se rupseseră şi ajunseseră cu toţii pribegi pe întinderile de zăpadă. Acea perioadă se reflecta în basmele mai vechi când clima era mai blândă şi vânatul din belşug.

Totuşi, cu toate că o plăceam pe Zelei, nu eram pretenţioasă de loc, nu doream o tovărăşie, stăteam şi singură şi mă gândeam la testarea psi sau căutam pe Sakya informaţii despre remn. Zelei era mulţumită că nu trebuia să fie tot timpul lângă mine şi doar din când în când mă ameninţa în joacă.

— Dacă n-o să fii cuminte, o să-l chem pe Împăratul gheţurilor!

Iar eu râdeam şi mi se părea caraghios să-şi închipuie că mă sperie ca pe un copil mic cu o ipostază atât de plăcută a Împăratului — adolescentul cu zâmbet enigmatic ce semăna atât de mult cu Velmer. În acea perioadă, testarea psi mă absorbea în întregime, toate gândurile îmi erau îndreptate spre momentul în care aveam să dau testul şi să primesc rezultatul, iar părinţii mei şi Reh aveau să se mândrească cu intensitatea forţelor mele. Viziunile. Auzisem atâtea despre ele, casa noastră era plină de oameni care povesteau despre experienţele pe care le trăiseră şi despre minunile sau catastrofele pe care le întrezăriseră în viitor. Fusesem desigur curioasă să aflu mai multe despre pre-văzători, iar Reh îmi spusese, privindu-mă serios:

— Timpul seamănă cu o casă pe care oamenii, pelerini prin viaţă, o străbat doar într-un sens trecând din cameră în cameră, deschizând o uşă, închizând-o în urma lor, fără s-o mai poată desfereca pentru a se întoarce în odaia precedentă. Astfel, ei sunt forţaţi să meargă înainte pentru a se hrăni, a dormi, a învăţa, a naşte şi, în final, a muri. Noi, cei de la Viitaz, suntem singurii care au puterea să deschidă atât uşile trecutului, cât şi pe cele ale viitorului, iar acest remn se numeşte de aur... Există şi remn mai umil, dar mai larg răspândit. Prin el se pot asculta gândurile oamenilor, se poate transmuta materia.

Câteva zile după această discuţie, visasem lumea ca pe apartamentul nostru şi, stând în odaia mea, încercasem să vizualizez un şir de oameni trecând prin ea mânaţi de foame şi aşezându-se la o masă mare, încărcată de farfurii cu verdeţuri şi platouri cu carne de focă, apoi alţi pelerini căutând somnul şi găsind un pat acoperit cu blănuri de urs, alţii dorind ştiinţa şi descoperind o bibliotecă minunată cu cărţi rânduite pe rafturi şi cu ecrane Sakya puse pe birouri albe. Alteori visasem că odaia mea era din cristal, fiecare obiect era de gheaţă şi strălucea în lumina soarelui, peste tot se aflau figuri împietrite – animale şi oameni — acoperite de-un strat subţire de promoroacă, iar pe un scaun în mijlocul camerei stătea Velmer şi zâmbea primitor celor care îi treceau pragul. Când mă trezeam, nu-mi dădeam seama de ce ar fi vrut cineva să-l întâlnească, dar adevărul era că Velmer apărea destul de des în gândurile mele şi pe atunci nu înţelegeam de ce. Trebuiseră să treacă mulţi ani ca s-ajung să descifrez acele vise ce se repetau.

În ziua aceea, citeam despre psi şi remn şi-mi amintesc că eram neliniştită, deoarece mă tot opream să ascult şi tot mi se părea că aud zgomotul pe care-l făcea uşa de la intrare. Era prea linişte, Zelei adormise într-un fotoliu, iar soarele pătrundea prin vitralii şi întruchipa fantasme colorate pe podeaua ceramică. De la un timp, îmi încetasem şi eu jocul şi stăteam toropită pe covor uitându-mă la petele roşii, galbene, verzi şi albastre şi mi se năzărea că vedeam grupuri de omuleţi în salopete de lucru năvălind de prin colţuri şi ocupând mijlocul camerei. Dintr-o dată nu mai era linişte pentru că toţi vociferau ridicându-şi pumnişorii şi ameninţând cerul. Apoi, se repezeau asupra întruchipărilor unor case, încăierându-se şi între ei, iar praful ce se învălmăşea în atmosferă, luminat şi el de soare, mi se părea că seamănă cu tot atâtea fuioare de fum ridicându-se din mai multe incendii virtuale.

Cu timpul, m-am plictisit şi de acest joc şi-am ieşit pe terasă. Panourile din sticlonit fuseseră închise, aşa că era destul de cald. M-am apropiat şi mi-am lipit faţa de ferestrele dincolo de care oraşul se întindea etaj cu etaj, şosele după şosele — ca nişte corzi aruncate între blocuri şi, apoi, sute de mii de geamuri pe suprafaţa cărora se mişcau grupurile de nori albi cu margini colorate de razele soarelui. O zi minunată, o zi de primăvară.

Absorbită de spectacolul oraşului, nu l-am auzit pe Reh când a intrat, deşi îl aşteptasem toată ziua.

— Sich! m-a strigat.

M-am întors şi l-am văzut în prag. În spatele lui stătea Zelei, care-şi ţinea mâna la gură într-o poziţie ce sugera groaza.

— Sich! a repetat el pe un ton care m-a făcut să şovăi. Vino la mine!

M-am apropiat şi atunci Reh s-a aplecat şi m-a ridicat în braţe. I-am înconjurat gâtul şi l-am ţinut strâns. Tremuram fără să ştiu de ce. Tremura şi Reh şi atunci mi-am dat seama că se întâmplase ceva în oraş. Zelei se agita în jurul nostru, zăpăcită şi ea.

— Ce este? l-a întrebat.

— Ospitalierii au atacat sediul Viitaz, i-a spus Reh cu voce tremurată în timp ce mă strângea prea tare în braţe.

— Agitatorii au mobilizat şi-o parte din oameni, iar acum sunt lupte peste tot. Au intrat şi-n şcoală, noroc c-am reuşit să fug la timp. Am coborât pe piloni până în zăpadă şi-am luat-o pe afară.

Atunci mi-am dat seama că era ud şi îngheţat. Hainele îi miroseau a aer curat, dar erau jilave şi neplăcute la atingere. M-a trecut un fior, trupul mi-a tresărit şi atunci Reh m-a privit ceva mai lucid de data asta şi m-a aşezat pe podea.

— Te-am speriat, a spus blând şi m-a mângâiat pe obraz cu o mână rece.

Am intrat în casă, neştiind ce să facem, şi Reh a început să străbată camera într-un fel împleticit şi buimac. Mi-era frică, dar cum reacţiile mele se lăsau mult aşteptate, păream destul de liniştită. Totuşi, intensitatea amintirilor mă face să cred că, oricât de mică aş fi fost, îmi dădeam seama de gravitatea situaţiei. Pe atunci, Reh mi se părea matur, dar acum îl văd ca pe un adolescent neobişnuit să-şi poarte de grijă, care întâlnea pentru prima dată o situaţie din care nu vedea nici o ieşire. Fizic, Reh nu era puternic, iar tenul deschis la culoare şi trăsăturile regulate nu dădeau impresia de forţă şi hotărâre.

Era tânăr, era speriat, n-avea nici un sprijin, iar în ziua aceea măsura camera în lung şi-n lat şi, din când în când, se oprea în faţa tablourilor pe care le studia îndelung de parcă ar fi încercat să afle ce se găsea dincolo de suprafaţa pictată. Apoi, şovăitor parcă, lua câte un bibelou şi-l învârtea pe degete. La un moment dat, îi atrăsese atenţia un grup statuar din piatră albă ce reprezenta doi vânători care-şi înfigeau suliţele într-un ren. Întinse mâna şi-l atinse cu vârful degetelor, apoi tresări şi întrebă, fără să dea însă impresia că mi se adresa:

— Crezi că părinţii noştri se vor întoarce?

N-am răspuns deoarece nu ştiam ce. Eram mai neajutorată decât el.

— Trebuie să aflăm, a spus deodată Zelei, care între timp se aşezase tăcută în colţul ei. Era singura care ne putea ajuta şi părea conştientă de asta.

— Dacă Viitazul cade, iar părinţii voştri nu pot ajunge până aici, aveţi unde să vă adăpostiţi?

Nimeni nu vroia să rostească cuvântul de care toţi ne temeam. Cred că Reh i-a fost recunoscător Zelei pentru că lăsase deoparte cuvântul — moarte. A dat în schimb din cap în felul lui buimac. Se sprijinise cu mâinile de-un dulap şi-şi îndoise trupul de parcă i-ar fi fost rău. Zelei s-a apropiat şi i-a pus mâna pe umăr:

— O să merg să aflu, voi staţi aici. Pentru mine nu-i pericol să umblu pe străzi.

Păreau că uitaseră de mine, dar eu îi priveam cu atenţie.

— Iar părinţii mei? a şoptit Reh, întorcându-şi capul şi privind cu o faţă contractată de parcă ar fi simţit o mare durere pe care-ar fi încercat s-o ascundă. Ştiam că era gata să izbucnească în lacrimi. Zelei l-a strâns uşor de braţ şi i-a spus ceva şoptit, fixându-l cu o anumită hotărâre în priviri. Reh a părut să se mai liniştească, şi-a îndreptat trupul şi-a acceptat în cele din urmă să se aşeze pe unul din fotolii. M-am ridicat de pe covor şi m-am apropiat de el.

— Ţi-e frig? l-am întrebat, atingându-i timid mâna.

Reh m-a privit şi faţa i s-a contractat din nou.

— Da, puţin, a spus şi m-a mângâiat pe păr.

Zelei îmbrăcase între timp o haină veche dintr-o stofă groasă, maronie, şi se pregătea de plecare. Reh s-a ridicat din fotoliu, clătinându-se.

—O să fac bagajele, a zis pe-un ton şovăitor.

Zelei l-a fixat o clipă şi apoi a spus cu tonul pe care-l folosea când mă ameninţa cu puterea Împăratului gheţurilor:

— Aşa să faci. De acum înainte, totul va fi doar lucrătura ta.

6.

Primul lucru pe care-ar fi trebuit să-l fac ar fi fost să mă întâlnesc cu Tod. Încă mai eram pusă sub supraveghere. Aflasem de la Reteul că ospitalierii de la Fas primiseră ordinul să mă urmărească numai de la distanţă, pe când cei de la Kod-Konsol aveau misiunea să mă apere dacă ar fi fost cazul. De fapt, şi uniformele gri erau împărţite în grupuri care ţineau cu una sau cu alta din formaţiunile Consiliului după cum le dictau interesele şi asta nu mă făcea să mă simt mai în siguranţă.

După prima vizită la Reh nu mă mai întorsesem acasă, iar Reteul mă condusese într-un apartament aşezat la acelaşi etaj. Nu cred c-am vorbit prea mult străbătând coridoarele pustii; de fapt, nici nu prea aveam ce să ne spunem. Eram foarte obosită, ţin minte cum de-abia reuşeam să-mi ţin ochii deschişi, şi nu doream să port o conversaţie politicoasă c-un ospitalier care-mi era cu siguranţă duşman.

Apartamentul în care Reteul m-a lăsat după ce mi-a urat noapte bună era compus din două cămăruţe încărcate cu mobile masive mirosind ciudat a umezeală şi-a vechi. Erau câteva piese – o masă cu scaune, un dulap, un pat dublu, gata pregătit pentru noapte. Am intrat în cealaltă încăpere, unde n-am găsit decât două fotolii încovoiate de bătrâneţe. Nimic bătător la ochi, un apartament sărăcăcios ca oricare altul de la acel etaj. Am intrat şi în bucătărie, am deschis dulapurile frigorifice şi-am fost uimită de cantitatea de cutii de conserve, de pungi cu alge uscate, cereale, mixturi dulci, potrivite pentru vremea de afară, de

alimente îngheţate, semipreparate, o mică comoară conţinând necesarul unei familii de mai multe persoane timp de două luni. Nu-mi era însă foame.

Locul semăna destul de mult cu locuinţa lui Tod, aşa că, fără să vreau, am început să mă gândesc la el. Legătura noastră durase mai mult de-un an, iar într-un timp ajunsesem să-mi petrec mai mult timp la el decât în propria-mi casă.

Fusese o relaţie ciudată, deoarece Tod era complet diferit de bărbatul pe care-mi imaginasem întotdeauna că aveam să-l aleg. Nu ştiu ce mă atrăsese la el, de fapt mult timp lucraserăm împreună ca doi străini şi cred că până la urmă nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aş fi găsit într-o zi fotografia aceea pierdută printr-un dosar din subsolurile Fas. Cred că de-abia atunci îl observasem pe Tod cu adevărat, iar apropierea noastră venise tocmai din faptul că aveam atâta nevoie de cineva cu care să pot discuta, de cineva în care să am încredere, de cineva care să mă iubească necondiţionat aşa cum făcuse Reh. Tod se dovedise tandru, înţelegător, dar şovăitor, privindu-mă încurcat şi rugător de fiecare dată când lucrurile mergeau prost între noi.

Avea mintea plină de planuri utopice, nu-i iubea pe ospitalieri şi deseori îmi povestea cum avea el să distrugă sistemul care adusese atâta tristeţe asupra oraşului. La început, ideile lui nu mi se păruseră periculoase, mai ales că erau exact ce-mi doream să aud, dar mai târziu, văzând că persistă şi că ura lui uşor naivă îl predispunea la exagerări, începusem să mă tem că avea să încerce un lucru complet stupid care urma să-l trimită direct în colonia de reeducare de pe Gemeni.

Încercasem să discut cu el, dar de fiecare dată zâmbise neîncrezător şi clătinase din cap. De la un timp, începuse să se folosească de mângâieri ca de-o modalitate de-a încheia discuţiile jenante. Observase câtă nevoie aveam în acel moment de-o apropiere şi, orice s-ar fi întâmplat între noi, n-aş fi putut să-i reproşez că nu fusese alături de mine sau că nu mă susţinuse. Cu toate astea, câteva luni trăisem cu teama că avea să moară punându-şi în aplicare planurile şi că avea să dispară din viaţa mea la fel de repede precum apăruse.

Ciudat cât suferisem când plecase într-o zi, cum îl căutasem, cum încercasem să mă interesez discret de soarta lui şi cum după

câteva luni renunţasem să mă mai gândesc la el, iar treptat imaginea sa alunecase pe un plan secund. Nopţile de nesomn dispăruseră, încetasem să mai tresar când suna legătura Sakya şi cu timpul îmi revenisem şi mă întorsesem la viaţa mea dinainte.

Acum însă întoarcerea lui Tod scosese la lumină sentimente la care nu mă aşteptam. Mult timp îl crezusem mort sau pierdut pe Gemeni, dar iată că se întorsese la mine neatins şi lucrând pentru aceiaşi ospitalieri pe care susţinea că-i ura. Într-un fel, aşteptam cu nerăbdare întâlnirea cu el aşa cum îi aşteptam şi explicaţiile.

Am mers în baie şi m-am relaxat câteva minute sub jeturile puternice de apă caldă ce ţâşneau din pereţii spaţiului de duş. Imediat m-am simţit mai bine şi, uitându-mă în oglinda aburită, mi-am văzut chipul mai destins. M-am întors în cameră şi m-am strecurat între cearşafuri. Vroiam să analizez situaţia în care mă aflam, dar n-am apucat să aşez capul pe pernă c-am şi adormit. M-aş fi aşteptat să am un somn agitat, dar adevărul este că n-am ştiut de mine până dimineaţă, când m-au trezit acordurile unei muzici ce răsuna pe tot etajul. Era melodia care-i avertiza pe muncitori că era timpul să pornească spre depozitele Kod sau spre centralele de lângă zidurile oraşului. Apartamentul n-avea ferestre şi lumina artificială nu mă ajuta să deosebesc ziua de noapte. Tare aş fi vrut să fi fost acasă şi să fi admirat soarele răsărind printre blocuri şi marea de globuri roşiatice, oglindite în ferestrele etajelor superioare.

Cu acest regret m-am dus în bucătărie şi-am luat un mic dejun format din cereale şi lapte de soia. Am stat să mă gândesc la situaţia în care mă aflam în timp ce sorbeam din lichidul alb, dulceag, cu vag gust de vanilie. Adevărul era că n-aveam suficiente informaţii. Eram sigură că Reh putea să-mi spună mai multe, dar mă îndoiam c-ar fi fost în stare. După surpriza primei întâlniri, mă întrebam care era rolul pe care ospitalierii i-l oferiseră. Greşisem mult faţă de Reh şi eram în mare parte

responsabilă pentru situaţia în care se afla. Nu-mi era clar cât de mult ştiau ospitalierii din ce se întâmplase între mine şi Velmer, dar puteam să presupun că aflaseră destule. Starea lui Reh nu mă lăsa să sper că ne mai rămăseseră secrete nedescoperite.

Am mai luat o înghiţitură de lapte şi, pe când mă ridicam să-mi mai torn o cană, am auzit un sunet plăcut ca nişte corzi de chitară ciupite de-o mână grăbită. M-am întors în camera principală şi-am văzut imaginea lui Reteul apărând pe suprafaţa uşii.

A intrat arătând exact ca în ziua precedentă. Aceleaşi haine, acelaşi zâmbet unsuros pe faţă, aceeaşi privire sigură şi rece.

— Eşti gata de drum? m-a întrebat după ce m-a privit cam lung.

— De ce nu? i-am răspuns.

Mi-am luat geanta pe care-o lăsasem pe un scaun, mi-am fixat arma la încheietură şi-am ieşit, iar uşa s-a închis în spatele nostru c-un sunet sec.

— Ce planuri ai pentru azi? m-a întrebat Reteul cu solicitudine.

Am zâmbit. Imaginea unui ospitalier gata oricând să mă ajute şi să-mi uşureze drumul mi se părea de-a dreptul ilară.

— Ai aranjat întâlnirea cu Tod? l-am întrebat.

A dat repede din cap, iar privirea i-a devenit mai deschisă, de parcă s-ar fi temut că l-aş fi putut bănui de rea-voinţă. I-am zâmbit aprobator.

— Foarte bine, atunci. Trebuie însă să-l mai văd pe Reh o dată înainte de întâlnire.

A tresărit şi s-a încruntat la mine.

— Nu se poate, a zis repede şi pe un ton ridicat care nu mi-a plăcut. E prea slăbit şi e sub tratament. Acum trebuie să discuţi cu Tod. Nu mai e timp de pierdut şi, dealtfel, fratele tău n-are ce să-ţi mai spună, crede-mă.

M-am oprit din mers şi l-am fixat cu o privire care l-a făcut să se retragă câţiva paşi. Se aştepta să protestez, dar n-am zis nimic, i-am întors spatele şi-am luat-o în direcţia în care ştiam că se afla camera lui Reh. După ce şi-a revenit din uimire, Reteul s-a luat după mine strigând:

— Faci o mare greşeală...

Când m-a ajuns, gâfâia deja şi privirea îi era furioasă. A încercat să-mi blocheze drumul, dar l-am ocolit şi-am început

să alerg pe coridoarele goale. Am traversat o zonă mai întunecoasă, de care nu-mi aminteam, şi, deşi la un moment dat m-am temut că greşisem drumul, după un colţ am văzut uşa camerei lui Reh şi doi ospitalieri în uniforme stând de pază de-o parte şi de alta. Dacă aş fi încercat să le cer voie să intru m-ar fi refuzat şi apoi mi-ar fi fost mult mai greu să-i forţez. Reteul era pe urmele mele. A strigat ceva, dar l-am ignorat. Unul din ospitalieri, un bărbat înalt şi brunet, a întors capul şi m-a privit inexpresiv, apoi s-a uitat la Reteul care bocănea pe coridor în urma mea, silueta-i rotunjoară chinuindu-se să înainteze cât mai repede. Efectul era ilar. Sprâncenele i s-au ridicat uşor a mirare. Am început să râd şi l-am aştept pe Reteul care s-a oprit lângă mine, gâfâind şi acoperit de sudoare.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat după ce a fost în stare să vorbească.

— De ce nu? i-am replicat. Am cerut să vorbesc cu Reh şi chiar am de gând să-l văd. Trebuie să forţez nota?

Reteul s-a încruntat, apoi a dat din mână a lehamite şi-a spus:

— Nu cred că-i cazul.

Am intrat încet în cameră. În afară de Reh, care dormea liniştit în pat, în odaie se mai afla şi-un vraci îmbrăcat într-o haină largă, albastră şi brodată cu dragoni albi. Vraciul amesteca un lichid într-un vas de sticlă verzuie din care se ridicau aburi. Când m-a văzut, şi-a ridicat faţa galbenă, ridată şi-a rânjit spre mine cu dinţii mici şi deşi. Apoi, a dat din cap cu înţelegere de parcă ne-am fi cunoscut de mult. Era un omuleţ ciudat, foarte slab şi umil. Ca atât de mulţi alţii. În curând nu ne-a mai băgat în seamă şi s-a întors la vasul lui. În cameră nu se mai auzea decât zgomotul pistilului ce se lovea de pereţii mojarului.

— Este Vatro, magul, s-a simţit Reteul dator să-mi spună.

Pe mine vraciul nu mă interesa. Reh arăta schimbat faţă de seara precedentă. M-am apropiat de pat, m-am aşezat uşor lângă el ca să nu-l trezesc, dar m-a simţit şi-a deschis ochii. Vraciul s-a oprit din mestecat şi-a scos un şuierat. Nimeni nu s-a uitat la el, dar eu am tresărit – ochii lui Reh aveau culoarea sângelui. I-am strâns uşor mâna deoarece nu eram sigură dacă mă vedea.

— Sunt eu, Sich, am şoptit aplecându-mă peste el. A gemut pierdut, corpul i s-a mişcat sub pătură şi atunci am simţit un miros ciudat, dulceag, dar şi respingător, care-l înconjura şi care nu se ridica din vasul vraciului Vatro.

— Descompunerea, s-a auzit o voce ca un chiţăit.

M-am întors şi l-am fulgerat cu privirea. Vatro nu s-a sinchisit şi-a continuat să agite conţinutul vasului.

— Dintre cei care pleacă pe Gemeni pentru a fi reeducaţi, sunt unii care nu-şi revin niciodată, mi-a spus el c-un zâmbet ciudat în colţul gurii. Pentru a le distruge forţele remn, trebuie să le atace întreaga structură, să şteargă psi-ul din memoria celulară. Uneori împreună cu psi-ul se mai alterează şi memoria formei. Fac tratament după aceea şi-şi revin. Ăsta-i mersul lucrurilor şi n-ai de ce să te împotriveşti sau să-ţi întuneci spiritul. Aşa a fost să fie. Semnele sunt normale pentru stadiul în care se află.

Am simţit cum mi se răcesc mâinile şi inima a început să-mi bată cu putere. Recunoşteam simptomele. Eram speriată. Reh a gemut din nou şi s-a foit de parcă l-ar fi durut ceva. L-am mângâiat pe braţ, încercând să-l liniştesc. El fusese cel care ştiuse cum să aline, iar acum, când avea atâta nevoie de mine, nu eram în stare să fac acele gesturi potrivite care să-i aducă uşurarea. Eram vinovată faţă de el mai mult decât aş fi putut vreodată ispăşi şi totuşi... De data aceasta n-aveam să-l mai părăsesc.

— Reh este singurul motiv pentru care vă ajut, i-am spus lui Reteul care se oprise lângă uşă şi mă privea cu o expresie ce aducea a plictiseală.

— Să nu exagerăm, mi-a zis strâmbându-se. Aveam şi alte moduri de-a convinge pe cineva.

Era prima dată când mă ameninţa şi nu mi-a plăcut. Mai mult ca sigur era supărat pentru că-l făcusem să alerge după mine pe culoare. Acum vroia să-mi demonstreze că avusese dreptate şi că insistasem fără rost să-l văd pe Reh.

— Am să stau aici până o să mă conving că se simte destul de bine, i-am replicat pe un ton care nu mai dădea posibilitate la replici.

Reteul a mormăit ceva, dar până la urmă a zis:

— Ai şaizeci de minute, nu mai mult. Până atunci o să vorbesc şi cu Tod.

În următoarea oră am rămas lângă fratele meu, urmărindu-i respiraţia greoaie şi gândindu-mă la situaţia în care ne aflam. Uneori, Reh era treaz şi totuşi, nu puteam vorbi. Vraciul ne supraveghea prefăcându-se că avea de lucru prin apropiere, iar, în rarele momente când acesta ieşea pe culoar, Reh era atât de pierdut şi de confuz încât nu înţelegeam nimic. Simţeam că avea ceva important să-mi spună şi de aceea insistam iar şi iar să rămân lângă el până ce starea lui avea să se îmbunătăţească.

Acel trup ascuns sub pătura cadrilată mă făcea să mă gândesc la Reh ca la un anormal şi asta nu-mi plăcea. La un moment dat, se întoarse spre mine şi i-am văzut braţele atrofiate, atât de scurte acum încât palmele păreau să-i crească direct din umeri. Cu o seară înainte, mâinile îi fuseseră normale. Ce se întâmplase între timp şi ce-i declanşase transformarea? Vraciul îmi spusese că toate manifestările erau obişnuite în acel stadiu al reeducării. Cu toate astea, eram îngrijorată. Când l-am întrebat pe Reteul, acesta a devenit brusc rece şi bănuitor. Nici o discuţie în legătură cu trecutul – devenise consemnul lui. În curând a plecat spunând că dorea să discute cu Tod. Probabil, mai avea şi alt motiv, altfel conversaţia s-ar fi desfăşurat de faţă cu mine. N-am mai spus însă nimic, bucuroasă că aveam să mai rămân lângă Reh.

De altfel, Reh uitase să mai vorbească. Acum nu mai poseda decât un număr limitat de fraze pe care le repeta, recitându-le de la început la sfârşit, mereu aceleaşi.

Timpul trecea greu, aşa c-am deschis Sakya din colţul camerei şi l-am dat pe unul din programele locale. Am nimerit chiar peste ştiri şi l-am ascultat pe Asdro, prezentatorul virtual cu faţă mov deschis şi păr verde, copiat după un cunoscut personaj de benzi desenate la modă cu zeci de ani în urmă. Tocmai anunţa că, în ultimele zile, toţi ospitalierii îl căutaseră pe un pre-văzător care evadase de pe Gemeni şi-şi folosea capacităţile încercând să provoace dezbinări în mijlocul Consiliului. Parcă nu-mi venea a crede cum de se întâmplaseră atâtea lucruri de care n-avusesem nici măcar idee! Reteul îmi mărturisise că fusesem urmărită la cererea lui Fas şi, de aproape o săptămână, ospitalierii poliţiei secrete se învârtiseră în jurul meu. Iar eu nu ştiusem nimic. Şi astfel ajunsesem să mă întreb degeaba dacă făcusem ceva care să-i determine să mă pună sub supraveghere.

În mijlocul emisiunii Reteul s-a întors. Nu mai părea supărat pe mine.

— Totul este aranjat, așa că poți porni când vrei. Ți-am făcut rost și de-o escortă, care însă n-o să te deranjeze.

Cred că se temea că o să protestez din nou, dar n-am spus nimic. Nici n-aveam ce. Eram sigură că orice aș fi zis, tot m-ar fi urmărit.

— Cum se mai simte? m-a întrebat cu falsă îngrijorare.

— Am impresia că la fel, i-am spus. Totuși, sunt gata de plecare.

— Dacă mai vrei să stai câteva minute... Nu vreau să te grăbesc.

Vocea îi suna neobișnuit de politicoasă și destul de sinceră. S-a așezat pe marginea patului, având însă grijă să nu stea prea aproape de Reh ca nu cumva să-l atingă. Se vedea că-i era scârbă de el, dar încerca să ascundă neplăcerea pe care-o simțea. Mă întrebam ce se schimbase de când ne întâlniserăm ultima oară.

Acum vorbea mai normal, fără enigme, fără trimiteri obscure. Părea liniștit.

— Îți amintești prima noastră întâlnire? întrebă deodată cu ochii ațintiți pe fața lui Reh.

Nu așteptă răspunsul meu și continuă.

— Prima noastră convorbire, de pe pasarela șase, la câteva clipe după ce magazinul tău a dispărut în Vârtej, a fost înregistrată de ospitalierii de la Fas.

N-am comentat ca să văd unde vroia să ajungă.

— Pe mine mă știau agent simpatizant Konsol. Discuția din ziua distrugerii magazinului trebuia să te pună pe gânduri, fără să le sune ciudat celorlalți și trebuia să recunoști amprenta lui Tod. Fas bănuia deja că aveai un amestec în afacerea Vârtejului.

L-am ascultat cu atenție și ceva m-a făcut să bănuiesc că Tod avea un rol mai important decât crezusem la început. Reteul îi rostise numele cu respect.

— Tod a lucrat cu voi de la început?

— El a fost cel care ne-a pus pe urmele pre-văzătorului ce a adus Vârtejul.

Am vrut să întreb cum se întâmplase așa ceva, dar m-am abținut. Îmi aminteam de Tod ca de-un prieten bun, loial, dar

cu puţină iniţiativă. Când dispăruse brusc, fusesem sigură că se lăsase prins în plasa ospitalierilor cu enigmele şi semnele lui copilăreşti. Şi totuşi, ţinusem la el. Uneori mi se păruse ciudat cum de Tod reuşise să supravieţuiască, să se facă util şi căutat, şi asta fără să deranjeze pe nimeni. În timpul legăturii noastre, nu-i spusesem prea multe despre Reh şi Velmer, iar acum mă bucuram că n-o făcusem, mânată de singurătate şi de nevoia de-a mă destăinui cuiva care m-ar fi putut înţelege. Respectul din vocea lui Reteul mă punea pe gânduri. Oricâte calităţi ar fi avut Tod, nu era genul care să câştige admiraţia unui ospitalier. Eram curioasă să-l revăd.

Am auzit un sunet şi ecranul Sakya a început să afişeze rândurile unui text în limbajul *ohran*, folosit de ospitalieri. Reteul s-a ridicat de pe pat şi, după ce-a citit mesajul, s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— E timpul. Tod te aşteaptă.

L-am urmat afară, nu înainte de-a arunca o ultimă privire spre pat. Reh dormea cu faţa întoarsă spre perete, iar pătura gălbuie se umfla prea puţin, de parcă n-ar fi acoperit nici un trup. Părea atât de aproape de moarte încât nimic nu putea să-l mai întoarcă din drum. Am simţit dorinţa puternică să nu-l las singur. Dar, n-aveam ce face...

7.

Fuga noastră din oraş mi-a rămas mai mult ca un vis. Cred că Zelei a luat legătura cu unul dintre grupurile de vânători venite după provizii şi i-a convins să ne ia cu ei. Dormeam istovită de spaimă şi îmi amintesc vag cum Reh m-a luat în braţe şi împreună cu Zelei am coborât până la nivelul zăpezii. A trebuit să mergem pe jos o bună bucată de drum. Cred că-mi era frig, dar eram şi amorţită de agitaţia zilei. L-am auzit pe Reh vorbind îngrijorat de starea mea, dar Zelei l-a liniştit. Observase deja tendinţa mea de-a mă închide în sine de fiecare dată când mă aflam în faţa unei probleme care-mi depăşea capacitatea de înţelegere.

Am mers prin crepusculul ce domnea acolo jos, iar deasupra noastră vedeam cum se aprind luminile oraşului. El era acum cerul nostru plin de stele. Ţineam ochii deschişi, fără să fac nici o mişcare, şi priveam pilonii enormi pe care stăteau sprijinite blocurile. Semănau cu picioarele solzoase ale unui monstru preistoric. Mai sus de această zonă, sute de mii de luminiţe colorate aşezate unele peste altele. Era frig, dar mi-era şi somn, legănată în braţele lui Reh. Îi auzeam respiraţia agitată şi vedeam cum aburii i se ridicau spre nivelul etajului întâi.

Mergeam poticnindu-ne la fiecare pas prin zăpada mocirloasă şi drumul părea că n-avea sfârşit. La un moment dat, ne-am oprit pentru c-am auzit zgomote şi voci.

— Ospitalierii? a gemut Reh şi m-a strâns mai tare la piept.

Câteva fascicule puternice s-au îndreptat spre locul unde ne aflam. Un timp nici n-am mai respirat. Stăteam împietriţi,

pregătiţi de fugă. Simţeam braţele lui Reh cum se încordau, gata de acţiune. Nu erau ospitalieri. Am văzut nişte siluete îmbrăcate în blănuri şi-am auzit silabele muzicale ale vânătorilor. Zelei le-a ieşit în întâmpinare şi în curând eram la adăpost într-una dintre maşinile lor. Cred că-n acel moment am adormit cu adevărat, pentru că, în afară de mişcarea şi de zumzetul discret al motoarelor, n-am mai simţit nimic. Ştiam că sunt în siguranţă cel puţin pentru un timp.

Am petrecut mai multe luni printre vânători, mergând dintr-un loc într-altul, legănaţi de transportoarele lor capabile să se descurce atât pe mocirla rămasă după topirea zăpezilor, cât şi în zonele încă îngheţate.

Oraşul era legat de coastă prin drumuri asemănătoare celor dintre blocuri, dar ne-am îndreptat din prima zi spre nord. Acesta era teritoriul lor, la mai multe sute de kilometri depărtare. Îmi amintesc cum primele zile am mers pe-o şosea care trecea printre centralele ce ne asigurau căldura şi apa. Uzinele acelea erau singurele care fereau oraşul de zăpezile abundente şi de îngheţul iernii. Am fost uimită să văd clădirile enorme, negre, cu urme arhitecturale de coloane şi firide, complet lipsite de geamuri, dar având maşinării ale căror braţe se înălţau chiar deasupra drumului. Oamenii nu se zăreau; ştiam vag că muncitorii ce supravegheau instalaţiile ar fi trebuit să se afle şi ei pe undeva, dar în imensitatea aceea întunecoasă nu părea să mai fie loc pentru fiinţele umane. Dacă priveam în sus, cerul se vedea albastru printre pereţii negri şi parcă ne aflam în mijlocul unui labirint, încercând cu greu să găsim drumul către casă. În atmosferă domnea un zumzet de maşinării în funcţiune, iar aerul era cald, deşi parcă mai dens şi mai greu de respirat.

Drumul a durat destul timp, dar apoi am trecut de oraş şi-am fost uimită din nou să mă trezesc în mijlocul unei întinderi albe, faţă de care negrul centralelor părea şi mai violent. Până atunci mă obişnuisem cu culorile aprinse ale blocurilor şi dintr-o

dată fusesem pusă în faţa negrului şi a albului, fără nici o altă nuanţă care să le mai îndulcească.

Ţinuturile vânătorilor erau mult spre nord, într-o zonă ce se învecina cu oceanul şi în care temperaturile rareori treceau vara de zece grade. Iarna, ninsoarea apărea sporadic numai ca să fie spulberată de vânturi puternice şi să-i dezorienteze pe călători, care nu mai deosebeau apa de uscat. Erau multe legende legate de acest fenomen, iar majoritatea vânătorilor considerau că furtunile acestea se manifestau de fiecare dată când Împăratul gheţurilor începea să străbată câmpiile albe pentru a-şi găsi satul pierdut. De altfel, cu cât înaintam, vremea devenea mai caldă şi începeam să întâlnim lacuri de formă ovală, apărute pe măsură ce pământul începea să se dezgheţe.

La început, Reh se temuse că aveam să fim urmăriţi, dar după mai mult de-o lună de drum se mai liniştise şi devenise mai deschis şi mai prietenos. Vânătorii erau în general mici de stat, cu membre scurte şi cu pielea mult mai închisă la culoare decât a noastră, aşa că noi eram uşor de deosebit ca străini. Nu ştiu cum îi convinsese Zelei să ne primească, dar ne acceptaseră de la început în mijlocul lor fără întrebări şi fără teamă.

Erau zece maşini, toate având în spate două sau trei compartimente în care călătorii se puteau odihni. Majoritatea erau bărbaţi, negustori, şi doar o femeie între două vârste care părea s-o cunoască pe Zelei. Mai târziu am aflat că era chiar sora ei şi mă mirasem deoarece-mi imaginasem că familia ei murise. Totuşi, se pare că fusese vorba numai de fiul şi de soţul ei, care făceau parte dintr-un alt trib. Cât timp fuseserăm împreună, ţinuse legătura cu fraţii ei şi asta se dovedise un noroc pentru noi.

Deseori stăteam întinsă pe patul strâmt dintr-unul din compartimente, ascultând discuţiile celor mari, care mă credeau adormită. Vânătorii mi se păreau diferiţi, deoarece refuzau mare parte din lucrurile oferite de tehnologia modernă, mulţumindu-se cu puţinul pe care reuşeau să şi-l procure singuri. Pentru ei, oraşul era doar o excepţie ce se împotrivea legilor naturii, deoarece, după cum spuneau, oamenii adevăraţi trăiau în libertate, sub cerul liber, bătuţi de vânturi, îngheţaţi de frigul iernii, alergând după hrană, vânând şi având acelaşi tip de viaţă pe care-o cunoscuseră şi strămoşii lor.

Aveau o limbă complicată pe care şi Reh o înţelegea cu greu, deşi ştiam c-o învăţase în şcoală. Zelei îl ajuta însă şi-i traducea părţile mai dificile. De obicei, vânătorii se înţelegeau cu străinii prin *upai*, un jargon format din limbile vorbite în nord şi-n sud, la care se adăugau cuvinte din cel mai folosit dialect. Îmi plăcea susuratul acela, atât de diferit de ce auzisem în oraş. Era mai mult un sentiment ce se detaşa din muzicalitatea frazelor decât ceva inteligibil. La un moment dat, Reh îmi explicase că posedau puţine cuvinte pe care le foloseau ca rădăcini la care adăugau sufixe şi prefixe ce transformau înţelesul primar ajungând astfel la sensuri uimitor de complexe. Versurile lor se reduceau uneori doar la un cuvânt de cel puţin zece silabe ce conţinea mai multe idei şi sentimente decât un poem de-o sută de versuri scris în limba noastră.

Mi-ar fi plăcut să-mi mai amintesc măcar una din poeziile lor, dar din păcate mi s-au şters din minte şi n-a rămas decât sentimentul de-a fi cunoscut ceva natural, dar minunat şlefuit precum era şi gheaţa pe care-o venerau.

La începutul călătoriei văzusem păduri care se întindeau parcă la nesfârşit, dar treptat pomii se răriseră, se piperniciseră şi apăruseră tufişurile pe care le numeau salix. Cum zăpada dispăruse de câtva timp, la un moment dat am întâlnit şi câmpuri verzi, flori mici şi albastre care mi-au amintit întrucâtva de culorile oraşului. Venise vara. Erau zile frumoase, iar soarele strălucea, deşi nu încălzea prea tare. Copacii erau scunzi, rădăcinile lor nu se înfigeau decât în stratul de pământ de la suprafaţă care se dezgheţa în fiecare an. Adânc în pământ era însă zona permanentului îngheţ.

Foarte des întâlneam animale. Destul de sperioase, îşi întorceau spre caravană capetele împodobite de coarne late. Uneori bărbaţii plecau la vânătoare, dar, de cele mai multe ori, se rezumau la proviziile din transportoare. Ni s-a spus că existau şi urşi, vulpi cu blană roşie, bizoni şi capre, dar nu le-am văzut niciodată.

Din când în când, făceam câte un popas, timp în care ne dezmorţeam umblând pe lângă maşinile ce semănau cu nişte monştri pe şenile. Cabina avea geamuri bombate, iar zona locuibilă era un paralelipiped, bine izolat, de culoare albă, cu tavanul plat pe care fusese instalat un captator solar. Erau solide,

spaţioase, deşi consumau destulă energie. Din fericire, vremea era frumoasă.

Eu şi conducătorul maşinii în care stăteam reuşiserăm să ne împrietenim. Era un bărbat tânăr, scund, cu corp rotunjit, bine căptuşit de grăsime, dar încă agil. Avea un copil de vârsta mea pe care nu-l mai văzuse de la naştere şi-i plăcea să aibă grijă de mine şi să mă distreze. Vorbea destul de bine limba noastră şi deseori mă făcea să râd. Din când în când, la popasuri, ne cânta acompaniat de-o tobă mică. Ceilalţi îl numeau Creatorul de Muzică pentru că, pe lângă meseria de negustor, compunea şi muzică tradiţională pe care-o vindea în celelalte sate. Era se pare o îndeletnicire preţuită, iar ceilalţi îl tratau cu respect în ciuda tinereţii lui. Nu-mi mai amintesc numele lui adevărat deşi, când mă gândesc la acea perioadă, îi aud vocea uşor răguşită, dar puternică, ridicându-se spre cerul de vară.

El a fost cel care mi-a arătat cum funcţionau maşinile pe când plină de curiozitate mă aventurasem prea aproape de motor. Pentru vânători căldura şi frigul aveau o semnificaţie specială şi de aceea preferau acel tip de vehicule care se foloseau de razele solare focalizate în captatorul de pe acoperiş şi de atmosfera exterioară ca să creeze o diferenţă de temperatură care punea în mişcare o substanţă pe care ei o numeau *natrinium* şi căreia îi purtau un imens respect. În zilele întunecate, căldura soarelui putea fi înlocuită prin arderea într-un cuptor a unei cantităţi de lemn sau a oricărui alt combustibil. Erau mândri de maşinile lor tocmai pentru că le înţelegeau şi pentru că funcţionau cu materiale care le erau la îndemână în pădurile din jur.

Astfel am mers mai multe luni şi treptat am uitat că avusesem şi-o altă casă, urmărindu-i pe vânători cum cântau şi cum sculptau figurine din os. În curând, am avut un alt set de fildeş şi-am început din nou să mă joc cu urşii, renii şi cu Împăratul gheţurilor stând pe tronul lui alb.

Satul vânătorilor era format din case de lemn, cu pereţii interiori acoperiţi de piei de focă şi de urs. Multe aveau o intrare

lungă, mai mult ca un pasaj îngust, şi erau acoperite de panouri solare ca o singură concesie adusă modernităţii. Aveau mici sobe pe care le puneau lângă ei în nopţile mai reci, dar în general stăteam destul de confortabil în sacii de dormit căptuşiţi cu blană moale. Ne dăduseră o casă cu o singură încăpere şi-o lăsaseră pe Zelei să aibă în continuare grijă de noi. În general, adăposturile aveau o singură odaie în care se adunau toţi membrii familiei. Aşezarea era destul de stabilă, deşi se întâmpla ca uneori să migreze urmând turmele de reni. Atunci îşi împachetau în maşini sau pe sănii corturile din piei de focă, împreună cu scheletul lor din lemn sau din oase de balenă. Ştiu că în oraş se găseau lucruri uimitoare, dar susţineau că n-aveau nevoie de ele şi se descurcau destul de bine şi cu vechile metode lăsate din străbuni.

Şeful satului se numea Darnoh şi în prima zi ne-a întâmpinat foarte politicos, de parcă am fi fost oaspeţi de seamă. Era un bărbat puternic, ceva mai înalt decât ceilalţi, cu părul care începuse să încărunţească şi cu o mustaţă neagră, deasă, cu colţuri lăsate. De la Reh am înţeles că-l cunoscuse pe tatăl nostru, dar – ciudat — nici n-a întrebat de el, ci doar ne-a asigurat de sprijinul lui. Se pare că vânătorii considerau ruşinoasă etalarea sentimentelor şi preferau moduri mult mai subtile de a-şi dovedi sinceritatea.

De când plecasem din oraş, Reh nu pomenise nici măcar o dată numele părinţilor noştri, iar eu păstrasem de asemenea tăcerea. Cred că-şi închipuise că-i uitasem, dar mă gândeam des la ei şi mă întrebam dacă nu cumva ne căutau disperaţi fără să ştie ce se întâmplase cu noi. Totuşi, dintr-o discuţie pe care-am surprins-o între Zelei şi Reh mi-am dat seama că n-avea nici un rost să mai sper. Erau desigur dispăruţi pentru noi, chiar dacă nu morţi, ci doar exilaţi pe Gemeni. De acolo nu era cale de întoarcere şi acest lucru îl ştiam şi eu destul de bine.

Viaţa noastră în sat s-a scurs lin, fără alte evenimente decât vânătoarea şi îngrijirea turmei de reni care erau atât sursă de hrană, cât şi de îmbrăcăminte. Cu timpul, am uitat gustul mâncărilor de acasă şi m-am obişnuit c-un meniu sănătos, deşi mai puţin variat, de peşte şi carne. Eram foarte aproape de ocean, cu toate că nu-l vedeam, iar vânătorii plecau deseori după foci.

Acesta era animalul cel mai mult folosit – îi mâncau carnea, îi luau pielea pentru haine, iar untura era pentru ungerea pânzei, pe care-o vroiau impermeabilă, sau pentru ars dacă zilele întunecoase îi lăsau fără energia solară. Îmi plăceau şi câinii cu care mă jucam; lătrăturile lor mă trezeau uneori dimineaţa din somn, iar deseori intrau în casă după mine pentru că ştiau că le dădeam întotdeauna ceva bun de mâncat. În oraş nu existau animale, aşa că-mi erau dragi toate câte le vedeam.

Copiii erau prietenoşi şi dornici să se joace cu mine şi-am descoperit cât de puţină nevoie aveam de vorbe. Când era cald, alergam pe câmpurile verzi şi adulmecam mirosul neobişnuit al vegetaţiei şi-al animalelor. Îmi plăceau în special renii, cu blana lor aspră şi cu botul catifelat şi neliniştit. Ciuleau urechile când mă vedeau venind, dar nu fugeau de mine şi-mi acceptau mângâierile. Purtam haine din piei subţiri cusute între ele şi mă simţeam ca şi când aş fi aparţinut dintotdeauna acelui loc şi acelor oameni.

Poveştile şi cântecele vânătorilor m-au impresionat cel mai mult. Îmi amintesc în special de-o zi în care Zelei m-a chemat în cortul în care locuia şi acolo, stând întinsă pe pieile calde de lup, împreună cu ceilalţi copii, am ascultat povestea de demult istorisită nu numai cu vorbele, dar şi cu gesturile, cu mimica feţei, cu o întreagă pantomimă plină de înţeles:

„Zilele se topesc ca zăpada primăvara," ne-a spus ea, „iar pildele eroilor din vechime pălesc în faţa noilor timpuri. Pe vremuri însă fiece sat, fiece cătun se supunea aceloraşi legi şi aceluiaşi cuget. Oamenii trăiau în mijlocul naturii, temându-se de furia ei, urmărind semnele prevestitoare de furtună şi de vreme rea, zborul pescăruşilor, desimea primei zăpezi, culorile norilor pe cerul senin.

Pe atunci, vieţuia în mijlocul munţilor de sud un bătrân uitat de vreme ce se apleca spre îndeletniciri vrăjitoreşti, afumându-se la focul cazanelor în care fierbea licorile dragostei, slăbindu-şi ochii cu slovele vechilor cărţi şi închinându-se marelui ren sau puternicului urs.

Tinerii din cătune îndepărtate îi căutau tovărăşia pentru a afla cum să pună stăpânire pe un spirit de animal care să le dea forţă şi îndrăzneală în războaie, iar peştera lui era neîncăpătoare pentru mulţimea darurilor – piei, vase, hrană şi îmbrăcăminte. Iar pentru că pe atunci timpul era încă tânăr, oamenii se arătau iubitori de oaspeţi, vorbăreţi şi veseli, dar şi certăreţi aşa cum numai copiii sunt, prinzându-se în luptă cu sau fără temei.

Într-o toamnă, vremea era blândă şi atrăgătoare, bărbaţii vânau, adunând piei şi carne pentru iernat, iar femeile trebăluiau prin case aşa cum se cădea, croind hainele şi stând cu copiii. În fiecare zi, tinerii satului îşi urmau drumul prin pădure cu arcurile pregătite, gata să ţintească prada. Erau o adunătură veselă, cărora lumea li se părea încă plină de promisiuni. Într-o dimineaţă însă, când unul dintre tinerii vânători a deschis ochii, cuprins încă în mrejele somnului, a văzut cum lumea se întuneca, cum coliba lui se rotea şi cum pământul tresălta în jurul laviţei pe care stătea întins. Şi, temându-se el peste poate, s-a ridicat cu gând de fugă, dar n-a apucat să facă nici un pas c-a şi auzit o voce slabă ce se înălţa de sub vatră.

— Rogu-te, ajută-mă să mă eliberez!

Tânărul vânător a căzut pe gânduri, dar pentru că rugăminţile deveneau din ce în ce mai insistente, şi-a zis să nu se arate el mai temător decât alţii şi să se ducă măcar să vadă ce se ascundea sub grămăjoara de vreascuri aproape arsă. A făcut câţiva paşi, a măturat cu vârful piciorului lemnele nemistuite de foc şi-a văzut un omuleţ cât o palmă, alb la faţă şi la straie, ce rămăsese prins într-una din crengi. S-a aplecat şi l-a ridicat de acolo, l-a scuturat de funingine şi l-a aşezat pe masă.

— Mulţumesc, i-a spus omuleţul cel alb. Dacă mai stăteam acolo, cu siguranţă m-aş fi topit. Dar acum, ca binefacerea să fie întreagă, n-ai putea să-mi dai şi ceva de-ale gurii?

Vânătorul s-a minunat de aşa apariţie, dar n-a spus nimic şi i-a pus alături o bucăţică de pâine şi-o fâşie de carne. Omuleţul s-a pus pe mâncat şi, minune, a început să crească şi-a tot crescut până ce-a atins statura unui om ca toţi oamenii. De-abia atunci, tânărul l-a recunoscut ca pe vrăjitorul din munţi, cel care stârnea zăpezile şi aducea furtuna.

La uimirea lui, vrăjitorul a râs şi i-a spus:

— Şi noi avem vrăjmaşii noştri, iar dacă nu erai tu, cine ştie unde mi-ar fi putrezit oasele, legat de ramura asta. Cere-mi ce vrei şi dorinţa ţi se va îndeplini. Fii însă chibzuit, pentru că bunătăţile lumii sunt puţine şi orice lucru ce pare minunat poate ajunge să-ţi fie mormântul.

Vânătorul s-a gândit un timp, a privit în jur la coliba lui sărăcăcioasă, la laviţa neacoperită de velinţe ţesute măiestru, la podeaua de lut, la masa cioplită dintr-o buturugă, la cele câteva vase de pământ şi la cele câteva piei pe care reuşise să le adune în timpul verii şi i-a spus:

— Sunt tânăr şi-n putere, dar sărac, iar locul meu în acest sat este dintre cele mai umile, aşa cum a fost şi-al părintelui meu. Dacă am noroc la vânat, căpetenia îmi ia jumătate din ce-am prins, iar şamanul încă un sfert din agoniseala mea, aşa că de-abia pot să-mi duc zilele. De nu prind nimic, mor de foame sau ajung să mă împrumut la alţii, aşa că tinereţea nu-mi e de folos, decât poate să robotesc mai cu sârg şi văd cum toată hărnicia mea se duce în zadar. Toţi ceilalţi fii de căpetenii sunt mai mândri ca mine, deşi braţul lor e mai nevolnic. Eu săgetez lupul, ursul şi renul, dar ei le poartă blana, pe când eu îngheţ în coliba mea fără foc şi fără hrană. De aceea, rogu-te, fă-mă stăpân peste viscole şi furtuni, aşa cum şi tu eşti, şi dă-mi puterea să-mi duc viaţa în mijlocul lor, ca oamenii să se teamă de forţa mea şi să nu mă mai nesocotească.

Vrăjitorul l-a ascultat cu atenţie şi-a dat din cap supărat că trebuia să împartă cu altcineva puterea ce până atunci fusese numai a lui. Totuşi, n-a avut ce face şi l-a atins pe tânăr pe frunte şi i-a menit:

— Stăpânul gheţurilor tu să fii şi ca ele să domneşti.

Atunci tânărul a simţit o răceală care l-a împietrit, dar şi-o forţă care l-a încălzit, ochii au prins a-i luci ca gheaţa sub razele soarelui, pletele i s-au revărsat pe umeri albe ca zăpada, s-a simţit uşor de parcă ar fi putut să zboare, iar chipul i-a devenit mândru şi necruţător.

Vrăjitorul a plecat dus de-o pală de vânt, iar când tânărul a ieşit din colibă, a văzut că începuse să ningă. Fruntaşii satului au venit să-i ceară să meargă după vânat sau să le slugărească aşa cum făcuse şi-n alţi ani, dar s-au retras speriaţi şi ruşinaţi când

l-au întâlnit stând mândru în mijlocul cătunului, urcat chiar pe altarul Marelui Strămoş. Femeile şi copiii nu s-au ferit de el şi-au stat aşa fermecaţi de chipul lui, fără să mănânce sau să bea, fără să se acopere cu haine în mijlocul viscolului ce-i însoţea paşii. Iar vremea a trecut, lunile de iarnă au mers spre sfârşit, şi tânărul a trăit în mijlocul belşugului, venerat de toţi ceilalţi, primind omagii şi daruri scumpe de blănuri, vase de metal, arme şi hrană. Mai apoi, când coliba i-a devenit neîncăpătoare, căpetenia satului i-a dat chiar casa lui cu zece încăperi şi s-a dus să trăiască într-o cămăruţă pentru a fi aproape de el ca să-l slujească şi să-l venereze ca pe un zeu în viaţă. Zăpezile au fost mari în acel an, dar nimeni nu a pierit şi nici o casă nu s-a prăbuşit.

La un moment dat, tânărul a început să vadă în oglinda apei din vasele lui preţioase cum zbârciturile i se adunau pe faţă precum chiciura pe ramurile pomilor şi şi-a dat seama că îmbătrânea, că slăbea şi că avea să moară până la venirea primăverii. Şi mult s-a întristat el atunci pentru nesăbuinţa lui şi tare l-a mai blestemat pe vrăjitorul care, temându-se de puterea sa, îl pedepsise să nu ajungă să se bucure de darul lui.

Şi, astfel, tânărul a îmbătrânit şi s-a aplecat pământului şi când zăpezile au prins a se dezmorţi, s-a stins din viaţă de parcă n-ar fi fost. Sătenii i-au construit o raclă şi i-au aşezat trupul într-o peşteră din munte unde lumina şi căldura arareori intrau. Aşa l-au plâns ei ca pe un stăpân mult iubit şi, de la un timp, au prins a-i aduce ofrande şi-a le lăsa la intrarea în grotă, sperând că tânărul avea să se întoarcă la ei o dată cu primele zile de iarnă."

Poveştile lui Zelei aveau întotdeauna căutare pentru că stăpânea arta de-a îmbina cântul, mişcările sacre şi cuvintele cărora le dădea o putere şi-un farmec neobişnuit. Copiii nu erau singurii care-o ascultau, iar deseori în cortul ei veneau şi cei mai vârstnici pentru a găsi subiecte pentru sculpturile lor.

O dată, venind entuziasmată de legendele Zelei şi de sculpturile vânătorilor, am început să ţin un jurnal pe care l-am continuat până după plecarea lui Reh. L-am ţinut pe hârtie deoarece era singurul lucru pe care-l puteam găsi acolo. În sat

nu existau nici agende, ce transformau gândurile în şiruri de fraze pe un ecran minuscul, nici registratoare de voce, dar când a auzit de dorinţa mea, Darnoh, şeful satului, mi-a oferit câteva caiete cu file îngălbenite şi probabil vechi de câteva zeci de ani. Ei scriau pe piei folosind sucul unor plante ce creşteau mai spre sud, dar mie mi-au oferit o peniţă din lemn şi-o cerneală neagră ce se usca extrem de repede. Uimitor, n-aveau nici un Sakya, decât cele folosite la conducerea transportoarelor, iar mie mi-a fost greu la început să mă obişnuiesc cu modalitatea aceasta arhaică de scriere. Degetele îmi erau ţepene, iar literele, deşi atât de cunoscute, refuzau să se materializeze şi arătau strâmbe şi greu de citit. Cu timpul însă am făcut progrese.

Multe din amintirile mele se bazează pe observaţiile notate atunci. Treptat, în caietele mele au început să apară şi desene, iar lumea satului a început să prindă formă.

În zilele de tihnă, vânătorii îşi împodobeau casele cu diferite obiecte pe care le meştereau din os, lemn sau blană. Îi vedeam aducând o grămăjoară de oase şi-un cuţit, iar, în timp ce poveştile se derulau, în mâinile lor oasele prindeau formă devenind figurine şi instrumente muzicale împodobite cu literele triunghiulare ce întruchipau scrierea lor. Alteori, îi urmăream transformând bucăţi de lemn în măşti cu fantele ochilor piezişe şi colţurile trase în sus, spre sprâncene sau, din contră, coborâte spre a sugera pe rând răutatea sau tristeţea. După ce terminau de cioplit, acopereau suprafaţa c-un strat de ocru şi-o împodobeau cu sprâncene şi mustăţi din blană.

Am găsit în jurnalul meu câteva desene de statuete, de vase şi de unelte ori arme. Uneori, realizau din bucăţi de os figurine cu braţe şi picioare mobile pe care le foloseau în ceremoniile lor magice la care n-aveam încă voie să participăm.

„Cu timpul o să vină şi asta!" ne zisese Zelei. „Va veni şi vremea când veţi fi acceptaţi cu totul." Dar noi nu ne grăbeam, aşa cum şi vânătorii spuneau că

lucrurile se întâmplă când le vine momentul, nici mai devreme şi nici mai târziu.

Fiecare om din comunitatea aceea mi-a lăsat câte o amintire în jurnal, un desen sau un text în scrierea ce semăna atât de bine cu capetele de săgeţi sau de harpoane pe care le meştereau.

Cel mai interesant semn mi-a fost lăsat de vraci, un bărbat încă tânăr, cu ochi negri arzători ca ai magului ce-mi ghicise viitorul pe Uliţa Vrăjitorilor. Îmi răsfoise jurnalul, admirase schiţele, încercase să-mi desluşească scrisul şi apoi, dintr-o dată, se oprise la unul din desenele măştilor, luase o crenguţă din vatră şi făcuse un semn chiar pe fruntea celei ce întruchipa cruzimea. Mi se păruse că semăna c-un cârlig, totuşi, nu înţelesesem ce legătură avea cu mine. Reh îmi luase jurnalul şi privise lung desenul de pe fruntea măştii. Vraciul îmi pusese mâna pe umăr şi mă mângâiase uşor.

— Ce înseamnă asta? îl întrebasem prin intermediul lui Zelei.

Clătinase însă din cap.

— Nu ştiu. Va trebui să-l desluşeşti în viitor, spusese, dar după expresia feţei îmi dădusem seama că nu putea fi o prevestire bună.

Un timp, mă aşteptasem să întâlnesc semnul acela, dar cum întârziase să apară, îl crezusem doar o încercare a vraciului de-a ne impresiona şi uitasem de el.

„Acum sute de ani," mi-a povestit Zelei într-o seară, stând lângă foc împreună cu Reh, „trăiau într-un sat doi fraţi gemeni,

An și Nh, amândoi viteji și pricepuți atât la vânătoare, cât și la cânt, dans și cioplit. Vremea era mai blândă pe vremea aceea și, vara, oamenii mai știau încă meșteșugul de-a pune sămânța de plante în pământ și de-a o îngriji până ajungea să crească, să dea rod și să fie adunată în încăperi mari. Apoi, femeile măcinau boabe și făceau o pulbere ce era folosită la pâinea de zi cu zi.

Cei doi frați erau însă vânători și nu prea le plăcea viața aceea liniștită, legată de pământ, ci preferau să se afunde în codri și să trăiască sentimentul că viața le era-n pericol în încleștarea cu animalele sălbatice. Erau amândoi înalți și vânjoși, iar ceilalți flăcăi din trib se puteau măsura cu greu cu ei. Erau orfani și trebuiau să-și rânduiască singuri viața, dar n-aveau nevoie de ajutor și-și rânduiau treburile mai bine decât cei mai avuți ca ei.

La fiecare sărbătoare, fetele îi priveau pe furiș, dar frații nu le aruncau nici măcar o privire. De altfel, nici ceilalți tineri nu-i interesau. Frații se așezau încruntați pe vreo laviță, se puneau la vorbă cu bătrânii satului și nu-i băgau în seamă pe cei care-ar fi vrut să prindă prieteșug cu ei. Își aminteau pesemne de vremea când n-aveau nici un sprijin și când fuseseră alungați la marginea satului ca niște oameni nevoiași.

Într-o zi, chiar fiul șefului tribului, auzind de destoinicia lor, s-a dus până la cortul în care se odihneau după vânătoare și, admirând pieile strânse, le-a zis după ce i-au oferit carne friptă și suc dulce de struguri:

— Suntem de-o vârstă, dar până acum n-am umblat alături. Eu sunt de neam mare, voi sunteți fiii unui umil plugar, dar, și așa, eu aș vrea să legăm prieteșug.

An și Nh s-au uitat unul la altul, iar primul s-a ridicat în picioare și l-a amenințat pe fiul căpeteniei:

— Vei fi tu de neam ales, dar noi n-am avut nimic bun de la tine, de la tatăl tău sau de la oricine altcineva. Așa că binevoiește și lasă-ne singuri după cum am fost

de la începutul începuturilor. Nu ne căuta pricină, aşa cum nici noi nu ţi-am căutat.

Auzind aceste cuvinte, fiul şefului de trib s-a întunecat la chip şi-a dat să-i ameninţe, dar, temându-se de puterea lor, a tăcut, s-a ridicat şi-a plecat din cort cu inima arzând vâlvătăi de ură. Cei doi fraţi au rămas singuri şi s-au apucat de îndeletnicirile lor obişnuite. Celălalt s-a dus însă la părintele lui în cort şi s-a aşezat în faţa lui:

— Tată al meu, i-a spus el, când am deschis ochii în această lume, mi-ai spus că puterea ta e asemenea tunetului ce se abate asupra pământului de-l pârjoleşte. Şi iată că azi văd că nu suntem decât pulberea de pe picioarele unora.

Auzind aceste cuvinte viclene spuse de fiul său, căpetenia s-a înroşit la faţă şi-a sărit de pe jilţul lui:

— Cine a îndrăznit să-mi nesocotească poruncile?

Şi atunci fiul lui i-a povestit cu ce vorbe fusese alungat din cortul celor doi fraţi şi, punând şi altele de la el, a făcut în aşa fel încât mânia căpeteniei se ridică până la cer.

— Să fie ucişi, a poruncit el războinicilor celor mai puternici din sat, iar aceştia s-au repezit ca nişte lupi spre cortul fraţilor.

Ajunşi aici n-au găsit pe nimeni decât aburii care se ridicau din oala pusă la fiert pe vatră, pentru că, în timp ce căpetenia poruncea pieirea lor, una din slujnice auzise ce se punea la cale şi alergase să-i vestească. Fraţii mai avuseseră timp să ia cu ei doar câteva piei şi merinde şi fugiseră în pădure. Nu că s-ar fi temut de luptă, dar în faţa numărului mare de vrăjmaşi n-aveau cum să învingă.

Şi aşa au rătăcit ei prin codru mai multe luni, hrănindu-se cu fructe sălbatice şi cu carnea animalelor pe care le vânau. A trecut o lună, apoi încă una şi, spre iarnă, au ajuns la marginea pădurii şi-au dat de-o câmpie fără sfârşit, acoperită toată cu omăt şi sclipind ca argintul în razele soarelui. Au stat ei şi s-au sfătuit şi An a grăit către fratele lui:

— Suntem pe căi neumblate de picior de om şi cine ştie ce-o să ne aştepte de-acum încolo. Să ne întoarcem noi la adăpostul codrului, să ridicăm o colibă şi să aşteptăm primăvara. Simt că nimic bun n-o să iasă de vom continua drumul.

Nh însă, care era mai îndrăzneţ în toate, i-a spus:

— Noi suntem tineri şi puternici şi nu ne temem de nimic pe lume. Cum am putea noi să dăm îndărăt şi să ne ascundem în colibă ca nişte muieri fricoase? Să purcedem, dară!

S-au mai sfădit ei ceva vreme, dar până la urmă au plecat la drum deoarece nu vroiau să se despartă. Şi-au mers ei întreaga zi şi spre seară şi-au făcut un culcuş în zăpadă şi-au adormit. Apoi, de dimineaţă, i-a răzbit foamea şi s-au uitat împrejurul culcuşului lor şi mare le-a fost mirarea când au văzut ieşind din zăpadă o iarbă cu frunze ca nişte ţepi. Şi gustând din ea, li s-a părut mai dulce ca mierea şi mult s-au bucurat. Au stat fraţii în acel loc, mâncând planta aceea pe care au numit-o *anh* şi bând din apa dulce a unor izvoare ascunse sub zăpadă. Cu vremea, alţi oameni alungaţi de la casele lor s-au strâns acolo şi şi-au făcut adăposturi. Astfel a luat fiinţă oraşul cel mare, doar că ţinutul acela era blestemat şi bântuit de duhuri rele şi menit a nu da linişte şi odihnă celor ce-l locuiau.

Drept care, într-o noapte, pe când somnul le era mai dulce, Nh a auzit vânzoleală afară şi şi-a zis că era rost de vânat, aşa că şi-a luat armele, câteva blănuri în spate şi-a ieşit fără să-l mai trezească pe fratele lui. În lumina lunii, i s-a părut că vede o arătare păroasă ce alerga pe câmpie şi, fără să mai socotească, a luat-o după ea.

De dimineaţă, An s-a trezit singur, a mers şi el afară şi s-a uitat după fratele lui, dar n-a observat nici un semn, pentru că vântul de cu seară răscolise zăpada şi acoperise urmele. A văzut şi dispariţia blănurilor şi s-a întristat, crezându-se părăsit. Şi-a amintit apoi de vorbele pe care acesta i le spusese când fuseseră să intre pe câmpie şi-a simţit cum îl cuprinde obida:

— Te-ai săturat de mine, frate. Voieşti să hălăduieşti singur. Aşa să fie atunci. Singur să fii, precum ţi-e gândul.

Şi şi-a continuat drumul pe câmpia cea mare şi albă până aproape de apus. Iar pe când soarele se culca la capătul lumii, a văzut nişte ziduri măreţe, dalbe ca nişte stânci de gheaţă ce se întindeau cât vedea cu ochii. Mult s-a minunat el şi-a îndrăznit să intre. Acolo, uliţele erau pustii, pieţele deşerte, obloanele trase la case şi nici un suflet de om. De la o vreme, tot rătăcind pe drumuri şi bătând la porţi ce nu se deschideau, a simţit cum îl cuprinde oboseala şi s-a aşezat într-un colţ, pe-o mână de paie

lăsată acolo. A simţit cum îl cuprinde o toropeală dulce şi-a adormit.

Şi a stat el aşa în mrejele somnului până când, de la un timp, i s-a năzărit în vis că era la vânătoare cu fratele lui şi că era încolţit de-o dihanie peste măsură de hidoasă. Şi, fără să-şi dea seama, pe jumătate treaz, şi-a luat arcul şi-a săgetat înaintea lui fără să vadă unde avea să-i ajungă săgeata. Când a deschis ochii, s-a trezit în mijlocul unei neguri şi-a auzit nişte gemete ca de fiară. Şi-a tras cuţitul, cel cât un braţ, şi-a început să împungă orbeşte acolo unde auzea strigătele. La un moment dat, a simţit cum fierul s-a împlântat în carne şi apoi ţipetele au încetat şi negura s-a risipit ca prin farmec.

În faţa lui stătea o domniţă albă care-l privea duios. Încă temându-se de-o înşelătorie, An a îndreptat cuţitul spre ea, dar dânsa i-a grăit cu glas dulce:

— Nu te teme viteazule, un duh rău m-a blestemat să bântui noaptea pe-afară cu o înfăţişare greu de descris şi să fiu izbăvită numai de cel care va îndrăzni să mă înfrunte. Locuitorii acestui oraş s-au ascuns de teamă, dar acum că m-ai scăpat de năpastă, doresc să-mi fii soţ şi să împărăţeşti cu mine în cetatea asta. Numele meu este Raahida.

Mult s-a bucurat An, pentru că domniţa era frumoasă şi diafană ca razele lunii, iar el a prins a o iubi din clipa în care a văzut-o. Şi-au domnit ei fericiţi, iar An, pentru a-i dovedi dragostea lui cea mare, i-a construit un palat şi-o grădină nemaiauzită în care a adus pomi de toate neamurile, plante şi flori ce dădeau culoare cetăţii albe mai ceva decât nişte torţe aprinse. Şi aşa au trecut ani, iar treptat, An a uitat de fratele lui pierdut.

Într-un an însă, câmpia s-a umplut de năluciri şi de dihănii înspăimântătoare, iar regele An a pus pază puternică la porţile şi

pe zidurile oraşului, dând straşnică poruncă să săgeteze orice arătare care-ar fi îndrăznit noaptea să tulbure pacea locuitorilor. Mult timp, creaturile acelea au pierit de s-au apropiat fie şi la doar un stânjen de ziduri, iar regele a ieşit în fiecare dimineaţă şi le-a privit trupurile păroase şi feţele de fiare cu colţi ca pumnalele şi cu ochi roşii de sânge, răsuciţi în cap.

Dar iată că într-o noapte, Nh, care, după ce omorâse dihania, cu leşul ei pus pe umăr, nu mai reuşise să găsească drumul spre adăpost, tot rătăcind din sat în sat află de stăpânirea fratelui său şi se bucură peste poate că în sfârşit îl găsise. Întârziind el însă într-una din colibele vânătorilor din câmpie, plecă tocmai când ziua se îngâna cu noaptea şi ajunse sub zidurile oraşului la miezul nopţii, când porţile erau ferecate. Ştiindu-se fratele regelui, se apucă să facă mare zarvă, iar străjile se uitară în jos şi, văzându-i blănurile cu care era înveşmântat, îl luară drept una din dihăniile cele puse pe rele. Aşa că-şi încordară arcurile şi-l săgetară de moarte. Nh căzu lângă poartă şi-şi dădu ultima suflare în timp ce fratele lui stătea neştiutor în palat şi-şi dormea somnul cel dulce.

A doua zi însă, când An se trezi şi se duse să vadă ce mai prinseseră străjile lui, mare îi fu uimirea şi durerea când îşi văzu propriul frate zăcând în zăpadă. Se jeli el, dar degeaba, mortul nu mai putea învia. Îl luă şi-l înmormântă cu cinste şi-un an de zile stătu închis între pereţii palatului, gândindu-se la vremea tinereţii când era sărac, dar fratele îi era alături. Şi astfel prinse a slăbi, a-l cuprinde o lehamite de viaţă şi, la următoarea furtună, sufletul lui îşi luă zborul spre palatul Împăratului gheţurilor, care, înduioşat de povestea celor doi, îi opri lângă sine şi le dădu în grijă primele zăpezi ale anului. Şi de atunci ninsoarea a început să acopere pământul, iar vara s-a subţiat din ce în ce, gata să dispară cu totul."

Astfel am petrecut o vară întreagă în mijlocul păşunilor verzi şi aşa am fi trăit şi peste iarnă. Ne obişnuiserăm deja cu casa noastră, cu mirosurile şi cu hrana străină. Reh intrase în rândul

vânătorilor şi părea mai împăcat cu sine când se întorcea din expediţiile care durau de obicei mai multe zile. Ne reveneam treptat şi aveam destul timp ca să ne gândim la viitor. Îmi plăceau casele vânătorilor, felul lor domol de-a vorbi, câinii cu blană gri-alburie şi cozi în vânt, ce alergau pe câmpiile verzi, cerul liber, ziua şi noapte, soarele aşa cum era el fără a se mai oglindi în mii de ferestre şi a se transforma în mii de globuri aurii.

Şi totuşi...

Aceasta era viaţa mea printre vânători şi, aşa cum poveştile lui Zelei mergeau întotdeauna spre un final, aşa şi timpul nostru acolo avea să se apropie curând de sfârşit.

8.

Pe Tod l-am aşteptat în acelaşi loc în care ne întâlneam cu ani în urmă, în spatele aceluiaşi vitraliu de la etajul al treisprezecelea, urmărind viermuirea mulţimii din piaţă, fremătând de nerăbdare să înceapă spectacolul. Mă aşteptam să-l văd apărând de nu se ştie unde, fără să-mi dea nici o explicaţie, purtându-se de parcă ne-am fi despărţit cu o zi înainte. Mă mirasem când Reteul îmi spusese că Tod avea să mă ajute, deşi scrisul pe tablouri şi mesajele aruncate în vânt erau în stilul lui; ca un copil interesat de mistere şi şarade pe care însă lipsa de cunoştinţe şi de experienţă îl împiedica să le facă mai complicate. Aveam faţă de el sentimente amestecate. Mi se părea că mă trădase, că dispăruse, lăsându-mă să cred că fusese arestat sau, şi mai grav, omorât de ospitalieri, ca apoi să se întoarcă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, lucrând chiar pentru cei pe care păruse să-i dispreţuiască atât. Mă întrebam cât de mult le spusese din timpul relaţiei noastre şi, mai ales, care era exact rolul pe care-l juca în noua schemă. N-aveam încredere în el şi totuşi, în mod ciudat, îmi făcea plăcere să-l revăd, să-l privesc în ochi, să descopăr dacă mai însemna ceva pentru mine.

În seara aceea, stând şi aşteptându-l, am avut senzaţia că mă întorsesem în timp. Luminile se aprinseseră pe laturile fiecărei terase ca stelele unor ceruri suprapuse. În mijlocul pieţei, Castelul de gheaţă strălucea în reflectoarele roz şi albastre. Pe panouri se spunea povestea fraţilor mitici, iar muzica umplea centrul, acoperind strigătele vânzătorilor ambulanţi de amulete şi

talismane din plastic, imitând gheaţa. Ca în fiecare an, se vindeau replici în miniatură ale statuilor lui Norsen, peşti exotici în acvarii încălzite din care ieşeau aburi. Pe-o latură a pieţei se instalau tarabe pe care se aşezau în neorânduială mâncărurile tradiţionale puse lângă filtrele de dragoste şi cărţile de prevestiri. Din nou m-am mirat cât de liniştită părea atmosfera, deşi Vârtejul ameninţa oraşul. Sigur, oamenii nu ştiau adevărul, deşi întâmplările din ultima vreme ar fi trebuit să-i pună pe gânduri. Ce-ar fi fost dacă aş fi dezvăluit totul? O clipă am cochetat cu ideea, apoi mi-am dat seama că n-avea nici un rost. O mulţime panicată şi dezlănţuită era ultimul lucru de care era nevoie în acel moment. „Poate mai târziu, ceva mai târziu," mi-am spus.

M-am uitat din nou în piaţă şi l-am văzut pe Tod traversând liniştit un grup ce se grăbea la slujbă. Faţa albă ca o bucată de calcar i se întorcea într-o parte şi-n alta. Mergea încet şi nu părea să se grăbească. Era ciudat acest Tod, diferit de cel pe care-l ştiam. Iradia calm, părea conştient de fiecare pas pe care-l făcea, privea undeva pe deasupra oamenilor de parcă aceştia ar fi fost invizibili sau el ar fi fost unul din zeii panteonului antic, coborât pe pământ ca să-şi păstorească turma de credincioşi. Tod îmbătrânise şi se schimbase, iar mie nu-mi venea să cred pentru că, de fapt, nu trecuseră atâţia ani ca să justifice transformarea. Doar moţul din vârful capului îi rămăsese negru şi înfoiat. Purta un costum elegant dintr-un material lucios, gri închis, ce făcea ape în lumina ce se revărsa în piaţă, iar deasupra îmbrăcase o haină lungă, albă, pe care n-o mai închisese la nasturi.

Nu m-am apropiat de el şi nu i-am făcut semn. L-am lăsat să depăşească pasajul celor trei decari de caro ce marcau intrarea într-un local obscur din categoria Roţii Norocului. Ochii i se opriră o clipă asupra mea, dar trecură mai departe. Parcă nici nu mă observase. Oricine ne-ar fi văzut ar fi zis că nu exista nici o legătură între noi. Tod era însă urmărit. În jur se afla atâta lume - muncitori în haine verzi, ospitalieri în uniforme gri, vânători în blănuri, ceilalţi funcţionari în mov şi galben sau roşu, în funcţie de gruparea pe care-o simpatizau. Ceva mai încolo, în apropierea platformei şapte, fusese aşezat un ecran de zece pe zece împodobit cu ghirlande artificiale de trandafiri galbeni.

Aceasta fusese culoarea lui Oriel, un mic funcţionar din Konsol, care, la un moment dat, se hotărâse să-i omoare pe directorii sucursalei la care lucra. Obişnuia să-i pândească luni de zile, după care îi răpea şi-i punea să-şi scrie demisia. Nu se ştie de ce făcea asta, deoarece oricum îi găseam spânzuraţi de aceeaşi firmă Kod-Konsol. De fapt, individul stătea vizavi, mânca produse nutritive pentru copii şi-i plăcea să se uite pe geam şi să vadă toate mărimile oraşului cum se clătinau în bătaia vântului de nord. Asta îi dădea o satisfacţie personală, îmi mărturisise, şi îl ajuta să vadă cum se făceau banii şi cât de mult foloseau ei când oamenii urcau şi coborau scara lumii. Era un omuleţ liniştit şi simpatic, fără complexe existenţiale. Sigur că-l executaseră la vreo săptămână după ce se terminase ultimul interogatoriu. Cu ocazia asta îl cunoscusem pe Memn, singurul director al sucursalei care avusese norocul să scape de frânghia lui Oriel. Îmi fusese atât de recunoscător, încât, până la urmă, primisem dublul sumei la care ne înţeleseserăm de la început. Un timp protestasem, apoi îi luasem şi, mai târziu, îmi prinseseră bine.

Pe panou apăru brusc un şase roşu şi asta-mi aminti de-o veche interpretare care susţinea că o astfel de cifră era benefică asociaţiilor, fiind patronată de planeta Venus. Într-adevăr, relaţia mea cu Tod urma să se reînnoade. „Poate de data asta vom avea mai mult noroc," mi-am zis.

Am văzut câţiva anormali intrând în piaţă şi uitându-se în jur. Aveau trupuri strâmbe, mâinile mult prea lungi, păreau nişte corpuri în descompunere, dar se deplasau prin mulţime cu o uimitoare agilitate. Nu ştiam cine se ţinea după Tod, dar era mai bine să nu intervin. Din câte îl cunoşteam, reuşea să se descurce şi singur. Alţi anormali cu feţe livide trecură pe lângă mine spre pasarela unde-l văzusem ultima oară pe Tod.

M-am prefăcut că privesc în jos şi mi-am ascuns chipul în glugă. Pe spaţiile dintre construcţii, convoaiele de vânători nordici se deplasau încet în săniile lor trase de câini. Veneau la sărbătoare încărcaţi de buchete grele de anh cu frunzele cărnoase, albe ca nişte ochi lipsiţi de vedere. Desigur, această plantă fusese creată genetic în laboratoarele din sud, pentru că anh nu creştea nicăieri, oricât ne-ar fi plăcut nouă s-o credem

sau s-o spunem. Făcea parte din legendă, dar nu era reală. Vânătorii o vindeau în cantităţi mari în timpul serbărilor.

Dintr-o dată, l-am văzut pe Tod lângă panou şi l-am surprins ridicându-şi mâinile în aer - două drepte paralele ca vechea cifră doi. Apoi, imaginea s-a tulburat şi din nou am început să văd ce de fapt nu exista. Un vânător, poate acelaşi care stătuse întins pe pături şi privise la stele, mă strigă şi-mi arătă insistent un perete dintr-o latură a pieţei pe care apăruse scris cu litere enorme, roşii şi verzi, dublate de umbre argintii:

Armilius
Elgaliel
Jariel
Oriel
Tachiel
Velmer

Inscripţia dispăru însă imediat, iar când m-am uitat după vânător - nici el nu mai era. Şase nume din care cunoşteam patru. Oare ce însemna asta? Şi de ce Velmer, care fusese ospitalier, apărea în compania unui şantajist, a unui incendiator şi-a unui criminal? Sigur că totul avea un rost, pe care probabil nu eram eu în stare să-l descopăr. Viziunile n-aveau întotdeauna un sens, deşi nu puteam să nu mă gândesc că, pe vremea când lucrasem cu Tod, rezolvasem trei cazuri, toţi cei trei vinovaţi nu mai erau acum în viaţă, iar, dacă îl mai adăugam şi pe Velmer, apăreau şi cele patru morţi în care fusesem implicată direct. Numele Jariel şi Tachiel îmi rămâneau însă necunoscute. Mi-am abandonat deducţiile şi-am plecat în căutarea lui Tod. Nu era acum momentul să încerc să-mi descâlcesc viziunile.

M-am desprins de grupul ce stătea lângă balustradă. În jurul meu se discuta despre noua găselniţă a anului, un limbut de genul acelora ce populau piaţa în timpul serbării. Şeful de la Fas îl descoperise nu se ştie unde şi-l sprijinea acum din toate puterile pentru că individul îi făcea reclamă. Când am ajuns la liftul II, l-am văzut ocupând panoul central c-un mixaj de trei imagini aşezate în formă de trifoi. Auzisem că membrii Consiliului îl mai chemau din când în când ca să le anime petrecerile nocturne cu o glumă - două.

— Oameni buni, zicea, nu cădeţi pe gânduri, nu vă lăsaţi îngenuncheaţi de necazuri şi griji, nu faceţi un pas înapoi când îi

vedeți pe ceilalți petrecând, pentru că iată o oportunitate ce apare o dată în viață! O minune la care părinții voștri au visat pe timpul când Viitaz-ul le controla existențele și le îngrădea opțiunile și care este, iată, adusă azi de-a dumneavoastră Fas! Acum, în sfârșit, veți ajunge să fiți stăpâni pe banii voștri prin planul Fas care vă asigură libertate deplină în a vă planifica investițiile...

Un moment m-am oprit să-l ascult, apoi am renunțat, plictisită. Depusesem la Fas o parte din banii câștigați cu Tod, dar mai aveam și alte conturi la bănci din sud deoarece nu agream opțiunile unice. Vorbitorul avea o față lungă, pașnică și bovină. Nu părea deloc interesant, dar cine știa de ce erau în stare să se amuze mai marii lumii în momentul în care grijile orașului și ale universului atârnau prea greu pe umerii lor! Poate atunci mutra bovină devenea brusc ascuțită de istețime și strălucitoare de spirit adevărat.

M-am uitat la el până când ușile se închiseră și liftul începu să coboare. Figura lui mi se părea vag cunoscută. Probabil că-l mai întâlnisem undeva; poate în barul lui Argent, unde se aduna boema orașului.

Am coborât spre etajul al unsprezecelea, chiar spre baza turnului alb pe care erau desenate aceleași șase nume, prinse în arabescuri florale de manuscrise medievale.

Armilius
Elgaliel
Jariel
Oriel
Tachiel
Velmer

Am rămas cu ochii la turn. De fapt, pe perete nu scria nimic. Am clătinat ușor din cap. Nu-mi plăcea ce se întâmpla cu mine în ultima vreme. Trecutul se întorcea cu toate viziunile și temerile pe care reușisem atâta timp să le țin la distanță.

Tod mă aștepta cu mâinile în buzunare, fluierând de parcă s-ar fi aflat acolo doar ca să admire peisajul. Arăta ciudat, ochii îi erau opaci și semănau cu zidurile negre ale centralelor de lângă oraș. Erau plați, morți și lumina părea să fie absorbită de ei. Deși fusesem nerăbdătoare să-l văd, am simțit o strângere de inimă. Ne-am salutat destul de rece. Anii de despărțire se ridicau

ca un zid între noi. Eram doi străini care se întâlniseră în împrejurări independente de voinţa lor.

— Ce facţiune a Consiliului angajează anormali drept agenţi? l-am întrebat în loc de salut.

N-a părut mirat. M-a privit inexpresiv şi, pentru o clipă, am încercat din răsputeri să suprapun imaginea noului Tod peste cea a bărbatului pe care-l cunoscusem. Pielea albă, neplăcută, untoasă, mâinile cu degete lungi, faţa ca o mască, buze ce nu păreau să fi sărutat niciodată, ochii privind prin mine, trupul rigid şi, mai ales, nici unul din gesturile cu care mă obişnuisem în trecut.

Cu ochii la el, uitasem de întrebare, aşa c-am tresărit fără să vreau când mi-a răspuns. Vocea îi rămăsese neschimbată.

— Nu ştiu exact. Cred că toţi îi folosesc pentru că sunt ieftini şi uşor de manevrat. Urmele tratamentului de pe Gemeni dispar destul de repede. Până la urmă, ajung să nu se mai deosebească de ceilalţi.

Era calm şi se comporta de parcă ne-am fi despărţit cu o zi înainte. Simţeam cum mă cuprinde furia. Nici o vorbă, nici o explicaţie. Nici măcar un regret politicos.

În final, am spus pe un ton rece:

— Ăştia erau de la Fas?

— Poate că da. Dar de ce crezi asta?

Nu părea să fie sincer interesat de discuţia pe care-o purtam. Îmi venea să-i strig să lase gluma şi redevină Tod pe care-l cunoscusem eu. Era dureros de schimbat şi mă temeam că nu putea fi aliatul de care aveam atâta nevoie.

— Noi lucrăm pentru Konsol, ai uitat? Sper că nu Konsolul te urmărea şi tu te fereai de agenţii lui?!

Îmi zâmbi. Dintr-o dată păru mai uman.

— Îmi pare rău. Ai avut dreptate. Erau de la Fas. Văd că nu ţi-ai pierdut vechile talente.

— De ce mi le-aş fi pierdut? i-am întors vorba.

Cam asta a fost tot. Avusesem dreptate că eram doi străini care nici măcar nu se simpatizau. De fapt, şi alte lucruri se schimbaseră. Înainte lucrasem pentru bani şi pentru că aşa dorisem, pe când acum fusesem nevoită să mă alătur Konsolului şi asta nu-mi convenea deloc. Mi-am amintit de Reh şi m-am

întrebat dacă se simţea oare mai bine. Aş fi vrut să aflu cum o mai ducea, dar Reteul îmi atrăsese atenţia să nu încerc să iau legătura cu ei deoarece era posibil ca Fas să-i supravegheze. Am fi riscat prea mult.

Am zâmbit şi eu către Tod. Trebuia să fiu ceva mai prietenoasă. Părea nervos şi-şi ştergea mâinile umede de haina de culoarea cerului de iarnă. Se strâmba. Costumul lui era gri şi aceasta era culoarea ospitalierilor, deşi nuanţa diferea.

— Ai hotărât că răzbunarea nu e profitabilă şi-ai început să lucrezi pentru Consiliu? l-am întrebat, sperând să-l pun în încurcătură...

De data asta nu mi-a mers. Înainte ar fi vrut să-mi explice, s-ar fi înroşit, şi-ar fi trecut încurcat mâna prin păr, m-ar fi privit plin de părere de rău şi-ar fi încercat să mă împace. Acum însă se mulţumi să râdă uşor.

— Ce să-i faci? Am aceleaşi ocupaţii dintotdeauna. Banii se câştigă greu în zilele noastre. Dar tu? Văd că nu te-ai schimbat prea mult. Tot îl mai plângi pe fratele tău cel neînţelept şi pierdut?

Nu mi-a plăcut tonul cu care mi-a vorbit şi-am dat nemulţumită din cap. Ştia desigur de Reh, aşa că nu înţelegeam la ce se referea.

— Tot cam aşa. După cum ai zis mai devreme, fiecare face tot ce ştie mai bine. În anii în care nu ne-am văzut, am înaintat în vârstă şi-am mai învăţat câte ceva.

— Dar tu nu eşti bătrână! protestă el, vrând să pară amabil, deşi nu era.

Am încercat să mă imaginez cu Tod în apartamentul meu, făcând planuri de viitor, iar el consolându-mă şi spunându-mi că nimic nu era pierdut.

— Nu încă, dar mă pregătesc să devin.

Am tăcut amândoi şi ne-am uitat unul la altul. Greu să ne mai păcălim acum cu vorbe frumoase. De undeva se auzea un remix după "Anh"-ul lui Gaiber. Lui Tod nu-i plăceau înregistrările. Spunea că n-are cultul morţilor şi că fiecare melodie cuprindea imaginea unei clipe conservate ca trupurile din mormintele săpate în calota glaciară. Muzica suna astfel ca o profanare şi, în plus, orice aluzie la morţii îngropaţi în zăpadă mă făcea să mă gândesc la Velmer, iar asta nu-mi plăcea deloc.

— Am fost pe Gemeni, mi-a spus el dintr-o dată cu o voce care m-a făcut să tresar. Ai avut dreptate când mi-ai spus să nu încerc să mă împotrivesc Consiliului, dar, la un moment dat, m-am lăsat tentat şi l-am lovit pe unul din ospitalierii de la Fas care râdea de mine şi se credea superior numai pentru că purta o uniformă gri.

Am tresărit când l-am auzit şi dintr-o dată trăsăturile i s-au topit şi-a redevenit Tod cel pe care-l pierdusem. Am întins o mână şi l-am atins pe braţ. Mi s-a părut că vrea să se ferească de mine, dar s-a stăpânit. A râs din nou încet şi oarecum jenat.

— Gemenii nu sunt locuri unde să se cultive apropierea umană. Mi se pare că m-am cam dezobişnuit să comunic, dar nu-i nimic. Cred că pot s-o iau de la capăt. N-am avut o viaţă uşoară acolo. Comparativ cu greşeala mea, pedeapsa a fost neînchipuit de aspră.

Am vrut să-l întreb ce i se întâmplase, dar n-am putut. Trecuse desigur printr-un proces de reeducare care n-avea cum să nu fi lăsat urme. Am vrut să mă apropii de el, dar mi-am dat seama că nu puteam. Simţeam o reţinere greu de explicat.

— Aşa ai aflat de Vârtej? l-am întrebat, deşi aveam cu totul altceva în minte.

S-a uitat în jos, la vârful pantofilor din piele neagră. S-a încruntat, apoi a ridicat capul şi m-a privit în ochi. Se aşteptase să vreau să aflu despre viaţa lui acolo, despre cât suferise, aşteptând să fie eliberat ca să se întoarcă pe Pământ, dar nu fusese pregătit pentru tăcerea mea. Aş fi putut să pronunţ acele câteva cuvinte, dar ceva mă oprea. Aveam senzaţia că pe undeva se strecurase o notă falsă, aşa cum fusese cea care vestise Vârtejul ce-mi distrusese magazinul.

— L-am cunoscut pe cel care acum controlează Maelstromul, iar Consiliul a luat asta în calcul când a hotărât să mă elibereze. Aş putea să-ţi povestesc mai multe... despre celulele în care am stat pe întuneric, plutind fără să pot să ating podeaua sau pereţii, despre durerea de-a fi disecat şi remodelat aşa cum vroiau ei, despre toate gândurile care ajungeau să nu-ţi mai aparţină, despre anii în care am muncit în laboratoarele de pe staţie şi în care şi cel mai umil angajat îmi era superior. Despre nopţile în care nu vedeam decât bezna, deşi aş fi dat orice să fi privit măcar luna şi stelele. Poţi să-ţi imaginezi asta?

Am tăcut amândoi. Tod îşi plecase din nou capul. Ştiam că, orice i-aş fi spus, n-ar fi însemnat nimic faţă de ce trăise acolo. Am vrut să-l îmbrăţişez, dar m-a respins. M-am retras uimită de violenţa gestului lui.

— Lasă-mă! a spus ridicând o mână. Mult timp te-am învinuit că n-ai încercat să mă opreşti, să mă obligi să renunţ la visele mele nebuneşti.

— Dar n-am avut nici o vină! l-am întrerupt. Toate acele discuţii... Nici un moment n-am crezut că ai fost arestat... Sigur că m-am temut, dar în cele din urmă am fost sigură că m-ai părăsit.

— Dar n-a fost aşa, mi-a spus cu înverşunare în glas.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Mă aşteptasem la nepăsare, dar în nici un caz la asemenea izbucnire. Nu ştiam cum era mai bine să reacţionez. Tod m-a privit cum îl fixam uimită şi-a început să râdă. Figura i s-a destins şi treptat i s-a liniştit.

— Cred că n-aveai nevoie de aşa ceva. Probabil că te interesează doar informaţiile pe care ţi le-aş putea da. De fapt, de aceea am şi fost aduşi împreună. După o lungă perioadă de izolare, am putut să ies la lucru şi astfel am reuşit să mă întâlnesc şi cu alţi reeducaţi. Se vorbea că noaptea erau iradiaţi în celulele lor, iar corpurile le erau afectate. Se schimbau de la o zi la alta. Sigur, nimeni nu ştia nimic precis pentru că nimeni n-avea acces în laboratoare. Doar zvonuri. De obicei nu prea vorbeam, unii nu mai puteau să articuleze decât câteva cuvinte, dar am reuşit să mă apropii – pentru că nu pot spune să mă împrietenesc – c-un bărbat care visa să poată ajunge să stăpânească un Vârtej.

Am simţit cum bătăile inimii mi s-au accelerat când i-a menţionat pe cei care de-abia vorbeau. M-am gândit la Reh şi la cât de bolnav şi de chinuit era. Tod trecuse probabil prin toate acestea, dar părea că reuşise să-şi găsească un echilibru.

— Doar visa, am spus. Nu pare prea mult.

— Ospitalierilor de pe Gemeni li s-a părut suficient ca să mă elibereze şi să mă trimită înapoi, în oraş.

L-am privit uimită.

— Dar de ce nu l-au întrebat chiar pe el? N-ar fi fost o problemă să-l facă să vorbească.

Tod m-a privit lung.

— Se pare că nu ţi-au spus, a remarcat el sec. Bărbatul acela şi Reh au evadat împreună, doar că fratele tău a fost prins, iar celălalt s-a făcut nevăzut. Acum înţelegi de ce au atâta nevoie de mine. La început au încercat să-l facă pe Reh să-l descrie, dar n-au reuşit să scoată nimic de la el. Îl vânez de câteva zile, dar acum am nevoie de ajutor. Sincer, cred că de fapt l-a răpit pe Reh şi c-a fost nevoit să-l abandoneze când navele ospitalierilor le-au abordat vehiculul de marfă pe care-l furaseră. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut.

— Dar l-au auzit, l-am întrerupt din nou. Cred că din punctul de vedere al Consiliului a fost o greşeală faptul că au încercat să-l prindă. Dacă ar fi reuşit să se strecoare în oraş, s-ar fi folosit de Reh ca să mă atragă şi ne-ar fi omorât pe amândoi. Probabil Vârtejul nici n-ar mai fi apărut.

Tod a clătinat din cap.

— Te înşeli. Omul acesta urăşte oraşul. Din două cuvinte pe care le scotea, unul era legat de cum o să distrugă el Consiliul şi cum se va alege praful de oraş. Voi nu sunteţi singurii pe care vrea să se răzbune. Are ceva cu ospitalierii, cu San, şeful lor, cu Fas, cu Konsol, cu Benez... Toţi se tem de el. Ce te poţi aştepta de la unul care-a reuşit să evadeze dintr-un loc din care nimeni altcineva n-a mai scăpat şi care controlează un fenomen greu de explicat?

— Poate un fost pre-văzător? i-am sugerat eu.

A râs.

— La fel de bine şi-un fost vânător. Nici ei nu iubesc oraşul.

Am vrut să mai adaug ceva, dar am simţit o ameţeală şi imagina mi s-a tulburat din nou.

Armilius
Elgaliel
Jariel
Oriel
Tachiel
Velmer

Am văzut numele apărând aşezate fiecare pe câte o cută săpată pe fruntea lui Tod. Şase riduri mari şi adânci, şase văi şi cinci munţi. Şase morţi şi cinci cazuri.

— Ce-i cu tine? mă întrebă Tod, observând că mă uitam la el cam ciudat.

Am înghiţit în sec şi numele au dispărut împrăştiate de vânt peste oraş. De fapt, un timp au plutit deasupra noastră literă cu literă, apoi au devenit o spirală, un vârtej, şi duse au fost, dar nu înainte de-a forma cifra şase în jurul turnului. Apoi, şasele s-a întors şi s-a transformat într-un semn de întrebare.

— Ce-i cu tine? repetă Tod. Iar ai vedenii?

Am ridicat ochii spre el şi l-am văzut cum mă privea cu o urmă de îngrijorare. Orice mi-ar fi povestit şi oricât aş fi regretat ce i se întâmplase, ştiam că nu puteam avea încredere în el.

Am scuturat din cap. Nu trebuia să-l las să afle despre viziunile mele. Aşa am simţit atunci şi aşa trebuia să fie.

— Nu-i nimic, am spus liniştită. Am ameţit puţin. Evenimentele zilei de ieri m-au cam dat peste cap. O să-mi revin.

— Nu te grăbi, mă îndemnă cu o urmă de îngrijorare în glas.

"Ce bine ştii să te prefaci, Tod, atunci când vrei!" mi-am zis.

9.

Vremea trece greu când n-ai nici şase primăveri, aşa că, în anul în care am fugit din oraş, am trăit împreună cu vânătorii de parcă am fi fost aruncaţi undeva în afara timpului.

Am rămas în satul lor până spre toamnă, când femeile au scos straiele de iarnă şi-au început să le verifice şi să le repare. Zilele erau din ce în ce mai scurte, iar nopţile reci ne făceau să tânjim după căldura focului. Din păcate, nu eram pregătiţi pentru venirea iernii. Aveam doar hainele cu care fugiserăm din oraş şi care nu erau potrivite vânturilor şi temperaturilor scăzute din câmpie. Îmi amintesc că, într-o zi, Reh a plecat la vânătoare cu bărbaţii tribului, iar când s-a întors, o săptămână mai târziu, am constatat că făcuse deja rost de material pentru *scurte şi pantaloni de îngheţ*, cum îi numeau vânătorii.

Mult timp am urmărit-o pe Zelei cum a tăiat blănurile şi le-a cusut cu ace groase de os, împodobite cu linii şi cercuri. A păstrat blana pe dedesubt şi-a vopsit pielea c-un amestec pe care l-a obţinut dintr-o plantă ce creştea pe câmpie şi care, dacă era ruptă, scotea un suc roşiatic ce păta îngrozitor. Acest lucru l-am învăţat singură când m-am murdărit atât de tare pe mâini încât mi-au trebuit mai multe zile de frecat cu nisipul din albia pârâului din apropiere pentru a reuşi să scap de petele maronii. Hainele au ieşit însă de-un roşu-cărămiziu, foarte plăcut.

În curând am avut şi ghete de zăpadă confecţionate din pielea de pe picioarele din spate ale unui ren. Încălţările erau

călduroase, iar Zelei mi-a explicat că iarna erau umplute cu iarbă uscată pentru a absorbi umiditatea. Pentru zilele umede aveam însă cizme făcute din piele de focă cu vârfuri din blană de ren.

Ne trebuiau provizii pentru iarnă, iar Reh şi Zelei au început din timp să umple cămara cu făină de peşte, untură de focă, pe care-o foloseam atât la gătit, cât şi drept combustibil în cazuri de urgenţă, carne afumată, praf de zer uscat, care se dizolva în apă şi avea gust de lapte, făină din cumpărăturile făcute de vânători în oraş şi pe care Reh o obţinuse în schimbul unor blănuri. Cu cât ne apropiam mai mult de perioada îngheţată, cu atât proviziile noastre creşteau.

Am găsit în jurnalul meu chiar şi-o reţetă de pâine *Asalleac* făcută din făină, amestecată cu apă şi prăjită în untură. Îmi amintesc că arăta ca nişte gogoşi şi că stăteam ore întregi lângă Zelei urmărind-o în timp ce învârtea tigaia pe foc. Când erau gata, le pudra cu zahăr şi scorţişoară şi apoi chema copiii şi le servea *Asalleac* împreună cu o poveste. Nu cred să fi mâncat vreodată ceva mai bun sau să fi înghiţit vreun aliment cu atâta poftă. De când venisem în sat, nu mai simţisem nevoia să fiu singură şi devenisem mai prietenoasă şi mai deschisă.

Nici nu se mai punea problema întoarcerii noastre în oraş. Reh şi Zelei discutaseră îndelung această posibilitate, dar o consideraseră amândoi prea riscantă. Era mai bine să aşteptăm primăvara când un alt grup de negustori avea să plece. În curând, aceştia aveau să vină înapoi cu veşti, iar, dacă lucrurile mergeau bine, puteam spera să ne începem călătoria peste încă un an.

Amintirile mele despre oraş se ştergeau treptat şi uneori mă îndoiam că situaţia fusese atât de gravă încât să fugim. Era adevărat că nu văzusem nimic din ceea ce se întâmplase la Sediul Viitaz şi nici Reh nu-mi povestise mare lucru. Astfel, încet-încet ajunsesem la concluzia că părinţii noştri mai trăiau şi doar plecaseră să lucreze pe Gemeni de unde aveau să se întoarcă în curând. Eram doar îngrijorată că n-aveau să ne mai găsească acasă. Nu m-am împotrivit când Reh mi-a spus că mai aveam să rămânem cu vânătorii încă un an şi jumătate pentru că timpul nu însemna nimic pentru mine. Poate aş fi fost mai supărată dacă mi-ar fi vorbit de-o lună sau două – noţiuni care-mi erau mai clare.

L-am mai întâlnit de câteva ori pe şaman şi de fiecare dată mi s-a părut că ne-a privit neliniştit. Cred că presimţea ceva, dar nu ştia exact ce urma să se întâmple. Cu toate astea, viitorul ne-a surprins când în cele din urmă ni s-a dezvăluit.

Trebuia să fie o dimineaţă ca oricare alta. Dormeam ghemuită lângă Reh pe patul tare din scânduri, acoperit de-un aşternut de iarbă moale şi piei de focă. Era încă noapte, iar căldura plăcută nu mă îndemna să mă trezesc de tot. Pluteam între vis şi realitate. Auzeam respiraţia liniştită a lui Reh şi stăteam cu ochii deschişi în întuneric. Ceva se întâmplase, dar încă nu-mi dădeam seama ce... Eram înconjurată de siluetele neclare ale obiectelor din cameră şi simţeam un miros vag de lemn ars.

Am căutat în beznă aşa cum făceam când eram singură acasă, şi mi s-a părut că simt o prezenţă cunoscută. Inima a început să-mi bată cu putere. Era incredibil. O umbră se insinuase răutăcios în gândurile mele – un om fără faţă, ca una din fantomele ce bântuiau câmpiile de gheaţă, o creatură a lunii ce aducea moarte şi care în acel moment ne adulmeca, încercând să ne afle sălaşul.

Era ca şi când un orb ar fi pipăit cu bastonul calea spre mine şi Reh. Se apropia din ce în ce mai mult. Am vrut să-i blochez înaintarea, dar n-am reuşit. Am rămas liniştită, fără să mă mişc, fără să respir, sperând că nălucirea avea să dispară. Încă nu ne găsise, dar n-avea să mai dureze mult. Reh se răsuci gemând uşor şi atunci mi-am dat seama că nu dormea. Am întins mâna şi l-am atins ca să-i arăt că sunt trează. M-a strâns de braţ, dar nu şi-a schimbat poziţia. Părea că scrutează dincolo de întunericul camerei, dincolo de colibe, peste câmpia pe care se aşternuse bruma.

— Ne-au găsit! am auzit cum mi-a şoptit în minte.

Era prima dată când comunicam astfel şi senzaţia era ciudată – de parcă un glas din mintea mea ar fi început să-mi vorbească. Remnul funcţiona pentru că eram atât de mică. Un timp am stat

liniştiţi, mână în mână. Reh căuta o cale de salvare, iar energia lui psi se revărsă în spaţiul strâmt al camerei. Treptat, puterea lui ne învălui complet şi, deodată, am văzut aburi verzui plutind deasupra podelei şi întinzându-se pentru a cuprinde pereţii. În curând, corpurile noastre deveniră transparente şi se desprinseră de realitatea aceea. Eram ca o ceaţă, ca un gând ce pândea ascuns în spatele minţii; deja nu mai existam pentru oamenii de rând.

— Dar pentru ceilalţi? a venit îndoiala pe neaşteptate.

Reh reuşise să ne pună la adăpost pentru moment. Până atunci nu-l văzusem niciodată folosindu-şi puterile şi cred că eram speriată de ce mi se întâmpla. Totuşi, ameninţarea de afară era mai puternică. Respiram uşor, simţurile nu mai înregistrau nimic; era ca şi când aş fi fost suspendată undeva în afara lumii. Vedeam camera şi obiectele din ea răspândind o lumină plăcută ce izvora din fiecare fibră, din fiecare fir. Lemnul mesei şi-al pereţilor strălucea galben deschis, blănurile de ren erau albastre, cele de urs sclipeau în nuanţe de roşu, iar vasele de sticlă prindeau pe suprafaţa lor netedă reflexe de curcubeu. Dincolo de toate aceste nu se afla decât întunericul.

Deodată, Reh a tresărit şi-am simţit cum o mână de beznă s-a întins după noi în universul acela sclipitor şi ne-a aruncat afară. Când m-am trezit pe podea, ţipam. Era frig în cameră, iar obiectele, golite de aparenţa lor strălucitoare, păreau sărăcite şi murdare. Reh respira agitat şi era obosit de încercarea pe care-o făcuse. Ne-am ridicat în picioare.

— Să ieşim, mi-a spus Reh, punându-şi protector braţul în jurul umerilor mei.

M-am simţit mai liniştită şi astfel, strânşi unul lângă altul, am deschis uşa şi-am păşit afară.

Acolo, aşezaţi în semicerc, ne aşteptau câţiva ospitalieri cu armele pregătite de atac. Ne-am oprit în prag fără să ştim ce trebuia să facem. Nimeni nu mişca, iar în sat era o linişte nefirească. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă vânătorii nu fuseseră cumva omorâţi.

— Nu, dorm încă, am auzit o voce în spatele grupului de ospitalieri. Nou-veniţii se dădură la o parte ca să-i facă loc unui bărbat îmbrăcat într-un costum larg, de mătase albă, ce semăna cu hainele prezicătorilor.

Velmer. Reh a tresărit când l-a văzut. Din cauza efortului de mai devreme, se ţinea cu greu pe picioare, braţul îi tremura pe umerii mei, iar obrajii îi erau palizi. Velmer s-a apropiat de noi cu zâmbetul acela vag în colţul gurii, purtându-se de parcă ne-am fi despărţit doar cu o zi înainte.

— Ce mai faci, micuţo? m-a întrebat, mângâindu-mă pe obraz cu degete reci.

Nu se schimbase prea mult, doar că era mai bine legat, iar în spatele ochilor se ascundea ceva ce nu mi-a plăcut. Să fi fost triumf? M-am dat un pas înapoi, şi m-am uitat la Reh. Acesta rămăsese împietrit cu ochii la Velmer, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era el.

Velmer i-a zâmbit la fel de vag şi apoi i-a spus:

— Nu pari să te bucuri că mă vezi.

Cu toate astea, nu părea afectat cu adevărat de neîncrederea noastră, pentru că vocea-i era rece şi nepăsătoare. Ne privi amuzat o clipă şi apoi se apropie de Reh cu braţele deschise.

— Nu ne-am văzut de atâta timp încât o îmbrăţişare de bun venit ar fi ce ne trebuie ca să spargem gheaţa.

Reh se retrase rapid, de parcă s-ar fi temut de atingerea lui. Atunci mi-am dat seama de puterea incredibilă ce se ascundea în Velmer.

Acesta nu păru jignit, ca şi când s-ar fi aşteptat să reacţionăm astfel, şi doar râse uşor.

— Nu prea vă bucuraţi că mă vedeţi. Nici chiar mica mea prietenă nu zâmbeşte, deşi nu cu mult timp în urmă am petrecut destule zile împreună.

M-am ascuns pe jumătate după Reh şi-am continuat să-l privesc cu ochi mari. Se schimbase într-un fel în care nu-l înţelegeam, dar care pe Reh îl umplea de nelinişte. Uneori, când se mişca, Velmer părea că se dedublează şi că în spatele lui se afla ascunsă o altă persoană. Efectul era şocant şi-mi amintea de mâna aceea neagră care ne azvârlise afară din universul strălucitor al lui Reh.

— Ce cauţi aici... şi alături de ospitalieri, când ...?

Reh se poticnea de furie. Velmer se îndepărtă şi se întoarse spre grupul de paznici care încă ne mai ameninţau cu puştile Cox, arme atât de puternice încât transformau corpurile într-o grămadă

de atomi. Dincolo de ei, am văzut câteva libelule-argintii capabile să traverseze distanța până la oraș în mai puțin de-o oră.

„Nu vor să mai rămână nici o urmă din noi!" m-am gândit, cuprinsă de panică.

— De când ai fugit din oraș, lucrurile s-au cam schimbat, a început Velmer întorcându-se spre noi. E adevărat că Viitaz-ul a căzut și că mulți au fost arestați și trimiși pe Gemeni, dar acum lucrurile s-au mai liniștit. E nevoie de prezența ta, pentru c-am început să construim o lume nouă în care tinerii s-au scuturat în sfârșit de jugul bătrânilor. Îmi pare rău de părinții tăi pentru că au fost buni cu mine și cred că, dacă aș fi fost în oraș când a avut loc lovitura, aș fi reușit să-i salvez.

Pentru prima oare de când îl întâlnisem, Velmer părea sincer. L-am ascultat cu atenție. Reh se mai liniștise, iar mie îmi trecuse teama aceea inexplicabilă. Vroia să ne ajute și asta era mai important. Era adevărat că venise cu ospitalierii, dar aceștia nu ne făcuseră nici un rău. Nici cei din sat nu fuseseră afectați, ci continuau să-și doarmă somnul de noapte. Ce aveau să spună însă a doua zi?

— Vor ști că v-ați întors acasă, a spus Velmer, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Am tresărit din nou; nu-mi dădusem seama că-mi citea în minte. Era într-adevăr mult mai puternic decât înainte. Eram prea mică, iar gândurile mele nu cunoșteau ascunzișurile. M-am uitat la el, dar în momentul în care mi-a zâmbit, nimic nu a mai avut importanță.

— Dacă plecați cu mine, vânătorii nu vor avea de suferit. Altfel, paznicii au ordin să distrugă satul pentru că au adăpostit fugari Viitaz. Gândește-te, Reh, câte posibilități vei avea! Sunt atâtea lucruri la care n-ai avut acces pentru că erai doar un învățăcel... Are rost ca viața ta și-a surorii tale să se încheie aici? Are rost să... ?

Vocea lui Velmer se frânse de emoție. Mi s-a părut că întrezăresc pe fața lui teama de-a ne pierde. Ochii îi erau ușor voalați, de parcă ar fi simțit o mare durere pe care-ar fi încercat s-o ascundă.

— Consiliul caută tineri pre-văzători care să lucreze pentru el. Oameni care n-au fost încă intoxicați de ideologia Viitaz și

care să vrea să construiască noul viitor al oraşului, eliberat de constrângeri. De ce ai refuza aşa ceva, Reh?

Fratele meu îl privi cu neîncredere. Nu ştia ce să răspundă deoarece se temea că, în cazul unui refuz, viaţa noastră n-ar mai fi valorat mare lucru. L-am fixat încrezătoare, încercând să-l conving că Velmer ne vroia binele şi că oraşul era hotărât să ne accepte. Poate că părinţii noştri erau dispăruţi, dar pentru noi mai era o şansă.

— Acceptă, i-am şoptit.

Reh a clătinat din cap, apoi privirile i s-au îndreptat spre ospitalieri şi-am simţit că şovăia. Dacă nu aş fi fost şi eu la mijloc, ar fi ales moartea. Dar aşa...

— Mergem cu tine, a spus el în cele din urmă.

Faţa lui Velmer s-a luminat. A început să râdă uşor.

— Ai răspuns bine, i-a zis şi-a făcut un semn către ospitalieri.

Aceştia au rupt rândurile, ne-au înconjurat şi ne-au împins spre libelule. M-am uitat în jur, dar satul era la fel de tăcut de parcă n-ar fi fost atâţia zeci de oameni ce respirau cufundaţi în somn. În gând, mi-am luat adio de la ei şi de la Zelei.

Am zburat prin noapte aşezaţi în interiorul strâmt al libelulelor. Nu mai călătorisem niciodată astfel şi senzaţia era departe de-a fi plăcută. Trupul îmi era uşor şi aveam impresia că eram gata oricând să mă prăbuşesc în gol. Am privit prin podeaua transparentă la pădurile şi la câmpiile luminate pentru o clipă de refectoarele libelulelor. Umbre ciudate alergau sub noi şi ne urmăreau până când un obstacol le tăia calea. La un moment dat, am simţit că mă dor mâinile; de fapt, strângeam cu putere braţele fotoliului în care mă aşezasem.

— Nu te teme, mi-a spus Velmer şi s-a aplecat asupra mea.

Vocea lui emana o căldură plăcută, aşa că i-am surâs pentru o clipă. Apoi, am văzut chipul chinuit al lui Reh cum mă fixa din spatele lui şi zâmbetul mi s-a şters de pe faţă. M-am simţit ruşinată şi-am întors capul.

Libelula avea şase locuri şi, în afară de mine, Reh şi Velmer, înăuntru se aflau şi doi ospitalieri. Erau nişte bărbaţi înalţi, bruneţi,

cu fețe asemănătoare și cu o frumusețe aspră pe care mai târziu aveam s-o asociez uniformelor gri. Mișcările lor sugerau soliditate și forță. În altă situație m-aș fi încrezut în ei, dar atunci...

În cabină nu era decât lumina palidă a două spoturi ce creau o atmosferă plăcută, de taină. Pilotul stătea într-o cămăruță de sticlă ce ocupa toată partea din față a aparatului. Îi vedeam silueta vagă mișcându-se în spațiul strâmt. M-am uitat în jur. Velmer și Reh vorbeau în șoaptă în colțul cel mai îndepărtat, iar ospitalierii priveau afară pe hublouri. Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am ridicat. Pilotul mă atrăgea inexplicabil, așa că mi-am lipit fața de sticla groasă a cabinei lui. La început n-am distins mare lucru, dar apoi imaginea s-a clarificat și-am văzut întâi un scaun înalt pe care stătea aplecat un animal fantastic cu mii de tentacule subțiri ce intrau în burta libelulei. M-am dat surprinsă un pas înapoi, dar curiozitatea a fost mai puternică.

M-am apropiat din nou și atunci mi-am dat seama că ființa aceea era un om al cărui corp fusese introdus până la piept într-un cilindru metalic pe care-l confundasem la început c-un scaun ciudat. Partea de sus a trupului îi era străpunsă de tuburi ce-l făceau să semene c-un păianjen enorm așezat în mijlocul plasei. Capul mare și pleșuv îi era legat la aparatura de bord prin trei fire conectoare ce se înfigeau în trei jack-uri săpate în frunte. Mai târziu, o dată cu magazinul, aveam să cumpăr și țeasta mumificată a unui astfel de pilot așezată în mijlocul unei Sfere Armilare, dar în acel moment m-am speriat fără să știu de ce și-am scos un strigăt. Pilotul m-a auzit și s-a răsucit spre mine. I-am văzut ochii mari, albaștri și umani cum mă fixau plini de curiozitate. Avea o față normală, netedă, cu sprâncene șatene, un nas drept și buze roșii, bine conturate. Am constatat uimită că era tânăr, cam de vârsta fratelui meu.

— Nu te apropia, mi-a spus Reh în timp ce mă trăgea de lângă cabină.

M-a așezat pe fotoliul meu și mi-a legat centura.

— Stai aici, nu e bine să-l distragi pe pilot! mi-a spus nemulțumit.

L-am privit uimită. Nu eram obișnuită să-mi vorbească pe un astfel de ton. L-am mângâiat pe mână ca să-l împac și l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu el?

Reh a ridicat din umeri. Era enervat şi se temea.

— Probabil că Gemenii, mi-a spus c-un ton ridicat de parcă ar fi vrut să fie auzit şi de ceilalţi. Din câte ştiu, oameni care să comunice cu aparatele de zbor au existat şi înainte, dar se pare că acum se pune accent pe simbioza om-maşină.

N-am ştiut ce să-i răspund. Simţeam că se afla altceva în spatele vorbelor lui.

— Ei, nu-i bine să-i bagi în cap aşa ceva, a intervenit Velmer şi l-a bătut prieteneşte pe umăr.

Fratele meu s-a ferit şi-un timp s-au înfruntat din priviri.

— O sperii, a zis Velmer în cele din urmă. Nu te înţelege.

Apoi s-a aplecat spre mine şi mi-a spus zâmbind:

— Sunt oameni care vor să lucreze cu noul regim şi care sunt gata să renunţe la libertatea lor şi chiar la umanitatea lor pentru a ajuta Consiliul.

Reh a pufnit şi-a arătat spre cabina de sticlă:

— Nu cred că nenorocitul a ales o astfel de viaţă. Am auzit că experimentele genetice de pe Gemeni pot convinge pe oricine...

Velmer s-a întunecat la faţă şi tocmai se pregătea să-i răspundă când libelula s-a aplecat brusc într-o parte. Am auzit o explozie foarte aproape de aripile mişcătoare şi-o jerbă de flăcări a trecut pe sub burta transparentă. Apoi, aparatul s-a zguduit din nou şi pentru o clipă mi s-a părut că ne prăbuşim. Am văzut celelalte libelule fugărind un monstru negru pe care încercau să-l îndepărteze de noi. Velmer şi Reh căzuseră la prima zguduitură şi se chinuiau să se ridice de pe jos. Ceilalţi ospitalieri nu s-au mişcat de la locurile lor şi i-au lăsat să se descurce singuri. Era mult prea periculos. Aparatul tremura din toate încheieturile, iar motoarele scoteau un sunet ciudat. De-abia atunci mi-am dat seama că fuseserăm loviţi şi că pilotul încerca să aterizeze.

În cele din urmă, Reh a reuşit să se aşeze într-un fotoliu şi să-şi prindă centura, iar Velmer l-a urmat curând. Amândoi respirau greu şi păreau la capătul puterilor. Velmer avea o tăietură pe frunte şi sângera din belşug. Şi-a sprijinit capul pe spătarul scaunului şi şi-a apăsat pe rană mâneca veşmântului său de mătase. Imediat, haina s-a pătat de-un roşu care apărea şi mai şocant pe fondul alb. Un timp a stat aşa, cu ochii închişi. Libelula continua să tremure, iar noi pierdeam altitudine.

— Pregăteşte-te, mi-a spus Reh cu voce slabă. O să ajungem curând pe pământ.

Interiorul era plin de fum şi-am început să tuşesc. Nu vedeam flăcările, dar le simţeam pe undeva prin partea dreaptă a libelulei. În curând, luminile s-au stins şi ne-am continuat căderea în mijlocul beznei. Undeva suna o alarmă ca o prefigurare a dezastrului. Impactul m-a prins nepregătită şi pentru o clipă am avut impresia că inima mi s-a oprit în loc. Simţeam o apăsare pe piept, capul îmi vâjâia îngrozitor, dar în jurul meu era linişte. Oare ceilalţi erau morţi? La gândul că Reh ar fi murit, am început să mă zbat în legături, încercând să mă eliberez.

— Linişteşte-te, Sich, am auzit vocea lui.

Am simţit cum m-a eliberat şi cum m-a luat în braţe. Cred că plângeam şi-i strigam numele. Cineva a deschis trapa exterioară ca să ieşim la aer şi, ca în noaptea în care părăsisem oraşul, am văzut deodată cerul plin de stele rotindu-se deasupra mea.

— Să ne îndepărtăm, a strigat cineva. O să explodeze.

Reh a început să alerge cu mine în braţe şi, după un timp, s-a oprit şi m-a aşezat pe pământul tare şi rece. Velmer s-a prăbuşit gâfâind lângă noi, urmat îndeaproape de ospitalieri. Faţa îi era plină de sânge şi mi se părea străin, de parcă ar fi purtat o mască.

M-am ridicat ameţită şi-am privit în jur. Aterizasem în mijlocul unei câmpii tivite de arbuşti scunzi. Era încă destul de întuneric, deşi începea să se lumineze de ziuă. În depărtare am văzut că se dădea o luptă între celelalte libelule şi aparatul care ne atacase. Acesta se eschiva, cobora spre pământ, se ridica deasupra urmăritorilor în încercarea de-a scăpa. Rachetele pe care le scuipa spre ei lăsau dâre luminoase ce semănau cu nişte stele căzătoare. Motoarele navei sunau ciudat şi, la un moment dat, am văzut o dâră de fum ce-i ieşea din partea din spate. N-avea nici o şansă, aşa că în curând am privit-o cum se dezintegrează într-o ploaie de scântei. Bubuitura a speriat un stol de păsări care s-a ridicat din tufişuri, scoţând strigăte răguşite. Imediat, celelalte aparate s-au grupat şi s-au îndreptat spre noi.

— Blestemaţi cei de la Viitaz! a izbucnit Velmer. Deşi le-am tăiat capul, tot mai vor să lupte.

Vocea lui era plină de ură. Am tresărit violent şi Reh m-a îmbrăţişat ca să mă liniştească.

— Nu se ocupă nimeni de pilot? a întrebat liniştit.

Ne-am uitat cu toţii spre aparatul nostru care zăcea pe-o rână. Velmer a ridicat din umeri, apoi s-a răzgândit şi-a spus:

— Să încercăm.

Ne-am ridicat cu greu şi-am pornit spre libelulă. Deşi arsese până la impactul cu solul, stingătoarele intraseră totuşi în funcţiune, pentru că nu mai era nici urmă de incendiu. I-am dat ocol, împiedicându-ne de bulgării de pământ. Sticlonitul din partea din faţă a navei se crăpase şi prin el l-am văzut pe pilot zăcând răsturnat pe-o parte, încă prins în încâlceala de fire conectoare. Înăuntru era un semiîntuneric întreţinut de luminiţele pâlpâitoare de pe bord ce nu ne permitea să vedem detalii. Am observat însă că tuburile ce-l legau de libelulă se rupseseră şi din ele curgea un lichid incolor.

Velmer l-a privit un timp, părând că-l sondează.

— E prea periculos să intrăm, a spus în cele din urmă. E mort, oricum. N-aveam cum să-l ajutăm.

Reh a vrut să protesteze, dar s-a uitat la mine şi-a renunţat. Undeva, în spate, am auzit vâjâitul unei alte libelule ce aterizase. Velmer m-a luat în braţe şi, înainte să plecăm, mi s-a părut că-l văd pe pilot răsucindu-şi capul printre umbrele mişcătoare şi deschizând ochii plini de-o durere extrem de puternică şi de umană.

Am vrut să spun ceva, dar Velmer mi-a pus un deget pe buze.

— Liniştеşte-te, mi-a şoptit el. Crede-mă, e deja mort!

10.

Trebuia să ne întâlnim cu Reteul în biroul lui de la Kod-Konsol şi întârziasem deja. Reteul ne spusese să venim după închiderea supermagazinului. Trecuse deja de ora zece când am ajuns acolo. În piaţă petrecerea era-n plină desfăşurare – muzică şi dans, cântecele de pe panouri sclipind într-o cascadă de culori, imaginile unor instituţii din oraş – reclame de câteva secunde ce se stingeau până să apuc să le înţeleg, dar care rămâneau cuibărite undeva în minte. Erau melodii ce aduceau cu foşnetul zăpezii, cu şuieratul vântului printre gheţari, cu gemetele celor pierduţi în timpul vremii albe, cu şoaptele ce se auzeau noaptea pe câmpiile de omăt, cu strigătele vânătorilor ce se grăbeau seara spre sat:

Noapte adâncă
Iarnă adâncă
Adâncă, adâncă
Adâncă, adâncă ...

În magazin am pătruns destul de uşor, forţând una din intrările de serviciu, care n-avea decât o închizătoare obişnuită. Am folosit unul din discurile arbaletei şi i-am introdus suprafaţa captatoare de lumină în dreptul razei ce asigura descifrarea cartelelor. Mecanismul emise un bâzâit scurt, semn că se produsese o eroare în sistem. Uşa de sticlă tremură o clipă şi încuietorile cedară. L-am privit pe Tod, care mi-a zâmbit. Întotdeauna mă pricepusem la lucruri de felul acesta. Era unul din talentele mele native să desfac uşi şi broaşte. Sistemul de

securitate nu fusese pornit din ordinul lui Reteul şi asta făcea ca totul să devină şi mai simplu.

Am aprins lanternele şi-am intrat. Pe coridoarele întunecoase nu se afla nimeni. Era linişte şi nu se auzeau decât paşii noştri pe podeaua din dale. Când am avansat mai mult pe culoare, am început să fim conştienţi şi de alte zgomote – pâlpâitul unei lămpi defecte, susurul climatizoarelor, apoi alte sunete vagi pe care n-am reuşit să le identificăm.

Tot supermagazinul era pustiu, mărfurile stăteau cufundate în penumbră; doar câteva lămpi de noapte mai funcţionau. Partea din spate era un imens depozit de mobile, aparatură, mai multe Sakya lângă cutiile lor, cu ecranele clipind liniştit şi complice, haine, diferite decoraţiuni, un paravan din mătase brodată cu nori coloraţi ce luciră stins când lumina lanternei mele se opri o clipă asupra lor; apoi, câteva tobe ca ale vânătorilor, cu marginile din lemn sculptat şi cu membrana din piele. M-am oprit o clipă şi-am încercat să-mi amintesc din ce erau confecţionate, dar n-am reuşit. Amintirile mele din satul de câmpie se şterseseră aproape complet.

Mai departe erau câteva statuete din sticlă sau cristal pe care le-am descoperit pentru că Tod le studie o clipă. Un pat cu baldachin, frumos acoperit cu o cuvertură de mătase. O masă întunecată cu şase jilţuri sculptate. Şi, lângă perete, un şir nesfârşit de vitrine frigorifice în care am văzut grămezi de semipreparate, fructe, legume congelate, cutii de îngheţată, peşte şi carne congelată, lapte şi brânzeturi – tot felul de produse din care unele îmi erau necunoscute; apoi, în apropiere, şiruri de rafturi cu conserve, făină, îndulcitori, paste – o comoară care-ar fi hrănit câteva triburi de vânători, timp de mai multe sezoane. Întotdeauna îmi dorisem un astfel de noroc – să umblu singură prin raioanele pustii, dar acum nu mă puteam bucura de ce se găsea în jurul meu. Tod mă tot îndemna să mă grăbesc, de vreme ce pe el nu-l interesau lucrurile în sine.

Biroul lui Reteul era destul de luxos, fapt care m-a mirat. L-am găsit în apropierea depozitului, într-un spaţiu larg, compartimentat prin pereţi de sticlă. Reteul ocupa camera cea mai mare, împodobită cu plante şi flori în ghivece de lut. Aşezată în nişe practicate în pereţi, toată vegetaţia aceea forma un zid

natural ce-l izola de restul birourilor. În aer plutea un parfum plăcut de iarbă, pământ şi apă. Până în acel moment, crezusem că nu era mare lucru de capul lui. Acum, admirând inflorescenţele şi corolele catifelate ce îl costaseră o avere, mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre el. Când am intrat, stătea aşezat la un birou din sticlonit pe faţa căruia fusese sculptat un trandafir cu petale imense, străbătute de nervuri albe.

— Aţi întârziat, ne spuse nemulţumit.

Suprafaţa biroului era de fapt ecranul unui Sakya ce în acel moment rula o listă de nume şi cifre.

Tod îl privi o clipă, fără să răspundă. Reteul ridică din umeri.

— Am fost de acord să vă pun la dispoziţie calculatorul meu pentru c-am acces nerestricţionat în bazele de date din oraş.

Apoi adăugă cu răutate, uitându-se spre mine:

— Cred că v-a luat ceva timp să depănaţi amintiri, dar n-ar trebui să uitaţi de ce vă aflaţi aici. Toleranţa de care dăm dovadă n-ar trebui prost înţeleasă. Chiar şi în cadrul Konsol sunt voci care spun c-ar trebui să vă predăm. Din fericire, cealaltă facţiune a avut câştig de cauză. Pentru moment, cel puţin... Cât despre tine, Tod, vacanţa pe Pământ s-ar putea încheia oricând.

Desigur, Reteul avea dreptate. Vârtejul nu ne aştepta pe noi să ne plimbăm pe străzi, să facem conversaţie şi să ne savurăm viziunile în care cifra şase apărea suspect de des. Şasele – numărul asociaţiilor norocoase. De fapt, nici unul din cei de pe listă nu avusese parte de prea multă baftă.

În cele din urmă, se hotărî să ne părăsească după ce ne aruncă o privire lungă pe care n-am înţeles-o. Tod redevenise nepăsător şi în cele câteva ore în care am rămas în biroul lui Reteul am discutat foarte puţin. Trecutul n-a mai fost amintit, de parcă am fi fost doi străini ce se întâlniseră pentru prima oară în piaţa etajului al unsprezecelea. Am cercetat împreună memoria unui Sakya, dar rezultatele au rămas vagi, la fel ca întrebările noastre. Adevărul era că nu ştiam ce căutam.

Alergam după o umbră care refuza să se materializeze. Între miile de fişiere i-am descoperit pe Armilius, pe Elgaliel şi pe toţi ceilalţi, iar o clipă mi-am amintit de trecutul închinat Consiliului.

Am rulat dosarul lui Jariel, un ospitalier născut din părinţi pre-văzători şi care la un moment dat, după ani în slujba Consiliului,

încercase să deturneze una dintre navetele de transport spre Gemeni. Planul lui fusese să ajungă pe staţii, dar fusese încercuit când intrase în hangar. Reuşise să scape, deşi n-avea nici o şansă, iar eu şi Tod fuseserăm angajaţi să-l căutăm prin oraş obţinând informaţii de la oameni care altfel n-ar fi colaborat cu Consiliul. După câteva luni de verificări pe reţelele Sakya, îl localizasem într-una dintre centralele periferice unde se angajase ca muncitor.

— Crezi c-ar putea fi el? am întrebat cu îndoială.

Tod citi fişierul cu procesul lui Jariel şi-mi spuse sec:

— Văd că a fost deja executat.

Am cerut închiderea sesiunii şi m-am întors spre el. Nu ştiam de ce, dar nu mai reuşeam să regăsesc sentimentul ce ne legase în trecut. Parcă aş fi lucrat alături de-un străin ce nu-mi era nici măcar simpatic.

— Trebuie să fie unul dintre ei. Asta-i şi teoria lui Reteul. Unul dintre cei pe care i-am prins s-a întors să se răzbune.

— Aşa crezi? m-a întrebat Tod fără să pară că dorea cu adevărat să afle răspunsul.

Am întors capul spre ecranului Sakya şi pentru o clipă mi-am văzut chipul reflectat pe suprafaţa întunecată. Aş fi vrut să caut un nume, dar ceva mă reţinea. N-aveam încredere în acest nou Tod. M-am hotărât, totuşi... Am atins meniul albastru şi-am cerut informaţii despre Reh. În curând am primit accesul la un fişier ce conţinea atât de puţine informaţii, încât am fost uimită. Am început să citesc înfrigurată cele câteva rânduri.

Numele şi prenumele:
Data şi locul naşterii:
Părinţi:
Fraţi/Surori:
Starea civilă:
Domiciliul:
Studii:

La sfârşit, rătăcită parcă, se afla o menţiune:

Condamnat la reeducare la data de..... şi relocalizat pe Gemeni până la împlinirea termenului de zece ani. Încadrat în grupa .....cvartalul.....sub numărul.....

M-am întors spre Tod:

— Ce-i asta? l-am întrebat.

Se aplecă peste umărul meu ca să citească mai bine, apoi, îmi spuse cu o urmă de plictiseală în glas:

— Gemenii au o organizare militară. Nici nu s-ar putea astfel. Nu trebuie să uiți că este o închisoare. Oamenii sunt cântăriți, măsurați, numerotați înainte de-a fi desfăcuți bucată cu bucată. Asta i s-a întâmplat și fratelui tău.

Vocea îi era rece și chipul neclintit. Nu știu ce aș fi vrut să citesc pe fața lui, dar am fost dezamăgită.

— Ai trecut și tu printr-o astfel de transformare?

Tod râse disprețuitor:

— Nu. Doar pre-văzătorii se bucurau de tratament special. Altfel făceam parte din aceleași grupe, după cum ți-am spus. Ne întâlneam la cantină, vorbeam dacă eram în stare, dacă nu, ne uitam doar unii la alții. Existau și zone care nu făceau parte din închisoare și în care se zvonea că se antrenau ospitalierii de elită. Acolo căpătau puteri ce le permiteau să-i egaleze pe pre-văzători. În rest, doar legendele Gemenilor. Cândva am să ți le povestesc.

— Da, am spus încet. Așa să faci...

Ne-am întors la lista celor pe care-i prinsesem. Mulți muriseră sau ajunseseră pe Gemeni și li se pierduse urma. Cu toate astea, unul dintre ei fusese un pre-văzător care dezvoltase niște puteri incredibile pe care hotărâse să le pună la încercare la întoarcerea pe Pământ.

— Gemenii ar trebui să fie doar o închisoare, nu și-un laborator, i-am spus lui Tod tot mai nemulțumită de cum evoluau lucrurile.

Până atunci avusesem noroc, scăpasem de fiecare dată, dar nu puteam ști când Vârtejul avea să mă prindă în interiorul unui bloc, dormind, fără să fiu conștientă de ce se întâmpla în jurul meu.

Armilius
Elgahiel
Jariel
Oriel
Tachiel
Velmer

Numele lor apăreau scrise peste tot ca nişte semne de avertizare. De fapt, bănuiam că pe Gemeni se făceau experienţe pe pre-văzători şi că reeducarea de care se vorbea atât însemna ceva mai mult. Fişele de pe Sakya mi se păreau incomplete şi aş fi vrut să riscăm şi să sondăm mai adânc mocirla informaţională. Probabil că ospitalierii cenzuraseră fişierele ce se dădeau în reţea pentru uzul marelui public. Dacă vroiam să aflăm mai mult, trebuia să găsim o posibilitate de-a intra în Sediul Comun.

După câteva ore de căutări, am descoperit câteva fişiere la sfârşitul cărora apărea formula Yahoo. Am găsit şase numai în ultimii ani. Din nou se repeta cifra aceasta, oricât aş fi încercat să mă feresc de ea sau s-o trec cu vederea.

Reteul se întoarse când aproape renunţasem să mai căutăm. Un timp ne urmări fără să comenteze, apoi dădu din cap, nemulţumit.

— Am impresia că pierdeţi vremea degeaba!

Am vrut să-l întreb de unde ştia la ce lucram, dar m-am abţinut. Eram sigură că fusese într-un birou alăturat şi de acolo ne urmărise conectat la alt Sakya din reţea.

— Nu mai avem prea mult timp, insistă.

Tod îi aruncă o privire scurtă:

— Din câte mi s-a spus, am libertate deplină să lucrez cum doresc. S-a schimbat ceva între timp?

Pe moment, Reteul nu ştiu ce să-i răspundă. L-am văzut cum se înroşeşte la faţă şi cum înghite în sec.

— Fă ce vrei! zise în cele din urmă.

În curând ne-a fost din ce în ce mai clar că aveam nevoie de-o bază Sakya de la care să efectuăm orice operaţie şi să cerem orice informaţie. Din întâmplare, Tod îl cunoştea pe unul din paznicii Sediului Comun. Mi se păru ciudată potrivirea aceasta, dar n-am comentat. Eram sigură că i se dăduse de mult permisiunea să intre acolo.

L-am lăsat pe Reteul destul de nemulţumit de cum ne aranjam treburile şi-am plecat spre Sediul Ospitalierilor. La ora

aceea, birourile erau probabil goale pentru că toți lucrătorii, toți funcționarii și poate o mare parte din ospitalieri plecaseră să asiste la Sărbătoarea Anh.

Am ieșit din magazin și Tod propuse să luăm un taxi. Am oprit unul care avea cunoscutele carouri pictate pe capotă. Șoferul nu era un anormal, totuși mi-a amintit de pre-văzătorul reeducat care mă atacase după ce-mi părăsisem apartamentul. Oare corpul lui fusese descoperit? M-aș fi dus să arunc o privire, dar mi se părea prea periculos. N-aș fi vrut să risc să fiu arestată. Mai păstrasem arbaleta și nici n-aveam de gând s-o arunc, chiar dacă exista posibilitatea să fiu identificată după discul ce rămăsese în creierul anomalului. Pentru o clipă mi-a părut rău că nu urmărisem știrile. De fapt, la fel se putea întâmpla și cu ospitalierul din locuința mea. Reteul nu-mi spusese nimic despre asta, dar mi se părea imposibil să nu se fi descoperit ce se întâmplase acolo. Dacă era așa, acum Consiliul mai poseda încă un cap de acuzare împotriva mea. Poate intenționau să mă incrimineze după ce Vârtejul avea să dispară și rolul meu urma să ia sfârșit. Deocamdată însă n-aveam prea multe opțiuni.

„Toate la timpul lor," mi-am spus. „Toate la timpul lor."

Tod era foarte tăcut și de fapt nici eu n-aveam chef să fac conversație. Am coborât din mașină lângă Sediul Comun și-am luat liftul până la etajul al doisprezecelea.

— Dacă am afla o parte din secretele ospitalierilor, am face un pas înainte, spuse Tod privind turnul pictat în nuanțe de albastru.

— Credeam că ai devenit unul din ei, așa c-ar trebui să știi.

Mă privi cu o față jignită:

— De unde ți-a venit ideea asta? Eu doar lucrez pentru Konsol, nu fac parte dintre ei.

I-am zâmbit neîncrezătoare:

— Și unii dintre ospitalieri apar pe statele Konsol sau Fas, deși, de fapt, sunt plătiți de Consiliu și-ar trebui să apere interesele orașului.

I-am făcut semn să nu se mai obosească să-mi explice.

— Prea vezi totul dintr-o singură perspectivă. Mai câștigă și ei un ban – ce-i rău în asta?

Tod se făcea că nu înțelege, așa c-am abandonat discuția. Mi-am întors privirile spre Sediul Comun. Fresca de pe turn

reprezenta o scenă de vânătoare. Un om cu două capete identice şi haita lui încolţiseră un cerb în dreptul unei fântâni arteziene. Nu ştiu de ce, dar mi-a venit în minte Reh. Pictura nu-mi plăcea, iar presimţirile mele rele erau tot atâţia câini ce adulmecau nenorocirile viitoare.

Pe platformă era multă lume. Vântul bătea potolit şi în aer simţeam un miros de proaspăt – parfumul spaţiilor deschise. Pentru o clipă m-am gândit la vânători şi la libertatea de care se mai bucurau încă. În depărtare am văzut una din şoselele principale cotind printre blocuri ca un imens şarpe argintiu, iar mai aproape se afla turnul albastru al Sediului Comun ce se confunda cu cerul în zilele senine de vară. Acum era iarnă şi ferestrele-oglinzi captau imaginea cenuşie a norilor încărcaţi de ninsoare.

Ne îndreptam spre intrare când am auzit strigăte. Am văzut câţiva bărbaţi alergând spre lift, în timp ce alţii se opriseră din mers şi-i urmăreau intrigaţi. Undeva în subsol izbucnise un incendiu. Era un depozit aparţinând acum băncii Fas şi care fusese lăsat drept gaj al unui împrumut pe care-o mică firmă îl făcuse cu ani în urmă. Îmi aminteam scandalul care zguduise Fas-ul. Se pare că firma plătise suma pe care-o datora, dar banca izbutise să reţină şi depozitul. Nimeni nu înţelesese cum fusese posibil să se întâmple aşa ceva, însă toţi ziseseră că, probabil, reprezentanţii Fas din Consiliu trăseseră nişte sfori. Acum i se dăduse foc depozitului şi nu era greu să bănuiesc cine făcuse asta. Oricât de mică ar fi fost firma aceea, tot mai avea câţiva oameni care să fie în stare să rezolve o astfel de situaţie. De fapt, ştirea incendiului era veche de câteva ore pentru că fusese anunţată şi pe panoul în formă de inimă de lângă pasajul Konsol.

Când am intrat în holul etajului al doisprezecelea, am jurat că, dacă nu reuşeam să-l găsim pe pre-văzătorul care mânuia Vârtejul, aveam să rup înţelegerea cu Konsol şi să mă pun la adăpost. N-avea rost să risc de vreme ce fratele meu se întorsese. Înainte, eu fusesem responsabilitatea lui, dar acum Reh ajunsese în grija mea. Trebuia să accept asta ca plată pentru timpurile trecute, pentru greşelile pe care le făcusem, pentru lipsa de înţelegere, pentru gelozia şi nepăsarea mea.

Înăuntru, căldura ventilatoarelor nu se mai simţea atât de puternic. Holul era enorm – o sală înaltă cât un etaj, cu ferestre

de catedrală, cu tavanul acoperit de-un portret impresionant al Împăratului gheţurilor într-o reprezentare triumfală înconjurat de An şi Nh, de câţiva spiriduşi ai zăpezilor cu nasuri lungi şi degete fragile şi de-un grup de vânători îmbrăcaţi în blănuri de lup, înarmaţi cu arcuri şi săgeţi. Pereţii erau albi, decoraţi cu un arabesc de flori, tulpini şi frunze ce păreau de gheaţă. Cupola era susţinută de coloane răsucite ce se terminau la înălţime cu o structură palmată ce semăna cu nervurile unor evantaie gigantice.

În timpul serbării nu se găsea multă lume lucrând prin turnuri nici măcar în timpul zilei. Ospitalierii aveau bani suficienţi ca să nu-şi facă probleme dacă pierdeau câteva zile şi preferau larma pieţei în locul liniştii birourilor. Holul era pustiu. Aşa cum sperasem, lucrătorii plecaseră să asiste la Ceremonia Anh. Mai fusesem în clădire când Reh venise să dea explicaţii legate de aşa-zisa trădare a părinţilor noştri, totuşi nu reuşeam să mă orientez. L-am lăsat pe Tod s-o ia înainte.

— Dosarele din Sakya păreau incomplete, i-am zis în timp ce urcam scara centrală – o spirală de melc ca un şurub străpungând liniştea platformelor superioare.

— Poate ai dreptate. Consiliul, pe de-o parte, ospitalierii, pe de alta, practică o deviere a acelor informaţii despre care cred că n-ar trebui să fie aflate de unii sau de alţii.

Ne-am oprit pentru o clipă şi Tod mi-a dat un ecuson în formă de crin, având suprafaţa strălucitoare a unui disc de memorie.

— În cazul în care ne opreşte cineva, mi-a spus în treacăt.

N-am comentat, pentru că mi-era clar că excursia noastră la Sediul Central fusese aranjată. Oricâtă lipsă de consideraţie aş fi avut pentru paznici, eram sigură că n-am fi putut intra în clădire dacă n-am fi avut deja permisiunea s-o facem. Cu toate astea, Tod prefera să mă lase să cred că era doar un pion pe tabla Consiliului.

— Vrei să spui că în afară de Kod-Konsol, Fas, Benez şi ospitalierii simpatizanţi lor mai există şi alte forţe interesate în conflictul ce se desfăşoară? am insistat.

Tod pufni de parcă lucrurile de care-l întrebasem ar fi fost bine cunoscute. Traversam un coridor larg cu podeaua acoperită de-un covor alb cusut tot cu flori de gheaţă. Pe pereţi se aflau tablouri cu peisaje iernatice şi, din loc în loc, statuile unor animale

fantastice. M-am oprit să admir bustul unei femei cu părul împietrit strâns într-o coafură înaltă şi cu cercei întruchipând doi şerpi gata de atac.

Tod rămase lângă mine, privi lung sculptura şi apoi, continuă:

— Eu cunosc cel puţin încă două: Viitaz – asociaţia numită Viitorul Azi – şi ospitalierii de pe Gemeni.

Am pufnit şi eu.

— Viitaz! S-a terminat de mult cu Viitaz sau Viitorul Azi. Majoritatea sunt morţi şi îngropaţi, iar restul au nimerit pe Gemeni şi nu mai au nici o şansă să-şi amintească vreodată că au fost dintre cei care au condus oraşul. Cât despre ospitalierii de pe Gemeni, câţi sunt acolo? O sută, două sute?

— O mie, două.

— Chiar şi-o mie, două şi tot nu pot să spere c-o să reuşească să controleze un întreg oraş.

Noului Tod nu-i plăcea să fie întrerupt. Dacă insistam, eram sigură că avea să-mi dea o informaţie interesantă.

— Nu-i vorba de preluarea controlului politic în oraş, ci de obţinerea unei jumătăţi din profituri, de contracte avantajoase, de prioritate în schimburile economice. Asta-i adevărata putere.

— Într-adevăr, întotdeauna am ştiut că marii negustori se aflau pe Gemeni!

Mă făcea să râd. Tod vorbea de parcă n-ar fi avut nici o idee ce se întâmplase cu Viitaz şi cu pre-văzătorii ajunşi pe Gemeni. Cât despre afacerile ospitalierilor – probabil ştia el mai bine! Îmi povestise că fusese eliberat şi recrutat doar cu două săptămâni înainte, imediat după venirea lui Reh. De ce aşteptaseră atât ca să mă contacteze? Ce reuşiseră să facă în tot acest timp? Nimic, probabil, pentru că posedau o strategie destul de ciudată şi pe care-o foloseau în momentele de criză, când lăsau lucrurile să se stingă de la sine. De data asta, nu funcţionase şi, fără să vreau, trasam mental o linie, un triunghi, între Reh, Vârtej şi magazinul meu.

În curând am ajuns la capătul coridorului şi-am descoperit un alt hol.

— De aici intrăm în zona cu acces limitat.

În hol ne-am oprit în faţa unei bariere. Dincolo de ea se

găseau birourile pustii, înşirate de-o parte şi de alta a unui culoar vopsit în alb. Tot peretele înalt de trei metri al marelui hol nu era decât un enorm vitraliu de pe care un alt vânător antic în nuanţe de roşu, albastru şi galben se uita ameninţător în jos, la oamenii care-ar fi intrat pe uşă. În spatele lui se zărea silueta oraşului, formată din etaje, pieţe, pasarele şi, în final, turnurile îndreptându-se spre cer.

Paznicul era bătrân şi faţa lui apăru când o parte a geamurilor fumurii ce-i formau cămăruţa deveniră transparente. Nu-l vedeam prea bine aşa cum era retras în fortăreaţa lui ca un pustnic rupt de lume, fără să existe altă asemănare între ei decât pasiunea izolării. Avea o faţă colţuroasă, trăsături mari, pronunţate, ochi enormi, albaştri, acoperiţi de pleoape vinete şi-o coamă argintie, uimitoare prin desime şi prin reflexele metalice. Tod spunea că în zilele verii arctice, propovăduia în piaţă despre distrugerea blocurilor şi întoarcerea la viaţa simplă a vânătorilor. Poate de aceea acceptase atât de repede să ne lase să umblăm pe un Sakya.

Privindu-l mai bine pe bătrân, mi-am amintit că Tod mi-l arătase odată aşteptând să ia liftul spre unul din localurile Roţii Norocului. Părea mai mult consumat, decât înaintat în vârstă, iar Tod îmi povestise că iniţial făcuse parte din Viitaz, pe care-i păcălise mimând puteri vizionare, apoi, când totul se descoperise, fusese exclus şi cooptat de ospitalieri. Nu se ştia de ce, dar îi părăsise şi pe aceştia şi, în cele din urmă, decăzuse pierzându-şi vremea prin tavernele etajelor întâi şi al doilea sau prin sălile de jocuri. Tod îl cunoscuse în barul lui Argent.

— Au plecat toţi? întrebă Tod aplecat, cu faţa lipită de microfonul negru ca un semn de pică.

— Nu mai este nimeni, i-am auzit vocea hârâită. Blestemata asta de sărbătoare, invenţia escrocilor de la Viitaz îi atrage pe toţi de parcă n-ar mai găsi nici un prilej să petreacă.

Bariera se întrerupse o clipă, atât cât să păşim dincolo. Licărirea roşiatică se stinse şi, dacă n-aş fi observat-o mai devreme, aş fi confundat-o cu razele filtrate de vitraliile înalte. O dată ce am părăsit coridorul alb, încăperile vopsite într-un verde bolnav s-au deschis unele în altele, despărţite de uşi de

oţel strălucitor. Fiecare avea o închizătoare prevăzută c-un cod pe care Tod îl ştia de fiecare dată.

— Prietenia asta a ta cu bătrânul merge destul de departe dacă ţi-a dat toate codurile de pe aici, am observat neîncrezătoare.

Tod râse ca de obicei când nu vroia să-mi dea prea multe informaţii. Faţa îi părea şi mai palidă în decorul acela întunecat. Mă întrebam ce se întâmplase cu el.

— Ar dispărea făcut bucăţele numai dacă aş şopti ştiu eu cui ce-am aflat în seara asta, am spus din nou.

— La ce ţi-ar folosi? Sigur că ai putea s-o faci, dar ar trebui să mă implici şi pe mine şi, poate, şi pe tine.

Ridică din umeri de parcă nu l-ar fi interesat ce s-ar fi întâmplat cu noi. Felul lui de-a vorbi îmi amintea de Velmer.

— Asta n-ar fi o problemă – să te implic pe tine, vreau să spun, am zis râzând şi eu, de parcă aş fi glumit. Problema e că vreau să mă ţin pe mine la distanţă şi-asta ar fi mai greu.

Discutam cu Tod ca doi vechi prieteni. Îmi plăcea să mă prefac că totul era-n regulă între noi doi, că ne tachinam fără răutate şi aveam grijă unul de altul, chiar dacă nu era neapărat adevărat.

Clădirea era pustie şi stingheră, iar mobilierul părea fără rost aşezat în încăperi. Paşii ne erau absorbiţi de covorul ca un câmp văratic, dar nu puteam scăpa de senzaţia că mii de ochi ne înregistrau mişcările. Deşi clădirea era bine ventilată, respiram cu greu. Liniştea era apăsătoare, iar birourile, mesele şi scaunele din metal vopsite în aceeaşi nuanţă erau greu de reperat pe fundalul verde şi păreau tot atâtea capcane în drumul nostru. Nu mă simţeam în largul meu, deşi nu credeam c-am fi fost în primejdie de-a fi descoperiţi.

— Aş putea să-ţi vând un pont, reluă Tod discuţia ce se întrerupsese în faţa ultimei uşi pe care-o deschisesem. Dacă faci un târg cu ospitalierii, poţi să vinzi pe oricine pentru că o să fie foarte încântaţi să audă ultima bârfă.

— Într-adevăr? m-am prefăcut mirată. Mulţumesc pentru idee, o să mă folosesc de ea cu prima ocazie.

Am râs amândoi şi ce atmosferă destinsă plutea în jurul nostru! Eram sigură că Tod fusese trimis ca să mă ţină sub supraveghere. Cu el alături, nu mai era nevoie de ospitalieri,

totul era să ajung să mă încred din nou în minciunile pe care mi le servea drept adevărul-adevărat şi incontestabil. Sigur că aveam de gând să-l las să creadă că mă păcălise din nou cu trucurile acelea vechi de prietenie şi încredere.

— Te simţi bine? mă întrebă Tod.

Mi-am şters zâmbetul de pe faţă deoarece începuse să fie din ce în ce mai strâmb. Tocmai îmi dădusem seama că în limba veche numele lui era apropiat de cuvântul ce desemna moartea. Nefiinţa. Moartea. Ăsta era exact lucrul de care mă temusem întotdeauna.

Ne-am oprit în ultimul birou şi, nu ştiu de ce, Tod l-a ales tocmai pe acesta. Poate pentru că era mai departe de intrare şi nu riscam să fim deranjaţi de paznici. Poate pentru că avea doar codul acelui calculator Sakya. Cum însă eu nu l-am întrebat, nici el nu mi-a dat lămuriri. Era o cameră destul de mare, cu pereţii acoperiţi de imagini generate artificial ale munţilor de sud, cu crestele albăstrui ce se înălţau în mijlocul pădurilor de conifere. Ansamblul avea un aer ciudat de real, iar holo-tapetul dădea impresia că ne-am fi găsit cu adevărat în aer liber, admirând de la distanţă codrii, stâncile şi ochiul magic al unui lac glaciar.

Sakya pe care l-am ales avea culoarea verde a peticelor de iarbă ce apăreau uneori de sub zăpadă în zonele ceva mai calde din sud. Tastele semănau cu mugurii frunzelor, iar ecranul cu o imensă piatră de lapis lazuli. Tod aştepta lângă mine, ascultând corul vocilor ce se înălţa din piaţă. Cântece, sloganuri, îndemnuri, vocea unui orator şi ticăitul ceasului agăţat de perete.

— Încearcă tu, îmi spuse Tod c-un aer preocupat.

L-am privit uimită, apoi mi-am amintit că nu învăţase niciodată să lucreze pe calculator.

— Am crezut că ai reuşit să te apropii de-un Sakya! am exclamat, apoi n-am mai insistat când am văzut că faţa îi devine din ce în ce mai inexpresivă.

Nu ştiu de ce Tod nu reuşise niciodată să înţeleagă un limbaj pe care şi copiii puteau să-l stăpânească. El, care era atât de doritor să le afle pe toate, trebuia să se oprească în faţa unei carcase şi-a unui ecran. Astfel, avea nevoie de încă o persoană

care să-l ajute să caute informaţiile şi asta nu prea mergea cu pasiunea lui pentru secrete şi adevăruri pe jumătate spuse.

Calculatorul Sakya permitea şi legătura directă, dar, cum fusesem întotdeauna împotriva implanturilor, am atins ecranul întunecat care se lumină arătându-mi poza unei păşuni alpine.

— Meniu principal şi căutare, am spus.

Ecranul tremură o clipă de parcă ar fi fost străbătut de-un fior intern şi apoi introduse insidios imaginea unui vechi tren cu aburi în plină viteză. Dedesubt, se afla un petec alb în care aş fi putut scrie numele dorit. Am tastat „alegere multiplă", iar literele încârligate apărură pentru o clipă, ca apoi să dispară când am apăsat tasta „comandă", încastrată în suprafaţa biroului sub forma unui boboc de trandafir de culoare verde închis.

Am cerut dosarul lui Armilius, al lui Elgaliel şi apoi, pe al lui Oriel, nu pentru c-am fi bănuit ceva, ci pentru că noi îi prinseserăm pe toţi trei. Eram, probabil, curioşi ce se ascundea în spatele formulei Yahoo. Desigur, am fost dezamăgiţi. În dosarul Armilius nu se pomenea nimic de noi, nici de saltul pe care acesta îl făcuse în golul celor doisprezece etaje. Mai vedeam încă faţa lui încordată şi corpul chircit, micşorat parcă. Era unul din nemulţumiţii care se hotărâseră să acţioneze chiar ştiind că n-aveau nici o şansă. Îl admirasem pentru asta, deşi întotdeauna considerasem o nebunie să te împotriveşti inevitabilului.

Se luptase cu ospitalierii şi-n vălmăşagul de haine crezusem că vroia să fugă spre scara exterioară. Îmi amintesc destul de clar seara aceea cu stele strălucind reci şi luna agăţată de marginea terasei doisprezece ca un C mare. Vântul bătea domol ca în fiecare vară, atmosfera era plăcută, iar aerul încărcat de aroma câmpiilor pline de flori. Din păcate, noi eram în oraş, iar natura exterioară nu ne trimitea decât rareori semnale; aşa doar mirosul vegetaţiei mai amintea că ne aflam în mijlocul unui pământ ce respira şi asupra căruia n-aveam nici o putere.

Pe Armilius îl căutasem pe coridoarele etajelor întâi şi al doilea, printre cei care aveau puţine de pierdut. Fusese o perioadă grea în care grevele muncitorilor zguduiseră oraşul,

iar reţelele din oraş fuseseră invadate ca niciodată de oratori pro-Consiliu ce susţineau că toţi oamenii erau egali şi mulţumiţi pentru că aveau un loc de muncă, mâncare şi distracţie pe Sakya. În afară de asta, orice altceva le era interzis deoarece altfel roata istoriei s-ar fi întors în perioada Viitaz. Nu urmărisem prea atentă dezbaterile pentru că nu doream să mă umplu de dezgust împotriva unei orânduiri pe care n-o puteam schimba.

Când îl cele din urmă îl încolţisem pe Armilius într-una din camerele etajului întâi, descoperisem că locuia împreună cu o familie de muncitori şi, pe moment, avusesem imaginea părinţilor şi-a celor trei copii închişi în subsolurile Sediului Comun sau trimişi pe Gemeni şi condamnaţi la ştergerea identităţii. Mă retrăsesem din cadrul uşii, dându-i astfel posibilitatea lui Armilius să ţâşnească pe lângă mine.

— Mulţumesc! îmi spusese într-un suflet.

Îl urmărisem cum fugise pe coridor şi dispăruse într-unul din lifturi. Mai târziu, fusese descoperit pe acoperişul blocului şi fusese înconjurat de ospitalieri. Îl privisem cum stătea pe marginea terasei, şovăind încă, iar simpla mea prezenţă îl făcuse să se hotărască şi să se avânte în prăpastie. Nu-l auzisem ţipând, de parcă ar fi fost înghiţit de întuneric imediat ce părăsise platforma. Dacă ar fi fost prins, ar fi fost forţat să povestească despre familia ce-l adăpostise şi despre gestul meu. Nu pot spune că n-am respirat uşurată.

Despre el se zvonise că supravieţuise căderii, că fusese văzut mai târziu în diferite părţi ale oraşului. Ţin minte că discutasem cu San, reprezentantul Konsolului, şi acesta ne spusese că şefii lui nu credeau că Armilius ar mai fi trăit. Aşa că ne primiserăm banii.

Totuşi, Armilius din dosarul pe care tocmai îl parcurgeam nu părea să aibă legătură cu falsificatorul de prevestiri pe care-l prinsesem, deşi biografiile coincideau până la un punct.

— Individul ăsta a plecat pe Gemeni?! exclamă Tod citind rândurile afişate pe ecran şi colorate ca filigranele de pe spatele cărţilor de joc.

Eu stăteam pe-o latură a camerei şi mă uitam afară la panorama oraşului luminat – un cer de stele sub un alt cer de stele. Straturi şi straturi de ferestre, grinzi, etaje, alveole ca un imens fagure suprarealist.

— E imposibil! i-am spus, totuşi m-am apropiat neîncrezătoare.

Am citit ceva despre un proces la care Armilius fusese condamnat pentru distribuirea de materiale propagandistice Viitaz. Mă uimea cum totul se întorcea la organizaţia aceasta, care, de fapt, încetase să mai existe cu ani în urmă. Era adevărat că, un timp, Consiliul se folosise de numele acesta ca de-o sperietoare pe care-o aruncase unora şi altora care aveau ceva de comentat sau de cerut. Fusese o vreme când să fii membru Viitaz devenise echivalent cu a comite crime împotriva oraşului, însă eram sigură că o mulţime de oameni nimeriseră pe Gemeni fără ca măcar să fi auzit de pre-văzători sau să fi trecut pe lângă unul pe stradă. În dosar mai existau şi informaţii despre patru luni de închisoare pe care Armilius le petrecuse muncind sub supraveghere într-un sat de vânători şi apoi despre exilul pe orbită. Despre falsificarea prevestirilor ce aduseseră banca Fas în pragul falimentului şi despre necazurile pe care Konsol le avusese tot de pe urma afacerilor lui nu se pomenea nimic. De fapt, Fas se redresase cu greu şi apoi apăruse Vârtejul. O coincidenţă?

De afară se auzeau urletele mulţimii şi vuietul curenţilor rătăciţi în jurul turnului. Atmosfera era apăsătoare. Ceva mă pândea din apropiere şi m-am cutremurat de parcă mi s-ar fi făcut frig. În exteriorul turnului nu era însă nimic, n-avea cum să fie. Ne aflam la aproape zece metri distanţă de ultima platformă, iar deasupra noastră turnul se întindea tot pe atât. Atunci de unde senzaţia că eram în pericol? L-am lăsat pe Tod să-şi înregistreze câteva notiţe într-o agendă electronică şi m-am dus din nou la geam. Cerul era senin, nu se vedea nici o urmă a apropierii Vârtejului şi totuşi aerul era încărcat de electricitate. De fiecare dată când mă sprijineam de masă, de sub mână îmi izbucneau flăcărui albastre. În condiţiile astea, îmi era greu să mă concentrez, chiar dacă ştiam că imaginea nu exista decât în mintea mea. Mi-am fixat privirile pe şoselele ce porneau câteva platforme mai jos. Farurile maşinilor ce se deplasau prin întuneric mi-au amintit că nu eram singură, că afară trăiau o mulţime de oameni. Angoasa dispăru, dar pericolul rămase ascuns pe undeva, aşteptând un moment potrivit ca să iasă la lumină.

„Liniştește-te," mi-am zis. „Dacă te pierzi cu firea, nu mai ai nici o şansă."

— Ăsta-i material de propagandă, l-am auzit pe Tod spunând în cele din urmă. Îşi luase ochii de la ecran şi se uita la mine cum stăteam lângă fereastră. Porcării de-astea am mai văzut. E un fragment contrafăcut pentru uzul Consiliului.

Mi s-a părut nostimă ideea că ospitalierii se păcăleau unii pe alţii. Cineva dorea ca altcineva să nu cunoască adevărul. Mă enerva că n-aveam cum să-l excludem pe Armilius de pe lista de posibili pre-văzători. Dacă mai trăia şi dacă fusese cu adevărat pe Gemeni şi apoi se întorsese, poate că-i venise ideea să se răzbune pe cei care-l prinseseră. Şi atunci de ce m-ar fi urmărit pe mine, de ce nu pe Tod? Oricum, Reh nu-şi găsea nici un loc în schema asta. Armilius nu-l cunoştea.

— De fapt, ce atâta secret? am exclamat în liniştea birourilor. Cine e Armilius ăsta?

„Şi de ce tot îi văd numele scris pe toţi pereţii?" aş fi vrut să adaug, dar n-am făcut-o.

Ne-am întrerupt din citirea fişei lui şi-am cerut şi alte fişiere Yahoo. Sigla sclipea delicată într-un colţ, ca o monogramă de gheaţă. Toate informaţiile fuseseră modificate, acuzaţiile schimbate, minimalizate, banalizate, o încercare neizbutită şi stângace de-a ascunde adevărul.

Am început să săpăm şi mai adânc. Am cerut rapoartele mai vechi. După câteva minute, aveam o statistică a ultimilor 60 de ani. O mică listă a infracţiunilor, nume ce nu se repetau, dar sunau ciudat de asemănător. Nume amestecate în marile falimente, în incendiile ce distruseseră odată jumătate din oraş. Atunci se hotărâseră să lase o distanţă mai mare între construcţii şi să lărgească pasarelele.

Rare perioade de linişte şi, cu regularitatea unui ceasornic, o dată la doi ani, se întâmpla ceva. În primul deceniu, apăreau cinci nume, apoi, în anii '50, alte cinci şi tot aşa până la Armilius şi Elgaliel. Într-un dosar am găsit şi numele lui Velmer cu o notă scurtă referitoare la un experiment eşuat. Treizeci de oameni puşi sub indexul Yahoo şi toţi veniţi de pe Gemeni în ultimii 60 de ani. L-am lăsat pe Tod să citească în continuare şi m-am retras la biroul din colţ. Era o piesă de mobilier clasică, din lemn natur,

lăcuit. Vroiam să fac o listă, dar fără să mă vadă el. Mi-am căutat prin buzunare şi-am găsit o agendă, cu ecranul mai mic decât podul palmei .

Un timp am privit în gol. Trebuia să fie o legătură între ceea ce tocmai descoperisem şi viziunea pe care-o avusesem mai devreme. Am desfăcut senzorul oval al agendei şi l-am fixat pe ceafă. I-am dat drumul, ecranul s-a luminat şi pentru o clipă a rulat un şir de date şi parametri. Am lăsat agenda să-şi ruleze programul de întâmpinare şi imediat am simţit în cap un uşor zumzet. Am încărcat în memorie lista celor treizeci de nume şi-am lăsat-o în aşteptare.

M-am hotărât să încep cu oamenii pe care-i prinsesem cu Tod. Pe ecran lista apăru cu litere negre, simple, pe fondul bleu:

Armilius
Elgaliel
Jariel
Oriel
Tachiel
Velmer

Numele astfel aranjate nu-mi spuneau nimic. Am încercat să le schimb ordinea, dar tot nu mi-a venit nici o idee. În cele din urmă, am abandonat ce înregistrasem şi-am reluat lista celor treizeci. Am împărţit ecranul în şase coloane şi-am scris în stânga: primul deceniu, al doilea deceniu, al treilea deceniu ...al şaselea deceniu. Apoi, alături, am pus perioada de timp după care, mi se părea mie, fenomenul se repeta. Sub fiecare număr de ani, am aşezat numele pe care le găsisem. M-am uitat din nou la schemă şi tot nu m-am lămurit. M-am gândit s-o simplific şi-am notat numai iniţialele numelor. Rezultatul final m-a uimit tocmai prin simplitatea lui şi atunci mi-am dat seama că, dacă nimeni nu le descoperise până atunci, fusese pentru că nimeni nu le căutase. În acel moment obţinusem însă ceva, o informaţie pe care încă nu ştiam s-o folosesc, dar pe care oricum n-aveam de gând s-o împart cu Tod.

primul deceniu	Astrolius	Etariel	Janiel	Osiel	Tamiel
al doilea deceniu	Apolibus	Etaniel	Jamiel	Obiel	Taniel

al treilea deceniu	Arolibus	Etaviel	Javiel	Ociel	Taviel
al patrulea deceniu	Asolibus	Etasiel	Jasiel	Oliel	Tariel
al cincilea deceniu	Avolibus	Etaciel	Jaziel	Oziel	Taziel
al şaselea deceniu	Armilius	Elgaliel	Jariel	Oriel	Tachiel

Cu toate astea, lista nu explica nici de ce eu vedeam şase nume şi nu cinci, nici care era amestecul lui Velmer în toată povestea. Poate ar fi trebuit să modific acest lucru şi să-l pun pe Oriel după Elgaliel, totuşi, ceva parcă mă oprea să fac vreo schimbare. Până acum, viziunea mea se dovedise corectă, de ce n-ar fi fost aşa şi de acum înainte? Poate că ordinea numelor n-avea mare importanţă, iar eu mă înşelam când mă tot legam de ea.

— N-am găsit nimic, l-am auzit pe Tod zicând ...

M-am grăbit să ascund agenda în buzunar şi m-am dus să văd cum se descurcase. Era ciudat că, deşi pretinsese că nu ştia nici măcar să deschidă calculatorul, după ce-i explicasem cum mergeau lucrurile, reuşise totuşi să afle câteva informaţii. „O fi doar o poză," mi-am zis. De fapt, ori nu-l ducea mintea să înveţe, ori îi plăcea să-şi bată joc de oameni. Sau poate totul nu era decât un plan infantil de-a afla dacă eu ştiam ceva mai mult ca el. Dacă asta-i fusese intenţia, nu reuşise să se aleagă cu nimic pentru că eu accesasem lista celor şase printre alte o sută de nume.

— Ce-ai găsit? l-am întrebat.

Ridică din umeri agasat.

— Nimic. Primele incendii, primele probleme au apărut acum şaizeci de ani, iar înainte, aşa cum ţi-am spus, nimic.

— Oamenii erau mai paşnici pe vremea aceea, am râs aplecându-mă peste umărul lui.

Am cerut o copie grafică şi, parcurgând banda de hârtie galbenă pe când ieşea lin dintr-un cutie imprimantă aflată într-un colţ, l-am descoperit pe Astrolius, pe cel care distrusese concernul fondator, al Consiliului şi-l fărâmiţase în câteva asociaţii care supravieţuiseră până de curând. Viitaz fusese ultimul, iar magazinul meu o rămăşiţă a marelui imperiu. Astrolius, ca de altfel şi Armilius, se ocupase cu falsificarea prevestirilor.

Coincidenţă? Mă îndoiam. Mai departe l-am găsit pe Etariel, tipul care dăduse foc depozitelor primului magazin Konsol. Mii de suluri de pânză înstelată fuseseră distruse atunci şi baloturile se prăbuşiseră pe terasele clădirilor învecinate. În curând, ardea tot cartierul, iar fumul se întindea peste oraş ca un al doilea cer de iarnă. M-am gândit la Velmer. Oare şi acesta avusese vreun amestec în ce se întâmpla? Elgaliel şi Etariel fuseseră amândoi incendiatori. Să fi fost a doua coincidenţă?

Încă nu ştiam cine erau Jariel şi Tachiel, dar eram sigură c-aveam să aflu. Trebuia doar să intru în baza de date de pe Gemeni. N-avea să fie prea greu dacă Reteul mă ajuta, aşa cum spusese că intenţiona să facă.

Amintirea aceasta îmi dădu un sentiment neplăcut. În cameră se făcuse frig. Afară se lumina de ziuă şi soarele apăru pentru o clipă în dreptul ferestrelor, ca apoi să dispară în nori.

M-am întins şi-am căscat. Fusese o noapte lungă, plină de lumină şi bucurie pentru cei din piaţă şi, dacă lucrurile aveau să mai dureze astfel mult timp, toate nopţile mele urmau să se transforme în zile.

— Se face târziu, am spus şi-am închis calculatorul.

— Ar trebui să plecăm, îmi zise Tod. Lucrătorii o să se întoarcă în curând.

M-am uitat la ceasul agăţat de perete. Cifrele tremurau parcă, iar limbile se balansau ciudat, când înainte, când înapoi. De fapt, tot peretele se cutremura uşor. Nu ştiu cât mi-a luat ca să înţeleg ce se întâmplă. O clipă, câteva secunde? În piaţă vocile amuţiseră şi atunci mi-am dat seama că nu le mai auzisem de ceva timp. Am avut acelaşi sentiment, aceeaşi apăsare ce mă făcuse să fug din magazin. De atunci, nu trecuse mult timp şi Maelstromul lovea din nou în apropierea mea. Acum toată camera tremura, iar lucrurile de pe masă se mişcau de la sine, alunecând pe suprafaţa netedă. Tastatura Sakya căzu prima, balansându-se pe marginea biroului. Am încercat s-o prind, dar într-o clipă am fost aruncată la perete şi m-am ferit pentru că monitorul Sakya se pregătea să cadă peste mine. Apoi, totul se linişti.

M-am trezit că mă uitam la Tod, care mă fixa şi el uimit, fără să înţeleagă. Mirarea părea nefirească pe faţa lui, rotundă şi netedă ca o bucată de gheaţă şlefuită.

Nu-mi mai amintesc decât că l-am apucat de braţ şi l-am tras spre ieşire, bolborosind ceva despre Vârtej.

Zise:

— Sich, ce naiba? şi atunci pereţii începură din nou să vibreze uşor – un geamăt al materiei.

Am fugit din birou, din uşă în uşă. Din cauza grabei, Tod greşi codul şi trebui să-l formeze încă o dată. Ştiam că asta ne micşora şansele să ajungem afară; minutele treceau, mi se părea că suntem înăuntru de prea mult timp şi n-o să reuşim se scăpăm niciodată. Alergam în neştire, aproape împiedicându-ne. La un moment dat, cotind pe un culoar, am fost gata să cad, dar m-am redresat repede, sprijinindu-mă de perete.

Turnurile n-aveau scări exterioare. Poarta principală, singura cale de acces, era păzită de bătrân. Bariera rămăsese cuplată, roşie şi subţire, un mănunchi de raze ţâşnind din pereţi.

— Vârtejul, strigă Tod în microfon. Deschide!

N-auzeam decât murmurul vântului, nu simţeam decât apăsarea cerului şi-a luminii scăzute şi nu vroiam decât să ajung cât mai departe de locul acela. Inima îmi bătea îngrozitor şi mi se părea că simt curgerea secundelor. Aerul devenise dens şi respiram cu greutate.

— Mai repede, am strigat şi eu.

Licărirea roşie dispăru şi atunci ne-am repezit amândoi pe scară. Nu ştiu dacă bătrânul înţelesese ce se întâmpla, pentru că nu reacţionase. Stătea liniştit în cămăruţa lui securizată. Spera că Maelstromul avea să treacă mai departe? M-aş fi aşteptat să-l văd ieşind în grabă din spatele barierei şi alergând în urma noastră.

Ţineam mâna încleştată pe balustradă şi săream câteva trepte o dată. Dacă mi-ar fi alunecat piciorul, m-aş fi prăbuşit zece metri mai jos pe podeaua de mozaic de la piciorul turnului. Sigur că pe undeva mai exista şi-un ascensor, dar Tod îmi spusese că noaptea nu funcţiona.

Am fugit din clădire, împleticindu-ne spre alt lift. Era frig, cumplit de frig, iar picioarele îmi tremurau de efort. N-am privit cerul, dar am ştiut că Vârtejul ne fixa cu ochiul lui negru, oprit chiar deasupra clădirii. Nu-mi amintesc decât hârâitul respiraţiilor noastre, podeaua cu dale gălbui şi peretele alb în

care se afla uşa transparentă a liftului. Cabina porni alunecând prin tunel. Răsuflam greu, iar spaţiul închis ne strângea din toate părţile. Ascensorul vibra, lovindu-se din când în când de pereţi, şi atunci se auzea un scrâşnet de metal râcâindu-se de betonul construcţiei. Cred că mi-era foarte frică, cred că nici nu gândeam normal în momentul acela, doar mă uitam în sus, la tavanul luminat, şi aşteptam să se întâmple o nenorocire. Nimic de genul acesta nu s-a petrecut însă, doar Tod a întins mâna spre mine şi-a zis că totul o să fie bine, iar eu m-am enervat îngrozitor pentru că Tod nu-mi era deloc apropiat şi, în plus, mai mult ca sigur că mi-era duşman şi-o parte din necazurile mele i se datorau lui şi atunci cum să-mi spună că totul era-n ordine?!

Nu ştiu ce-am văzut sau ce mi s-a părut atunci, doar că în următorul moment am vrut să-mi pregătesc arbaleta. N-am apucat însă să-mi duc gestul până la capăt deoarece mâinile îmi tremurau îngrozitor. De fapt, Tod se învârtea în jurul meu şi-mi spunea:

— Potoleşte-te, o să treacă. O să ieşim de aici.

Sigur, ar fi putut să mă lovească, dar, dacă nu mă dobora imediat, n-ar fi făcut altceva decât să-mi sporească furia. Mi-am revenit la puţin timp după ce liftul se opri la nivelul al cincilea şi uşile se deschiseră. Atunci mi-am dat seama că-l ameninţam pe Tod şi-i strigam:

— Tu eşti de vină, tu eşti de vină!

M-am oprit şi m-am simţit cam prost pentru că nici nu-mi aminteam de ce făcusem asta. Am rămas cu ochii la el, încercând să aflu din expresia lui ce se întâmplase.

— Ţi-e mai bine? mă întrebă.

Am ieşit repede din lift şi m-am sprijinit de zid. Aici legănarea se simţea mai puţin şi aproape nu-mi mai era rău.

— Am intrat în panică, am şoptit.

Mi-era greu să şi vorbesc, parcă aveam ceva în gât care mă împiedica să rostesc normal cuvintele. Am rămas sprijinită de perete până mi-am revenit. Aveam ideea c-ar fi trebuit să mă scuz pentru ce se petrecuse mai devreme, dar nu ştiam cum să încep. Nu mi se mai întâmplase niciodată aşa ceva. De fapt, nici nu mai fusesem închisă într-o cabină ce se clătina ameninţând să se prăbuşească. M-am uitat la Tod, dar acesta nu părea supărat.

— Nu-ți face probleme, mi-a zis. E o vreme apăsătoare.

Cred c-am zâmbit. Îmi plăcuseră vorbele lui, mai ales că, trecând astfel peste incident, nu mai trebuia nici eu să-l pomenesc sau să-l explic, ceea ce mi-ar fi fost neplăcut.

„Ce stăpânire de sine!" mi-am spus. Aproape nu-mi venea să cred. Eram sigură că acesta nu era Tod pe care-l cunoscusem eu. Nu îndrăzneam să mă gândesc ce s-ar fi petrecut dacă întâmplarea ar fi avut loc pe când lucram amândoi pentru Konsol. Întotdeauna îmi pierdeam controlul când mă enervam și, poate de aceea, încercam să las lucrurile să treacă pe lângă mine fără să mă implic prea mult. De când apăruse Vârtejul, de când Reh se întorsese, calmul meu cu greu construit începea treptat să dispară. Și asta nu era bine pentru nimeni.

M-am dezlipit cu greu de zid și Tod m-a sprijinit. Niciodată Maelstromul nu smulsese mai mult de șase etaje din cele douăsprezece ale unei clădiri. Cu toate astea, nu mă simțeam în siguranță. I-am spus-o și lui. De fapt, nici el nu era prea liniștit. Ne-am continuat drumul. Eu mergeam mai încet, de parcă izbucnirea de mai înainte mi-ar fi secat forțele. Eram amețită și-aș fi vrut să mă opresc ca să mă odihnesc puțin. Dar nu era posibil.

Am traversat pasarela spre blocul cel mai apropiat. Aerul vibra și se auzea vâjâitul continuu al vântului care bătea acum cu putere. Era din ce în ce mai frig și cu greu ne țineam să nu fim smulși de curenți și aruncați peste balustradă. Nu înțelegeam deloc puterea Maelstromului care se manifesta numai într-un anumit punct, fără să distrugă altceva în jur.

Când ne-am oprit ca să ne odihnim, cerul era cenușiu ca în săptămâna incendiului. Doar undeva mai spre dreapta se afla o pată vânătă ca o spărtură în real. Vârtejul. Roata Norocului. Mi-l imaginam ca pe-o imensă pompă care existase întotdeauna pe cer, o poartă între două lumi care fusese deschisă de forțele pre-văzătorilor. Ce se întâmpla acum nu era decât un fenomen normal de nivelare a celor două spații diferite, de aducere a lor la aceiași parametri. Și, astfel, Vârtejul absorbea materia de pe pământul acesta și-o deversa dincolo, unde poate aceasta lipsea. Probabil că o dată transferul făcut, poarta aceasta ar fi rămas deschisă, iar lumile s-ar fi unit într-una, deși atunci din oraș și poate din întreaga zonă n-ar mai fi rămas nimic. Din păcate,

singurul în stare să oprească totul era chiar pre-văzătorul necunoscut. În acel moment, mi-am dat seama că nu puteam să-i părăsesc atunci pe cei de la Konsol. Chiar dacă aş fi reuşit să fug, Vârtejul m-ar fi urmărit şi n-aş fi fost nicăieri în siguranţă. Trebuia să-l găsesc pe pre-văzător, pentru că altfel viitorul n-ar mai fi existat pentru mine şi asta era mai important decât cele cincizeci de procente din beneficii pe care acesta le cerea şi de care se temea atât de mult Reteul. Iar al doilea lucru pe care l-am înţeles a fost că, de fapt, pre-văzătorul nu ne ura numai pe mine şi pe Reh, ci şi pe ospitalieri, pe cei din Konsol şi Fas şi implicit pe cei de pe staţiile Gemeni. Nu erau ei acum în pericol să moară de foame, să-şi piardă toate navele consemnate la sol şi să rămână fără ajutor acolo, sus, pe orbita Pământului? Dintr-o dată, mi-era clar că posibilitatea ca Gemenii să-l fi trimis să ameninţe oraşul se dovedea destul de mică. Atât de mică, încât nici n-avea rost s-o iau în considerare.

Tod urmărea spectacolul, cufundat în gânduri. Fixa gura ciclonului, pata aceea sângerie tivită cu aburi. Era fascinat. Muşchii feţei îi erau relaxaţi, iar ochii nu-i clipeau. Panoul ştirilor strălucea în apropiere ca o enormă stea roşie. Vârtejul se roti o clipă deasupra lui, apoi lumina se stinse. În acelaşi loc se afla şi sediul Consiliului, iar terasele inferioare erau pline de refugiaţi. De data asta, Maelstromul distrusese construcţia Sediului Comun până la temelie. Tod privea transportat mişcările ciclonului.

— Ce frumos! şopti.

Era într-adevăr frumos şi, dacă Vârtejul nu m-ar fi urmărit şi n-ar fi ameninţat oraşul, aş fi fost şi eu în stare să spun asta. Cuvintele lui Tod se împrăştiară deasupra blocurilor. Atunci îmi trecu prin minte singurul lucru care-ar fi lămurit tăcerile încurcate ale lui Reteul. Concernele se bănuiau unele pe altele, iar ospitalierii se agitau degeaba. Şantajistul nu aparţinea cercului lor sau poate era prea bine ascuns sub masca vreunui agent. Nu vroiau să-l cumpere pentru că se temeau de el şi l-ar fi distrus dacă ar fi ştiut cine era. Konsol se înşela crezând că numai el era ameninţat de-un tăvălug asemănător celui care dezmembrase structurile Viitaz. De fapt, Consiliul era vizat. şi atunci, de unde orbirea ospitalierilor faţă de ceva atât de evident?

L-am auzit pe Tod fredonând lângă mine şi-am privit din nou cerul. Singurul răspuns la întrebare era tot Vârtejul. În acel

moment, se oprise deasupra unui bloc şi doar se rotea. Atunci am văzut că era format din cercuri concentrice delimitate unele de altele prin inele de nori albi. Miezul ciclonului era întunecat şi din el porneau patru braţe albastre ca spiţele unei roţi ce se rotea o dată cu Vârtejul. De fiecare dată când Maelstromul începea să absoarbă, tentaculele acelea deveneau roşii, iar ciclonul începea să se învârtă în sens opus.

— Ce frumos! repetă Tod.

— Ce? Ce e frumos? am exclamat privindu-l.

Mi se făcuse frig, iar frica nu-mi trecuse încă. Mi-era teamă ca Vârtejul să nu se îndrepte către mine şi să trebuiască din nou să alerg din platformă în platformă, să străbat tot oraşul. Ce avea să se întâmple oare în momentul în care urma să ajung la marginea ultimului cartier? Unde aveam să merg de acolo?

— Nu înţelegi, îmi spuse Tod. Nu pricepi măreţia.

— Măreţia? Ăsta ar trebui să fie ultimul lucru care să ne preocupe acum!

În depărtare se lumina de ziuă şi, dintr-o dată, vibraţiile încetară, iar Vârtejul dispăru; la început se estompă, apoi, se şterse de pe cer lăsând în urmă straturi de nori cenuşii.

— Asta a fost! spuse Tod şi se întinse căscând. Păcat că s-a încheiat.

11.

După ce i-am părăsit pe vânători şi ne-am întors în oraş, am fost cazaţi la început într-un bloc ce fusese rezervat noilor ospitalieri. Am primit o cameră cu baie şi bucătărie şi promisiunea lui Velmer că lucrurile aveau să se îmbunătăţească în curând.

— Consiliul a angajat o mulţime de oameni, aşa că avem probleme cu locuinţele.

Camera noastră era mare şi luxoasă, cu o fereastră ce semăna cu vitraliul din fostul nostru apartament, doar că aici abunda motivul floral de trandafiri împletiţi în coroane. Mobila era puţină, dar de bună calitate. Predominau formele zvelte – un vechi pupitru în care fusese introdus un ecran Sakya, un pat ce se putea ascunde într-o nişă, două fotolii cu perne colorate, câteva tablouri cu subiecte iernatice.

— Cine-a locuit aici? l-am întrebat pe Velmer, uimită de întreg ansamblul.

A râs şi m-a mângâiat pe cap. Apoi, mi-a arătat într-un gest larg panorama oraşului cu şoselele suspendate, introduse în tunelurile de sticlonit ca în nişte teci.

— Ăsta-i viitorul tău, drăguţo. Voi avea grijă de tine pentru că eşti din generaţia neîntinată de ereziile Viitaz. Consiliul se va baza pe oameni ca tine.

I-am zâmbit, încântată că mă băga în seamă. Mi se părea din ce în ce mai atrăgător, mai ales că ochii îi exprimau din nou extazul vizionar ce-i apăruse prima dată în priviri când îmi mărturisise:

„O să fiu stăpânul tuturor!"

Era greu de spus cât de credibil părea. Vorbea deseori despre viitor, despre tirania Viitaz, despre puterea celor umili, iar eu l-aş fi ascultat ore întregi. Vedeam că îl nemulţumeam pe Reh, dar nu mă puteam abţine, iar el se temea să-mi spună ceva. Nu eram la vârsta la care să pot ţine un secret. Îmi amintesc o dată când eram singură cu Reh şi îi povesteam plină de entuziasm despre o întâlnire la care mă dusese Velmer. Nu cred că înţelesesem prea mult din ce se discutase, dar întâlnisem copii de vârsta mea şi mă jucasem aruncând cu nişte bile colorate într-o machetă a Sediului Viitaz. Proiectilele găuriseră materialul moale în uralele noastre şi în aplauzele celor mari. Toţi erau proaspăt ospitalieri şi mulţi doar cu puţin mai vârstnici decât Velmer.

În sala strâmtă plutea un aer de bună dispoziţie şi entuziasm. Era o încăpere cu podea din lemn preţios şi cu pereţii acoperiţi de-un tapet adevărat, fabricat dintr-o piele subţire, ştanţată cu motive geometrice pe tonuri de maro, bej şi roşcat. Gustările şi băuturile întinse pe-o masă în colţ erau din cele mai alese, iar vesela semăna cu serviciile pe care le avuseserăm acasă. Porţelanuri de-o uimitoare fineţe şi pahare de cristal ce sclipeau într-o multitudine de culori. Nici unul din cei prezenţi nu mai văzuse o asemenea risipă. Mulţi fuseseră săraci, mici funcţionari ambiţioşi, care găsiseră în cele din urmă un mod de a-şi realiza visele. Nu erau sensibili la frumuseţile acelea pentru că nu le cunoşteau valoarea.

Pe măsură ce petrecerea lua avânt, Velmer ţinea discursuri tot mai inspirate şi închina paharul din ce în ce mai des în onoarea ospitalierilor. Tenul nu-i mai era palid, iar obrajii i se coloraseră într-un trandafiriu plăcut. Zâmbetul îi era vag, iar dinţii albi îi sclipeau printre buzele întredeschise. Era atrăgător şi nu-mi puteam lua ochii de la el. Îi surâdeam şi eu, ameţită de vin, de muzica şi dansul din jur.

La un moment dat, după ce-şi încheie unul din discursuri, mă văzu cum îl fixam fascinată şi mă trase în mijlocul celorlalţi:

— Închinaţi un pahar şi pentru mica mea soră! spuse impăunându-se.

Ceilalţi aplaudară şi eu am simţit cum roşesc. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită.

Când am ajuns acasă era târziu, iar Reh ne aştepta, îngrijorat. Nu se culcase şi ne pândise întoarcerea. Eram somnoroasă şi gândurile mi se legau cu greu. De cum am intrat pe uşă, m-am împleticit până la pat şi m-am aruncat în el. Am adormit instantaneu, dar în vis mi s-a părut că-i aud pe cei doi certându-se. Reh îl învinuia pe Velmer că încerca să mă transforme într-una din fantasmele lui, iar celălalt râdea şi-i spunea că era absurd. Nu ştiu ce-au mai discutat, iar de dimineaţă, când m-am trezit, mă durea capul şi mă simţeam rău.

— Asta-i urmarea distracţiei, îmi zise Reh dându-mi o cană de ceai. De acum, Velmer n-o să te mai ia pe la întâlniri.

— Dar de ce? m-am împotrivit eu, consternată.

— Pentru că nu-ţi face bine. Sper că a înţeles şi el din discuţia de aseară.

Un timp am fost îmbufnată, dar apoi ne-am împăcat. Era fratele meu, îl iubeam şi nu puteam să fiu prea mult timp supărată pe el. Îi povestisem în cele din urmă despre petrecere, iar el mă luase în braţe şi mă mângâiase pe cap:

— Să nu uiţi ce s-a întâmplat cu părinţii noştri, Sich. Nu-ţi spun toate astea ca să te amărăsc, nici să creşti cu ideea răzbunării. Ar fi o prostie. Domnia ospitalierilor poate să dureze mult timp şi tu va trebui să trăieşti în vremea lor şi să te supui restricţiilor pe care le vor impune. Gândeşte-te bine înainte de-a te încrede în Velmer.

Reh era supărat; mi-am dat seama. Îmi era ruşine că uitasem pentru o clipă de el şi de părinţii noştri. Totuşi, nu credeam că Velmer ar fi avut vreun amestec în dispariţia lor. Poate că se grăbise să schimbe taberele, dar asta fusese până la urmă şi norocul nostru.

— Garsoniera în care stăm i-a aparţinut unui coleg de şcoală, continuă Reh. Tatăl lui era unul din cei trei ce conduceau Viitaz. Velmer l-a invidiat întotdeauna deoarece provenea dintr-o familie bogată şi respectată. Acum li s-a pierdut urma în arestul ospitalierilor, iar noi am ajuns să locuim aici prin grija lui Velmer. Asta nu mi se pare o coincidenţă. De fapt, a şi ţinut să-mi reamintească cine a fost adevăratul proprietar. Nu te lăsa păcălită de Velmer. Familia noastră a pierit din cauza ospitalierilor.

N-am spus nimic, l-am privit mirată printre gene, dar seriozitatea tonului său m-a zguduit. Mi-am promis să nu fac nimic care să-l nemulţumească. În fond, oricât de atrăgător, Velmer era un străin.

Am stat câteva luni în garsonieră, aşteptând să se întâmple ceva. Reh se înscrise într-o audienţă la Centrul Comun şi aştepta din moment în moment să fie chemat pentru a discuta angajarea.

— O să vină şi rândul vostru, ne spunea Velmer. Sunt multe cereri, dar fac tot posibilul să nu dureze prea mult. Reh o să fie desigur testat pentru capacităţile lui de pre-văzător pentru că ospitalierii vor oameni care să fie buni în munca lor.

Velmer rămase destul de evaziv când i-am cerut să-mi spună exact ce activitate urma Reh să desfăşoare. A râs şi s-a eschivat ca de obicei.

Între timp însă n-aveam ce face. De la petrecerea la care fusesem, Velmer începuse să vină mai rar, dar fără să-şi modifice purtarea faţă de noi. Era la fel de mulţumit de sine când ne dădea ultimele veşti din oraş. Reh se temea să iasă pe afară ca să nu fie atacat, aşa că stăteam împreună ore întregi privind la singurul post care mai transmitea. Nu erau lucruri interesante, doar discursuri politice, câteva procese ale unor lideri care-mi erau necunoscuţi, cântece şi dansuri ce preamăreau puterea oraşului. Melodiile mi se păreau cunoscute şi mi-am dat seama că nu erau decât vechi teme muzicale pe care se puseseră alte versuri.

— Îmi plăceau mai mult cele vechi, i-am spus lui Reh pe când urmăream un dans al gheţii.

Baletul reprezenta povestea unui erou din vechime care se luptase c-un balaur ce ardea satele şi pustia recoltele. Viteazul avea o sabie de ger cu ajutorul căreia paraliza suflarea fierbinte a fiarei. Întotdeauna îmi plăcuse povestea aceasta, doar că atunci, printr-o minune, balaurul era un pre-văzător, iar eroul – un ospitalier îmbrăcat în uniformă gri. Fundalul era şi el schimbat, iar în loc de Peştera ce Fumega, lupta avea loc în holul mare al Sediului Viitaz.

— Ce prostie! am exclamat.

Reh a întors capul şi-a râs văzându-mi faţa dezamăgită.

— Cred că ai dreptate, spuse.

Întâmplarea a fost o rază de lumină între atâtea zile triste. Adevărul era că trăiam din banii pe care ni-i dădea Velmer, iar lui Reh nu-i convenea situaţia. N-aveam ce face.

— O să-ţi dăm totul înapoi, îi spunea lui Velmer de fiecare dată când ne anunţa că aveam din nou credite în cont.

— Desigur, repeta acesta vesel. Dar deocamdată acceptaţi ajutorul. Consiliul are grijă de oamenii lui.

Din cauza grijilor pe care Reh şi le făcea, cardul translucid, brăzdat de-un filigran alb, ajunsese un obiect important, care trona pe masă, lângă statuia unui cerb de argint. O dată pe lună, Reh pleca la cumpărături la cel mai apropiat K şi se întorcea cât mai repede, de parcă s-ar fi temut să nu se întâmple ceva în lipsa lui.

— Să nu deschizi uşa, chiar dacă e Velmer, îmi spunea îngrijorat şi apoi se întorcea într-un suflet cu coşul plin de târguieli.

Oraşul încă mai suferea. Deşi nu se dădea la ştiri, mai existau încă prin reţea voci care denunţau crimele, sentinţele nedrepte, furturile de bunuri şi proprietăţi. Se vorbea despre noii stăpâni ce se lăfăiau în casele pre-văzătorilor, despre operele de artă ce dispăreau fără urmă, despre oameni care ajunseseră în culmea mizeriei şi care se treziseră peste noapte alungaţi pe străzi fără bani, fără adăpost şi fără un loc de muncă. Ascultam cu Reh toate programele, deşi ne temeam să nu fim depistaţi de spionii din virtual.

Astfel trecu o lună, apoi încă una şi încă una. Reh nu-şi mai găsea locul. Cred că se temea că Velmer ne minţise şi că urma să fim arestaţi. Nu mai avea însă energia necesară ca să facă planuri. De altfel, eram pierduţi fără sprijinul lui Zelei. De câteva săptămâni, vânătorii nu mai aveau voie să intre în oraş de teamă ca să nu-i ajute pe fugarii ce încercau să ajungă în sud. Lui Reh, vestea aceasta i se păruse un semn rău.

Când, în cele din urmă, sosi invitaţia la Sediul Comun, Reh trebuie să fi fost la capătul puterilor. Probabil că asta şi intenţionaseră. Lunile de nesiguranţă îl slăbiseră şi-l făcuseră să

se teamă de ce putea fi mai rău. Îmi amintesc că Velmer ne adusese vestea într-o dimineaţă şi ne spusese că avea să ne ia cu el în maşină. Reh mă trezise şi mă îmbrăcase în cele mai bune haine pe care le aveam. Eram somnoroasă şi nu vroiam să merg afară, în frig. Degetele lui tremurau în timp ce încerca să-mi încheie puloverul şi părea gata să izbucnească în plâns. Nu cred că avea douăzeci de ani, iar lumea îi apărea nedreaptă şi rece. A durat destul până am terminat, iar Velmer ne-a aşteptat uitându-se la o emisiune despre primii colonişti aşezaţi în oraş.

Am plecat, am luat liftul până la prima şosea unde ne aştepta automobilul lui Velmer. Am observat că drumurile erau mai pustii decât de obicei, iar oamenii care se aventurau afară mergeau grăbiţi şi cu ochii în pământ. Vechile panouri promoţionale dispăruseră şi în locul lor fuseseră amplasate ecrane pe care rulau discursuri politice sau îndemnuri la violenţă împotriva Viitaz. Blocurile rămăseseră neschimbate, dar asupra lor se lăsase liniştea. Cred c-am fost dezamăgită. Mă aşteptam la mai multă agitaţie.

Am parcurs drumul până la Sediul Comun fără să vorbim. Reh se uita absent pe fereastră, iar Velmer era ciudat de rezervat. Conducea concentrat, după ce dezactivase pilotul automat. Era o maşină luxoasă, spaţioasă, cu tapiţeria din piele moale, bej, şi cu bordul încărcat de ecrane. Deşi mergeam cu viteză mare, nu simţeam mişcarea de mecanisme în funcţiune. Automobilul era complet silenţios.

Drumul a durat mai puţin de zece minute. Am coborât în faţa Sediului Comun cu sentimentul dezastrului. Velmer i-a predat maşina unui paznic şi ne-am îndreptat spre o intrare uriaşă, cu uşi de sticlonit, acoperite de două imense flori de crin. Holul, la fel de mare, fusese împodobit cu ghirlande de flori şi cu imaginile strălucitoare ale unor sărbători din trecut ce rulau pe pereţii albi. În mijlocul încăperii fuseseră aşezate cabane ce le imitau pe cele ale vânătorilor. Am observat că acolo se jucau spectacole de teatru, iar copiii primeau răcoritoare şi dulciuri. Imaginea unei paiaţe ce făcea tumbe îmi atrase o clipă atenţia, dar Velmer nu intenţiona să se oprească. Am tot întors capul, admirându-i costumul alb, faţa vopsită cu o expresie veselă şi nasul roşu, strălucitor. La un moment dat, luând o pauză, m-a văzut cum îl fixam avidă şi mi-a făcut semn cu mâna.

Ţin minte c-am luat un lift, am străbătut un coridor cu mochetă albă şi în cele din urmă am intrat într-un birou auriu, cu covoare uimitor de moi. De la primii paşi mi s-a părut că mă întorsesem în timp, în satul vânătorilor şi mergeam prin iarbă. La o masă, stătea un omuleţ îndesat ce ne-a zâmbit prietenos. Atmosfera era relaxată, Velmer zâmbea şi el, dar Reh părea crispat. Omuleţul se ridică repede, de parcă ne-ar fi aşteptat de mult, şi veni spre noi cu mâna întinsă.

— Ce plăcere! spuse repede. Ce plăcere! Eu sunt Adso Vartop.

Reh i-a strâns mâna temător. Se vedea că nu se simţea în largul lui. Adso mi-a zâmbit şi mie. Avea capul ca un ou, neted şi alb, o faţă cu trăsături mari şi-o gură ce-mi amintea de clovnul pe care-l văzusem mai devreme.

— Ce fetiţă drăguţă! exclamă şi mă mângâie pe obraz cu nişte degete boante şi grăsuţe.

Un timp, toţi se uitară la mine, apoi Velmer spuse râzând:

— Cred că aveţi de discutat şi micuţa o să se plictisească.

Adso dădu repede din cap de parcă asta ar fi aşteptat. M-am uitat la Reh şi l-am văzut încuviinţând. Nu aş fi vrut să-l părăsesc, dar Velmer mă luă de mână şi mă trase spre uşă.

— Hai să vezi teatrul de păpuşi, mă ispiti el.

L-am urmat, dar am întors capul şi l-am văzut pe Reh privind trist în jur. Era atât de stingher, încât am simţit că mă cuprinde teama. Am plecat totuşi cu Velmer, deşi nu aş fi dorit.

— Totul o să fie bine! îmi spuse el strângându-mi mâna.

Am luat-o pe coridorul alb şi în curând am ajuns în mijlocul animaţiei din hol. Într-un colţ, un grup de copii, îmbrăcaţi în hăinuţe roşii, cântau încurajaţi de câteva personaje de basm. Am recunoscut renul, ursul şi balena, iar mai departe l-am văzut pe clovnul cel vesel. Atmosfera era sărbătorească, iar veselia cuprindea chipurile oamenilor ca văpaia unui foc. Velmer m-a dus spre o căsuţă în faţa căreia fusese aranjat un rând de bănci. Când m-am aşezat, am observat că în locul uşii şi-al ferestrelor exista un spaţiu prin care evoluau păpuşi cu feţe mari şi caraghioase. Imediat am început să râd, văzând cum ursul cel prost se lăsa păcălit de vulpea polară care-l punea să alerge după iepure. Am stat acolo mult timp, urmărind spectacolele, uitând

de Reh şi de starea noastră de dependenţă. Am râs la tumbele spiriduşilor cu nas-lung-până-la-genunchi, am aplaudat când viteazul Putere a învins-o pe vrăjitoarea din Oraşul Împietrit şi-a spulberat-o în cele patru zări, am plâns când An l-a îngropat pe Nh şi când vântul îngheţat din nord a acoperit un întreg sat al vânătorilor. Când Reh s-a întors în cele din urmă, eram veselă şi tocmai beam un pahar de suc dulce, oferit de Velmer. Mi-a zâmbit mulţumit şi mi-am dat seama că lucrurile se aranjaseră şi că nu mai trebuia să ne facem probleme.

Al doilea apartament pe care l-am primit avea un hol plin de oglinzi, pe ramele cărora fuseseră încrustate cristale ce semănau cu nişte mici piramide de gheaţă. Eram exuberanţi. După atâta timp în care nu ştiam ce avea să se întâmple, primiserăm un adăpost, iar Reh fusese angajat ca ajutor al lui Velmer. Ţin minte cum alergam din cameră în cameră şi nu ne mai puteam abţine să nu comentăm frumuseţile pe care le descopeream. Apartamentul fusese al unui pre-văzător bogat, dar asta avea puţină importanţă. Din nou beneficiam de propria cameră, de jucării şi haine frumoase. Aveam un pat pictat în culori vii cu animale jucându-se; un şir de pisici, câini şi cai uniţi într-un dans vesel ce continua până sus, pe tăblie. Într-un colţ, un scaun dintr-un material moale, vărgat, în care mă afundam cu plăcere. Reh îmi spusese că reprezenta un animal din vechime pe care-l numise „zebră". În curând, Velmer îmi adusese şi-un mic Sakya aşezat pe-o mobilă cu rafturi în care-mi pusesem jurnalul din perioada vânătorilor. Din nou îmi recăpătam statutul de prinţesă, iar sentimentul era plăcut.

Dormitorul lui Reh era mai sobru, cu mobile simple, închise la culoare. Pereţii erau albi, împodobiţi cu o tapiserie ce reprezenta o scenă de vânătoare în decorul unei toamne incandescente. Frunzele pluteau deasupra pământului ca nişte pete de lumină galbenă şi roşie, iar un grup de bărbaţi în mantii verzi urmăreau în goana cailor un animal scund cu blană maronie şi cu colţi ascuţiţi. Tapiseria din lână adusă din sud îmi atrăgea privirile de fiecare dată când intram în cameră.

Mai aveam o cameră de zi împodobită cu aceleaşi romburi cristaline şi c-un perete-fereastră cu vedere spre blocurile ce formau centrul oraşului. Ultimele două încăperi urmau să devină birou pentru Reh şi sală de antrenament pentru mine. Încă nu-mi era clar ce urma să fac în acea sală, dar am fost mulţumită când Velmer m-a anunţat că mai aveam un spaţiu numai pentru bunul meu plac. Cum încă nu se putea vorbi de antrenamente, camera rămăsese un simplu loc de joacă. Mai târziu, Reh o transformase în salon.

Biroul fusese curând mobilat c-un imens Sakya care era mândria lui Velmer.

— E de ultimă generaţie şi extrem de scump, îmi spusese într-o zi frecându-şi mâinile. Poate calcula curenţii psi ai unei persoane, capacitatea vizionară, telechinetică, telepatică, puterea remn.

Îl privisem mirată, pentru că toate acestea aparţineau trecutului Viitaz pe care îl ura atât.

— Şi ce vreţi să faceţi cu el? Doar nu mai există pre-văzători.

Ce-i spusesem i se păruse caraghios, aşa că izbucnise în râs:

— Dar ştii că nu eşti de loc prostuţă! zisese mângâindu-mă pe cap.

Biroul rămăsese deci o enigmă. Un timp, Velmer şi Reh căraseră acolo cutii mari şi mici pe care nu scria nimic, sfere de sticlă, borcane umplute cu mixturi ciudate ce păreau să palpite când mă apropiam de ele. Fusesem curioasă şi le dădusem târcoale zile întregi, ferindu-mă să fiu văzută de Reh. N-aveam impresia că făceam un rău, totuşi simţeam că n-ar fi fost mulţumit să mă găsească acolo. Îmi făcusem chiar un obicei. Îl aşteptam să plece după treburi şi mă grăbeam în cameră ca să descopăr ce minunăţii mai apăruseră între timp. Erau de toate – rafturi întregi de borcane cu alifii plăcut mirositoare, plante cu frunze cărnoase, acoperite de ţepi şi aşezate în ghivece de ceramică, apoi o colecţie de pietre preţioase ce mă atrăgea în mod special. Erau ametiste considerate a apăra de beţie, chihlimbar pentru legăturile dintre oameni; apoi, perlele imortalităţii, onixul nenorocirii, rubinul alungător de tristeţe, smaraldul benefic şi regenerator, piatră a ştiinţei secrete, şi, nu în ultimul rând,

turcoazul, simbolizând cerul şi apele mării. O întreagă comoară ce-mi aparţinea în fiecare dimineaţă. Bucuria mea nu durase însă mult, pentru că Reh se întorsese într-o zi mai devreme şi mă prinsese înăuntru.

— Să nu mai intri aici, îmi atrăsese atenţia supărat şi-a doua zi chemase nişte muncitori care instalaseră o închizătoare cu amprentă.

Încăperea aceea rămăsese închisă pentru mine ca un spaţiu tainic în care pătrundeau doar cei iniţiaţi.

— Nu fi tristă, îmi spusese Velmer râzând după ce-i povestisem ce mi se întâmplase. Când o să creşti mare, o să-ţi dăm voie să faci o vizită în laboratorul nostru.

Fusesem mulţumită de răspunsul lui, însă Reh se înfuriase îngrozitor pe Velmer şi fusese gata să-l dea afară.

— Să nu îndrăzneşti! şuierase spre el. Să nu îndrăzneşti!

Astfel luase sfârşit cea mai liberă etapă a vieţii mele. La câteva săptămâni după incidentul cu biroul, Reh angajase un pedagog care începuse să-mi predea materiile şcolare. În lupta cu ştiinţele, scrisul, istoria şi artele, începusem să pierd ceva din exuberanţa copilăriei. Reh se retrăsese uşor din viaţa mea, ocupat cu Velmer, alergând prin oraş, lipsind ore întregi şi întorcându-se atât de obosit şi fără chef încât de-abia schimbam câteva cuvinte înainte de-a adormi. Devenise enigmatic aşa cum era şi încăperea din care mă alungase, dar în care se închidea cu Velmer şi cu puţinii noştri vizitatori. De obicei, mă trimiteau în camera mea când urmau să apară figuri noi şi rareori reuşeam să-i pândesc fără să fiu observată. Păreau oameni obişnuiţi, fără nici o trăsătură specială. Poate de aceea eram şi curioasă să aflu ce puneau la cale împreună, mai ales că nu vedeam niciodată aceeaşi persoană de două ori. Aveau să treacă însă mulţi ani până că uşa biroului să se deschidă din nou pentru mine...

Urmase o perioadă de răzvrătire în care oraşul se mai zbătea între vechi şi nou. Ieşeam foarte rar, întotdeauna însoţită de Reh, care nu părea să aibă încredere nici măcar în pedagogul pe care-l

angajase. Vremea trecea repede, fără schimbări şi deci cu puţine amintiri — doar câteva sărbători privite împreună cu Reh de la înălţimea ferestrei şi vizitele lui Velmer ce nu mai aveau de mult nimic special. Trebuise să împlinesc treisprezece ani ca lucrurile s-o apuce pe drumul ce avea să mă despartă de Reh, să mă apropie de Tod şi apoi să mă lase complet pierdută, alergând după un Vârtej ce-mi ameninţa viaţa.

12.

Mâinile lui Reh crescuseră în ultimele ore. Palmele depigmentate cu degetele subţiri se clătinau în vârful braţelor miniaturale. Reteul îmi repeta că totul avea să se aranjeze până la urmă, deşi nu putea să-mi spună ce se întâmplase cu el. Îmi tot repeta „Gemeni", de parcă asta ar fi lămurit totul. Vraciul Vatro stătea aşezat pe covor şi mormăia descântece. Nu ştiu dacă-l ajutau sau nu pe Reh, dar nu mi se părea că observ nici o îmbunătăţire. Din contră. Era tot mai pierdut, tot mai puţin doritor să comunice. În cameră era o ceaţă provenită de la tot felul de răşini şi de miresme pe care vraciul le arsese acolo. În primul moment am început să tuşesc, apoi am luat toate căţuile şi le-am aruncat pe uşă afară.

— Ce faci? îmi strigă Reteul. Nu e voie!

— Dacă ai ceva de comentat, te arunc după ele. Aici nici un om sănătos n-ar putea să stea, darămite unul bolnav!

N-a mai spus nimic şi l-am urmărit cu coada ochiului cum şoptea ceva la urechea vraciului. Amândoi semănau cu doi conspiratori, cu capetele aproape atingându-se şi privirile concentrate. Faţa magului se boţi pentru o clipă, împânzită de-o reţea fină de riduri. Dintr-o dată, părea îmbătrânit. Am văzut că nu i-a convenit, dar şi-a dat repede seama că n-avea ce face. Oricum, eram hotărâtă să-i arunc pe amândoi afară dacă mă deranjau. Parcă mă săturasem să mă tot ascund şi să mă feresc să iau atitudine de teamă să nu supăr pe unul sau pe altul. Treptat, începeam să redevin cum fusesem înainte de plecarea lui Reh pe Gemeni.

Am tras scaunul lângă pat şi-am aşteptat ca Reh să se trezească. Dormea atât de adânc, cu faţa îngropată pe jumătate în pernă, respirând uşor şi liniştit. Dacă n-ar fi fost mâinile acelea, aş fi fost sigură că se simţea mai bine. Dar aşa...

— O să plec! îmi spuse Reteul, care se îmbrăcase şi se pregătea să iasă pe uşă. Unde-i Tod?

Am ridicat din umeri. Mă despărţisem de el cu o oră în urmă, când îmi spusese s-o iau înainte spre camera lui Reh. Ar fi trebuit să ajungă deja până atunci, dar cine ştie pe unde umbla. Reteul plecă şi-am rămas singură cu vraciul şi cu Reh. În cameră nu se mai auzea decât terminalul Sakya ce rula pe unul din programele oficiale ale oraşului. Asdro anunţând ultimele ştiri. Un timp am urmărit un şir de reclame dintre care cea mai interesantă anunţa înfiinţarea unui nou magazin Konsol într-unul din blocurile periferice. Pe fundalul oraşului luminat de-un soare văratic, mii de oameni în haine colorate traversau o piaţă, îngrămădindu-se spre noul K. Imaginea se rotea, iar camera de înregistrare păru că-şi ia avânt şi se ridică în înaltul cerului, focalizând însă aceeaşi mulţime ce era la început formată din pigmei, apoi din furnici, alergând care încotro. Dintr-o dată, vânzoleala aceasta se transformă într-un text coerent ce ocupă întreg ecranul:

Încredere
Bunăstare
Calitate
Oferite de al vostru
K

Am închis televizorul. Konsolul cu mărfurile lui, pungile albastre cu bani galbeni-strălucitori din reclamele Fas, albul Benez ca simbol al libertăţii comerţului — toate acestea erau atât de departe de mine!

Îmi era greu să mă gândesc la trecut, la viaţa din apartamentul vechi sau, şi mai devreme, la părinţii plecaţi pe Gemeni. Întotdeauna crezusem asta, dar acum, după întoarcerea lui Reh, îmi dădeam seama că trecutul era singura zonă în care mă refugiam când mă aflam în preajma lui.

Când eram foarte mică, Reh mă ducea cu el peste tot, în rotonda Consiliului, la şedinţele de recrutare ale ospitalierilor.

Fața lui de adolescent se maturizase surprinzător de repede la întoarcerea din tabăra vânătorilor. Ochii îi căpătaseră treptat ceva din nepăsarea și platitudinea lui Velmer. Nu reușise însă să capete ceva și din farmecul acestuia. La un moment dat, descoperisem cu uimire că Reh nu mai credea în premoniții; refuza să accepte că existau oameni care să prevadă viitorul.

— Din păcate, Viitaz-ul a fost cea mai mare escrocherie a tuturor timpurilor, obișnuia el să spună.

Ospitalierii îl considerau pre-văzător deoarece se pricepea la remn, dar, de fapt, nu avusese niciodată vreo viziune. Aceste lucruri erau specialitatea mea. Kod-Konsol îl susținuse de la început prin Velmer, care-l reprezenta. Într-o perioadă, aceștia le ceruseră să pună la punct un nou model de aparate de ghicit, o lovitură dată concurenței. Citisem și eu câteva bilete și nu mi se păruseră deloc interesante. Majoritatea erau de genul:

Alegeți produsele Konsol și veți avea o mare realizare.

sau

Cumpărați de la Konsol și protejați-vă economiile.

O bancă importantă din oraș va traversa o perioadă grea.

Nu știu dacă previziunile fuseseră vreodată introduse în automate, dar banca Fas avusese probleme cu depunătorii. Velmer fusese încântat, iar Reh se închisese ca întotdeauna în biroul lui și nu ieșise decât a doua zi dimineață cu ochii roșii și obrajii trași. Știam că petrecuse o noapte albă, dar n-aveam cum să-l ajut. Mă privea confuz, trecându-și mâinile peste față de parcă ar fi vrut să îndepărteze o umbră. În tot acest timp, Velmer plesnea de sănătate, ieșea în oraș, mergea la petreceri, râdea, fermecător ca întotdeauna și gata de noi victime. În schimb, Reh punea totul la inimă și totuși continua să facă lucrurile care-l deranjau atât de mult. Aproape în fiecare zi îmi spunea că așa trebuia să fie. Poate că de fapt așa și era.

În dimineața aceea, Reh se trezi destul de târziu. Eu moțăiam pe scaun și, la un moment dat, am simțit o atingere ușoară pe genunchi. Am deschis ochii și l-am văzut pe Reh treaz, zâmbindu-mi.

— Ei, am zis. Ce mai faci? Cum ai dormit?

Reh continuă să zâmbească și apoi se încruntă ușor pentru c-ar fi vrut să-mi răspundă, dar nu-și găsea cuvintele.

— Biihne, şopti în cele din urmă, temător ca un copil care de-abia atunci învăţa să vorbească şi nu era prea sigur nici pe pronunţia cuvintelor, nici pe înţelesul lor.

— Bine, am repetat, dar nu cu intenţia de a-l corecta, ci doar pentru că încercam să fac conversaţie şi nu prea ştiam ce să-i spun ca să mă înţeleagă.

Ochii îi erau luminoşi şi mă privea cu încredere, de parcă el ar fi avut şase ani şi-ar fi fost bolnav, iar eu l-aş fi îngrijit.

— Ştii unde te afli? am întrebat din nou.

Dădu din cap şi expresia nu i se schimbă. Un timp, mă gândisem că era posibil ca el să fi fost cel care mă ajutase atunci, în apartament, dar acum îmi dădeam seama că era foarte puţin probabil. Reh regresase vizibil şi mi-era teamă că nimic nu mai putea să-l ajute.

— Ştii cine sunt?

Se încruntă uşor şi mă privi timid de parcă s-ar fi temut să nu facă vreo greşeală:

— Sich?

— Da, Sich. M-ai recunoscut! am spus cât se poate de clar zâmbindu-i şi încurajându-l. Da. Da. Sunt Sich.

Şi aşa am râs amândoi ca de-o glumă bună. Apoi m-am aşezat pe pat şi l-am mângâiat uşor pe frunte. Îi plăcea când îl atingeam, închidea ochii şi ofta. M-am aplecat spre el.

— Mai ţii minte Gemenii? l-am întrebat încet ca să nu mă audă vraciul.

Reteul îmi ceruse clar să nu-l întreb pe Reh nimic despre ce i se întâmplase înainte să ajungă înapoi, în oraş, iar Vatro fusese plantat acolo tocmai ca să împiedice acest lucru. Dar mie tocmai de Reteul şi de Vatro nu-mi păsa acum! Nu ştiu cum m-a auzit stând în partea opusă a camerei, dar a venit repede la mine agitând din mâini şi strigând:

— Nu-i voie! Nu-i voie!

Reh se sperie când îl văzu. Crezu poate că vroia să-l lovească şi-şi ascunse capul sub pled; apoi începu să plângă.

— Ce, mă-ta pe gheaţă, cauţi? am strigat la el. Şterge-o în colţul tău dacă nu vrei un disc în beregată!

Vatro se opri şi se holbă la mine. Eram atât de furioasă, încât aş fi fost în stare să-mi duc ameninţarea până la capăt.

Stătu o clipă în cumpănă, apoi se retrase spre colţul lui, bombănind nişte blesteme la adresa mea. Eram sigură că avea să mă toarne lui Reteul cu prima ocazie. M-am întors spre Reh, care continua să stea ascuns sub pled. Mi se păru că nu mai plângea, ci doar din când în când mai suspina.

— Gata, Reh, i-am spus cât mai blând posibil. A plecat.

Am îngenuncheat lângă pat şi-am ridicat un colţ al pledului. Nu-i vedeam decât o jumătate de faţă şi-un ochi, care mă fixa speriat.

— Eu sunt, Sich, am spus.

Am întins un deget şi l-am atins uşor pe nas. Aşa obişnuia să facă şi el când eram supărată. M-am gândit că avea să-şi amintească de gestul acesta familiar şi poate să se liniştească. În câteva clipe, am observat o jumătate de zâmbet răsărind de sub pledul gălbui. Chicotea.

— Ei, da! Distrează-te acum pe seama mea, i-am zis, prefăcându-mă supărată.

N-am mai repetat întrebarea despre Gemeni deoarece nu ştiam cum avea să reacţioneze. Dealtfel, în curând adormi din nou. Am rămas să-l veghez şi-un timp oftă şi se răsuci în pat. Eram sigură că mi-ar fi spus o mulţime de lucruri dacă ar fi putut. Aşa cum era acum, uitase să vorbească, dar teama părea că nu-l părăsise. Cel mai greu era însă că n-aveam cum să comunicăm.

L-am lăsat dormind şi m-am dus şi eu la culcare. Am ieşit încet şi-am aruncat o privire spre cei doi ospitalieri care păzeau încă uşa. Erau impasibili şi nu arătau nici un semn de oboseală. Poate că nu erau cei pe care-i văzusem cu o zi înainte. Am mers pe coridoare, încercând cu greu să-mi ţin ochii deschişi. Dintr-o dată, simţeam toată oboseala acumulată şi nu-mi doream altceva decât să mă întind în pat şi să nu mai ştiu de nimic. Culoarele erau pline de femei care se îndreptau spre centrul comercial din apropiere. Îmbrăcate comod în salopete ce semănau cu ale soţilor lor, cărau coşuri şi sacoşe, elementele indispensabile ale ritualului zilnic. De curând se făcuse o reducere de personal la una din centrale, iar multe femei fuseseră nevoite să se îndrepte spre treburile casnice. Soţii lor mai lucrau, dar nimeni nu ştia pentru câtă vreme. Între timp, mizeria se întindea de neoprit la nivelul etajelor întâi şi al doilea.

Drumul mi s-a părut interminabil şi la un moment dat am văzut o faţă distonantă – un bărbat într-o mare de femei. Era un ospitalier scund, gri ca toţi ceilalţi. Umbra mea. De fapt, nu crezusem că Reteul mă scăpase din ochi, dar mă aşteptasem la o anume subtilitate din partea lor. Am format codul şi-am deschis uşa camerei. Sistemul de iluminare pâlpâi şi se aprinse, rece şi impersonal. Mi-am aşezat haina pe un scaun şi mi-am aruncat geanta deasupra. Înăuntru mirosea a închis, dar am simţit şi-un parfum vag şi plăcut ca aroma unor flori uscate. Mi-am scos arbaleta şi-am aşezat-o pe-o masă. Tăcerea era deplină, astfel încât mi se părea că-mi auzeam răsuflarea. M-am întins şi m-am aşezat pe un fotoliu. Nu mi-era foame, dar tot ar fi trebuit să mănânc ceva. Poate un shake cu lapte de soia sau poate nişte fulgi de cereale. Aş fi gustat şi dintr-un măr sticlos, răcoritor şi dulce-acrişor; din păcate, fusesem prea obosită pentru a merge la cumpărături. Mi-am rezemat capul de spătar şi-am închis ochii, oftând. Numai o secundă...

Nu ştiu cât a durat, dar când am deschis ochii am văzut prin straturi întregi de ceaţă faţa unui băiat aplecat asupra mea. Am tresărit şi-am sărit de pe fotoliu. Băiatul a clipit repede şi s-a dat câţiva paşi înapoi. Eram ameţită, probabil dormisem ceva timp. Am clătinat din cap şi băiatul m-a imitat râzând. Nu-l cunoşteam, n-aveam idee ce căuta acolo. Era scund, cu părul blond tuns scurt şi ţepos pe capul cu trăsături bine conturate. Avea o faţă colţuroasă, lipsită de frumuseţe, şi-o oarecare maturitate în priviri. Inima îmi mai bătea cu putere şi simţeam un început de enervare pentru că mă prinsese nepregătită. M-am uitat după arbaletă. Era încă pe masă, la un metru de mine. Totuşi, băiatul nu părea o ameninţare. Avea mâini şi picioare lungi, iar trupul slab îi era înfăşurat într-un fel de halat ca al magilor.

— Sunt un prieten al lui Argent, spuse.

Eram atât de uimită încât n-am putut decât să repet:

— Argent?

Băiatul dădu din cap:

— Da. Eu sunt Tabi.

L-am fixat neîncrezătoare. Ne holbam unul la altul, iar Tabi tăcea. Avea o voce groasă, de om matur. În fond, era caraghios

cu ochii aceia mari, cenușii. Am râs ușor și m-am așezat la loc în fotoliu. Tabi m-a imitat.

— Și ce cauți aici? l-am întrebat prietenoasă. De ce te-a trimis Argent?

A scuturat din cap și și-a mijit ochii:

— Nu vin de la Argent, dar am vrut să-ți arăt că sunt de încredere. Mai stau prin barul lui și ajut oamenii, iar acum o oră un bărbat mi-a spus să-ți transmit un mesaj. M-a și plătit. Mi-a dat și adresa.

M-am gândit imediat la Tod și l-am întrebat:

— Cum arăta bărbatul?

A ridicat din umeri:

— Ca oricare altul. Învelit până la nas într-o pelerină, dar alb la față. Nu mai ciudat decât cei care vin la Arg, îmi spuse pe un ton atotștiutor de om trecut prin multe.

Era foarte serios. Aproape m-a pufnit râsul. L-aș fi mângâiat pe cap, dar nu era bine să mă apropii de el. Părea destul de sălbatic.

— Ei, am întrebat înțelegând din descriere că nu era Tod. Care-i mesajul?

Și-a luat un aer important și și-a dres vocea:

Douăzeci și patru de învârtituri,
al șaselea stâlp, cinci pași în sus,
în mijlocul pătratului adevărul vei întâlni.

L-am așteptat să continue, dar se opri, privindu-mă cercetător.

— Asta-i tot? Nimic altceva?

Ridică din umeri:

— Nu. Mi-a spus că vei înțelege.

Problema era că nu înțelegeam. Putea fi un citat, deși nu-l cunoșteam, sau doar o ghicitoare pe care trebuia s-o rezolv. Totuși, ce-mi propunea? Adevărul. Nu trebuia să neglijez asta. M-am așezat mai bine în fotoliu.

— Povestește-mi cum te-a rugat să-mi trimiți mesajul.

Tabi se lumină la față și începu, plin de importanța momentului:

— Eram în bar ca în fiecare zi. Aranjam niște sticle când un bărbat m-a chemat și mi-a dat un card cu zece credite. Era, după

cum ţi-am spus, acoperit de-o pelerină, dar nu mi s-a părut ciudat pentru că nici ceilalţi nu arată mai bine. Tatuaje şi plăgi; pe lângă ei, ăsta ar fi arătat normal dacă n-ar fi avut pielea atât de albă. Decolorată. Când i-am atins mâna, am simţit că era rece şi umedă. Suma era mare şi l-am întrebat ce vrea de băut. Mi-a arătat paharul şi mi-a spus că nu doreşte nimic, decât să duc un mesaj unei prietene cu care vrea să se întâlnească. I-am zis că nu e nici o problemă, doar să-mi spună ce şi unde. Aşa că mi-a dat adresa şi m-a pus să repet ce ţi-am spus mai devreme. Mi-a atras atenţia că datele sunt foarte importante.

Am rămas tăcută, uitându-mă la el. Nu ştiam ce să cred. Să fi fost o capcană a ospitalierilor? În fond, se bănuia că nimeni n-avea idee unde mă aflam. Totuşi, ceva se ascundea aici.

— La ce adevăr se referea? am mai făcut o încercare.

O clipă, mă privi nedumerit, apoi se lumină la faţă:

— Da, uitasem. A subliniat că vei afla informaţii despre ce te interesează şi că, în plus, ai ceva timp, dar nu prea mult. Asta a fost tot.

S-a ridicat în picioare şi eu l-am urmat.

— Trebuie să plec, mi-a spus. Mai am câteva curse de făcut.

Se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă! l-am oprit, dându-mi seama că nici nu-l întrebasem cum intrase. Afară sunt ospitalieri.

Râse.

— Ştiu, dar nu-ţi face probleme. Mă descurc cu orice încuietoare, coduri, chiar şi cu paznicii. Cred că ai dormit cam mult. E ora la care muncitorii din schimbul doi pleacă la lucru. E aşa o aglomeraţie că nu e chip să observi pe cineva. Mai ales pe unul ca mine care nu iese în evidenţă. Da' să ştii că mă grăbesc. Să nu pierd vânzoleala, c-o să fie mai greu.

L-am privit îndoită cum se îndrepta spre uşă, cu halatul fâlfâindu-i în jurul corpului uscăţiv. Întredeschise uşa, aruncă o privire afară, apoi întoarse capul şi îmi şopti:

— Îmi pare bine că te-am cunoscut...

După care dispăru afară. M-am repezit după el, dar am rămas în prag, uitându-mă la şirurile de muncitori ce umpleau coridorul. Tabi nu se vedea nicăieri. Dispăruse fără urmă, luat de valul mulţimii. Am intrat în cameră pentru că oamenii

începuseră să se uite mirați la mine. Era clar că-l pierdusem pe băiat, dar nu eram sigură că mai puteam afla informații de la el. Părea să fie sincer.

M-am îndreptat spre locul unde-mi lăsasem haina și-am scos agenda. Trebuia să introduc versurile cât îmi mai era proaspete în minte. Străinul insistase asupra importanței cifrelor, așa că era bine să mă grăbesc. Am așezat senzorul, am deschis aparatul și, trecând peste bâzâitul slab de la început, am introdus:

Douăzeci și patru de învârtituri,
al șaselea stâlp, cinci pași în sus,
în mijlocul pătratului adevărul vei întâlni.

Am fixat textul câtva timp și mi-am dat seama că nu-mi spunea nimic. Am renunțat pentru o clipă, am pus agenda pe masă și m-am dus în bucătărie să-mi torn niște lapte. Dintr-o dată, mi se făcuse sete. Am luat un pahar din dulap, am ales o sticlă de *Lapte vanilie* — pe etichetă cu poza unui câmp pe care păștеau câteva vaci. Am gustat din lichidul gros și parfumat, apoi m-am întors în cameră. Am luat din nou agenda și m-am întrebat dacă Argent nu era implicat în toată povestea. Eram sigură că numele lui nu apăruse din întâmplare; totuși, nu-i vedeam rostul. Ar fi putut să-mi spună direct dacă dorea să mă vadă. N-ar fi fost o idee rea să-i fac o vizită, mai ales că trecuse ceva timp de când ne văzusem ultima oară. Trebuia cu toate astea să mai amân întâlnirea dacă nu vroiam să-i aduc ospitalierii pe cap. Până atunci însă, rămânea de descifrat mesajul.

O parte din el îmi suna cunoscut:

Douăzeci și patru de învârtituri

Mai auzisem undeva expresia aceasta, dar nu știam unde. Am salvat poezia într-un fișier ascuns. Nu vroiam să risc, în cazul în care notițele mele ajungeau la Tod. Din păcate n-am făcut același lucru cu lista de nume. Aveam totuși să descopăr curând că n-ar fi avut nici un rost. Am pus agenda la loc în buzunar și-am hotărât să-mi încerc norocul pe rețelele informaționale.

Mi-am petrecut următoarea oră încercând să descifrez mesajul. Am căutat și pe rețeaua Sakya, dar n-am găsit nimic, decât că „învârtituri" fusese folosit pentru a descrie Vârtejul. Douăzeci și patru nu mă trimitea nicăieri. Erau sute de mii de

locaţii în care numărul apărea, mult prea multe pentru a fi cercetate. Simţeam că-mi pierdeam vremea. Oboseala mă ajungea din urmă şi nu mai gândeam limpede.

Am închis Sakya, hotărâtă să fac o pauză. M-am dus în camera alăturată şi m-am aşezat pe marginea patului. Nu mai dormisem de mai mult de patruzeci şi opt de ore, iar moţăiala dinainte mai mult mă ameţise.

Nu mai era nimic de făcut. Am adormit îmbrăcată, lungită de-a curmezişul patului, spunându-mi c-aveam să stau întinsă doar câteva minute, ca apoi să dezleg mesajul şi să plec în căutarea lui Tod.

Afară ningea, iar căldura fuseseră redusă pentru economii. Dimineaţă văzusem în oraş alte grupuri de vânători nomazi. Înveliţi în pături de blană, zburdau pe zăpada dintre blocuri. Veniseră, probabil, tot pentru Anh, dar întârziaseră. Sărbătoarea îi atrăgea în fiecare an. De obicei, ascultau tăcuţi discursurile oratorilor, priveau reclamele şi apoi îşi strângeau corturile şi dispăreau dincolo de graniţă, în ţinutul îngheţat.

De pe terase, păreau mici pete mişcătoare pe suprafaţa albă. Erau, de fapt, singurii care mai foloseau drumurile troienite dintre construcţii. Demult, acestea fuseseră bulevarde, dar cu timpul ninsoarea şi gerul ultimei glaciaţiuni le măcinaseră şi le îngropaseră adânc în zăpadă. Acum, maşinile se deplasau numai pe şoselele suspendate, acoperite de panouri de sticlonit pentru a le proteja împotriva temperaturilor scăzute din timpul iernii.

Cred că mă gândeam la ei înainte să adorm, pentru c-am visat cât de liberi erau, gonind în săniile trase de câini peste câmpiile îngheţate.

13.

În dimineaţa zilei când am împlinit treisprezece ani, m-am hotărât să plec de acasă. De la şase ani nu făcusem altceva decât să învăţ sub supravegherea lui Reh şi continuul periplu al profesorilor particulari nu avusese ca rezultat decât dorinţa de-a ieşi în oraş fără a fi urmărită de gărzile lui Velmer. Crescusem mult în înălţime, mă dezvoltasem, acumulasem cunoştinţe diverse, dar dintr-o dată apartamentul nostru luxos, prezenţa lui Reh şi-a lui Velmer nu-mi mai erau de ajuns. N-aveam nici o prietenă pentru că Reh se ţinea departe de noii ospitalieri, iar cei care ne călcau pragul rareori se întorceau a doua oară. Trăiam o viaţă singuratică, sigură, la adăpost de intrigile şi trădările ce zguduiseră oraşul în ultimii ani. Oamenii se îndepărtaseră unii de alţii, iar familiile se destrămaseră în jocul politic de eliminare a membrilor Viitaz ce se mai ascundeau.

În ziua aceea, Reh şi Velmer lipseau după treburi, iar eu, rămasă cu profesorii, cu îngrijitoarele şi cu paznicii, simţeam cum mă plictiseam şi cum aveam rezerve mari de energie care de-abia aşteptau să fie folosite. Din ce în ce mai des, spectacolul străzilor mă distrăgea, iar mirosul verii mă îndemna să ies afară. Nu puteam însă, şi trebuia să mă întorc la Sakya pentru a rezolva vreo problemă de logică.

— Vremurile sunt încă nesigure, îmi spusese Reh când îl rugasem să mă lase să plec la cumpărături. Chiar şi păzită, e periculos să mergi pe jos.

N-aveam idee de ce un funcţionar ar fi trebui să fie atât de precaut, dar simţeam că avea dreptate. Chiar şi ei plecau cu

maşina la birou, înconjuraţi de paznici, iar de câteva ori se întorseseră răniţi în urma unor atacuri. Ţin minte cum mă foisem speriată în jurul lui pe când una din îngrijitoare îi pansa rănile.

— Nu te nelinişti, îmi zisese zâmbind strâmb din pricina durerii. Doi pre-văzători care au profitat de înghesuială. Din fericire, au fost prinşi.

Incidentul acela şi faţa brăzdată de dâre sângerii a lui Reh îmi rămăseseră în minte şi mult timp fratele meu se folosise de teama asta pentru a mă ţine departe de pericolele străzii.

În dimineaţa aceea, simţisem că trebuia să plec în oraş, să evadez pentru că nu aş mai fi suportat încă o zi închisă în casă aşteptându-l pe Reh să se întoarcă. Locul lui de muncă era învăluit în mister şi de fapt singurele lucruri pe care le ştiam erau că lucra pentru ospitalieri şi că-l ajuta pe Velmer. Când venea acasă seara, refuza să discute despre serviciu, pretextând că nu era nimic de povestit.

Aveam două îngrijitoare, dar nici una din ele nu era dintre vânători. De când cu schimbarea puterii în oraş, aceştia începuseră să vină mai rar. Reh îmi povestise că preferau să-şi vândă mărfurile şi să cumpere provizii în pieţele ce apăruseră dincolo de zona centralelor.

Aggan se mutase cu noi pe când aveam şapte ani, iar la puţin timp fusese urmată de Haja. Amândouă proveneau din rândul muncitorilor şi erau slabe, cu feţele uscate, ochii deschişi gri-verzui şi părul de-un blond spălăcit. Chiar şi vocile le semănau, de parcă ar fi fost surori gemene. Durase ceva vreme până reuşisem să nu le mai încurc numele. Stătuseră la noi ani de zile, avuseseră grijă de mine, dar rămăseseră la fel de străine ca în ziua când ne trecuseră prima dată pragul.

— Să fii atentă cu ele deoarece au fost trimise de la Sediul Comun, îmi şoptise Reh într-o seară pe când Aggan gătea în bucătărie, iar Haja ieşise la cumpărături.

Nu spusesem nimic, dar dădusem din cap c-am înţeles. Ca şi cei doi paznici dealtfel, îngrijitoarele fuseseră angajate ca să ne ţină sub supraveghere ca pe progeniturile unui duşman ce încă le mai făcea probleme. De aceea, Reh se temea să mă lase să plec chiar şi în tovărăşia lor. N-avea încredere că m-ar fi protejat şi c-ar fi luptat pentru mine dacă ar fi fost cazul. Uneori,

când Reh nu era acasă, aroganţa şi dispreţul lor ieşeau la lumină. Ştiau că puteau să ne facă rău şi nu se sfiau s-o arate. Îmi spuneau „drăguţă", dar zâmbetele ce le apăreau pe feţele pergamentoase îmi dădeau sentimentul neplăcut că m-aş fi aflat în prezenţa unor animale periculoase.

Aşteptasem cu nerăbdare momentul când aveam să împlinesc treisprezece ani. Făcusem o listă de cadouri şi alta de feluri de mâncare pentru masa la care participa şi Velmer. Toate ar fi fost ca în alţi ani dacă n-ar fi existat acel neastâmpăr care mă împiedica să stau locului. Afară era o vreme extraordinar de caldă, chiar şi pentru acea perioadă a anului. Soarele de vară strălucea puternic, învăluind oraşul într-o lumină neobişnuit de clară.

Eram îmbrăcată în nişte pantaloni vechi, maro, şi-un pulover verde pe gât. Era destul ca să fac faţă temperaturii de afară. Încet, planul prinse formă. Am scos dintr-o ascunzătoare cele câteva credite pe care reuşisem să le smulg de la Reh sau de la Velmer. Erau comoara mea, ascunsă în fundul unui sertar. Pentru că era ziua mea n-aveam lecţii, iar Aggan şi Haja pregăteau masa festivă. Reh urma să vină de-abia peste câteva ore, mai mult decât suficient pentru o incursiune la cel mai apropiat K. Şi chiar dacă îşi dădea seama c-am lipsit, ce putea să mi se întâmple? Încă o predică despre pericolele din oraş şi despre lipsa mea de discernământ. Poate aveam să fiu pedepsită o săptămână şi ţinută departe de programele favorite.

Am cochetat cu ideea şi apoi m-am hotărât. Soarele mă mâna afară, oglindindu-se orbitor în toate ferestrele blocurilor. M-am îndreptat tiptil spre uşa de la intrare. M-am oprit o clipă în holul cu cristale şi mi-am încordat auzul. Din bucătărie se auzea un murmur de glasuri şi diferite alte zgomote, semn că gătitul era-n plină desfăşurare. A fost mult prea uşor. Paznicii erau afară, pe terasa de la camera de zi şi se minunau de ziua neobişnuit de frumoasă. De obicei nu făceam probleme, aşa că nu era nevoie să stea cu ochii pe mine. Mă credeau în camera mea, concentrată asupra temelor.

Am deschis uşa şi-am ieşit pe coridor cu inima bătându-mi cu putere.

Oraşul arăta strălucitor. Am luat-o pe coridorul zugrăvit într-un verde deschis şi m-am urcat în primul lift ce-şi căsca intrarea metalică în mijlocul unui holotapet reprezentând un perete stâncos. Am coborât rapid spre piaţa pe care-o admiram de la etaj. Mi-am lipit faţa de peretele de sticlonit al liftului şi-am privit în hăul dintre blocuri. Jos de tot se vedeau canalele colectoare şi utilajele-crabi, roşii şi galbene, ca nişte puncte pe suprafaţa întunecată; apoi, pereţii abrupţi de sticlă ca stâncile unui defileu.

Piaţa fusese împodobită pentru Sărbătoarea Miezului Verii cu arbuşti în vase mari de ceramică, ghirlande de flori artificiale şi panouri pe care rulau imaginile unor sărbători din trecut. Podeaua din dale fusese şi ea acoperită de-un strat de iarbă pitică impregnată cu parfumul spaţiilor deschise. Am început să mă plimb, uitându-mă în vitrine la noile colecţii vestimentare, la articolele din piele, la cutiile şi vasele pictate cu flori de crin.

Zona era plină de lume. Majoritatea erau tineri în robe verzi, albastre şi galbene, oameni ce admirau decoraţiunile sau urmăreau spectacolul unor mimi ce reprezentau povestea plantelor de la însămânţarea pământului până în momentul secerişului. M-am oprit pentru câteva minute, apoi m-am plictisit şi-am plecat mai departe. Gesturile le erau prea abstracte pentru mine. M-am mai învârtit prin mulţime şi la un moment dat mi s-a năzărit că-l văd pe unul dintre paznici. M-am retras lângă un perete şi m-am grăbit să dispar pe una dintre străduţele centrului comercial.

Acolo, aglomeraţia era şi mai mare. Am trecut de prăvăliile de covoare, de mobile, de diferite obiecte de artă, m-am afundat cât mai mult în labirintul de străzi până când am poposit în faţa unei vitrine în care se afla expusă o carte deschisă. Am stat să admir desenele colorate reprezentând oameni îmbrăcaţi în haine ciudate, apoi am încercat să citesc explicaţia tipărită sub ilustraţii, dar mi-am dat seama că nu înţelegeam nimic. Nu cunoşteam limba. De când plecasem de la vânători, nu mai întâlnisem o altă limbă decât cea vorbită în oraş. Eram uimită că nu reuşeam să prind înţelesul cuvintelor, deşi cunoşteam scrierea.

Mă mai gândeam încă la carte când cineva m-a apucat de braţ şi-am auzit o voce spunându-mi:

— Ce faci aici?

Am tresărit şi-am întors capul, crezând că era Reh. Pentru o clipă n-am mai respirat. Mi se pusese un nod în gât. Individul îmi era necunoscut şi avea o faţă palidă, acoperită de umbre vineţi, cu ochi roşii şi păr lung, negru-albăstrui. Semăna c-un mag decăzut, deşi, dacă n-ar fi fost petele acelea, ar fi părut destul de atrăgător. Era încă tânăr.

— Ei, nu zici nimic? insistă, scuturându-mi braţul.

M-am cutremurat de durere, dar n-am zis nimic. Nici nu ştiam ce. Eram paralizată de teamă. Bărbatul mă fixa cu ochi tulburi, iar zâmbetul nu-i era decât o strâmbătură.

— Nu eşti singură, nu-i aşa? continuă el.

Trebuia să-i răspund, însă vocea îmi tremura.

— Fratele meu este în magazinul de covoare, am spus încet, arătând cu capul undeva în spate.

Bărbatul nu-mi dădu drumul, ci-şi apropie faţa de-a mea.

— Minţi, îmi şopti. Te-am urmărit, nu-i nimeni cu tine.

M-am tras înapoi, pentru că apropierea îmi displăcea. Respiram însă mai liniştit. Nu înţelegeam ce se întâmpla, dar simţeam că trebuia să încerc să mă eliberez. Am privit în jur, dar feţele oamenilor – la fel de palide şi încruntate – nu-mi dădeau speranţă că m-ar fi ajutat dacă aş fi strigat. M-am răsucit încet şi i-am zâmbit.

— Şi dacă sunt singură? Ai vreo problemă?

Tonul meu l-a uimit şi apăsarea a mai scăzut. Am considerat că era cazul să continuu.

— Ai fost mag, nu-i aşa? Poate pre-văzător? am spus cu voce joasă şi-am ridicat mâna liberă de parcă aş fi vrut să-i mângâi faţa.

S-a ferit de parcă atingerea mea l-ar fi durut, iar petele de pe obraji i-au devenit de-un roşu strălucitor. Urmarea a fost că s-a retras şi mi-a eliberat braţul.

— Fiică de ospitalier fără ruşine! a şuierat spre mine mânios.

A vrut să mă prindă din nou, dar de data aceasta am fost mai rapidă şi-am luat-o la fugă prin înghesuială. Am străbătut în goană câteva străduţe, încercând să mă strecor printre oameni.

Era foarte greu, iar mulţimea părea să se strângă înaintea mea pentru a-mi împiedica fuga. De câteva ori m-am lovit de imposibilitatea de-a mai înainta şi-a trebuit să mă abat din drum. Din când în când mă uitam peste umăr ca să văd dacă mai eram urmărită. Bărbatul se ţinea însă cu încăpăţânare după mine, chiar dacă se deplasa mult mai greu.

Respiram anevoios şi simţeam nevoia să mă opresc ca să-mi trag sufletul. Nu vroiam să stau nici măcar o clipă pentru că nu mai eram sigură că puteam să-mi continuu drumul. Picioarele îmi tremurau, puloverul era ud de transpiraţie, dar nu vroiam să renunţ. Era îngrozitor de cald şi aerul părea greu. Încercam să mă descurc prin labirint şi să găsesc o cale de întoarcere acasă. Mi se părea că mă învârteam în cerc şi că în curând aveam să mă prăbuşesc.

Bărbatul era tot după mine. Faţa îi era roşie de încordare, aşa că petele nici nu se mai vedeau. M-am oprit o clipă ca să mă odihnesc şi-am auzit înjurături în spatele meu. Obsedat de prinderea mea, se lovise de-un alt bărbat mai înalt decât el şi de două ori mai solid. Nu ştiu ce-i spusese, dar uriaşul părea enervat. Erau gata să se încaiere. Nu-i dădeam prea multe şanse urmăritorului meu, deşi nu se ştia niciodată. Incidentul îmi oferise şansa să mă mai odihnesc. N-am aşteptat sfârşitul luptei şi-am rupt-o din nou la fugă. Trebuia să ies de pe străduţe sau cel puţin să mă adăpostesc într-un loc mai ferit. Dacă găseam un Sakya, puteam lua legătura cu apartamentul ca să cer ajutor.

Mi-am continuat drumul până când am observat un pasaj îngust ce se deschidea pe-o latură a străzii. M-am hotărât să-mi încerc norocul pe acolo. Am cotit şi semiîntunericul locului m-a învăluit cu o mantie protectoare. Era răcoare şi aerul neobişnuit de proaspăt. Scăpasem în sfârşit de căldura şi de îmbâcseala străduţelor. Mi-am domolit pasul şi-am început să mă uit în jur. Câteva vitrine cu componente de Sakya, mici aparate casnice şi apoi o fereastră în spatele căreia se vedeau borcane, pomezi, extracte din plante, rădăcini uscate, minerale răspândite printre cutii cu pulberi colorate. Locul m-a atras şi m-am hotărât să intru să cer ajutor.

Am pătruns într-o încăpere ce semăna întrucâtva cu biroul lui Reh şi Velmer. O masă din sticlonit ocupa cea mai mare parte

a spațiului, iar pe ea se vedeau boluri, baloane de sticlă, baghete, stative de metal de care erau agățate alte recipiente cu forme alungite din care ieșeau conducte transparente. Am recunoscut instrumentele unui laborator arhaic despre care învățasem cu unul dintre profesori. Într-un colț am văzut o pâlnie de separare formată dintr-un balon de sticlă de formă alungită ce se termina c-un tub prevăzut c-un robinet. În interior erau două lichide, unul gălbui ce ocupase partea superioară și altul incolor ce semăna cu apa și se scurgea încet din pâlnie într-un alt vas. M-am apropiat și m-am uitat cu atenție.

Ceva mai departe am recunoscut o altă instalație așezată pe un suport sub care era o gură de foc ce încălzea o incintă sferică. Înăuntru se afla un lichid ce începuse să bolborosească. Din vas pornea o țeavă ce conținea un cartuș plin de-un amestec vegetal. Am urmărit tubul care la un moment dat făcea un cot și intra într-un dispozitiv cilindric prin care circula un agent de răcire. Vaporii din vas străbăteau cartușul antrenând substanțele din plantă, după care ajungeau la refrigerent, unde se condensau alunecând printr-un alt tub înapoi, în vas. Era o instalație pentru extragerea uleiurilor volatile. Un mic magazin în care se vindeau extracte din plante.

Pereții erau acoperiți de rafturi de sticlonit iluminate printr-un sistem prins în mijlocul sticlei. Orice rază era de ajuns pentru a le face să lucească. Erau acolo recipiente din metal, sticle pe care scria „cimbru", „coajă de nucă pisată", „măselariță", „petale de trandafir", „liliac", „cuișoare", „sulf", „săruri de arsenic" și multe altele într-o ordine care nu-mi spunea prea multe. Într-un colț, se afla un cuptor și câteva vase din lut refractar. Nici urmă de vreun Sakya. Pe perete, desenul unei scări cu șapte trepte pe care scria cu litere de aur:

Vopsire
Coagulare
Distilare
Putrefacție
Dizolvare
Sublimare
Calcinare

În încăpere mirosea ciudat, a parfumuri amestecate.

— Bine ai venit! îmi ură un glas în spatele meu.

M-am întors speriată şi-am văzut un bătrân îmbrăcat într-un halat ponosit şi cu un fes de catifea pe cap. Era puţin mai înalt ca mine şi părea prietenos. O clipă, am rămas nemişcată fără să ştiu ce să spun. Aveam de ales între adevăr şi-o relatare fantezistă a întâmplării. Nu mă puteam însă hotărî.

— Vrei să cumperi ceva? mă întrebă, văzând şovăiala mea.

Mi-am dat seama că mi se oferea o soluţie, mai ales că aveam cele câteva credite.

— Nu prea ştiu ce, am spus şovăind şi privind în jur.

Bătrânul se puse imediat în mişcare, răsucindu-se în jurul meu.

— Poate e un cadou. Întotdeauna este bine de ştiut beneficiarul. Da, poate că e pentru o prietenă sau pentru cineva mai apropiat, vreun tată sau vreun frate.

Cred c-am tresărit când l-am auzit pronunţând cuvântul „frate". L-am privit bănuitoare, dar ochii clari, de-un verde spălăcit, şi faţa rozalie, ridată, îi dădeau un aer comic. N-avea cum să ştie ce se petrecuse. Fusese o simplă coincidenţă.

— E pentru mine, am spus liniştită.

Îşi frecă mâinile mulţumit.

— Atunci, ce să fie? Poate un parfum? spuse, trăgându-mă spre poliţele încărcate de sticluţe colorate pe care am citit: „Amurg învăpăiat", „Lumină eternă", „Fascinaţie", „Seducţie", „Ochi de rouă", „Frunze", „ Lili", „Atracţie". Erau atât de multe încât m-am simţit pierdută. Nu mai avusesem niciodată un parfum şi nici nu ştiam dacă-mi doream unul. Vag, simţeam din nou mirosul plăcut ce se ridica din hainele mamei mele. Am încercat să-mi amintesc numele, dar n-am reuşit.

— Mama mea avea un parfum pe care mi l-aş dori, dar nu mai ştiu cum se numea, am spus.

Bătrânul dădu din nou din cap de parcă ar fi fost de acord cu mine. Apoi, desfăcu una dintre sticluţe şi-mi zise:

— Poate îţi aminteşti. Închide ochii şi încearcă să identifici mirosul pe care-l ai în memorie.

Am adulmecat aroma plăcută, care curând a fost înlocuită de alta şi apoi de încă una până când le-am pierdut şirul. La un

moment dat, am simţit că încep să moţăi şi că mă aflu din nou acasă, dar nu în apartamentul cel nou, ci în camera părinţilor mei din vechiul turn, unde mă ghemuiam în patul lor aşteptând să treacă prima furtună a anului.

— Ăsta cred că este, am spus şi-am deschis ochii.

Bătrânul mi-a zâmbit.

— Ţi-ai amintit ceva, nu-i aşa?

Am dat din cap şi-am privit sticluţa liliachie pe care se afla o etichetă transparentă cu numele:

Noapte de Vară

— Un parfum foarte rar, spuse bătrânul dând trist din cap. Îl producea un membru Viitaz care a dispărut după insurgenţă. Asta-i tot ce mi-a mai rămas. Într-o perioadă era foarte la modă printre pre-văzători, dar apoi n-a mai fost folosit. Mulţi se temeau de el pentru că ajunsese ca un stigmat. Foarte trist pentru o creaţie luminoasă, o atingere proaspătă şi inocentă venită din esenţele de citrice, trandafir, vanilie şi ambră.

Pentru o clipă, păru pierdut în gânduri, apoi îşi reveni şi-mi zâmbi:

— Cred că e prea scump pentru tine, dar dacă accepţi să bei un pahar de limonadă c-un bătrân ca mine, o să ţi-l fac cadou.

Am protestat, dar până la urmă m-am lăsat convinsă. Bătrânul se întristase văzând că doream să-l refuz. Poate că era singur şi dorea să discute cu cineva. M-a condus în spate, într-o cameră mobilată sumar cu o masă, câteva scaune tot din sticlonit, rafturi cu vase diverse şi câteva cărţi care mi-au deşteptat curiozitatea. Pe pereţi erau planşe cu desene ce semănau cu nişte alveole şi care conţineau schiţele unor lanţuri de reacţii chimice.

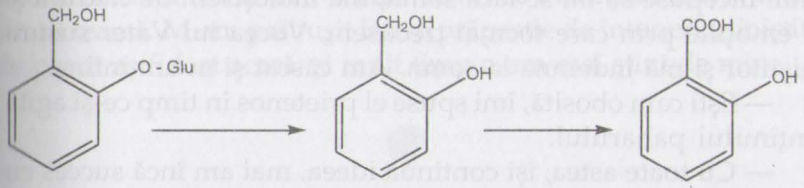

O fereastră mare dădea spre un defileu dintre blocuri. Soarele se pregătea probabil să apună, pentru că lumina scăzuse şi devenise roşiatică. Reh trebuie să fi observat deja dispariţia mea. Timpul trecuse pe nesimţite.

Bătrânul ieşi pentru o clipă şi apoi se întoarse cu două sonde pline de-un lichid întunecat.

— Suc de fructe de pădure, îmi spuse, văzând că şovăiam. L-am făcut după o reţetă a vânătorilor care-mi aduc multe din plantele pe care le am în magazin.

Am gustat, iar siropul mi s-a părut dulce-acrişor şi foarte aromat.

— Foarte bun, am comentat, plescăind din limbă.

— Cred şi eu, mi-a replicat. Mi-am dat multă osteneală cu el. Vara asta am avut noroc cu căldura şi-am vândut o mulţime de sticle de concentrat. Când se plictisesc de mărfurile din K., oamenilor le mai plac şi lucrurile făcute după vechile reţete.

Am luat încă o înghiţitură pe care-am plimbat-o prin gură ca să-i simt mai bine aroma.

— Văd că-ţi place sucul meu, a spus din nou bătrânul. Cred c-ar fi timpul să facem cunoştinţă. Eu sunt Darte Vater.

Am râs şi i-am spus numele meu. S-a înclinat ceremonios, de parcă ar fi fost onorat să mă cunoască şi de-abia m-am abţinut să nu hohotesc din nou. Am petrecând ceva timp ca doi prieteni, sporovăind despre pomezile, parfumurile, uleiurile volatile, decocturile şi siropurile pe care le vindea în magazin.

— Până acum şase ani, afacerile mergeau bine, oamenii aveau încredere în produsele mele şi aveam tot felul de ceaiuri şi plante aromate. Acum, oamenii se tem să-mi treacă pragul ca nu cumva să fie luaţi drept nostalgici ai vechiului regim, spuse Darte Vater oftând.

Mi-am băut tot siropul, iar apoi bătrânul mi-a mai turnat unul. Începuse să mi se facă somn, mă moleşisem de căldură şi de emoţiile prin care tocmai trecusem. Vocea lui Vater susura liniştitor şi mă îndemna la somn. Am căscat şi m-am întins.

— Eşti cam obosită, îmi spuse el prietenos în timp ce-şi agita conţinutul paharului.

— Cu toate astea, îşi continuă ideea, mai am încă succes cu pomezile. Procesul nu e complicat pentru că pun grăsime albă pe-o tavă, aşa cum indică Ardabert Fomill în cartea lui despre plante, şi apoi presar pe ea petale de trandafir, de exemplu. În timp, substanţele de care sunt interesant sunt absorbite de stratul subţire şi pomada este gata. Mai am desigur şi-un alt laborator

în spate pentru lucrurile mai complicate, şi astfel reuşesc să mă descurc.

Am căscat din nou. Bătrânul râse şi puse paharul pe masă.

— Nu prea te interesează vechile reţete.

Am dat din cap. De fapt, mă interesau foarte mult, doar că luptam cu greu cu moleşeala care pusese stăpânire pe mine. Am vrut să mă ridic, dar mi-am dat seama că nu mă puteam mişca. Ochii mi se închideau, dar vocea lui Vater ajungea la mine cu o claritate extraordinară.

— Vrei să vezi cartea lui Ardabert Fomill? m-a întrebat. E o lucrare extraordinară.

Cred c-am dat din cap afirmativ pentru că s-a dus şi-a luat de pe un raft un volum gros, cu o copertă din carton acoperit de-o pânză pictată cu flori. Titlul era scris cu litere aurii aplecate spre dreapta. Peste mulţi ani, aveam să găsesc din nou cartea şi s-o pun la loc de cinste în magazin ca pe relicva unui eveniment ce marcase o schimbare radicală în viaţa mea. Vater dădu prima foaie şi-mi arătă desenul colorat al unei femei ce călărea un animal cu coadă de şarpe, trup de leu şi cap de câine. Deasupra ei se afla un peşte. Pe el era sprijinit un copac cu douăsprezece ramuri, iar din fiecare ram creşteau alte treizeci de crenguţe ce se terminau cu tot atâtea roţi de douăzeci şi patru de spiţe. Rândurile îmi jucau în faţa ochilor şi-mi ţineam din ce în ce mai greu capul drept.

— Săraca de tine! l-am auzit pe Vater zicând. Poate ar trebui să te întinzi puţin.

Acesta a fost ultimul lucru de care am fost conştientă. N-am mai avut când să-mi dau seama ce mi se întâmpla, aşa că n-am simţit teamă. M-am prăbuşit într-o prăpastie de întuneric, liniştită de parcă aş fi fost acasă, şi mult timp n-am mai ştiut de mine.

Când m-am trezit, îmi era frig şi stăteam întinsă pe podeaua tare. Eram încă buimacă, dar nu mă simţeam rău. Mi-am mişcat încet mâinile şi picioarele. Nu păream să am probleme. Nu ştiam unde mă aflam şi nici cum ajunsesem acolo. Pentru câteva

minute, am continuat să stau întinsă, cu ochii închişi, încercând să-mi amintesc ce mi se întâmplase. Treptat, am revăzut faţa lui Vater aplecată asupra mea, magazinul lui cu miros floral, urmărirea şi în cele din urmă, fuga mea de acasă. O luasem înapoi, în timp. Am deschis ochii şi-am descoperit că mă găseam într-o cămăruţă cu pereţi moi, acoperiţi de-o membrană elastică de culoare bej. Lumina venea de undeva de sus. Am atins membrana, dar mi-am retras imediat mâna pentru că era caldă şi umedă. Pe degete mi-a rămas un lichid unsuros ce mirosea vag a peşte. M-am şters repede pe podeaua dintr-un material plastic destul de dur.

M-am ridicat şi-am privit în jur. Membrana cobora pe alocuri ca nişte perdele, împărţind încăperea în mai multe zone. Am simţit cum începea să mi se facă frică. Mă mai aflam încă în magazinul lui Vater? Probabil că da, de vreme ce mă drogase cu sucul lui din fructe de pădure. Inima începu să-mi bubuie în piept, stârnită de noi păreri de rău că nu-l ascultasem pe Reh. Am vrut să strig, dar m-am răzgândit. Nu vroiam să atrag atenţia asupra mea.

Am privit în sus, sperând să întrezăresc o cale de scăpare. Membrana ce acoperea pereţii se strângea la înălţime, lăsând însă un orificiu destul de mare prin care pătrundea lumina şi-un curent de aer. Din păcate, deschizătura se afla la mai mult de trei metri de mine. Deocamdată n-aveam cum să ajung până acolo.

M-am hotărât să-mi încerc norocul trecând printr-una din perdele. Urechile îmi vâjâiau şi ochii îmi erau acoperiţi de ceaţă. Mai simţeam încă efectele drogului şi eram nesigură pe picioare. Am pornit încet spre membrana despărţitoare cea mai apropiată. Am văzut că nu ajungea până jos şi că exista un spaţiu prin care m-aş fi putut târî. M-am aplecat cu grijă şi mi-am sprijinit o mână pe podea. Am simţit imediat un curent de aer cald. Am ascultat încordată şi mi s-a părut că aud un zgomot, ca un hârâit ce venea de dincolo. Şovăiam. Nu ştiam ce pericol mă pândea acolo.

Până la urmă m-am hotărât. N-avea nici un rost să stau pe loc. Mi-era frică, dar trebuia să descopăr o ieşire. Încercam să nu mă gândesc la Reh şi la disperarea lui când nu mă găsise acasă. M-am aşezat pe burtă şi-am început să mă târăsc, folosindu-mă de coate şi de genunchi. Perdeaua era însă formată

din mai multe straturi c-un spaţiu strâmt între ele. A durat mai mult decât mă aşteptasem, dar am ajuns dincolo. M-am ridicat în picioare, clătinându-mă de oboseală. Efortul nu fusese nimic faţă de ce eram în stare să fac, dar mai aveam încă probleme de echilibru. Mi-era frig, mâinile îmi erau reci, deşi îmi dădeam seama că nimerisem peste o încăpere mult mai caldă. Mi-am strâns degetele în pumni şi apoi le-am răsfirat din nou. Am repetat mişcarea de câteva ori, încercând să-mi pun sângele în mişcare. De altfel, şi picioarele îmi erau reci în ghete. Aş fi sărit de câteva ori pe loc, dar mă temeam să nu mă audă cineva.

Camera în care ajunsesem era mai mare decât cea din care tocmai plecasem. La mijloc am văzut o altă perdea ce se mişca în aerul cald, semn că nu era prea groasă. Hârâitul părea să vină de acolo. Am vrut să spun ceva, dar gura îmi era atât de uscată încât nu a ieşit decât un geamăt care m-a speriat mai tare decât locul în care mă găseam. Dacă nu mai puteam să vorbesc? Am simţit o greutate pe piept şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am smiorcăit câteva minute, tremurând din toate încheieturile. Nu reuşeam să-mi mai controlez trupul, care se lăsa cuprins de spaimă. Totuşi, mintea-mi era calmă şi calcula şansele pe care le aveam să scap şi să-l văd din nou pe Reh. Nu erau prea multe!

A trebuit să aştept să mă liniştesc înainte de-a porni mai departe. Am dat la o parte perdeaua, stăpânindu-mi repulsia la atingerea jilavă a membranei. Dincolo de ea erau mai multe recipiente de sticlă pline cu lichide diverse din care porneau ţevi ce se terminau într-un cadru metalic. Pentru o clipă, imaginea pilotului care ne adusese din satul vânătorilor se suprapuse peste ceea ce percepeam în acel moment — un aparat enorm în mijlocul căruia se afla un corp prins atât de bine de masa metalică încât păreau un tot unitar. M-am apropiat cu teamă, simţind în acelaşi timp un început de greaţă. Totuşi, imagina mă fascina. Vedeam venele umflate străbătute de tuburi, acele înfipte în membre, ciudate prelungiri ce ieşeau din torace, gâtul dublat de-o reţea de ţevi dintre care unele intrau în baza craniului. Faţa îi era acoperită de-o mască legată şi ea printr-un tub ce dispărea în străfundurile aparatului. Pântecul omului era umflat, străbătut de mici furtunuri prin care curgea lichidul albăstrui

dintr-unul din recipiente. Pielea îi era de-un alb strălucitor, iar ochii larg deschişi, cenuşii, priveau cu indiferenţă drept înainte. Gura îi era întredeschisă, dar nu producea nici un sunet. Horcăitul pe care-l auzisem mai devreme provenea de la acea instalaţie al cărei scop nu-l înţelegeam.

Îmi amintesc că-i fixam faţa fără să mă pot desprinde şi că, la un moment dat, mi s-a năzărit că buzele îi freamătă, iar când m-am apropiat ca să prind acel moment de viaţă, n-am văzut decât o umbră neagră ce, atrasă de prezenţa mea, se pregătea să iasă. Am ţipat şi m-am dat câţiva paşi înapoi. M-am prins în perdeaua despărţitoare şi-am început o luptă îngrozitoare împotriva materiei aceleia lipicioase ce mă înăbuşea. Membrana se strângea tot mai mult în jurul meu, eliberând picături mari de materie fetidă. M-am zbătut nu ştiu cât timp, pe jumătate sufocată, până când am simţit cum cineva mă apucă zdravăn de mână şi mă smulge din îmbrăţişarea lichidă. Am mai apucat să văd doar figura unui ospitalier aplecată asupra mea şi-am alunecat din nou în mijlocul prăpastiei întunecate.

14.

M-am trezit târziu, spre seară, şi poate aş mai fi dormit dacă Tod n-ar fi venit lângă mine şi nu m-ar fi zguduit de umăr. Îmi era greu să deschid ochii şi-un timp nu mi-am amintit unde mă aflam şi ce treabă avea Tod cu mine. M-am ridicat cu greu. Îmi simţeam capul greu şi nu reuşeam să mă smulg din coşmar.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat buimacă.

Tod părea enervat.

— Nimic deosebit. Obişnuitele tale poante care acum ies la iveală.

Ce mai făcusem, oare? Oricum, momentul nu era potrivit pentru o discuţie, oricare ar fi fost aceea. Trebuia să am mintea limpede. I-am spus să mă aştepte în camera lui Reh până mă dezmeticeam. Ieşi trântind uşa, zgomot care îmi zgudui câteva din perdelele de ceaţă ce-mi fluturau în jurul capului. Cred că l-am înjurat de câteva ori cu sete şi apoi mi-am dat seama că mă trezisem destul ca să mă duc în baie.

Geanta mea zăcea lângă pat, deşi nu-mi aminteam s-o fi pus acolo. Am luat câteva lucruri de schimb şi m-am dus să fac un duş. Baia era curată, deşi îngustă, iar apa — călduţă, ceea ce însemna că nu mai aveam altceva să cer de la viaţă. Am lăsat apa să curgă pe mine, apoi am cerut funcţia de masaj şi m-am răsfăţat în mijlocul jeturilor ce izvorau din pereţi. Imediat, în cabină se răspândi un sunet liniştitor de valuri ce se spărgeau pe nisipul unei plaje însorite. În curând am simţit şi-un miros

plăcut de vegetaţie marină. Am închis ochii şi mi-am imaginat că eram în sud şi stăteam întinsă la soare, ascultând zgomotele mării. Era o senzaţie plăcută şi treptat oboseala mă părăsi. Cred c-am stat aşa vreo douăzeci de minute, după care m-am uscat în aerul cald suflat în cabină şi m-am îmbrăcat.

M-am uitat în oglinda ce se aburise deja. Am şters-o cu mâna şi, printre petele de umezeală, faţa mea răsări cu ochii uşor tulburi, ca în fiecare dimineaţă. Numai că acum era seară. Visasem un episod din copilărie pe care poezia primită îi scosese la lumină. Mintea-mi lucrase în timpul somnului şi dezlegase primul vers. Cele douăzeci şi patru de învârtituri erau cele douăzeci şi patru de spiţe ale roţilor aşezate în vârful crengilor pentru că peştele din visul meu reprezenta lumea, copacul – anul, cu cele douăsprezece ramuri-luni şi treizeci de crengi-zile, după vechiul calendar. Agăţate de ele se aflau orele. Necunoscutul îmi dăduse întâlnire peste exact douăzeci şi patru de ore. M-am uitat la ceas şi-am văzut că mai aveam încă paisprezece învârtituri ca să dezleg şi restul ghicitorii.

M-am întors în cameră şi m-am aşezat pe pat. Tod era probabil plin de nerăbdare, iar eu vroiam să-l fac să se satureze de aşteptat şi să vină din nou în cameră ca să mă caute. Dacă ajungea să fie destul de furios, avantajul ar fi fost de partea mea. M-am apucat să desfac arbaleta ca s-o curăţ, am rânduit discurile şi-am suflat praful care, desigur, n-avusese când să se strângă în încărcător. Am pierdut astfel câteva minute bune.

După un timp, Tod se întoarse în încăpere. De fapt, nici nu mai ciocăni la uşă, intră direct. Când mă văzu stând pe pat, atât de liniştită, aruncă lângă mine o agendă şi-mi strigă:

— Ce-i asta?

Am pus arbaleta la loc şi cu mişcări încete, am desfăcut agenda. Nu era a mea deoarece pe aceea încă o mai aveam în geanta. Înăuntru era lista pe care-o făcusem la Sediul Comun şi pe care ştiam sigur c-o pusesem în buzunar înainte de venirea Vârtejului. Cum ajunsese la Tod? Am încercat să-mi amintesc exact întâmplările dimineţii şi m-am dat seama că singurul moment când Tod stătuse aproape de mine fusese imediat după ce coborâsem din lift. Deci, pe de-o parte mă sprijinise şi pe de alta îmi luase agenda şi transferase lista în aparatul lui. Scena mi se părea acum hilară, dacă stăteam să mă gândesc.

— Deci, tot îţi mai practici vechile îndeletniciri? am întrebat, pe jumătate râzând de furia lui.

Aşa cum începuse discuţia, nu mai avea nici o şansă să afle ceva de la mine. Aluzia mea îşi făcu efectul, deoarece l-am văzut cum se înroşeşte:

— Ce vrei să spui? A fost o simplă întâmplare. Probabil un transfer de date din cauza Vârtejului.

I-am susţinut privirea. Îmi scanase agenda. Nu exista altă posibilitate.

— Şi eu am uitat să ţi-o arăt din acelaşi motiv: Vârtejul!

Sigur că mințeam amândoi. Eu pentru că intenţionasem să-i ascund lista, iar el pentru că alergase tot timpul înaintea mea. Ne-am uitat unul la altul, înfruntându-ne din priviri până când m-am dus la geantă, am scos agenda şi-am aruncat-o spre el. Aparatul i se lovi de piept şi căzu pe podea.

— Ia-o, dacă-ţi imaginezi c-am vrut să-o ascund de tine!

Se aplecă, o luă şi-o azvârli înapoi, pe pat.

— Las-o baltă, îmi spuse.

M-am ridicat şi am pus agenda în buzunar. Nu consideram că era cazul să insist prea mult. Din fericire, ascunsesem poezia pe care-o primisem, aşa că n-ar fi reuşit să dea de ea chiar dacă mi-ar fi scanat notiţele. Trebuia oricum să-i amân descifrarea pentru când rămâneam singură.

— Crezi c-o să ne lase să comunicăm cu Gemenii? am întrebat în timp ce ieşeam pe uşă. Reteul a promis că o să ne dea acces la baza lor de date.

Tod ridică din umeri.

— Dacă aşa a zis Reteul ...

Înainte să părăsesc blocul, am trecut să-l văd pe Reh. Acum părea destul de normal, dar continua să doarmă. Vraciul se uită urât la mine, dar eu m-am făcut că nu-l bag în seamă. În cameră era parcă mai cald decât ultima oară. Aş fi vrut să mai stau, dar din păcate nu mai aveam timp şi, oricum, Reh era cufundat în somnul acela ciudat. N-avea importanţă dacă mă aflam lângă el sau nu.

Am ieşit pe coridor şi i-am găsit pe Tod şi Reteul discutând. Cred că vorbeau despre mine pentru că au părut că schimbă vorba. Reteul arăta stânjenit, semn că Tod îi povestise despre

lista mea. Nu puteam să-l las să se desfăşoare în voie, n-ar fi fost drept pentru mine. Am scos însemnările din buzunar şi i le-am întins lui Reteul.

— Am scris aici nişte nume pe care le-am găsit la Sediul Comun.

Reteul citi încet lista. L-am urmărit cum silabisea: primul deceniu — Astrolius, al doilea deceniu — Apolibus ... al şaselea deceniu — Armilius.

Când ajunse aici se opri şi se uită spre mine.

— Parcă am auzit de Armilius! spuse şovăitor.

Îi era clar că eu şi Tod nu ne împăcam şi nu ştia ce să spună ca să aplaneze lucrurile. Cred că se temea să nu începem să ne certăm de faţă cu el.

— A fost un caz de acum şase ani. Individul a falsificat nişte prevestiri şi le-a făcut mari probleme celor de la Kod.

Se scărpină în cap.

— Aşa deci, murmură. Asta a fost înainte să mă mut la Konsol.

— Probabil. Interesant este că tipul din primul deceniu — Astrolius, cel din al doilea deceniu — Apolibus şi toţi ceilalţi de pe listă până la Armilius au falsificat cu toţii prevestiri care au atins când banca Fas, când Konsolul.

Reteul se uită uimit la mine.

— Extraordinar! Dar cum i-ai selectat din toate dosarele de la Sediul Comun?

L-am auzit pe Tod pufnind lângă mine, dar nu l-am băgat în seamă. M-am sprijinit de perete, iar el s-a retras câţiva paşi de parcă ar fi vrut să arate că nu era de acord cu orice aş fi zis. Sigur, n-aveam cum să-i spun lui Reteul despre viziunea pe care-o avusesem, aşa c-am improvizat.

— În primul rând, am cerut toate fişele celor care falsificaseră prevestiri şi asta a fost uşor, pentru că încercam să mă agăţ de cazul Armilius, pe care-l cunoşteam. Pentru Elgaliel, Etaniel, Etariel am căutat dosarele incendiatorilor, pentru Oriel, Omiel, Osiel am umblat după criminali, după cei care şi-au omorât şefii, aşa cum făcuse Oriel, cel pe care l-am prins eu. Nici nu ţi-ar veni să crezi câţi urăsc structurile în care sunt încadraţi! Din fiecare categorie am găsit câte şase — şase

incendiatori, şase falsificatori, şase criminali. Toată povestea asta ţine de 60 de ani şi-o dată la doi ani are loc câte un incendiu, o escrocherie legată de prevestiri, o crimă sau un furt, care, într-un fel sau altul, împingea istoria pe-un anumit făgaş.

— Totuşi, Konsolul nu a suferit toate aceste lucruri în ultimii zece ani, protestă Reteul, mutându-se agitat de pe un picior pe altul.

— E adevărat, pentru că sistemul acesta vizează toate concernele din oraş, nu numai Konsolul. O dată a fost atins Fasul, altă dată Benezul, iar până acum 20 ani, până la lichidarea lui, Viitazul era mereu implicat. Poate că pre-văzătorii de aur se foloseau de aceste crime pentru a influenţa dezvoltarea oraşului şi a favoriza o facţiune sau alta.

— Sigur, aste-s doar supoziţii, interveni Tod, apropiindu-se din nou.

— Şi nu înţeleg cum ne-ar putea ajuta să-l prindem pe pre-văzătorul cu Vârtejul, completă Reteul.

Se vedea că era interesat de ce-i spuneam, deşi nu credea c-aş fi avut vreo şansă să aflu ceva.

— Armilius, Elgaliel şi Oriel au murit ca urmare a intervenţiilor mele şi apoi am descoperit că de fapt s-au salvat într-un fel sau altul şi-au ajuns pe Gemeni. Dacă unul dintre ei se hotăra să se răzbune, n-avea altceva de făcut decât să se întoarcă.

— Orice Armilius, viu sau mort, n-ar fi avut destulă forţă ca să mânuiască fie şi numai un curent de aer, darămite un Vârtej, mormăi Tod. Eu zic că ne pierdem vremea.

„Dar eu trebuie să-mi pierd vremea, dacă nu vreau să ajung cu Reh pe mâinile cine ştie cărui pre-văzător!" i-am spus în gând.

— Cred că merită să investighez ce s-a întâmplat cu Armilius ăsta, care acum e cât se poate de viu. Să aflu de ce au mai existat încă cinci oameni care aveau nume asemănătoare şi se ocupau de aceleaşi lucruri. Cred c-ar fi bine să aflu şi cine au fost ceilalţi de pe lista mea. Sunt sigură că o să-l găsesc pe undeva şi pe cel cu Vârtejul.

Reteul îmi dădu lista înapoi şi pe urmă îl întrebă pe Tod:

— Ai o idee mai bună?

Tod ridică din umeri. Era clar că i se părea puţin probabil să am dreptate.

— Atunci, mergeţi pe pista lui Sich! Poate daţi de vreun fir.

I-am mulţumit şi mi-am zis că nu era chiar aşa de rău precum mi-l închipuisem la început. Ne invită într-o cameră alăturată, unde avea un Sakya pe care am fi putut lua legătura cu Gemenii.

Coridorul era din nou plin de oameni. Nu ştiu cum se întâmpla, dar întotdeauna când discutam cu Reteul se nimerea să fie ora când oamenii îşi terminau ziua de lucru. I-am urmărit o clipă cum se scurgeau spre case cu feţele marcate de oboseală şi îngălbenite de lipsa soarelui. Ei se duceau să se odihnească, noi de-abia plecam după treburi. Exista probabil o dreptate pe lumea asta – nici un moment de linişte pentru cei răi, cum se spunea.

— Cum crezi c-o să-l descoperi pe pre-văzător chiar dacă se află pe lista ta? mă întrebă Reteul.

— Dacă fac rost de frecvenţa puterilor de pre-văzători care, mai mult ca sigur, a fost testată la ajungerea lor pe Gemeni, nu trebuie decât s-o compar cu frecvenţa Maelstromului şi identitatea pre-văzătorului va fi descoperită. Forţa lui e egală cu aceea a Vârtejului pe care-l generează.

— Dar noi nu posedăm astfel de date ale Vârtejului, interveni Tod.

Reteul schiţă un gest de nerăbdare.

— Faceţi rost şi încă repede.

Eram sigură că aveam dreptate şi că viziunea mea nu mă înşelase. Totuşi, nu ştiam încă nimic de Jariel – hoţul – şi de Tachiel – cel care sabotase cu ani în urmă navele comerciale ce plecau spre continentele din sud.

Reteul dispăru imediat după ce-i dădu lui Tod codul transmisiei spre Gemeni. Tod se aşeză pe scaunul din faţa unităţii Sakya, dar nu o porni, spunându-mi din nou că nu ştia cum.

— Atunci, de ce te-ai mai aşezat? l-am întrebat, dar tot nu se clinti, aşa c-a trebuit să mă aplec peste birou ca să-i dau drumul şi să introduc codul.

N-aveam chef să mă cert cu el în momentul acela, pentru că speram să fac rost cât mai repede de frecvenţele pre-văzătorilor. Orice discuţie în plus m-ar fi întârziat. Mi-am luat şi eu un scaun.

Ecranul Sakya avea culoarea roşie, oficială, a formaţiunii Konsol. De fapt, toată carcasa era acoperită de inimioare pe care scria „Produs nedăunător mediului". Sigur, toată reclama asta era o prostie care la un moment dat avusese un rost, dar care acum se perpetua, probabil în virtutea inerţiei, deoarece pe lume rămăseseră foarte puţine lucruri care să mai dăuneze stratului de zăpadă.

Cu un clic urmat de câteva note muzicale, sigla Gemenilor începu să se rotească pe ecran. Iniţial, staţiile fuseseră construite sub patronajul celei mai puternice formaţiuni de acum aproape o sută de ani, şi anume Viitaz. Cum de nu bănuiseră pre-văzătorii aceia, despre care se spunea că vedeau la mii de ani în viitor, ce avea să se întâmple cu Gemenii numai peste câteva decenii, nu reuşeam să-mi explic. Probabil era la mijloc ironia sorţii, de vreme ce staţiile deveniseră închisoare tocmai pentru cei care le proiectaseră. Poate că pre-văzătorii de aur văzuseră decăderea Viitaz, dar lăsaseră lucrurile să-şi urmeze cursul pentru a scăpa de psihicii cu puteri mai mici. După apariţia Gemenilor, însemnul Viitaz se transformase în două cercuri argintii, iar acum eu urmăream pe Sakya alte două sfere gri-metalic, intersectate, ce pluteau pe un fond roşu şi verde. Sigla staţiilor orbitale. Transmisia era clară, totuşi uneori imaginea se rupea, iar dansul sferelor devenea mai lent.

Am accesat zona dosarelor, dar parola lui Tod nu părea să fie valabilă şi acolo. Pe ecran îmi apăreau fişierele unde puteam să intru, o listă lungă, dar nefolositoare. În comparaţie cu aceasta, partea interzisă era destul de restrânsă.

— Ce se întâmplă? mă întrebă Tod, văzând că nu reuşeam să ajung la dosarele pre-văzătorilor.

Până atunci stătuse relaxat în scaun şi mă privise cum mă chinuiam să accesez baza de date ascunsă în spatele sferelor.

— N-avem codul, i-am spus.

Sigla revenise pe ecran după ultima încercare şi acum era barată de-o inscripţie cu litere negre pe fond roşu. Accesul interzis.

Reteul plecase şi oricum nu ştiam dacă el avea autoritatea necesară ca să ceară deblocarea fişierelor.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Mai mult ca sigur, ospitalierii de pe Gemeni s-au supărat când Consiliul le-a oprit aprovizionarea, răspunse Tod, privindu-mă şiret. Acum au închis şi ei accesul la dosare.

— Mă întreb la ce o să le folosească? am spus.

Tod pufni.

— La nimic, dar crezi că ei se gândesc la asta acum?

M-am ridicat de pe scaun şi m-am sprijinit de birou.

— Avem vreo şansă să dăm de Reteul sau de altcineva care să ne ajute?

— Habar n-am! Am putea încerca să luăm legătura cu şeful staţiei, dar cine o să ne creadă că lucrăm pentru ospitalieri? Probabil că n-o să se grăbească să ne dea parola.

— Ne-ar da-o dacă ar fi cu noi cineva de la Konsol.

— Dar cine?

N-aveam idee unde plecase Reteul, iar ceilalţi directori pe care-i cunoşteam nu aflaseră, mai mult ca sigur, implicaţiile afacerii Vârtejul. Reteul îmi spusese de la început că doar foarte puţină lume fusese anunţată de cooptarea mea şi-a lui Tod. Practic, nimeni nu ştia de noi. Asta mi-a dat un sentiment ciudat de invizibilitate — acum nimeni nu aflase de existenţa mea, mai târziu, dacă urma să dispar, nimeni n-avea să se neliniştească, să pună întrebări şi să mă caute.

— Poate n-am abordat problema cum trebuia, i-am zis lui Tod şi m-am aşezat la loc pe scaun. Nu-mi vine să cred că Reteul a primit un cod care nu dă accesul decât la primul nivel de securitate.

Tod se rotea pe scaunul din faţa calculatorului şi rânjea. Se vedea că punea ceva la cale.

— Ce-ar fi să-mi dai biletul pe care Reteul a scris codul!

Simţeam că mă enervez. Tod se hâţâna pe scaun şi-mi râdea în nas.

— Bănuitoare? mă întrebă şi-mi întinse o bucată de hârtie gălbuie, lucioasă, din cea pe care numai ospitalierii o mai foloseau de când fusese parţial interzisă prin Decretul Mediului.

Am despăturit-o, am citit parola pe care tocmai o folosisem şi, când am întors biletul pe partea cealaltă, am găsit un alt şir de cifre şi numere — al doilea cod. Tod nu mi-l spusese şi aşteptase să vadă dacă aveam să-mi dau seama sau, din contră,

să plec prin oraş căutându-l pe Reteul. Îmi venea să-i înfig în gât unul din discuri, să se sature de bancuri! Genul acesta de farse îmi amintea de Oriel.

— Mă întreb ce-ai fi făcut dacă te-aş fi trimis după Reteul, l-am întrebat cam nervoasă. Te-ai fi ascuns după uşă şi-ai fi aşteptat acolo vreo două ore?

Zâmbetul i se lungea pe faţă şi tare i l-aş mai fi fixat acolo o dată pentru totdeauna.

— De ce crezi c-am făcut asta? mă întrebă.

— Din cauza listei de nume pe care mi-ai luat-o din buzunar?

— Lista ajunsă în agenda mea.

Am rămas din nou uitându-ne unul la altul de parcă am fi fost gata să ne încăierăm. Doar Velmer mai reuşea să mă enerveze atât de tare! De fapt, şi Oriel, care ascunsese corpul uneia din victime într-un dulap frigorific de la K. Îmi aminteam încă oamenii fugind înspăimântaţi şi grupurile de ospitalieri înconjurând magazinul.

— Acum, că suntem oarecum chit, redevenim prieteni? mă întrebă după o clipă şi-mi întinse mâna.

N-aveam chef de poantele lui, dar aş fi făcut orice să terminăm discuţia, să introduc parola şi să aflu o dată nenorocitele acelea de frecvenţe. I-am strâns mâna şi-am rostit solemn.

— Prieteni!

Mai degrabă aş fi atins o bucată de gheaţă. Pielea îi era umedă, foarte rece şi neplăcută la pipăit. Fără să mă vadă, mi-am şters palma cu batista. Parcă simţeam o peliculă lipicioasă când îmi mişcam degetele. Dacă nu m-aş fi grăbit, m-aş fi dus să mă spăl pe mâini.

I-am spus lui Tod să mă lase lângă Sakya pentru că n-avea nici un rost să stea acolo de vreme ce nu se pricepea să acceseze fişierele. Am introdus parola şi-am trecut de data asta destul de uşor de zona sferelor rotitoare. Când pe ecran apăru scris Fişiere — Pre-văzători, am cerut întâi Varotej — numele cu care pre-văzătorul îşi semnase mesajele. N-am primit nici un rezultat. Apoi, am introdus cele cinci nume din viziunea mea. Pe Velmer l-am lăsat şi de data asta de-o parte. De fapt, nu-i pomenisem

de el lui Tod, iar în momentul acela nici măcar nu-mi trecea prin minte să-i spun.

După o aşteptare de câteva minute, rezultatul mă uimi tocmai pentru că nu părea să aibă nici o legătură cu lista de frecvenţe pe care-o cerusem eu.

Armilius — Benez — Fas
— Konsol 100 f.m.

Elgaliel — Fas — Konsol 150 f.m.
Oriel — Fas — Konsol 100 f.m.

Tachiel — Konsol — Fas 250 f.m.
— Benez
Jariel — Konsol — Fas
— Benez 150 f.m.

Frecvenţele erau trecute în cifre la sfârşitul rândului, iar înaintea lor apăreau, din nu se ştie din ce motiv, numele concernelor. Era adevărat că Armilius falsificase prevestirile şi acest lucru se răsfrânsese negativ în special asupra Fas-ului şi Konsol-ului. Apoi, Elgaliel dăduse foc în repetate rânduri depozitelor Konsol, iar Oriel îi omorâse tot pe directorii unei filiale Kod. Era clar că a treia coloană desemna victimele lui Armilius şi ale celorlalţi, însă nu înţelegeam ce rol avea coloana a doua în care albul Benez apărea o dată, iar albastrul Fas-ul şi roşul Konsol-ul de două ori.

M-am uitat la Tod şi l-am întrebat:

— Ce zici de asta?

Ca de obicei, nu avu nici un răspuns.

15.

Când m-am trezit a doua oară eram întinsă în patul meu de acasă. Am simţit mirosul cearşafurilor, am recunoscut moliciunea saltelei şi mi-am dat seama că eram în siguranţă. Îmi era cald, iar pătura mă acoperea, moale şi parfumată. N-am deschis ochii şi m-am lăsat învăluită de senzaţia plăcută de-a fi revenit la viaţă. Nu ştiam cum ajunsesem acolo, dar eram fericită. Fără veste, lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. Nu vroiam să plâng, dar nu mă puteam abţine. M-am ghemuit cu fruntea aproape atingându-mi genunchii şi cu braţele încrucişate pe stomac. Nu ştiu cât am stat aşa, pierdută, fără să mă mişc, fără să gândesc, aproape fără să respir.

La un moment dat, am auzit un murmur de voci din odaia alăturată. Uşa trebuie să fi fost întredeschisă, altfel n-ar fi ajuns până la mine.

Erau Reh şi Velmer.

— Îşi va reveni, spunea Velmer cu o nepăsare în glas care m-a cutremurat.

Zgomote diverse – un scaun tras pe podeaua de gresie, clinchet de pahare, gâlgâitul unui lichid turnat într-un recipient, sunete de paşi, apoi un oftat.

— Era de aşteptat să se întâmple asta, continuă Velmer.

Vocea-i era neschimbată, de parcă ar fi comentat evenimentele unei zile obişnuite. Asta m-a făcut să mă scutur de amorţeală şi să încep să ascult cu înfrigurare. Oare cum avea să sune vocea lui Reh? Mă temeam de reproşurile lui, de teama

pe care-o simţise când mă crezuse pierdută, de orele pe care le petrecuse căutându-mă şi mai ales de tăcerea lui. Dacă avea să mă întâmpine fără un cuvânt, fără o privire?

— A fost vina ta, spuse Velmer. Nu trebuia s-o ţii departe de ce se întâmpla în oraş. A crescut deja şi e de aşteptat să nu te mai asculte de parcă ar fi un copil. În loc să te uiţi în gol, mai bine te-ai duce dincolo. Şi vraciul a spus că-şi va reveni. A suferit un şoc, dar asta-i tot.

Urmă o clipă de tăcere. Vocea lui Reh se auzi slab, o şoaptă care mă făcu să tresar.

— Îţi mulţumesc că ai luat-o de la Sediul Comun. Dacă n-ai fi fost tu, ar fi ajuns pe Gemeni...

Velmer râse încurcat. Am simţit cum mi se strângea inima. ştiam cât îl costau pe Reh mulţumirile acelea.

— N-a fost mare lucru. Bine c-am reuşit să intervin la timp. A avut şi marele ghinion să nimerească drept în magazinul unuia dintre oamenii noştri...

— Întotdeauna a fost atrasă de ocult, spuse Reh necăjit, cerându-şi parcă iertare pentru mine.

N-am mai suportat, m-am ridicat din pat şi m-am dus până la uşă. M-am oprit, şovăind. M-am uitat afară prin deschizătură. L-am văzut pe Velmer stând cu spatele la mine şi ţinând în mâna dreaptă un pahar-sondă. Îl apucase aproape de margine şi-l rotea încet cu o mişcare delicată a încheieturii. Poziţia lui sugera nepăsarea. Reh stătea aşezat la masă şi-l fixa cu o expresie ciudată pe faţă.

— Trebuie s-o înveţi să se apere, spuse Velmer, iar Reh dădu obosit din cap.

Părea stors de puteri, cu gândurile rătăcindu-i aiurea, incapabil să se concentreze. Poate credea că n-o să-mi mai revin. Am simţit un impuls mai puternic decât teama de-a da ochi cu el după tot ce se întâmplase. Trebuia să-l liniştesc, să-l ajut să iasă din starea aceea. Am împins uşa şi-am păşit în cameră. Velmer mă auzi şi se întoarse spre mine.

— Şi noi care ne temeam că n-o să-ţi revii! îmi spuse el râzând. Nu părea deloc afectat de ce se petrecuse şi se hotărâse să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De fapt, ce însemna pentru el toată teama, toată suferinţa fratelui meu? N-am mai

așteptat să continue; m-am dus spre Reh și l-am îmbrățișat, ferindu-mi privirile. Brațele lui m-au înconjurat, m-au strâns cu putere și atunci mi-am dat seama că nu mai era supărat pe mine.

— O familie fericită! observă Velmer, rânjind.

Era calm ca întotdeauna, cu mișcări calculate și elegante, cu trăsăturile frumoase ce pierduseră din irealitatea adolescenței pe măsură ce se maturizase. Ne fixă rânjind, iar nările îi fremătară ușor de parcă ar fi detectat un miros plăcut.

Mi-am adunat curajul și-am ridicat capul. Ochii lui Reh mă priveau pierduți de parcă nu s-ar fi așteptat să mă vadă acolo. Erau aburiți, acoperiți de straturi de ceață. Aș fi vrut să întind mâna și să șterg fereastra ce ne despărțea, dar mi-era teamă să nu mă lovesc de-un obstacol. Îl rănisem mai mult decât aș fi putut crede și, mult mai grav, îi arătasem lui Velmer o nouă cale de a-l ține la respect. Stând atunci în brațele lui, mi-am dat seama cât de mulțumit era Velmer că ne îndatorase pe toți reușind să mă aducă acasă.

— Ne-ai speriat, spuse Reh mângâindu-mă pe cap.

Am vrut să-i răspund, dar am simțit un nod în gât și-am început să plâng. Trupul îmi tremura și nu puteam să mă opresc, deși nu aș fi vrut ca Velmer să mă vadă astfel. Părea că îl distrează toată scena, în timp ce-și rotea paharul în mână. Cred că Reh a simțit ceva, pentru că s-a ridicat cu mine în brațe și m-a dus înapoi, în cameră, unde m-a întins în pat. M-am simțit imediat mai bine printre cearșafurile mele și în întunericul marcat de dunga de lumină ce venea prin ușa întredeschisă. Reh vru să aprindă veioza de deasupra noptierei, dar m-am împotrivit.

— Las-o așa! am spus.

N-a protestat, apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. I-am căutat mâna și i-am strâns-o. Era caldă și îmi dădea un sentiment de siguranță.

— Rămâi cu mine până adorm, am șoptit.

— O să fiu aici, îmi spuse mângâindu-mă pe cap.

Am închis ochii, m-am foit puțin ca să-mi găsesc cel mai bun loc și-am rămas liniștită așteptând somnul. Reh a stat lângă mine mult timp, și, deși n-am vorbit, m-am simțit mulțumită să-l știu acolo. Din când în când, întredeschideam pleoapele și întorceam capul. Prin crăpătura ușii, fâșia de lumină își schimba

consistenţa, se voala, semn că Velmer nu plecase încă şi se mişca prin cameră. Nu ştiu ce făcea acolo, dar nu se auzea nici un zgomot. Poate doar străbătea încăperea de la un capăt la altul, cu paharul din care mai sorbea câte-o înghiţitură şi cu zâmbetul acela atrăgător bine lipit de faţă, făcându-şi calcule ce ne depăşeau înţelegerea de oameni obişnuiţi.

Am adormit gândindu-mă la Velmer şi n-a fost nici o mirare că a pătruns în visele mele. Eram în camera de la Sediul Comun şi-un ospitalier mă ajuta să mă pun pe picioare. Nu era Velmer, ci un bărbat ceva mai în vârstă, cu părul negru, buze pline şi ochi căprui, inteligenţi; la fel de atrăgător dacă ar fi zâmbit, doar că în acel moment mă fixa încruntat. Nu mă mai temeam, doar că nu ştiam de ce se uita întunecat la mine, doar nu-i făcusem nimic; nici nu-l cunoşteam. Am vrut să-i spun asta, dar n-am mai apucat. M-a tras afară din încăpere, luându-mă aproape pe sus, deşi mă împiedicasem de câteva ori de bucăţile de membrană ce fâlfâiau în curentul de aer.

În vis, era frig, iar vântul bătea prin toţi pereţii ce păreau lipsiţi de substanţă, ca nişte holo-tapete fără suportul betonului.

— Unde mergem? am întrebat în timp ce mă ducea pe un coridor ce semăna din ce în ce mai mult cu o pădure încâlcită.

Podeaua era denivelată, acoperită de frunze veştede, de crengi ca tot atâtea capcane, iar deasupra capetelor noastre se afla coroana foşnitoare a unor arbori. Auzeam strigăte. Pădurea era ciudată, plină de suferinţă şi de gânduri negre ce se ridicau ca o ceaţă din pământul sfărâmicios.

— Unde mergem? am insistat.

Ospitalierul s-a oprit la o întretăiere de poteci, gândindu-se pe care s-o aleagă. Nu mi-a răspuns, doar mi-a zguduit braţul, semn să-l las în pace. Avea o faţă cu trăsături clasice, aşa cum îmi imaginam că trebuie să fi arătat eroii din vechime. Prin uniformă i se ghiceau muşchii încordaţi. Aştepta ceva. Îi vedeam urechile ciulite şi ochii larg deschişi încercând să prindă pericolul. M-am uitat printre tufişuri, minunându-mă unde dispăruse

clădirea în care ne aflam şi coridorul prin care mergeam. Când am întors capul spre el, am văzut că nasul i se îngroşase şi se alungise, urechile îi crescuseră, pielea căpătase o culoare rozalie. Doar părul îi rămăsese negru deasupra feţei late de animal.

— Grh, grh, îmi spuse scuturându-mi mâna şi arătându-mi spre dreapta.

Am fost uimită, dar mi-am revenit repede. Era doar un vis.

— Ce se întâmplă? am întrebat plictisită.

Era cam târziu, eram obosită, mi-era foame şi vroiam să merg acasă la Reh. Animalul ciuli urechile şi-şi mişcă neliniştit râtul. Prinsese probabil un miros care-l neliniştea.

— Ce-ar fi să-mi dai drumul? am spus. N-aş avea nimic împotrivă să merg cu tine, dar din păcate am plecat de acasă cam de mult timp şi mă tem că au început să se întrebe pe unde umblu.

Ospitalierul grohăi nemulţumit şi ochii roşii mă fixară furioşi. Am oftat şi-am ridicat din umeri. Asta era. Trebuia să-l urmez. Am continuat drumul, păşind cu grijă şi uitându-ne în toate părţile. Cred că se simţea ameninţat, dar eu nu vedeam nimic suspect. Doar frunze verzi, ramuri, tufişuri, câteva luminişuri cu iarbă înaltă, încâlcituri de crengi ce ne barau drumul. În rest, linişte. Poate chiar prea multă. Nu era normal, dacă mă gândeam mai bine. Nici o pasăre, nici un foşnet, nici vântul, nici măcar zgomotul paşilor noştri, de parcă nu ne-am fi aflat acolo.

La un moment dat, pământul se cutremură sub noi, ospitalierul se dezechilibră, îmi dădu drumul la mână şi apoi dispăru de lângă mine. Mă aflam pe marginile unei gropi destul de adânci. M-am apropiat cu grijă şi m-am uitat în jos. Era un hău fără fund, cu pereţi netezi şi albi ca o conductă enormă ce se afunda în pământ. Până la un anumit punct lumina se lupta cu întunericul, dar la câţiva metri mai jos nu aştepta decât o beznă adâncă. M-am retras ameţită de teamă să nu cad şi eu. Bezna aceea avea ceva solid, lipicios şi misterios. Dacă aş fi fost o musculiţă, mi-ar fi plăcut să zbor până acolo ca s-o explorez. M-am retras cât am putut mai departe. Pădurea era acum mai întunecată, iar copacii se legănau, deşi nu era pic de vânt.

— Am mai prins unul, am auzit o voce lângă mine.

Am întors capul şi-am dat cu ochii de trei ospitalieri care apăruseră acolo unde înainte nu era decât o tufă cu frunze verzi

şi fructe roşii. Visul meu era colorat. De-abia atunci mi-am dat seama de asta...

Ospitalierii cei noi n-aveau feţe, iar trăsăturile le erau acoperite de-o vopsea albă de parcă ar fi fost nişte pereţi proaspăt zugrăviţi. Dedesubtul straturilor se afla însă ceva ascuns. Probabil gânduri şi sentimente ce uneori răzbăteau prin umbrele ce întunecau suprafaţa albă, dar care dispăreau la prima mişcare.

— Trebuie să-l scoatem de acolo, zise unul din ei cu voce înăbuşită.

Cred şi eu că aşa suna dacă trebuia să străbată prin atâta tencuială. M-am aşezat pe-o buturugă pusă convenabil în apropiere. Nu m-au băgat în seamă şi s-au apropiat de puţ. Au moşmondit ceva pe lângă el, încercând să găsească nişte crengi mai lungi şi mai groase. Au dat până la urmă peste ceea ce căutau şi-au introdus unul din capete în groapă încercând să pescuiască ceva de pe fundul ei.

— E prea adâncă, le-am spus.

Nu-mi plăcea să-i văd cum se chinuiesc. Nici o reacţie! Poate că n-auzeau, de vreme ce n-aveau urechi. I-am lăsat în pace, dar am continuat să-i urmăresc plină de curiozitate.

În cele din urmă, unul din ei păru că găsise ceva. Se chinuiră un timp, agăţaţi toţi de capătul celălalt al crengii, până când reuşiră să ridice la lumină ceva ce semăna cu o bucată lungă de material. O depuseră cu greutate pe pământ şi oftară uşuraţi. Suspinele lor răsunară ca trosnetele unor ramuri într-o noapte friguroasă. Am părăsit buturuga şi m-am apropiat curioasă. Se apucară toţi să aranjeze materialul şi atunci mi-am dat seama că era pielea primului ospitalier, perfect uscată şi încă purtând uniforma gri.

— S-a turtit când s-a izbit de fundul gropii, am explicat, deşi nimeni nu mi-o ceruse.

— Aşa păţesc pre-văzătorii care încearcă să pătrundă în rândurile noastre. Aşa păţesc de fapt toţi pre-văzătorii din oraş, spuse unul din ei, dar fără să dea impresia că mi se adresa.

Am ridicat din umeri. „Trist, dar asta-i viaţa!" am gândit.

Ospitalierii răsuciră cu grijă pielea în jurul crengii şi plecară fără să se preocupe de mine şi fără gesturi de prisos.

— Aşteptaţi! le-am strigat. Vreau să ajung acasă!

I-am urmat, dar, deşi alergam, iar ei păreau să meargă la pas, distanţa dintre noi nu se micşora. Până la urmă am ajuns lângă un perete de stâncă şi ospitalierii au trecut prin el. Am vrut să mă opresc, dar m-am gândit că n-avea nici un rost. Trebuia să ies de acolo, iar stânca putea fi calea. Am închis ochii şi, cu mâinile întinse, am făcut câţiva paşi. N-am simţit nimic deosebit, doar că, la un moment dat, aerul deveni mai cald şi mai îmbâcsit. Mă găseam din nou într-o încăpere.

Era un spaţiu nu prea înalt, cu dulapuri cu uşi de sticlă pe toţi pereţii. Când am intrat, cei trei ospitalieri dispăruseră deja, aşa că n-am găsit altceva de făcut decât să mă plimb prin cameră, uitându-mă în jur. Dulapurile n-aveau nimic deosebit şi păreau să conţină haine aşezate ordonat pe umeraşe. De fapt, căutam o uşă, dar în curând mi-a fost clar că nu exista nici una. Ospitalierii ieşiseră probabil tot printr-un perete. Din păcate, nu se vedea nici unul liber.

Doar dulapuri, cât vedeam cu ochii.

M-am hotărât să deschid unul, deşi ştiam că nu era bine să umblu prin lucrurile altora. Interiorul era curat şi plin de piei uscate aşezate pe nişte structuri ce le făceau să arate de parcă ar mai fi adăpostit un corp. Una din feţele uscate mi-a zâmbit şi şi-a fluturat genele. Era o piele interesantă, având încă destulă culoare – obraji, buze roşii, părul blond închis. Stătea acolo liniştită, deloc înspăimântătoare, cu o expresie de parcă s-ar fi gândit la ceva extrem de important. Nu m-am mirat; în vis mi se părea logic să fie aşa. Erau sute, poate mii de astfel de obiecte stocate în încăpere.

— Nu te întreba ce s-a întâmplat cu restul, spuse o voce chiar lângă urechea mea.

M-am răsucit şi nu era nimeni. Mă holbam la dulapul de vizavi.

— Da, continuă vocea plictisită. Asta rămâne. Cum sunt eu şi mulţi alţii. Existăm, dar nu în forma în care am fost cunoscuţi. Uneori, nici noi nu ne mai recunoaştem.

M-am întors încet şi-am închis uşile dulapului pe care tocmai îl inspectasem. Nu eram curioasă să aflu cine erau, pentru că de fapt ştiam. Lucrurile păreau clare şi logice. N-avea nici un rost să pun întrebări stupide. Deseori, în vis posedam o cunoaştere care-mi lipsea când treceam pragul lumii reale.

Am vrut să mă duc spre alt dulap, apoi m-am oprit. De fapt, vroiam să aflu ceva.

— Cum să ies de aici?

Vocea rămase tăcută un timp. Cred că se gândea. N-aveam idee unde se găsea interlocutorul meu, aşa că mă uitam absentă în jur.

— Drept să spun, nu ştiu, spuse oftând. Şi noi suntem blocaţi aici şi ne învârtim fără rost. Speram că poate o să ne ajuţi. Tu mai ai un trup.

Discuţia aceea nu părea să ducă nicăieri; în plus, mi se făcuse şi foame.

— De ce v-aş ajuta? am întrebat. Nu vă cunosc.

Vocea râse uşor.

— N-are rost să te ascunzi, deoarece eşti ca noi. Acum ai un trup, dar cât crezi că o să mai scapi? Ospitalierii veghează şi, în curând, tu şi fratele tău o să ajungeţi pe umeraşe, lângă noi. Vocile voastre o să se învârtă la nesfârşit fără să găsească o ieşire. O să fiţi prinşi în capcană.

Nu mi-au plăcut vorbele lui. Conţineau o avertizare, dar sunau ciudat.

— Cine eşti? am întrebat nervoasă.

Am auzit un gâlgâit, apoi un cor de râsete.

— Noi toţi te cunoaştem. Te-am văzut prin casă când am venit în vizită. E adevărat că ne-am retras în birou, dar tot am apucat să-ţi aruncăm o privire. Ar trebui să fii mai atentă şi să nu laşi oamenii să pună ochii pe tine.

Râsul lor s-a lovit de uşile de sticlă care au zăngănit, a reverberat în spaţiul mic, s-a ridicat ca un vârtej până în tavan, apoi s-a întors şi m-a lovit cu toată forţa. M-am clătinat ameţită şi-am căzut, iar când m-am ridicat mă aflam în altă parte. Lângă mine stătea ospitalierul pe care-l întâlnisem la Sediul Comun, când îl însoţisem pe Reh cu ani de zile în urmă. Îl chema Adso. L-am privit mirată.

— Salut, mi-a spus cu voce joasă. Mă bucur că ai ajuns la noi, dar altă dată să nu mai fugi de acasă pentru că Sediul Comun

e un loc unde te poţi pierde foarte uşor. Ai avut noroc că ai prieteni. Acum, cel mai bine ar fi să uiţi tot ce-ai văzut aici. E mult mai bine pentru tine.

Lângă el se mai găsea o umbră cu formă umană, ca o felie de întuneric. Îmi amintea de bezna din groapa-conductă, dar şi de altceva. Avea aceeaşi consistenţă lipicioasă şi neplăcută, însă îmi lăsa impresia că se ascundea de mine. Să fi fost cineva cunoscut?

— Prietenul meu o să aibă grijă de tine, continuă Adso liniştitor. Lucrurile vor reintra în normal aşa că să nu-ţi faci probleme.

Deşi era prietenos, am simţit cum mă cuprindea panica. Am vrut să mă întorc şi să fug, dar umbra atât de familiară se aruncă asupra mea şi dintr-o dată n-am mai putut să vorbesc, să mă mişc, inima mi s-a oprit în loc şi-am încetat să respir. Să fi fost Velmer? M-am rostogolit într-un întuneric fără margini, iar gândurile mi s-au împrăştiat ca un fum. Din nou mă cufundasem în somn.

A doua zi, după ce visul devenise doar o amintire, Velmer avea să-mi dea cadou arbaleta cu promisiunea să învăţ s-o folosesc.

16.

Când m-am dus în camera lui Reh, o jumătate de oră mai târziu, l-am găsit treaz, aşteptându-mă. Vraciul Vatro era la postul lui, dar părea ceva mai bine dispus.

— Mâncăm bine! spuse arătându-mi spre Reh.

Am dat din cap, semn că l-am înţeles. Reh stătea ridicat în fund, sprijinit de perne şi se uita la mine, zâmbind. Era roşu la faţă şi părea întinerit şi sănătos.

— Mare somnoros mai eşti! i-am zis, ameninţându-l cu degetul. Mai devreme am trecut pe aici şi dormeai tun.

Aş fi vrut să-i vorbesc normal, dar, fără să vreau, mă adresasem lui de parcă ar fi fost un copil sau un redus mintal. N-aveam ce face şi nu reuşeam să găsesc modalitatea prin care să mi-l apropii fără să-l înjosesc. Pe undeva, deveniserăm străini — doar lipsise şase ani. Îmi era greu să suprapun imaginea lui de acum peste cea de atunci, când plecase om întreg, trimis să ia în primire presupusa slujbă de pe Gemeni.

Am profitat de faptul că părea bine dispus şi-am îndepărtat încet pătura. Mâinile îi erau normale ca dimensiune şi formă, doar pielea părea mai închisă la culoare decât restul corpului. Se uită la mine întrebător, apoi îşi ridică palmele, cu degetele răsfirate. Începu să murmure ceva şi mie mi se păru că le număra.

„Dacă mai ştie numerele, înseamnă că totul merge bine," mi-am spus.

I-am luat braţele şi i le-am pus la loc sub pătură. Îi plăcea să stea învelit până la gât şi într-un fel îl înţelegeam. Îi era teamă să

nu se transforme şi să nu-l văd eu sau poate credea că, dacă stătea ascuns, efectele modificării n-aveau să se mai arate.

Gemenii. În ultima vreme, mă gândisem la ei mai mult decât de obicei. În afară de Reh şi Tod, nu cunoşteam pe nimeni care să fi fost acolo. Iar de la ei nu puteam afla nimic... Undeva, în afara oraşului, existase pe vremea Viitaz o bază de la care plecau navele de transport şi care fusese închisă la câţiva ani după căderea pre-văzătorilor. Atunci se terminase şi cu tururile ce se organizau în incintă şi cu reportajele date pe reţelele locale. Vag, îmi aminteam un astfel de documentar. Eram foarte mică, dar încă mai vedeam halele enorme pline de instalaţii, clădirile negre şi, mai ales, prinse pe nişte structuri mobile ce le făceau să ocupe puţin loc, aşezate ordonat unele peste altele — navele fusiforme, argintii, cu aripi solzoase şi ochi enormi, compuşi. Apoi, sălile de comandă, oamenii ce lucrau acolo atât de asemănători nouă şi diferiţi de pilotul libelulei.

Aş fi vrut să discut cu el, însă monologul acesta era greu de susţinut, mai ales că vraciul ne urmărea cu atenţie. M-am aşezat pe pat, lângă Reh, şi m-am aplecat până când buzele aproape mi se lipiră de urechea lui. Nu se feri, aşteptă răbdător să vadă ce avea să urmeze.

— Tu ai fost în apartamentul meu? am spus şi-am repetat întrebarea ca să fiu sigură c-o înţelesese.

Am întors capul şi-am aşteptat un răspuns. Părea destul de mirat şi mă privi întrebător. Vroia o explicaţie. L-am auzit pe vraci foşnind ceva prin cameră şi l-am întrebat din nou repede:

— Tu ai fost?

Vedeam că dorea să-mi spună ceva, poate să-mi dea un răspuns, dar nu reuşea să vorbească. Buzele i se mişcară, gura i se întredeschise şi emise un sunet gâtuit ca un „n" nazal.

— Nu? am zis şi l-am privit, încercând să citesc vreun răspuns pe faţa lui.

— Nuuu, şopti în cele din urmă, dar n-am fost sigură dacă nu cumva doar imitase sunetele pe care le rostisem mai devreme.

— Nu-i nimic dacă nu poţi să-mi răspunzi acum, i-am zis. O să te simţi mai bine în curând şi atunci n-o să facem altceva decât să schimbăm impresii.

Dacă îşi revenea suficient, putea să încerce să dezlege poezia. În trecut se pricepuse destul de bine la simboluri. Mi-am zis să încerc. M-am aplecat din nou spre el şi-am şoptit:

Douăzeci şi patru de învârtituri,
al şaselea stâlp, cinci paşi în sus,
în mijlocul pătratului adevărul vei întâlni.

Reh râse şi mă luă de mână. Cred că i se părea un joc.

— Îţi spune ceva strofa aceasta? am insistat. Cele douăzeci şi patru de învârtituri sunt douăzeci şi patru de ore. Dar restul? Al şaselea stâlp, cinci paşi în sus?

Îmi pusesem prea multe speranţe în el. Reh continuă să chicotească, jucându-se cu degetele mele.

— Aminteşti? mă întrebă.

Am dat uşor din cap. Nu înţelegeam ce vroia să-mi spună. Am vrut să-mi trag mâna, dar s-a încruntat şi-a gemut. Am renunţat şi degetele lui au continuat să mă atingă uşor de parcă ar fi încercat să-mi transmită un mesaj.

Jocul a durat ceva timp, până când am auzit paşi pe coridor şi-am întors capul. Vraciul se ridică de la locul lui şi se duse la uşă. N-aveam idee cine era. Tod plecase după Reteul sau după cine ştie ce alte treburi de-ale lui, iar altcineva nu mai ştia de existenţa noastră. Dar poate că era vreun muncitor care se ducea spre casă, deşi pantofii lor cu tălpi sintetice nu făceau atâta zgomot. Pereţii erau destul de subţiri, dar, în mod normal, de afară nu se auzea nimic – să fi trecut o armată întreagă de lucrători şi noi tot n-am fi aflat de existenţa lor dacă am fi stat în cameră.

M-am dus lângă uşă şi i-am făcut semn vraciului să se dea la o parte. Astea păreau nişte încălţări scumpe, lucruri de calitate ce nu erau la îndemâna tuturor. Cine umbla pe acolo? Paşii se duceau şi se întorceau de parcă ar fi patrulat pe afară. Bătaia în uşă răsună destul de tare în liniştea încăperii. M-am uitat întrebătoare la vraci, dar acesta ridică din umeri. Nu aştepta pe nimeni. Nici eu nu-mi imaginam cine era. Tod şi Reteul ştiau codul, nu era nevoie să bată.

M-am tras într-o latură a uşii şi mi-am pregătit arbaleta. Paşii se auziră din nou şi parcă se îndepărtară pe coridor ca loviturile într-o tobă mică.

Toc, toc, toc

Toc, toc, toc

Mi-am dat seama că eram cam încordată. Mi-am întors capul spre Reh ca să-l liniştesc, când uşa a explodat şi m-am trezit împinsă spre perete de-un suflu de aer fierbinte. Cred că una din lămpi s-a spart tot atunci pentru că în cameră era destul de întuneric. Aerul era plin de-o ceaţă formată din particule fine ca un praf alb. Vraciul bâjbâia în partea opusă a camerei, avea partea dreaptă a capului plină de sânge şi umbla buimac, încercând să găsească un loc ca să se ascundă. În încăpere nu existau însă decât patul lui Reh şi câteva scaune.

Faţa mă ardea de parcă aş fi stat sub o lampă cu ultraviolete, dar în rest nu eram rănită. M-am ridicat de unde căzusem şi atunci în cameră se rostogoli ceva, ca un balot de pânză gri – mi se păru. Reh începu să strige şi forma aceea nedefinită deveni un om, apoi încă unul. Doi ospitalieri în uniformă gri. Am tras spre unul din ei, dar primul disc nimeri în perete. Eram încă zguduită de explozie şi mâinile îmi tremurau. Am tras şi-al doilea disc, al treilea, al patrulea. Ospitalierul nu mă văzuse pentru că mă aflasem în spatele lui. Cred că l-am lovit deoarece tresări şi se întoarse spre mine. Îşi dăduse seama de greşeala pe care-o făcuse, dar era prea târziu. Ultimul disc i se înfipse drept în frunte.

Celălalt atacator se repezise după vraci, dar între timp îmi revenisem, aşa că i-am tăiat avântul c-un disc care îl nimeri în picior. Ospitalierul se clătină, se dădu câţiva paşi înapoi, se împiedică de ceva şi căzu chiar lângă patul lui Reh. Fratele meu continua să strige.

— Nu-i nimic, i-am spus ca să-l liniştesc, dar fără efect.

N-am avut cum să opresc nimic din ce se întâmplă în continuare. Mâinile lui Reh se lungiră, ieşiră de sub pătură şi-l apucară pe ospitalier de gât. Bărbatul fusese rănit destul de uşor de discurile mele şi, în momentul în care Reh îl atacă, se pregătea să tragă. Am văzut degetele lui Reh crescând şi aproape înconjurându-i gâtul. Ospitalierul scăpă arma şi încercă să se elibereze de cureaua de carne ce-l sugruma. Nu reuşi, faţa îi deveni din ce în ce mai vânătă, ochii i se holbară şi gura i se deschise larg. Auzeam un horcăit întretăiat de icniturile lui Reh. Apoi se lăsă liniştea. Când Reh îi dădu drumul, capul îi alunecă într-o parte. Mă uitam la el şi nu-mi venea a crede că era adevărat.

– Gaatha, spuse Reh aproape vesel.

Vraciul se dezmetici, se apropie de ospitalier, îl scuipă şi-i trase un şut în faţă. Corpul se dezechilibră şi alunecă într-o parte. Atunci m-am trezit şi eu şi m-am apropiat de pat. Reh mă privea cu ochii aceia nevinovaţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă el ar fi fost normal, nu aş fi avut nimic de spus, dar aşa...

— Bihnee? întrebă şovăielnic, simţind că exista ceva ce mă nemulţumea.

— E bine, am spus. E bine. Aşază-te la loc.

Reh se rezemă din nou în perne şi zâmbi fericit.

— Ajuuutah?

— Da, da, am dat din cap. Totul a fost foarte bine. Acum stai liniştit şi încearcă să dormi.

I-am făcut semn lui Vatro să mă ajute şi amândoi l-am întins în pat şi l-am acoperit cu pătura. Mi-era teamă să nu aibă vreo criză sau să nu i se declanşeze din nou creşterile şi descreşterile anormale ale membrelor. Dar nu se întâmplă nimic. Se aşeză comod, acoperit până la bărbie, şi adormi instantaneu, zâmbind de parcă totul ar fi fost bine. I-am cercetat mâinile, dar şi acestea reveniseră la normal, doar uşa spartă şi cadavrele ospitalierilor mai rămăseseră mărturie a ce se petrecuse.

— Văd că Fas şi-a trimis deja asasinii după tine, am auzit pe cineva spunând.

Tod stătea pe pragul sfărâmat şi se uita de jur-împrejur prin cameră. Nu mi-a făcut plăcere să-l văd.

— Parcă eram păziţi aici! am observat.

— Aşa se pare. Oricum, cei care te-au păzit până acum n-o s-o mai facă de acum înainte. I-am găsit mai sus, pe coridor.

Se apropie de unul dintre ospitalierii morţi şi se strâmbă văzând risipa de discuri. Apoi, se aplecă asupra celuilalt şi-i studie rănile de la gât. Fluieră uşor, admirativ.

— Ai devenit grozav de îndemânatică în ultima vreme, constată şi mă privi de parcă s-ar fi aşteptat să neg.

N-am spus nimic deoarece nu vroiam să-l implic pe Reh. Cine ştie ce mai erau în stare să-i facă! Am lăsat lucrurile aşa cum erau, zicând ceva de genul „Da' tu ce credeai?" şi-am încheiat discuţia. Pentru o clipă îmi reveni în minte imaginea din visul meu, doar că trupul de pe umeraş părea să aibă faţa lui Reh. Sigur că nu fusese el, dar întâmplarea pe care-o trăisem

cu ani în urmă mă marcase mai mult decât aș fi crezut. Fusese ca o trecere de la o copilărie lipsită de griji la o maturitate într-o lume aflată în plină convulsie socială. Mult timp avusesem coșmaruri, care, ciudat, se declanșaseră după plecarea lui Reh pe Gemeni.

De câtva timp mă gândeam din ce în ce mai des la Argent. Numele lui apăruse nu numai legat de mesajul pe care-l primisem. Deși nu era momentul cel mai potrivit, am vrut să-l întreb pe Tod dacă mai păstrase legătura cu el. N-am mai reușit însă, pentru că Reteul se repezi înăuntru cu destul zgomot. Se pare că se dusese să caute ajutoare. Era înconjurat de mai mult de zece ospitalieri simpatizanți Konsol care se grăbiră să caute prin cameră de parcă s-ar fi ascuns cineva acolo.

— Ăștia au fost singurii! le-am zis, ca să nu mai piardă vremea.

Nu mă băgară în seamă și-și văzură de treburi. Inspectară pereții, ușa distrusă, îl luară pe vraci la întrebări și, în final, ne scăpară de cadavre. Vatro nu le spuse de Reh și asta mă miră. Poate se temea de mine sau cine știe ce joc mai făcea și el!

Reteul era umil și plin de scuze, spunând că n-avea idee cum fusese posibil să se întâmple așa ceva, că avea să ne ducă într-o zonă mai sigură și de acum urma să aibă și mai multă grijă. I-am făcut semn să nu se mai ostenească. Nu exista nici un loc în care să nu se ajungă la noi dacă ospitalierii Fas, sau Benez, sau oricine altcineva dorea să ne facă vreo vizită de genul celei de mai devreme.

Cât timp s-au vânzolit prin cameră, m-am așezat lângă Reh, care continua să doarmă cu tot zgomotul din jur. Reteul a venit lângă mine și, după o clipă, l-am auzit oftând. O fi avut și el necazuri, ca noi toți de altfel, o fi fost și el speriat că Vârtejul amenința orașul, iar pre-văzătorul care-l mânuia nu era de găsit.

— Ai făcut rost de frecvența Maelstromului? l-am întrebat ca să nu tac.

Dădu din cap. Era trist, foarte trist.

— Da, dar nu se potrivește nici unui pre-văzător din dosarele noastre.

„Ca să vezi!" mi-am zis. „De ce au ajuns să atârne viețile noastre!"

De fapt, nu știam nici eu de ce mă legasem de povestea asta cu frecvențele, poate nu ducea nicăieri, poate greșeam. Totuși,

simţeam că mă aflu pe calea cea bună. Reteul părea foarte descurajat şi aş fi vrut să pot să-i spun ceva care să-i mai ridice moralul. M-am uitat la Tod, care, de când veniseră ospitalierii, nu făcuse decât să-i privească. Reh se întorse în somn, gemu uşor de parcă ar fi visat şi apoi şopti:

— Velmer! Remn! Sich!

Atunci mi-am amintit că ospitalierii mai testau încă prevăzătorii pe care vroiau să-i angajeze. Oare unde intenţionau ei să facă acest lucru? Apoi, atâţia pre-văzători fuseseră interogaţi şi selectaţi, aşa cum se întâmplase şi cu Reh, deci trebuia să existe un mod de-a le măsura capacităţile psihice. Eram sigură că un astfel de centru îşi desfăşurase activitatea c-un deceniu în urmă. Întrebarea era dacă mai funcţiona şi acum sau nu cumva fusese închis între timp. L-am întrebat pe Reteul dacă auzise ceva de-un astfel de departament înfiinţat de ospitalieri, dar nu ştiu ce să-mi spună.

— Totuşi, e posibil! Posibil, zise şi cuvintele lui îmi răsunară în minte de parcă laboratorul acela ar fi existat, iar eu i-aş fi cunoscut de undeva localizarea.

17.

La treisprezece ani am aflat că Reh şi Velmer se ocupau cu depistarea foştilor agenţi Viitaz. Întâmplarea din magazinul de ierburi nu făcuse decât să-mi deschidă ochii asupra unei situaţii ce dura de ani de zile, dar care-mi rămăsese ascunsă. Velmer avusese nevoie de Reh pentru originea lui, pentru că părinţii noştri fuseseră membri Viitaz şi pentru c-ar fi avut destulă credibilitate în rolul de agent dublu.

Visul meu despre Sediul Comun mi se păruse revelator. Sigur că lucrurile se petrecuseră cu totul altfel şi că ospitalierii îi ceruseră unui pre-văzător ce lucra pentru ei să încerce să-mi şteargă memoria. Începusem să înţeleg asta după ce mă apucasem să caut informaţii despre Viitaz şi despre perioada lui.

Velmer îşi ţinuse promisiunea şi, la câteva zile după ce îmi dăduse arbaleta, se arătase gata să mă înveţe. Reh protestase la început, dar apoi nu se mai împotrivise. Din momentul întoarcerii mele, devenise mai deschis faţă de Velmer, gata să-l accepte în preajma mea. Perioada de izolare se încheiase. Începusem să merg afară, să simt pulsul oraşului şi-al schimbării.

Totuşi, cu toată noua libertate, biroul şi ce se întâmpla acolo rămâneau o enigmă. Deseori, umblam prin hol adulmecând prin dreptul uşii, lipindu-mi urechea de tăbliile de lemn, sperând să prind ceva din conversaţiile ce se desfăşurau în interior. Nimic însă. Biroul mai avea şi-o altă ieşire ce dădea pe nişte scări înguste şi întunecoase. Uneori aveam impresia că vizitatorii pătrundeau pe acolo în cel mai mare secret. Erau încă multe de aflat.

Reh i-a concediat pe pedagogi pentru că Velmer urma să se ocupe de educaţia mea. N-am putut decât să mă bucur. Învăţasem multe lucruri, desigur, dar deja nu mă mai simţeam atrasă de ştiinţe. Vroiam să privesc mişcările norilor şi să învăţ aeromanţia, să dau cu zarurile şi să le interpretez prin intermediul astragalomanţiei, să urmăresc mişcările planetelor şi să desluşesc viitorul cu ajutorul astrologiei, să citesc semnificaţia cărţilor de tarot folosind cartomanţia, să-mi privesc chipul în oglindă şi să ghicesc cum viaţa mea avea să fie urmând ştiinţa catoptromanţiei. Îmi doream să iau mâna lui Reh şi să-i urmăresc liniile datorită chiromanţiei, să pătrund în birou şi privind cristalele să înţeleg ce se întâmpla înăuntru, şi în final să mă uit la Velmer şi să găsesc în cărţile de fiziognomonie secretul frumuseţii lui.

Când i-am spus ce vroiam să mă înveţe a râs:

— Cam multe, dar o să încercăm.

Indiferent de relaţia lui cu Reh, cu mine se purtase întotdeauna bine.

În ziua în care trebuia să încep lecţiile de arbaletă, Reh a plecat de acasă singur. L-am aşteptat nerăbdătoare pe Velmer, temându-mă să nu se fi răzgândit. Am luat cutia galbenă în care îmi pusese arbaleta şi-am deschis-o. Era o piesă elegantă, nu mai mare de zece centimetri şi care avea structuri circulare legate de-o mică tijă. Prima conţinea discurile, care, în momentul declanşării, alunecau pe tijă spre cealaltă componentă ce le lansa cu putere. În cutie se mai găsea şi-un pachet de discuri nu mai mari de trei centimetri. Le-am apăsat încercând să le rup, dar erau incredibil de dure. Suprafeţele lor captau orice rază de lumină, descompunând-o într-un curcubeu de dimensiuni reduse. Aş fi vrut s-o prind deja la încheietura mâinii, dar mă temeam să n-o declanşez din greşeală. Trebuia să mai am răbdare. Am împachetat-o la loc şi-am pus-o în buzunarul jachetei lungi de lână pe care-o purtam peste pantaloni.

Velmer a venit în cele din urmă şi m-a îmbrăţişat vesel. Ca de obicei, era foarte elegant, într-un costum închis la culoare şi-o

haină albastră, lucioasă. Mi-am dat seama că îl văzusem rareori purtând uniforma ospitalierilor.

— Ești gata? mă întrebă, ciufulindu-mi părul.

Am dat repede din cap, râzând.

— O să mergem la o sală în oraș, continuă repede. Astfel, Reh nu o să se supere pe noi și nici mobila din casă n-o să mai fie în pericol.

Am ieșit, am luat liftul și-am coborât la etajul al cincilea unde se aflau mai multe săli de antrenamente pentru ospitalieri. Afară era o vreme la fel de frumoasă, un cer albastru intens, un vânticel plăcut care ne-a mângâiat obrajii când am străbătut una din terase. Era un an neobișnuit și-o vară uimitor de caldă. Blocurile păreau tivite cu benzi de lumină strălucitoare, iar în aer pluteau păsări mari, albe, ce se lăsau susținute de curenții dintre clădiri. Erau primele viețuitoare pe care le văzusem vreodată în oraș.

I le-am arătat lui Velmer și ne-am oprit pentru o clipă ca să le admirăm. Lângă noi apărură și alți oameni care începură să schimbe impresii. Majoritatea își trăiseră întreaga viață în oraș, așa că spectacolul păsărilor era inedit.

— Sunt pescăruși, spuse un tânăr cu păr blond, dar cu ochii piezișii ai vânătorilor.

Ceilalți râseră. Toată lumea știa că păsările acelea trăiau numai în preajma apelor. Ce puteau ele să facă în oraș?

— Există câteva lacuri mai în nord, spuse Velmer privind în jur.

Privitorii amuțiră. Nu păreau să aibă chef să-l contrazică. O femeie învelită într-o pelerină lungă, mov, îl fixă fascinată. Ochii înconjurați de riduri fine aveau o expresie ciudată. Velmer îi prinse privirea și surâse. Deși se maturizase, continua să aibă un efect deosebit asupra celor din jur. Uitasem de asta pentru că-l văzusem atât de rar în ultima vreme și nu mai ieșisem împreună de mulți ani.

Am plecat de pe terasă și-am urmat un șir de reclame ce anunțau:

Sala lui Vater

Am rămas uitându-mă la literele enorme, aurii, scrise parcă c-un penel de caligraf. Am tresărit recunoscând numele. M-am întors spre Velmer și l-am privit întrebătoare.

— Doar nu e Darte Vater, cel cu magazinul de produse din plante?!

Velmer ridică din umeri. Devenise dintr-o dată serios.

— Ai vrut să cunoşti lumea de afară. Ăştia suntem noi – o mare familie fericită. Dar nu te teme, proprietarul este fiul lui. De altfel, tatălui îi pare rău pentru încurcătura creată. Pentru că Reh te-a ţinut departe de noi, nimeni nu te cunoştea, aşa că era de aşteptat să apară şi surprize. Să nu fii supărată pe el dacă îl întâlneşti, cred c-ar fi dezolat.

M-am strâmbat şi-am privit din nou reclama.

— Dacă-mi dă reţeta sucului, e ca şi iertat, am spus chicotind.

Velmer avea un fel de-a pune problema, că nu puteam să mă supăr. La el, lucrurile erau întotdeauna simple şi orice îşi afla explicaţie. Fără să vreau, m-am simţit din nou învăluită de farmecul lui. Ne-am continuat drumul, am traversat câteva pasarele, urmând indicatoarele, dar tot timpul m-am uitat la el pe furiş, încercând să aflu ce-i făcea pe cei din jur să-şi domolească paşii şi să-l privească lung. Nu era numai frumos. Dincolo de trăsăturile regulate, de părul şaten, de ochii ce băteau acum în verde, de faţa mai colorată decât în adolescenţă, exista ceva adânc şi înduioşător. Am simţit cum mi se strânge inima şi-am întors capul.

Sala lui Vater se găsea la capătul unei pasarele şubrede ce despărţea blocul nostru de cel vecin. Era o adăugire, un cancer ce crescuse pe suprafaţa netedă a clădirii. Un cub alb ce nu părea să aibă uşă.

— Să nu pomeneşti că suntem ospitalieri, îmi atrase Velmer atenţia. Unii ştiu asta prea bine, iar ceilalţi n-au nevoie să afle.

Am dat din cap în semn că înţelesesem.

Ne-am apropiat şi sticlonitul s-a dat la o parte pentru a ne permite să intrăm. Interiorul era simplu, curat, c-un tavan înalt prin care se vedea cerul. Spaţiul era împărţit în mai multe săli cu pereţi opaci, tot albi. Era linişte. În stânga am văzut un birou de forma unei nave din vechime. O tânără scundă, brunetă, într-un taior argintiu, ne zâmbi de bun venit. Era fardată discret, dar avea părul ridicat în vârful capului şi prins într-o aberantă structură conică. Velmer îi făcu un semn de recunoaştere.

— Au venit, spuse ea fără să pară că se adresează cuiva.

— O să aşteptăm, îi zise Velmer, clipind din ochi.

— N-o să dureze mult. Domnul Vater vine într-o clipă.

Avea o voce plăcută şi-o expresie care mă făcu să cred că lucrurile se desfăşurau altfel din cauza mea. Velmer zâmbea şi el reţinut.

— Nici o problemă, o asigură.

M-am uitat la amândoi şi m-am mirat. M-am mirat foarte tare... Simţeam o legătură, ca un curent subteran ce trecea de la unul la celălalt, dar nu reuşeam să interpretez semnele.

Vater apăru într-adevăr imediat. Nu semăna deloc cu tatăl lui. Era slab şi atât de înalt, încât părea stângaci. Avea un zâmbet plăcut şi totodată sfios. Părea un om obişnuit în care m-aş fi putut încrede dacă n-aş fi ştiut că lucra pentru ospitalieri, iar tatăl lui încercase să mă prindă în capcană.

Ne-a salutat şi mi-a urat bun venit cu atâta căldură încât am crezut că încerca să se scuze pentru Darte.

— Sich vrea să înveţe să se apere, Garr, îi spuse Velmer.

— Foarte bine, foarte bine, aprobă acesta repede.

Mi se părea comic cum îşi frângea mâinile neliniştit. Dacă totul nu era decât o poză, avea foarte mult talent.

În cele din urmă, după lungi şovăieli, ne conduse într-una din cămăruţe şi ne lăsă singuri. Imediat ce închise uşa, am început să râd. Velmer mi se alătură ceva mai potolit.

— Aşa e întotdeauna? l-am întrebat.

Velmer se scărpină în cap. La el până şi gesturile obişnuite căpătau un farmec aparte.

— A fost un întreg scandal legat de dispariţia ta, spuse în cele din urmă.

Am scos din buzunar cutia cu arbaleta şi i-am întins-o. Velmer îşi scoase haina, apoi jacheta şi le agăţă pe cârligele ce ieşiră din peretele alb. Încăperea era căptuşită c-un material deosebit. L-am atins cu două degete care se afundară în suprafaţa moale. Am tresărit şi mi-am retras mâna. Cele două adâncituri rămaseră un timp, după care dispărură.

Velmer începu să-şi suflece manşeta de la cămaşă. Avea o încheietură osoasă, cu piele palidă şi vene subţiri, albăstrui.

Eram în sfârşit singuri şi Velmer părea deschis unei discuţii. M-am gândit că era momentul potrivit să aflu mai multe despre activităţile ospitalierilor.

— Spune-mi adevărul, am zis. Ce legătură aveţi cu prevăzătorii? De ce-am fost dusă la Sediul Comun?

Velmer îşi feri privirea, ocupat să-şi prindă arma la încheietură. Eliberă cele două prinzătoare şi le lăsă să i se încolăcească în jurul antebraţului.

— Ar trebui să vorbeşti cu Reh despre asta.

Am clătinat din cap.

— Reh vrea să uit ce s-a întâmplat.

L-am văzut cum zâmbeşte, prefăcându-se în continuare concentrat asupra arbaletei.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în fratele tău pentru că ştie ce e bine pentru tine.

M-am împotrivit. Ce prostie! mi-am spus. Să fiu încă tratată ca un copil mic...

— Am încredere şi în tine, am insistat, fără să-mi dau seama că în felul acesta nesocoteam temerile pe care fratele meu le avea faţă de ospitalieri şi de Velmer.

Velmer reacţionă imediat la cuvintele mele. Era ca şi când de-abia ar fi aşteptat să le rostesc. Întoarse capul spre mine şi am simţit cum privirea lui mă cerceta cu insistenţă. Am încercat să nu mă tulbur şi să-mi domolesc bătăile inimii. În cele din urmă, zâmbi şi mă bătu pe umăr.

— Bine, spuse încrucişându-şi braţele. Avem mai multe locuri unde încercăm să-i atragem pe pre-văzători şi pe simpatizanţii acestora. Magazinul era unul din ele, dar mai avem şi baruri, cluburi, săli de antrenament şi tot felul de alte locuri. Întotdeauna aparţin unui ospitalier care discută cu clienţii, îşi alege suspecţii şi când e sigur de reuşită, cheamă una din echipe ca să facă arestarea. Asta s-a întâmplat şi cu tine.

— Şi apoi? am insistat.

— Apoi? Ai fost dusă la Sediul Comun şi-ai fost pusă într-una din celule. Trebuia să fii interogată, dar din fericire am ajuns la tine mai devreme şi te-am luat acasă.

Am căzut o clipă pe gânduri. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să-i povestesc şi visul meu. În cele din urmă, m-am hotărât să păstrez tăcerea.

— Ai văzut ceva acolo? mă întrebă el, văzându-mă că şovăiam.

— În celulă cu mine mai era cineva, am început, apoi m-am oprit, aşteptându-l să-mi explice.

— Probabil unul dintre cei deja interogați, spuse, dar imediat adăugă mângâindu-mă pe obraz: Nu trebuie să-ți bați capul cu asta. Fiecare cu viața lui.

Am încuviințat fără să mai insist. În fond, puteam să-i pun și lui Reh aceleași întrebări. Velmer începu să-și mişte mâna, testând poziția arbaletei. Indiferent de gesturile lui, arma părea întotdeauna gata de tragere.

— Prinzătoarele fac legătura cu corpul tău, spuse, semn că pusese capăt discuției precedente. E de ajuns să dorești să tragi și arma se va declanșa. Totuși, dacă n-ai poziționat-o cum trebuie, discul nu va porni ca să nu te rănească. Ai la fiecare un încărcător cu o sută de discuri, așa că e bine să mai ții unul de rezervă prin buzunare. Cântărește câteva grame. Cu toate astea, arbaleta e mai mult de precizie decât de viteză. Așa că trebuie să înveți să ochești cum trebuie pentru că e neplăcut să ciuruiești pe cineva cu discurile astea.

— Am înțeles, am spus, deși nu mai eram sigură că vroiam să încerc arma.

Velmer înțelese ce se întâmpla cu mine. Își miji ochii și mă privi șiret.

— Privește acolo, spuse arătând spre capătul sălii unde apăruse o formă umană înfășurată într-o pelerină.

Am întors capul. Imediat am auzit un fâșâit, iar făptura aceea se clatină și se prăbuși. Cred c-am țipat și-am început să tremur. Nu mai văzusem niciodată pe cineva omorât. Velmer se întorse spre mine și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă iritat.

Am vrut să-i răspund, dar mi-am dat seama că nu eram în stare. Am întins brațul și-am arătat silueta prăbușită ce se topea treptat, întrând înapoi, în podea.

— E doar o prelungire a peretelui, spuse râzând de-a binelea de spaima mea. Ce ți-ai închipuit?

M-am simțit prost. Eram palidă și genunchii îmi tremurau. Îmi țineam capul plecat și îmi venea să vomit. Velmer se apropie de mine și mă ajută să mă așez pe un scaun ce apăruse lângă mine. Mă privi serios și-mi luă mâinile în ale lui. Erau calde și într-un fel mă făcură să mă simt mai bine.

— O să te învăț să tragi cu arbaleta, îmi spuse pe un ton serios. Gândește-te însă ce vei face când va trebui s-o folosești. Vei fi în stare?

Am clătinat uşor din cap. Nici eu nu ştiam...

— Ai făcut-o special, i-am zis în timp ce încercam să mă lupt cu senzaţia de greaţă care mă cuprinsese.

Pentru un moment păru că se întristează. Am încercat să-mi retrag mâinile, dar nu m-a lăsat.

— Aş vrea să înţelegi că ţin la tine, îmi spuse zâmbind. Vreau să te ajut şi ştiu şi cum. Nu sunt orbit de prejudecăţi ca Reh şi nici nu mă tem pentru tine. Sunt sigur că vei putea să faci o mulţime de lucruri dacă vei reuşi să te adaptezi. Crezi c-o să accepţi până la urmă lumea asta aşa cum e?

Greaţa începuse să dispară. Am răsuflat adânc şi m-am uitat în ochii lui. Deşi faţa îi părea blândă şi zâmbitoare, privirile îi erau opace şi reci. Am oftat şi atunci Velmer a îngenuncheat lângă mine şi m-a îmbrăţişat strâns.

— O să am grijă de tine, mi-a şoptit şi i-am simţit respiraţia caldă pe gât. Dacă vei lucra pentru noi, n-o să te mai temi niciodată.

Am rămas acolo, îmbrăţişaţi, iar eu am şi plâns puţin pentru că mă simţeam neajutorată şi pentru că farmecul lui Velmer începuse să pună din nou stăpânire pe mine. Apoi am plecat spre casă şi în săptămânile următoare am ajuns să-mi petrec la *Sala lui Vater* aproape toată ziua.

Şi, într-adevăr, Velmer şi-a ţinut promisiunea, iar cu timpul am început să învăţ ce însemna să locuiesc în mijlocul oraşului, cine-mi erau prietenii şi duşmanii. Câţiva ani am fost nedespărţiţi, cu toată tristeţea lui Reh, care se simţea părăsit.

Când mă întorceam de la antrenamente, îl găseam deseori stând singur pe întuneric, cufundat într-un fotoliu sau uitându-se afară la spectacolul oraşului. Nu mai vorbeam, iar privirea lui mustrătoare mă enerva. Aş fi vrut să-i strig să-mi spună o dată ce dorea şi să nu mă mai fixeze cu expresia aceea prevestitoare de nenorocire. Dar nu o făceam pentru că asta ar fi însemnat în cele din urmă comunicare. Vieţile noastre apucaseră pe drumuri paralele. Încă ne mai vedeam de la distanţă, dar nu mai reuşeam să ne atingem deoarece între noi apăruse din nou Velmer.

18.

Afară era noapte, era rece şi ningea viscolit. Am stat câteva minute în balconul camerei unde fuseserăm mutaţi, apoi am intrat îngheţată. Geamurile blocurilor erau întunecate, iar oraşul arăta pustiu şi dezolant. Pe terase se vedeau puţini oameni, doar şoselele sclipeau luminate de farurile maşinilor. Ne aflam la etajul al patrulea al aceleiaşi clădiri şi Reteul zicea că aici nu mai eram în pericol pentru că lansase zvonul că fuseserăm duşi în celălalt sediu Konsol. Nu puneam eu prea mare preţ pe ce-mi spunea, dar nici n-aveam vreo alternativă.

Oraşul atât de luminat înainte, cu şiruri de lămpi aprinse pe străzi, cu reclamele colorate, cu panourile din centru, părea acum întunecat. Tod mă anunţase cu o zi înainte că afară se instituise starea de urgenţă din cauza Vârtejului, dar, de fapt, nu-mi dădusem seama ce însemna asta până nu văzusem cartierele cufundate în beznă.

Erau foarte puţine lucruri pe care le puteam face. Trebuia să aleg între a-l veghea pe Reh şi-a privi afară în noapte. Părăsisem vechea cameră la puţin timp după venirea lui Reteul. Aşteptasem doar să se mai liniştească agitaţia de pe coridoare. Nu trebuia să fim observaţi. Reh adormise imediat după atac, dar Tod se temuse că s-ar fi putut trezi în timp ce-l transportaseräm în noul apartament.

— Trebuie să ne ajuţi, spusese Reteul ocolindu-mi privirile.

Nu-mi plăcuse cum îmi vorbise, deşi fusese destul de împăciuitor.

— La ce te referi? întrebasem încruntându-mă.

Reteul se foise neliniştit, se uitase la Tod care stătea sprijinit de pervazul ferestrei, apoi se întorsese spre mine şi continuase:

— Vrem să-i dăm lui Reh un somnifer. Nu putem risca să înceapă să strige sau să se agite în timpul mutării.

Deşi avusesem aceleaşi temeri, propunerea lui mă enervă.

— Nici gând, am spus repede.

L-am auzit pe Tod pufnind. Luase mojarul lui Vatro şi îşi făcea de lucru cu el, răsucindu-l în mână. Rânjea de parcă scena l-ar fi amuzat. Într-un fel, îmi amintea de Velmer. Acesta se jucase cu paharul în apartamentul pe care-l împărţisem cu Reh şi la fel zâmbise mulţumit, văzând disperarea fratelui meu când mă crezuse pierdută. De data aceasta, disperarea era a mea şi mă temeam ca amestecurile lui Vatro să nu-i agraveze starea. Totuşi, n-aveam cum să-i opresc să-i dea cine ştie ce poţiune imediat ce întorceam capul. Am continuat să nu spun nimic, dar nu m-am împotrivit când l-au trezit şi i-au dat să bea soporificul.

Unul dintre ospitalieri l-a luat în braţe învelit în pătură, şi astfel am ieşit aproape alergând pe culoare până la lift şi apoi la etajul al patrulea.

Reh nu s-a mişcat tot timpul drumului. L-am privit îngrijorată de câteva ori. Era atât de liniştit şi de palid, încât mă temeam ca nu cumva să alunece din somn direct în moarte. La un moment dat, mi s-a părut că pieptul nu i se mai ridică şi i-am atins gâtul. Pielea-i era caldă şi umedă. Stăteam înghesuiţi în liftul cu pereţi metalici, folosit pentru căratul materialelor, dar nimeni nu vorbea şi încordarea se citea pe toate feţele. Ne temeam să nu fim atacaţi. Când uşile s-au deschis la patru, i-am simţit pulsul zvâcnind slab. Am oftat.

De fapt, şi acum Reh continua să doarmă, iar eu n-aveam cum să-mi petrec timpul. N-aveam cu cine să vorbesc.

Încăperea în care ne aflam era mult mai spaţioasă decât cea pe care-o părăsisem. Am cuprins cu privirea cele două paturi maro, cu margini lustruite, cele două noptiere, de forma unor scăunele cu trei picioare, şi dulapul cu două uşi, cu flori de anh sculptate pe tăbliile de lemn. Toate lucrurile din odaie erau în dublu exemplar, mai puţin eu şi Reh. Îmi plăcea camera şi n-aş fi avut nimic împotrivă să rămân acolo mai mult timp, dacă uşa

exterioară n-ar fi fost închisă şi noi n-am fi fost prizonieri. Lui Reh nu-i păsa, dormea şi nici n-avea habar de ce se întâmpla în jurul lui, dar eu stăteam trează şi mă învârteam fără rost în jurul încăperii, neştiind ce să fac.

De fapt, nimeni nu rostise nici un cuvânt, nici o clipă nu fusese vorba că n-aş fi avut voie să părăsesc camera. Mersesem cu Reteul şi cu Tod în urma ospitalierului care-l ducea pe Reh şi discutaserăm despre laboratorul acela şi despre posibila lui poziţie. Apoi îmi arătaseră odaia, îmi spuseseră că aveam să mă simt mai bine acolo şi Reteul plecase, închizând uşa. Nici nu-mi dădusem seama că era încuiată până nu vrusesem să ies. Atunci bătusem insistent cerând să mi se deschidă. Auzisem însă vocea paznicului spunând:

— Nu mai face gălăgie. Până nu vine Reteul, nu-ţi dăm drumul.

Şi aşa stăteam de-o oră fără să apară nimeni. Minute lungi, interminabile, în care îmi era teamă că aveau să se hotărască să ne predea. Dacă vroiau să facă asta, n-aveam cum să-i opresc. Aş fi putut să-i înşel pe paznici, poate aş fi reuşit să ies, dar unde să mă duc şi cum să-l car pe Reh cu mine?

M-am aşezat pe unul din paturi şi m-am întins, privind în tavan. Zugrăveala albă nu-mi spunea nimic. M-am întors pe-o parte — covorul albastru era la fel de inexpresiv. Am căscat şi m-am întins. Simţeam o moleşeală plăcută în corp, iar gândurile mi se mai domoliseră. Deodată imaginea se tulbură şi, fără veste, am început să văd podeaua ondulându-se, devenind un ochi de apă din care peşti de diferite mărimi se avântară prin cameră, evoluând în tumbe fantastice. Zburau în jurul meu deschizând din boturi şi mişcându-şi branhiile de parcă ar fi respirat. Cei mai mulţi se îndreptară spre Reh şi se aşezară în jurul patului său. Reh se învârti în somn şi oftă. Peste tot erau acum culori, fâşii de nuanţe ce se desprindeau din pereţii albi, din textura covorului, din fibra uscată a lemnului din care fusese confecţionată mobila. Un curcubeu întreg ce-mi inundase camera, un amalgam de forme ce abia acum se năşteau – o balenă, un sat de vânători în mijlocul iernii, câini albi cu negru lătrând la o lună portocalie, apoi oraşul – viteză şi lumină pe autostrăzi, căldură şi varietate în blocuri, transparenţă şi

mitologie în desenele vitraliilor. Iar peste toate acestea, aplecându-se, faţa translucidă a Împăratului gheţurilor. Cu toată frumuseţea viziunii, îmi dădeam seama că nu ne aştepta nimic bun.

M-am ridicat din pat, dar imaginea se tulbură, iar peştii se speriară şi dispărură. Camera deveni albă şi goală. Nimic nu se clintise din loc, nimic nu se schimbase. M-am dus la uşă şi-am bătut de câteva ori.

— Ei, e cineva acolo?

— Ce doreşti? se auzi o voce.

— Reteul s-a întors? am întrebat atunci.

Pe partea cealaltă se purta o discuţie, dar, deşi am ascultat cu atenţie, n-am înţeles nimic.

— Nu, nu încă. Mai aşteaptă, veni răspunsul. Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-ne. Reteul ne-a spus să-ţi dăm tot ce doreşti.

— Bine, am zis.

Deci eram într-un fel de închisoare de lux – cameră spaţioasă, baie, room-service.

M-am întors lângă pat şi privirile mi se opriră asupra calculatorului Sakya aşezat pe-o masă lângă fereastră. Un colţ al draperiei îl acoperise aproape în întregime şi de aceea nu-l observasem mai devreme. M-am uitat lung la el. Poate aceasta era cheia ce deschidea uşa în spatele căreia se aflau problemele mele. Un Sakya nu prea nou, dar destul de bun încă, o carcasă crem, neîmpodobită.

I-am dat drumul şi pe ecran îmi apăru semnul reţelei oraşului – un bloc monumental c-un şarpe încolăcit în jurul turnului. Fundalul gri-albăstrui copia o furtună de zăpadă în care fiecare pixel reprezenta un fulg mânat încoace şi-ncolo de vântul Reţelei. M-am scotocit prin buzunar şi-am găsit hârtia pe care Tod notase codurile. Nu ştiam cum rămăsese la mine, dar, probabil, asta se întâmplase după ce reuşisem în cele din urmă să pătrund în baza de pe Gemeni.

M-am conectat la vehiculele Reţelei şi oriunde mergeam acum viteza şi precizia ar fi trebuit să fie de partea mea. Sakya din care pornisem investigaţia nu era destul de rapid şi de aceea lucrurile mergeau mai greu. După câteva minute am găsit fişierele pe care le citisem împreună cu Tod pe când intrasem în

Sediul Comun. Am parcurs din nou dosarul contrafăcut al lui Armilius şi, dintr-o dată, mi-a venit ideea să cer informaţii mai amănunţite despre Jariel şi Tachiel. Deşi apăruseră în viziunea mea, îi lăsasem deoparte şi mă concentrasem asupra celor pe care-i cunoscusem personal — Armilius, Elgaliel, Oriel.

Dosarele celor doi erau pline de mărturiile lucrătorilor de la Fas şi Benez. Am parcurs fişele de mai multe ori, dar n-am găsit nici un semn că Jariel sau Tachiel ar fi fost implicaţi în vreo acţiune îndreptată împotriva Konsol-ului. Din contră, de fiecare dată acesta avusese de câştigat. Mai existau însă şi alte puncte comune – amândoi fuseseră pre-văzători, amândoi ajunseseră în cele din urmă pe Gemeni şi, poate cel mai important, amândoi fuseseră arestaţi de Tod. Întâmplător sau nu, Tod nu-i menţionase nici după ce-i văzuse pe lista mea. Să-i fi trecut cu vederea? Mă îndoiam. Chiar dacă nu auzisem până atunci de ei, apariţia lor nu putea fi neglijată. Sigur, nici unul n-avea cum să fi fost cel ce mânuia Vârtejul pentru că nu mă cunoşteau şi n-avuseseră nici o legătură cu Reh.

La un moment dat, un nume de fişier îmi atrase atenţia. Era intitulat simplu Stâlpul şase. Făcea parte dintr-o altă căutare pe care-o făcusem în paralel cu pre-văzătorii de pe listă. Deşi Reh nu-mi spusese nimic, mai speram încă să descifrez versurile pe care le primisem. Şi iată că apăruse ceva. M-am oprit şi l-am deschis. Ecranul s-a întunecat şi apoi, în şiruri albe, au început să curgă următoarele strofe:

Stâlpul şase se-nalţă alb
În mijlocul lumii.
Dacă urci cinci paşi
şi nu te temi,
Pacea-ţi vei regăsi
Acolo unde
Pătratul se umple de oameni,
Sus, sus,
Pe terasa Blocului şase.

Am rămas uitându-mă la ecran. Poezia n-avea titlu, dar autorul era Zatrapp, un poet destul de cunoscut cu ani în urmă. Ar fi trebuit să recunosc simbolul stâlpului pe care Zatrapp îl

folosise atât de des în versurile sale. Era vorba de blocul şase. De etajul al cincilea şi de terasa de acolo. Biletul adus de băiat apărea acum extrem de simplu. Eram uimită că reuşisem să găsesc singură explicaţia celor douăzeci şi patru de învârtituri, iar simbolul blocului şase îmi rămăsese ascuns. M-am uitat la ceas. Mai aveam încă cinci ore până la întâlnire şi eram hotărâtă să mă duc. Descifrarea mesajului, chiar şi întâmplătoare, mi se părea de bun augur.

M-am întors la căutările mele. Jariel şi Tachiel. Totuşi, amândoi apăruseră în viziunea mea şi amândoi îl ştiau pe Tod. Asta însemna ceva, dar nu-mi dădeam exact seama ce. Între toate aceste informaţii exista o legătură pe care însă nu reuşeam deloc s-o identific. Poate mă împărţeam între prea multe lucruri, între prea multe liste. Eram sigură că răspunsul se afla undeva la îndemână şi doar eu nu eram în stare să-l văd.

Am ieşit din dosarele pre-văzătorilor şi-am accesat conexiunea Gemeni. În acel moment, dispuneam de suficient timp ca să aflu ce se întâmplase cu Reh după ce plecase să-şi ia slujba în primire. De ce, după o perioadă în care ţinusem legătura, ne îndepărtaserăm brusc unul de altul, iar Reh nu numai că nu-mi mai trimisese mesaje, dar refuzase să-mi răspundă la apeluri până la acel scurt „Nu mă mai căuta!"? De fapt, se hotărâse să mărturisească. De-abia acum îmi dădeam seama că-mi cunoşteam atât de puţin fratele, încât nici nu-i bănuisem gestul. Eram sigură că se autodenunţase ca să mă protejeze, dar mai multe n-aveam probabil să aflu niciodată.

Când mi se dădu legătura cu staţiile, siglele Gemenilor, cele două sfere ce apăruseră din nou, se învârteau mai încet, aşa cum erau redate de Sakya cel Crem.

Reh. Întotdeauna fusese urmărit de ce se întâmplase cu părinţii noştri. La început, probabil că suferise, apoi, nu ştiu cum, începuse să-şi reverse asupra ospitalierilor urmele de loialitate vacantă în urma dispariţiei Viitaz. Velmer se insinuase în viaţa noastră, ne invadase apartamentul pentru că Reh îi permisese toate acestea. Atunci fusesem supărată că Reh nu era-n stare să se impună în faţa lui Velmer. Dar acum îmi dădeam seama că nu avusese de ales. Şi totuşi... Lucrurile pe care Reh le făcuse depăşiseră de mai multe ori oportunismul situaţiei, de aceea,

chiar înainte să plece, îl întrebasem dacă nu cumva ajunsese să creadă în doctrinele ospitalierilor. Stătea în camera cu cristale şi se uita absent pe fereastră.

— Pre-văzătorii mi-au zăpăcit mintea cu poveşti despre puterile pe care, de fapt, nu le posedau. Nici nu există remn de aur prentru că nimeni nu poate privi în viitor. Velmer mi-a deschis ochii şi atunci am văzut adevărul, îmi spusese şi eu la început crezusem că glumea, atât de absurd îmi sunase totul.

Îl ascultasem mirată. Cuvintele lui erau uimitoare, mai ales că tot timpul încercase să mă convingă de falsitatea şi oportunismul lui Velmer. Mă apropiasem de el şi-i pusesem o mână pe umăr. Se ferise de atingerea mea şi rămăsese privind pierdut afară.

— Nu te întreb ce adevăr ai văzut. Nu pot să zic decât că lui Velmer nu prea i-a priit. Spre marea mea bucurie.

Mă privise serios, apoi se încruntase şi de-abia atunci înţelesesem că, de fapt, nu glumea.

— Priveşti lucrurile foarte uşuratic.

"Ei, da!" îmi zisesem, pentru că eram într-o perioadă în care nu prea acceptam să primesc sfaturi decât dacă erau spuse pe tonul potrivit. Poate că, dacă aş fi încercat să vorbesc cu el, lucrurile ar fi evoluat într-o altă direcţie. Dar, cum mă enervasem, nu mai insistasem.

— Velmer este greşeala mea şi va trebui să plătesc pentru asta, continuase el în acelaşi fel.

Tonul acela de acceptare blajină a orice ar fi adus viitorul nu prea se potrivea cu starea mea de spirit. Cred că-l cam repezisem deoarece totul mi se părea o prostie. Nu-i ştiam motivele care-l determinau să vorbească astfel şi nici nu eram dispusă să-i ascult confesiunea. Ne îndepărtam unul de altul fără să ne dăm seama.

— Morala ospitalierilor este superioară ideologiei oricărei alte organizaţii, îmi spusese, văzând că nu ziceam nimic.

Cred că fraza aceasta mă enervase mai mult decât tot ce se discutase până atunci. Îi răspunsesem nervoasă şi aproape cu ură.

— N-am avut norocul să cunosc alte organizaţii, aşa că nu pot să-mi dau cu părerea despre cum sunt, însă un lucru l-am înţeles până acum şi anume că ospitalierii lucrează numai pentru ei.

Nu-i zisesem că, după ce se întâmplase cu părinţii noştri, ar fi trebuit să lupte împotriva uniformelor gri, nu să-i ajute şi să le mai şi laude realizările despre care ştiam noi cum fuseseră obţinute. În momentul acela, fusesem o adevărată puritană. Cu toate astea, şi eu acceptasem să-i trădăm pe pre-văzători pentru a ne scăpa de călătoria pe Gemeni. Acceptasem, dar nu-i crezusem niciodată pe ospitalieri superiori celor de la Viitaz. Asta fusese conjunctura şi sigur, în altă situaţie, i-aş fi vânat pe posesorii uniformelor gri în beneficiul pre-văzătorilor.

Reh plecase pe Gemeni lăsându-mă să cred că ideile ospitalierilor reprezentau baza civilizaţiei, iar apoi aflasem că să hotărâse să plătească pentru Velmer şi se autodenunţase. Asta se întâmplase chiar înainte să rupem legătura. În dosarul lui Reh se găseau şi alte lucruri pe care mărturisise că le făcuse. Eram însă sigură că nu avusese nici o legătură cu toate acele crime. Stăteam în camera aceea izolată, citeam dosarul lui Reh, apărut pe ecranul Sakya, şi tot nu-mi venea să cred că fusese în stare să facă aşa ceva. Nu era deci de mirare că se întorsese în halul în care era şi că fusese condamnat la transformare. Poate mă înşelam luând prea în serios ultima lui remarcă: „Velmer este greşeala mea şi va trebui să plătesc pentru asta!" Poate Reh nu mărturisise de bună voie, ci fusese obligat, iar dosarul de pe Gemeni nu era decât o altă contrafacere a ospitalierilor.

Am lăsat Sakya deschis, m-am ridicat de la masă şi m-am dus lângă Reh. Acesta dormea liniştit de parcă ar fi fost cu totul normal, noi ne-am fi aflat în vechiul apartament, iar Velmer nici n-ar fi existat. Poate, într-un fel, era mai bine pentru el că îşi pierduse memoria, deşi, dacă mă gândeam, îmi dădeam seama că n-aveam de unde să ştiu dacă într-adevăr nu-şi mai amintea nimic.

Încă-l mai priveam când am auzit un sunet înfundat venit din balcon. Geamurile zăngăniră o clipă. Am simţit capătul unei viziuni şi-am avut din nou senzaţia că mă aflam în mijlocul unei păduri, iar ramurile îmi băteau în fereastră. Draperia era trasă, acoperind sticla, iar afară era destul de întuneric, astfel încât nu vedeam nimic dincolo. M-am repezit să sting lumina şi m-am apropiat încet de geam, ţinându-mă pe lângă perete. M-am lăsat în jos şi-am ridicat uşor un colţ al perdelei. Am văzut o faţă

albă-strălucitoare în mijlocul beznei, o piele fosforescentă, un craniu ai cărui ochi nu erau decât două goluri de întuneric, două braţe lungi, zece degete ca nişte rămurele, iar creatura râdea şi râdea de parcă gestul meu de-a trage draperia ar fi declanşat cine ştie ce resort ascuns.

Reh gemu şi se trezi probabil din cauza hohotelor acelora ce mie mi se păreau asurzitoare. L-am văzut cum se ridică, dar nu mi-am dat seama dacă era speriat sau doar curios.

— Sich? îmi şopti.

I-am făcut semn să se întindă la loc în pat şi să stea liniştit, dar nu cred că mi-a observat gestul din cauza întunericului. Aveam arbaleta pregătită pentru cazul în care creatura ar fi sărit în cameră. Fusese o prostie să cred că Reh putea să se transforme în aşa ceva. Era de necrezut – fiinţa aceea ajunsese nu se ştie cum în balconul ce se afla la câteva zeci de metri distanţă de stratul de zăpadă. Singura intrare posibilă era uşa păzită de ospitalieri, ca de altfel şi singura cale de ieşire în cazul în care fiinţa mă ataca. Ferestrele erau închise, dar îmi aminteam perfect cum spărsese geamul din sufrageria mea şi cum se repezise la cei doi ospitalieri. Atunci văzusem înainte să fug – gâturile lor aşezate în unghiuri nefireşti faţă de trup, sângele lor absorbit de degetele creaturii şi organele acelea ce atârnau în exteriorul corpului, inima pulsând, plămânii umflându-se. Poate aşa arăta şi acum, dar afară era mult prea întuneric ca să mai observ ceva. Auzeam doar şuieratul vântului, iar în rest totul era liniştit, creatura se îndepărtase de geam şi nu se mai vedea. Să fi plecat?

Am aprins o lanternă. Am luminat exteriorul, dar terasa era goală. Doar într-o latură se afla un pachet destul de mare care nu fusese acolo mai devreme, când admirasem împrejurimile. Am întredeschis uşa şi treptat am avut o vedere asupra întregii zone – creatura dispăruse cu adevărat. M-am uitat în jur. De fapt, şi mie îmi trebuia o cale de ieşire în cazul în care nu reuşeam să-i conving să-mi dea drumul pe uşă. Ziduri drepte, mai sus o cornişă acoperită de zăpadă, ceva mai la dreapta, un şir de cariatide luminate indirect de una din ferestrele din apropiere, în stânga alt balcon aşezat însă la o distanţă de aproximativ cinci metri; nimic de care să te agăţi, nimic pe care

să te urci, nici un jgheab ornamental de care să te sprijini şi totuşi, fiinţa aceea ajunsese până pe terasa mea şi apoi dispăruse. Vântul bătea cu putere şi-am simţit o atingere uşoară pe faţă — începuse din nou să ningă cu fulgi mari.

Undeva, deasupra, se aprinse un reflector care la început se fixă pe balconul meu, iar apoi raza albă coborî până atinse spaţiul alb dintre blocuri. Zăpada începuse să se adune şi în curând crabii aveau să iasă la muncă. Din apropiere izbucni o altă lumină, roşie, care se intersectă cu prima formând o cruce a sfântului Andrei, un enorm X de tipar. Apoi, un alt reflector, verde, bară crucea şi, astfel, între blocuri apăru semnul iernii, un hexagon cu laturile neschiţate încă. Ştiam că, dacă s-ar fi trasat câte o linie şi s-ar fi unit din două în două vârfurile formate de reflectoare şi punctele de pe zăpadă, s-ar fi obţinut o stea cu şase colţuri.

— Ei, ce mama voastră faceţi acolo? răsună o voce, dar şi aceasta era atât de ireală, amplificată de ecourile dintre blocuri, încât nici nu părea să provină dintr-un gâtlej omenesc.

Atunci, luminile dispărură la fel de brusc precum apăruseră şi întunericul deveni parcă mai adânc. Un timp, în aer pluti o rumoare, un murmur de voci, dar, după ce vântul îşi schimbă direcţia, n-am mai auzit nimic. Am luat pachetul şi-am intrat în casă. Reh nu se mai mişca şi, când m-am apropiat de el, am constatat că adormise la loc.

Am aprins lumina, am pus pachetul pe pat şi l-am studiat cu atenţie. Hârtie maronie groasă, sfoară ieftină ce se vindea în bobine la orice magazin universal K. Nu părea nimic periculos în tot ansamblul. Am tăiat ambalajul, iar înăuntru am descoperit un colac de frânghie înnodată din loc în loc. Deasupra se afla un bilet pe care scria:

Sich — tu, iederă!
Imparul 3 — un mod al Unirii
Ce n-are pereche tinde către ea
Sunetele, parfumurile, culorile îşi răspund
A — alb J — verde
E — albastru O — galben
T — roşu

Ospitalieri — gri şi mov Benez — alb
Konsol — roşu şi verde
Viitaz — cercuri argintii pe roşu şi verde
Fas — albastru şi galben
Ce se ascunde sub litere?
Nu sunt tot aceleaşi culori? / 1
Sunt conglomeratul Argus
Sunt o arhivă vie — ştiu tot, nu uit nimic. / 2
Preotul care face rău renaşte în forma unui animal
ce mănâncă morţii, dar
Eu sunt Betelgeusa în Gemeni. / 3
Vocile cântăreţilor morţi răsună ciudat în înregistrări / 4
Omul e la hotarul dintre două nopţi, iar tu eşti alături de
el. / 5
Citeşte această invocaţie ca să te apere de mine, dar chiar
şi aşa nu vei reuşi să te salvezi:
Spirit, copil al cerului de care-şi amintesc zeii,
Prinţ al lui Dumnezeu,
Geniu care produci durere,
Demon care ataci omul,
Revarsă-ţi furia asupra umanităţii, dar
Fie ca ea niciodată să nu mă cuprindă.
Spirit al cerului, aminteşte-ţi!
Spirit al forţei, aminteşte-ţi! / 6

Din nou o risipă uimitoare de hârtie. Biletul era cifrat în termenii alchimiei medievale, dar asta nu mă deranja pentru că mai ştiam şi eu câte ceva din timpul în care avusesem magazinul. Apariţia aceea nocturnă, biletul şi stilul lui îmi aminteau în mod ciudat de Oriel. Şi el avea obiceiul să trimită ghicitori alchimice. Am luat agenda şi m-am apucat să interpretez mesajul. Lucrul mergea greu pentru că-mi lipseau informaţii, dar în final am obţinut un text satisfăcător. Aş fi vrut să-l întreb pe Reh ce reprezentau unele dintre simboluri, dar din păcate nu-mi putea fi de folos. Din câte îmi aminteam, iedera era planta ingratitudinii deoarece îmbrăţişa orice găsea în cale şi nu era statornică, Argus era paznicul cu o mie de ochi, preotul cel rău îl reprezenta pe păcătos supus judecăţii şi

osândei veşnice, iar Betelgeusa în constelaţia Gemeni însemna nemurirea. Gemenii erau cele două staţii orbitale, hotarul celor două nopţi reprezenta moartea deoarece la orice răscruce se afla o intrare, o poartă spre lumea cealaltă. Cât despre „spirit al cerului" şi „spirit al forţei", eram sigură că se refereau la pre-văzătorul ce stăpânea Vârtejul. La finalul acestui raţionament, am introdus următoarea interpretare:

Sich — tu, ingrato!

Sunt singur din vina ta şi de aceea vă caut pe tine şi pe fratele tău ca să fim trei.

Totul are o legătură —

Concernele poartă culori ce se mai regăsesc şi în alte lucruri.

Dacă vei săpa adânc, vei afla ce se ascunde după aparenţe.

(Citind din nou biletul, mi-am amintit că Oriel iubea galbenul, iar în dreptul vocalei O era indicată această culoare. Poate n-ar fi fost de mirare să constat că lui Armilius îi plăcea albul, lui Elgaliel — albastrul, lui Jariel — verdele şi lui Tachiel — roşul. Apoi, roşul şi verdele aparţineau Konsol-ului, albul Benez-ului, albastrul şi galbenul Fas-ului.)

Verdele şi Roşul sunt ale Konsol-ului, dar şi ale lui Tachiel şi Jariel şi ale Viitazului.

Albul este al Benez-ului, dar şi-al lui Armilius.

Albastrul şi Galbenul sunt ale Fas-ului, dar şi ale lui Elgaliel şi Oriel. / 1

Sunt cu ochii pe tine şi n-am uitat nimic din ce s-a întâmplat. / 2

El, păcătosul, a plătit, dar eu am scăpat, stau (sau vin de) pe Gemeni şi sunt nemuritor. / 3

(A patra parte n-am înţeles-o, fraza îmi suna cunoscut, dar nu ştiam de unde s-o iau.)

El, păcătosul, se află aproape de moarte, iar tu îi stai alături. / 5

Chiar dacă ai fi protejată de această incantaţie şi tot n-ai scăpa de furia mea./ 6

Asta era tot. În mare parte înţelesesem mesajul, dar tot nu eram sigură dacă păcătosul era Reh sau Tod. Înclinam să cred că era vorba de Reh pentru că el păcătuise şi fusese pedepsit, pe când Tod se păstrase departe de încurcături, patinând ca de obicei între un concern şi altul, după cum îl bătea vântul din nord. Probabil că biletul conţinea, bine ascunsă, identitatea adevărată a pre-văzătorului, doar că eu nu deţineam destule elemente, destule fragmente din acel puzzle pentru a-l descifra în întregime. Ştiam că totul nu se reducea decât la o problemă de timp, la cât avea să mai dureze până urma să fiu predată.

M-am uitat la colacul de frânghie şi m-am întrebat cât de dificil era să cobor pe aşa ceva până la următorul balcon, aflat cinci metri mai jos. Nu foarte greu, îmi închipuiam. Astfel, mai aveam o şansă, care nu eram sigură dacă înţelegeam de ce mi se oferea, în cazul în care fiinţa de afară fusese într-adevăr pre-văzătorul cu Vârtejul.

Poate dorea să am ceva şanse în confruntarea cu el, poate că la sfârşit vroia să rămână cu impresia că luptase c-un oponent care-ar fi fost în stare să-l învingă. Poate mă salvase în apartament deoarece, dacă muream atunci, jocul nu-ar mai fi avut nici un farmec, iar el vroia să ne manipuleze, să ne întoarcă, să ne sucească după cum dorea, să ne conducă pe pistele pe care el le construise special ca să ne încurce, să ne îndepărteze de la adevăr. Priveam colacul de frânghie şi nu mă gândeam decât la ce avea să mă aştepte o dată ajunsă în apartamentul de la etajul următor. Pe de altă parte, puteam să rămân, să-i arăt lui Reteul biletul şi să sper că avea să creadă că pre-văzătorul coborâse pe terasa mea. Dar, cum tot nu ştiam numele acestuia, n-avea rost să-mi încerc norocul cu Reteul şi cu Tod.

Am stins lumina, am ieşit pe terasă şi-am privit în jos. Vântul bătea puternic, iar curentul îl făcea de două ori mai vijelios. Fulguiala de mai devreme se transforma încet într-o ninsoare de început de iarnă. Balustrada metalică a balconului era destul de puternică pentru a-mi susţine greutatea, dar nu eram sigură că, o dată coborând pe frânghie, vântul îngheţat n-avea să mă

izbească de perete sau să-mi balanseze funia şi să mă arunce jos. Oriel se legănase şi el la capătul unei funii asemănătoare, doar că reuşise să scape de ospitalieri. Putea fi un pre-văzător iubitor de şarade cel care mânuia Vârtejul? Din nou am avut viziunea din ziua distrugerii magazinului meu — eu zăcând împrăştiată pe calotă şi săracii adunându-mă bucată cu bucată dintre alte rămăşiţe – baloturi, mobile rupte, cioburi de la ferestrele blocului, sticle, mărfuri de la Konsol, haine, zăcând împrăştiate, şi câteva oglinzi, poate, ce n-aveau să mai prindă niciodată imaginea cerului de deasupra oraşului.

M-am întors în cameră pentru că deja mi se făcuse frig. Mă întrebam câţi paznici se aflau afară. Cel mult doi, m-am gândit, de mai mulţi nici nu era nevoie ca să păzească un bolnav şi-o femeie. Din fericire nu-mi luaseră arbaleta şi asta era semn bun; nu se temeau de mine şi asta era semn şi mai bun! Am luat frânghia şi-am început s-o lovesc de uşă cu toată puterea. Sunetul era enervant — un poc, poc, poc înfundat, dar cu ecouri în toată camera. La început nu se întâmplă nimic. Eu însă am continuat schimbând frecvenţa bătăilor în suite de două: poc-poc, poc-poc, poc-poc, până când am auzit nişte voci precipitate, dar neinteligibile. Apoi, cineva bătu nervos în tăblie şi strigă:

— Potoleşte-te o dată, c-o încasezi!

Sigur că n-am încetat, dar nici nu le-am răspuns pentru că vroiam să-i fac să deschidă uşa. Era târziu, ospitalierii erau probabil obosiţi, poate-i deranjasem din somn, aveau chef de ceartă şi nu mai gândeau limpede, iar sunetele acelea ciudate îi intrigau şi-i enervau în acelaşi timp.

Nici n-am crezut că totul avea să meargă atât de uşor. Intenţionam să-mi iau adio de la Reh, să-i spun că urma să mă întorc după el, dar n-am mai avut timp. Uşa se deschise, primul ospitalier intră în cameră, însă înăuntru era întuneric şi-o clipă se oprit mirat. Am aruncat peste el colacul de frânghie. Se aştepta la un atac, dar nu la aşa ceva pentru că se prăbuşi. Al doilea atacator se împiedică de primul, iar eu l-am îmbrâncit şi-am trecut pe lângă el. Până să se dezmeticească, eram afară şi trântisem uşa în urma mea. Tot planul meu se bazase pe lucrul, absolut omenesc, că oboseala avea să-i facă să nu asigure securizarea intrării. Când uşa se închise, rămase încuiată şi acum

era rândul celor doi să bată cu pumnii de partea cealaltă.

"Tare meseriaşi vă mai dădeaţi mai devreme!" mi-am zis. Coridorul era gol, iar eu eram liberă pentru că, aşa cum bănuisem, nu mai existau şi alţi paznici în apropiere. Era linişte, luminile de pe culoar fuseseră reduse la jumătate, nici o mirare că ospitalierii aţipiseră în fotoliile puse într-un intrând în apropierea uşii. Tot acolo se găsea o masă pliantă de pe care am luat mai multe conserve mari de carne Konsol şi-o sticlă roşiatică, conică, pe jumătate plină. Se distraseră băieţii — pe jos se aflau rudele goale şi răposate ale sticlei pe care tocmai o confiscasem. M-am gândit cât de nebuni de furie or fi fost închişi în cameră şi mi-a venit să râd, apoi mi-am amintit de Reh şi momentul de ilaritate mi-a trecut. Cu toate astea, nu credeam că o să-i facă vreun rău. Oricât de bolnav ar fi fost, mai devreme îmi dovedise că mai ştia încă să se apere.

Am pus toate proviziile într-o geantă pe care am găsit-o în apropiere şi care-i aparţinea unuia din paznici deoarece avea culoarea gri a zăpezii murdare, apoi am plecat pe coridor spre zona lifturilor. Mă îndreptam spre un bar aproape de nivelul gheţii, spre o clădire ce făcea parte din vechile construcţii. Acolo speram să fiu în siguranţă, să reînnod nişte legături şi să aflu identitatea celui cu Vârtejul. Dar mai ales aveam nevoie de Argent înainte de-a merge la întâlnirea de la blocul şase, etajul al cincilea.

19.

În copilărie, timpul mi se părea nesfârşit, o eternitate pe care aveam s-o petrec alături de Reh şi Velmer, nemuritori la rândul lor. De-abia când am început să ies în oraş mi-am dat seama că oamenii se transformau, îmbătrâneau şi în cele din urmă mureau. Totuşi, o vreme am crezut că tinerii rămâneau o specie aparte, nemarcată de trecerea timpului. Şi astfel, cu lipsa de sentimente a celui care ştia că orice-i era permis, am păşit alături de Velmer în lumea ospitalierilor.

Antrenamentele au luat curând o formă neobişnuită de iniţiere. Am aflat că Velmer avea o întreagă viaţă ce evolua separat de cercul nostru restrâns. La primea vedere, ospitalierii păreau un grup simpatic, deşi destul de exclusivist. Am început să-l însoţesc pe Velmer la petrecerile organizate de ceilalţi membri şi, la început, m-am simţit puţin stingheră, ca un străin care, ajuns într-un oraş, înţelegea noua limbă, dar îşi dădea seama că unele sensuri îi rămâneau ascunse.

Garr Vater a fost primul pe care l-am cunoscut. Foarte grijuliu şi ceremonios cu mine, părea să vrea să răscumpere greşeala tatălui său. Nu discutam însă despre ce se întâmplase în magazinul de arome. La început, intenţionasem să-l întreb despre Darte, apoi renunţasem pentru că n-avea nici un rost să-l întristez. Garr părea că regreta sincer ce mi se întâmplase.

De fiecare dată când veneam la sală, la început cu Velmer, apoi singură, mă întâmpina şi mă conducea personal în *camera de luptă*. Deseori, rămânea cu mine şi mă învăţa din secretele

folosirii arbaletei. Era un profesor foarte bun, calm, cu metodă, deşi puţin atrăgător. Prin comparaţie, Velmer îmi reţinea privirile şi, chiar când îmi explica, îi urmăream mişcările ca şi când aş fi fost spectatoarea plină de admiraţie a unui dans ritual. De obicei, nu rămâneam decât cu bucuria de-a fi împreună cu el. Cu Garr era însă altfel. Nu exista nici atracţie, nici fascinaţie şi atunci orice-mi explica îmi rămânea în minte.

Velmer venea şi pleca. Din când în când, începea un mic flirt cu secretara şi atunci mă supăram. Când mă vedea bosumflată şi fără chef de vorbă, râdea şi mă mângâia pe cap. Îmi dădeam seama că nu mă lua în serios, dar credeam că aşa era el şi că în timp avea să se schimbe. Garr rămânea ore întregi după ce Velmer pleca şi-mi arăta secretele *camerei de luptă*. Construită dintr-un material organic, încăperii îi putea fi imprimată cu ajutorul unui Sakya personalitatea celui care se antrena. Astfel, camera răspundea prompt dorinţelor acestuia.

Într-o zi, Velmer ţinu însă să ne facă o demonstraţie. Avea un simţ dezvoltat al artisticului şi ştia să se pună într-o lumină favorabilă. Pe când stăteam cu Garr şi mă antrenam să lovesc o ţintă în mişcare, apăru pe neaşteptate îmbrăcat în uniforma de ospitalier cu însemnele Kod, două dungi roşii, ţesute pe manşete. Tocmai mă concentram să nimeresc o sferă pe care încăperea o făcea să apară în cele mai neaşteptate locuri, când, răsucindu-mă după ţintă, l-am văzut stând în spatele meu. Am dat drumul la lovitură, dar deja începuseră să-mi tremure mâinile de emoţie. Velmer a râs şi m-a aplaudat, iar eu m-am înroşit de necaz că nu reuşeam să-mi păstrez calmul când îl vedeam. În ultima vreme, observasem că avea asupra mea un efect foarte ciudat, dar din păcate nu puteam să nu mă gândesc la el. Când mergeam pe stradă şi vedeam vreun bărbat şaten care părea că-i seamănă, inima începea să-mi bată cu putere şi simţeam un gol în stomac. Nu înţelegeam ce se întâmpla cu mine, dar ceva mă împiedica să discut cu Reh.

În ziua aceea, Velmer era vesel.

— Ai încheiat afacerea? îl întrebă Garr, după ce tuşi de câteva ori ca şi când s-ar fi scuzat.

Velmer îşi scoase haina şi-o agăţă pe un suport ce ieşi din perete. Rămase într-o cămaşă albă, cu guler înalt, şi pantaloni

gri. Stăteam şi mă uitam la el, simţind o emoţie ciudată. Trebuia să recunosc că-i stătea foarte bine în uniforma ospitalierilor. Avea dintr-o dată un aer îndepărtat şi periculos care-l prindea.

— Am dat-o gata, spuse în timp ce-şi punea una din arbaletele rânduite pe rastelul de lângă uşă.

L-am urmărit cum, cu mişcări elegante, poziţiona arma, lăsând-o apoi să se prindă singură de încheietură. Concentrarea îl făcea să se încrunte uşor, iar cele două şanţuri apărute pe neaşteptate îi adăugau un plus de farmec.

— Ultimul ne-a dat destul de furcă, continuă. Reh era gata să renunţe, dar i-am spus că n-aveam cum să ne înşelăm şi că urma să cedeze în cele din urmă dacă mai insistam.

Am ciulit urechile, dar Velmer păru că-şi aminteşte de mine şi se opri brusc. Îşi flexă braţul, îl roti pentru a verifica stabilitatea arbaletei, apoi se declară mulţumit. Garr şi cu mine îl urmăream cu atenţie.

— Sunt plin de energie astăzi, spuse. O să vă arăt câteva trucuri, după care mergem la masă ca să sărbătorim. Vreau să încerc şi noua *Născătoare*.

Se întoarse cu faţa spre latura lungă a încăperii şi rămase drept, aparent relaxat. Garr îmi făcu semn să ne retragem pe-o latură a camerei. Imediat, un perete transparent crescu, izolându-ne de Velmer. Acesta rămăsese nemişcat, ţinându-şi capul plecat, cu ochii pe jumătate închişi. Respira rar. Îi vedeam muşchii cum se încordau prin cămaşa subţire. M-am întors spre Garr să-i cer o explicaţie, dar Velmer făcu un salt, mâna dreaptă i se deplasă în faţă în timp ce mâna stângă efectuă o voltă elegantă în aer. Membrana camerei se ondulă ca răspuns la mişcarea lui.

Un timp nu se mai întâmplă nimic. Velmer îşi roti capul, după care se lăsă încet în jos, cu braţul drept întins înainte, iar cel stâng tras înapoi. Camera păru să tremure. M-am apropiat de fereastra-perete şi mi-am lipit faţa de ea. Era caldă şi elastică. Velmer privea neclintit înainte, aşteptând ceva. Expresia lui mi-a amintit de noaptea în care venise să ne ia din satul vânătorilor, de puterea ce izvora din el şi care până în acel moment rămăsese ascunsă. Era atent şi totuşi, cufundat în sine. În jurul lui se crease un gol pe care nu mi-l puteam explica, dar pe care-l simţeam ca pe-o ameninţare. Am început să respir mai repede.

Deşi mă uitam fascinată la el, n-am văzut prima lovitură, ci doar mişcarea fulgerătoare şi modificarea poziţiei.

— Ce s-a întâmplat? am strigat şocată.

Garr se apropie de mine şi mă trase blând de lângă fereastră.

— Nu-i bine să fii atât de aproape, îmi spuse. Chiar dacă stăm aici, poate să fie periculos. În curând vei vedea şi momâile *Născătoarei*.

M-am întors spre cameră. Undeva, într-un colţ, zăcea o creatură albă ce începuse să dispară deja, absorbită în interiorul membranei. Curând, încăperea tremură şi şase fiinţe scunde, fără feţe, ieşiră din pereţi, aruncându-se simultan asupra lui. Velmer se mişcă fulgerător, braţele i se rotiră, loviturile cu piciorul aruncară cât colo creaturile pe care nu le putea secera cu discurile; arbaleta se puse în funcţiune scuipând încărcătura în timp ce momâile se dezintegrau într-o ploaie albă. Velmer părea să fie în mai multe locuri o dată, lovind, secerând, folosindu-şi mâinile şi picioarele într-un balet mortal. L-am urmărit cu sufletul la gură, uimită de atâta forţă şi pricepere.

— Acum îţi arată unul din stilurile de luptă practicat de ospitalieri, îmi spuse Garr. Remnul de apă este cel care-i dă viteza şi puterea de concentrare.

Am întors capul spre el şi i-am spus, plină de entuziasm:

— Este extraordinar! Aş putea să învăţ şi eu aşa ceva?

Garr dădu din cap afirmativ. Ochii îi sclipeau pentru că mişcările lui Velmer erau irezistibile şi te îndemnau să le copiezi. Inconştient, îşi încorda braţele şi-şi strângea pumnii. Era o demonstraţie de forţă care-mi sugera libertate şi putere nelimitată.

Dincolo de fereastră, Velmer continua să distrugă momâile, iar ritmul în care acestea apăreau devenise de-a dreptul uimitor. Acum erau cinci, zece, apoi cincisprezece şi toate dispărură curând într-un nor alb absorbit de pereţi. La un moment dat, membrana nu mai creă nici o fiinţă, iar Velmer se opri cu faţa spre noi şi rămase într-o nemişcare ce nu sugera lupta de mai devreme. Chipul îi era calm, fără picături de sudoare, de parcă n-ar fi depus nici un efort, iar braţele îi stăteau relaxate pe lângă corp; îşi ţinea capul drept, picioarele uşor depărtate şi privea înainte. Ochii îi erau goi, larg deschişi şi de-o culoare aurie, intensă.

Am simţit un curent de aer, de parcă vântul ar fi început să bată, ceea ce era practic imposibil. Spaţiul din jurul lui Velmer deveni dintr-o dată mai întunecat şi curenţi invizibili părură să se desprindă din pereţi şi să se adune în corpul lui. Era ca un vârtej irezistibil ale cărui braţe se roteau într-un ritm din ce în ce mai rapid. Totuşi, nu vedeam cu adevărat toate acestea, ci doar simţeam apăsarea şi pericolul. Am început să tremur şi Garr îmi puse o mână pe umăr, încercând să mă liniştească. Deodată, Velmer depărtă braţele şi toată forţa acumulată în el se izbi cu violenţă de pereţi, spulberând membrana şi scuturând fereastra pe suprafaţa căreia apăru o crăpătură ce se ramifică în toate părţile. M-am dat un pas înapoi, resimţind o parte din şocul loviturii. Eram destul de zguduită şi de speriată.

Dincolo, în *camera de luptă*, Velmer stătea înconjurat de jalnicele rămăşiţe ale membranei şi râdea.

— Iar mi-ai distrus *Născătoarea*, exclamă Garr nemulţumit, înconjurându-mi umerii cu braţul şi încercând să mă liniştească.

În după amiaza aceea, trebuia să-l însoţesc la unul din restaurantele elegante ale oraşului. Întâi am trecut pe acasă ca să mă îmbrac corespunzător. Velmer m-a condus, dar a refuzat să mai urce, spunând că mai avea treburi de rezolvat. Urma să vină să mă ia peste o oră.

Am intrat în apartament, mi-am pus pe un fotoliu geanta cu echipamentul şi-am vrut să merg în camera mea. Holul era liniştit şi cristalele clipeau misterios. Mi-am privit pentru o clipă imaginea reflectată de oglinzi şi-am avut revelaţia unui corp care începea să se dezvolte. Adevărul era că în acea zi mă simţeam diferit. Obrajii, de obicei palizi, îmi erau îmbujoraţi, ochii îmi sclipeau ciudat; zâmbeam fără să ştiu de ce. Începeam să mă maturizez. Până atunci îmi ţinusem părul prins, dar în acel moment am simţit nevoia să-l desfac şi să-l admir cum se aranja frumos în bucle mari, întunecate. Am ridicat mâinile şi mi-am mângâiat uşor obrazul. Pielea era catifelată, iar buzele roşii şi pline. Am surâs din nou.

În spatele meu se auzi un fâşâit şi-am tresărit, lăsându-mi mâinile în jos. M-am întors speriată de parcă aş fi fost prinsă făcând ceva interzis. În hol nu era nimeni. Am stat o clipă ascultând şi-am auzit un murmur de glasuri venind dinspre birou. Am răsuflat adânc. Uşa, de obicei închisă, era acum crăpată şi-un firicel de lumină se strecura prin deschizătură. M-am apropiat încet, mânată de curiozitate. Până atunci, biroul fusese un teritoriu interzis.

Am păşit prin hol, întrebându-mă cine era înăuntru. Apoi mi-am dat seama că nu putea fi decât Reh, pentru că Velmer nu urcase. Am vrut să renunţ, deoarece mă îngrijora mai mult să fiu prinsă spionând de fratele meu, decât de Velmer. Totuşi, n-am renunţat. M-am oprit în dreptul deschizăturii şi m-am sprijinit de perete pentru a găsi o poziţie bună de observaţie. Am respirat adânc şi-am privit înăuntru. Vocile încetaseră. Am văzut şirul de rafturi încărcate cu sticle, apoi o parte dintr-o masă şi spatele unui fotoliu maro din piele. Oricine s-ar fi aflat înăuntru, nu se găsea în raza mea vizuală.

Am întins mâna şi-am lărgit puţin crăpătura. O siluetă ce trecu prin dreptul luminii mă făcu să tresar şi să mă dau câţiva paşi înapoi. Am rămas nemişcată, cu inima bătându-mi puternic, întrebându-mă din nou dacă nu era cazul să renunţ şi să mă retrag în camera mea. Curiozitatea era însă mai puternică. De data asta, m-am mişcat mai uşor. Am aşteptat în dreptul uşii până când am auzit vocile. M-am aplecat şi-am privit din nou.

Reh stătea în dreptul mesei şi lângă el se afla un bărbat tânăr, îmbrăcat în hainele terne ale muncitorilor. Avea părul şaten deschis, pielea palidă şi-ar fi semănat cu Velmer dacă n-ar fi avut o expresie de descurajare întipărită pe faţă. Era înalt, dar adus de spate şi părea muncit şi împovărat de griji. Am fost sigură că, deşi lucra la centrale, nu provenea dintr-o familie de muncitor. Avea aerul rafinat al foştilor pre-văzători. Am ciulit urechile.

— Crezi că vom reuşi să-i contactăm şi pe ceilalţi? tocmai îl întreba pe Reh.

Acesta se îndreptă în partea pe care n-o vedeam şi se întoarse cu două pahare. Unul i-l întinse bărbatului.

— Mai ia o băutură, spuse cu o voce atât de ciudată, încât n-am recunoscut-o. Nu mai fi atât de îngrijorat. Astfel de grupuri există de ani de zile şi important este c-am avut norocul să ne întâlnim. E periculos să umbli prin tot felul de locuri întrebând de pre-văzători.

Bărbatul dădu trist din cap.

— Am încercat să mă adaptez, murmură. După ce familia mea a fost exterminată, am vrut să uit şi să merg mai departe. N-am avut însă nici o şansă pentru că peste tot mă urmărea blestemul de-a fi fost la o şcoală Viitaz. La centrală de-abia am fost acceptat. Oamenii mă suspectează.

— Nu-ţi mai face probleme, repetă Reh cu vocea aceea metalică, neplăcută. O să am grijă de tine. Nu e nimic rău în a simţi că societatea în care trăim este una nedreaptă. Şi eu am fost în situaţia ta. Am căutat mult timp o slujbă, apoi am avut noroc c-un fost prieten care se angajase la Sediul Comun şi astfel am ajuns ospitalier. Asta nu înseamnă că nu sunt înconjurat de aceeaşi suspiciune. M-am prefăcut faţă de familie, faţă de cei cu care lucram. Cred c-am învins, c-am reuşit să mă integrez.

Se opri cu vocea încărcată de emoţie. Bărbatul îl privea fascinat, cu ochi umezi, plini de speranţă. Reh se sprijini de masă şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Acum doi ani am fost recrutat de-un grup de foşti pre-văzători care vroiau şi oameni din rândul puterii. La început am fost suspicios, i-am crezut prost organizaţi şi idealişti. Cu timpul, mi-am dat seama că aveau dreptate să încerce măcar să lupte împotriva unei societăţi nedrepte. M-am simţit mult mai bine când am ştiut că aveam şansa să schimb ceva. Aşa că, Pawan, spuse Reh punându-i mâna pe umăr, acum ai şansa să lupţi împotriva celor care ţi-au masacrat familia. Le poţi fi de folos celor care, ca şi tine, şi-au pierdut speranţa de-a mai trăi liberi.

Pawan îl privi tremurând, de parcă discursul lui Reh l-ar fi zguduit. Clătină ameţit din cap.

— Nu ştiu ce să spun. Uneori îmi doresc atât de mult să lupt împotriva ospitalierilor, iar alteori mă tem să nu-mi pierd viaţa într-o încercare fără rost.

Apoi, pe faţă îi apăru o expresie de durere atât de puternică, încât am simţit un nod în gât.

— Ştii că ni se dau medicamente ca să blocheze forţele vizionare? spuse, privindu-l pe Reh cu durere. Sunt zile în care mă simt atât de rău, încât nici nu pot să mă ridic din pat.

— Nu le mai lua. Controalele periodice pot fi înşelate cu o substanţă care dă acelaşi rezultat la teste. Am să-ţi fac rost de doze. Sunt produse de susţinătorii noştri din sud şi aduse în oraş de vânători. Dacă ni te alături, vom avea grijă de tine. Eu nu mi-am mai luat doza de doi ani şi până acum n-am fost detectat.

Ascultându-l pe Reh, eram din ce în ce mai uimită pentru că nu auzisem niciodată de astfel de medicamente împotriva forţelor psi. Ce ştiam eu însă despre oraşul în care de-abia călcasem de câteva luni? M-am hotărât să-i cer lui Velmer mai multe amănunte despre medicamente.

— Nu şovăi, continuă Reh aproape brutal. Aminteşte-ţi toate nedreptăţile ce ţi s-au făcut şi gândeşte-te la viaţa ce te aştepta dacă Viitazul nu era răsturnat de la putere. Acum depinde de tine să îndrepţi lucrurile. De tine şi de cei pe care vei reuşi să-i convingi să se alăture organizaţiei. Avem simpatizanţi peste tot, în centrala la care lucrezi, în magazine, în baruri, în săli de antrenament, în Sediul Comun, chiar şi în Consiliu. În oraş, cei care doresc ca teroarea să înceteze se coalizează, gata să acţioneze când va veni vremea.

Bărbatul îl asculta cu atenţie, dar şi eu eram uimită şi speriată de acest nou Reh pe care nu-l cunoşteam. Vocea îi era cea a unui vizionar. Inima începu să-mi bată din nou, dar nu de teama de-a fi prinsă spionând, ci pentru că mi se păru că înţeleg ce făcea Reh înăuntru. Care era oare adevărul? Îi vâna pe foştii pre-văzători sau aduna adepţi pentru cine ştie societate secretă? Mi s-a făcut frică. Nu înţelegeam complexitatea societăţii şi-mi era greu să interpretez gesturile celor lângă care trăiam. Era Reh sincer? Se hotărâse să lupte împotriva ospitalierilor? Atunci ne aflam în pericol şi nu eram sigură dacă puteam avea încredere în Velmer.

Eram tulburată. Cred că m-am sprijinit prea tare de uşă şi dintr-o dată am alunecat în încăpere. Cei doi au tresărit şi privirea lui Pawan s-a umplut de groază. Reh a făcut un salt spre mine de parcă ar fi vrut să mă atace, dar apoi m-a

recunoscut şi m-a apucat strâns de braţ. Înţepenisem. Privirea îi era rece şi plină de întuneric.

— Ce cauţi aici? şuieră.

Am vrut să-i răspund, dar parcă nu mai aveam voce. Pawan gemu şi se năpusti afară din cameră. Am rămas nemişcaţi până am auzit trântindu-se uşa de la intrare şi paşi grăbiţi pe coridor pierzându-se în depărtare. Am ridicat ochii spre Reh. Mai respiram încă agitat. Reh avea capul întors spre hol, ascultând concentrat, deşi nu se mai auzea nimic. Faţa îi era ciudat de contractată, cu pielea întinsă pe oase şi cu buzele palide şi subţiri. Mi s-a părut un străin. Când întoarse privirea spre mine, m-am cutremurat.

— Îmi pare rău, am şoptit. Ştiu că mi-ai spus să nu intru în birou, dar.....

—Mergi în camera ta, mă întrerupse pe un ton rece. Eşti pedepsită.

Am încercat să mă împotrivesc.

— Dar trebuie să mă întâlnesc cu Velmer. Trece să mă ia peste o oră...

Reh râse brutal şi mă scutură de braţ.

— O să faci ce ţi-am spus. Când vine Velmer, îl întâmpin eu, nu-ţi face probleme.

Am simţit că mă sufoc şi-am izbucnit în plâns. Eram furioasă şi jignită de tonul lui. M-am eliberat, am fugit în camera mea unde am încuiat uşa şi m-am trântit pe pat. Am hohotit mult timp, apoi m-am mai liniştit, m-am ridicat şi m-am aşezat pe marginea patului. Trebuia să mă gândesc. Dacă Reh făcea un joc dublu, avea tot dreptul să fie supărat pe mine deoarece îl descoperisem. În fond, eram încă un copil, chiar dacă mai aveam puţin şi împlineam paisprezece ani. Treptat, frustrarea de-a mi se interzice să merg cu Velmer se transformă în îngrijorare. Ce avea să se întâmple cu noi dacă Reh era arestat pentru trădare?

M-am întins din nou în pat cu faţa în sus şi-am privit tavanul alb, impersonal. Timpul se scurgea greu. Îl aşteptam pe Velmer. Încet-încet, în suflet îmi încolţi speranţa că ospitalierul avea să-l convingă pe Reh să mă lase să merg cu el. Cu vremea, agitaţia mi se potoli şi-am început să mă simt obosită. Când vocea lui Velmer răsună în camera de zi, deja moţăiam.

M-am ridicat ameţită din pat şi-am ascultat. Prin uşa închisă nu auzeam decât un murmur vag de glasuri cu momente de crescendo. Se certau. Am început să mă plimb prin cameră, întrebându-mă dacă nu era cazul să încep să-mi pregătesc lucrurile. N-am ajuns la nici o concluzie şi curând răsună o bătaie în uşă. Era Velmer.

— Ce faci? mă întrebă.

Vocea îi suna înăbuşit. Am vrut să ies din cameră, apoi mi-am dat seama că dacă aş fi dat ochii cu el, mi-ar fi fost greu să ascund ce se întâmplase în birou.

— Reh mai e supărat? am întrebat neliniştită.

O tuse încurcată ajunse până la mine.

— Destul. Ar fi trebuit să-l asculţi. Ai distrus câteva luni de muncă. Din păcate, este şi vina noastră că ţi-am ascuns adevărul. N-am luat în calcul faptul că ai crescut.

Am tăcut pentru că nu ştiam ce să înţeleg din spusese lui.

— Se pare că eşti pedepsită, dar nu-ţi face probleme deoarece vor mai fi şi alte ocazii.

— Vroiam foarte mult să vin, am spus aproape plângând.

În curând, Velmer plecă şi-am rămas din nou singură printre jucăriile de os. Slabă consolare. Curând, am început să mă plictisesc, dar m-am hotărât să rezist până dimineaţă. Am stat gândindu-mă la oraş şi la complexitatea unei vieţi ce-mi rămăsese necunoscută. Peste o oră, Reh bătu la uşă ca să mă cheme la masă, dar nu i-am răspuns. M-a lăsat în pace şi-am stat întinsă în pat, jucându-mă cu ciucurii cuverturii, până soarele a apus şi întunericul a coborât printre blocuri. Am adormit într-un târziu, încă supărată şi nefericită, iar noaptea m-am visat din nou la Sediul Comun, umblând prin dulapurile pline cu piei puse la păstrare şi întrebându-mă dacă membrii familiei mele se aflau ascunşi printre ele.

20.

Oraşul vuia când am ajuns pe prima platformă de la şase. Nu ştiam ce se întâmplase cu starea de asediu, dar luminile se întretăiau pe cer; de peste tot se auzeau strigăte, muzică, iar de sus, din turn, cădeau hârtii galbene pe care vântul le mâna în jurul meu. Ninsoarea se înteţise şi fulgii apăreau coloraţi încă din vârful turnului. Pe unul din panouri se vedea imaginea unui deşert portocaliu, mărginit de munţi maronii, erodaţi. Era mult soare acolo, în înregistrare, dar coloana sonoră nu se auzea prea bine din cauza vântului. Îmi trăsesem gluga pe faţă, dar degeaba. Vântul îşi găsea drum prin stofa aspră şi-i simţeam suflul îngheţat pe piele. M-am grăbit să traversez pasarela spre blocul următor şi m-am ascuns în primul ascensor. Trebuia să aleg alt drum pentru că afară era frig.

Am coborât până la nivelul al doilea, de unde ştiam că pornea o şosea acoperită care ducea până în capătul celălalt al oraşului, la blocul Host. Liftul era rapid, pentru că majoritatea clădirilor din acea zonă erau mult mai noi decât centrul. Înăuntru — plafonul metalic cu lumina ascunsă, difuză, comandă vocală şi aerul calm al feţei mele când m-am privit în oglindă... Până nu demult îmi plăcuse să mă delectez admirându-mi chipul în orice putea să reflecte o imagine, dar în ultima vreme şi această mică nebunie narcisistă trebuise să fie lăsată deoparte până aveau să vină vremuri mai bune.

Am ieşit din lift la etajul al doilea şi-am urmat indicatorul verde pe care scria "Spre tunelul Fas". Nu era nimeni în

apropiere, culoarul era gol, doar la un moment dat doi bărbaţi îmbrăcaţi în pelerine groase, negre, trecură în sens opus şi se uitară la mine cum mă oprisem lângă perete şi citeam o reclamă despre o expoziţie a lui Norsen ce avea să se deschidă în curând. I-am lăsat să mă depăşească şi apoi m-am uitat după ei. Nu păreau să fie ospitalieri, dar nu se ştia niciodată. Cel mai tânăr dintre ei întoarse capul şi privirile ni se intersectară. Doar o sclipire albastră şi-o faţă palidă şi netedă, răsărind de sub glugă. Atunci m-am desprins de anunţ şi-am luat-o repede spre tunel. Nu vroiam încurcături tocmai acum. Trecuseră ani de când Velmer îi vâna pe pre-văzători şi lucrurile se îmbunătăţiseră în oraş. Totuşi, era bine să fiu atentă. Existau acum mult mai multe lucruri pentru care aş fi putut fi arestată. Intrarea pe peronul ce mărginea şoseaua era apărată de-o barieră asemănătoare celei de la Sediul Comun. Şi cuşca de metal în care stătuse bătrânul paznic semăna perfect cu ghişeul de la care am cerut:

— Un bilet până la Host.

Bariera se întrerupse şi-am păşit dincolo, în atmosfera apăsătoare a tunelului destul de prost luminat. M-am urcat în primul autobuz şi-am ales unul dintre locurile din spate. Acolo m-am rezemat de spătar şi-am închis ochii. Cred c-am aţipit şi n-am simţit când am pornit. Drumul în sens opus îl făcusem în taxiul anormalului care apoi murise şi, deşi nu trecuse decât o zi de atunci, parcă se întâmplase cu ani în urmă. La un moment dat, mi se păru că autobuzul mergea, pentru că mă zgâlţâia în somn, apoi cineva veni printre scaune şi se aşeză lângă mine. Cu toate astea, nu m-am trezit.

Cred că atunci am început să visez că eram în mijlocul unei mulţimi de oameni ce se distrau. Mă aflam într-o încăpere nu mai mare de 20 de metri, dar plină de mobilă. Un cămin enorm în care ardea focul, o masă mare de mahon, câteva scaune tapisate în pluş albastru şi, de fapt, nici nu erau multe persoane în jurul meu, doar aşa mi se păruse la început din cauză că odaia era atât de mică. Mă uitam de jur-împrejur, iar pereţii nu puteau fi din cărămidă, nu puteau fi solizi, pentru că se umflau în curentul ce traversa încăperea de la un capăt la altul. Nu cunoşteam pe nimeni, stăteam doar c-un pahar în mână şi mă uitam în jur, dar nimeni nu se apropia de mine şi nimeni nu-mi

vorbea. La un moment dat, mi se păru că-l văd pe Tod trecând spre cămin, aplecându-se şi mutând cu vătraiul lemnele din foc. M-am dus la el, am pus paharul pe poliţa de deasupra şemineului şi-am vrut să-i spun ceva. Cred că i-am vorbit, dar în vis nu-i ziceam însă nimic. El rămăsese în aceeaşi poziţie, cu o mână sprijinită de genunchi şi doar îşi ridicase capul când simţise că mă apropii. Stătea şi se uita la mine şi-mi răspundea ceva, dar eu n-auzeam nimic de parcă ne-am fi aflat amândoi într-o imensă surdină. Pe masa de mahon erau mai multe lumânări groase, care pâlpâiau în curent, iar dintr-o dată vântul bătu mai tare, pereţii tremurară şi flăcările se stinseră. Am rămas pe întuneric şi atunci am simţit o atingere. M-am trezit la timp ca să constat că tipul care se aşezase lângă mine în timp ce dormeam îşi închipuise că aveam nevoie de companie.

I-am prins mâna şi i-am răsucit-o, apoi i-am înfipt arbaleta la câţiva centimetri în faţa ochilor. Tresări şi-şi retrase mâna. Totul fusese dintr-un reflex, dar apoi l-am recunoscut pe unul din bărbaţii care trecuseră pe lângă mine mai devreme. Probabil că-mi interpretase greşit privirea sau Dumnezeu ştie ce. Problema era că mă urmărise, iar eu eram destul de furioasă pentru că fusesem trezită din somn. Simţeam că, dacă nu controlam situaţia, aş fi fost în stare să-i înfig un disc în creier şi să termin toată povestea. Totuşi, nu vroiam să atrag atenţia asupra mea. Apoi, îmi veni să râd: pe cine se găsise puiul ăsta de curvă să agaţe!

— Ştii ce, iubiţel? i-am susurat pe cel mai plăcut ton al meu. O să stai liniştit până la prima staţie şi atunci o să rămâi aici, iar eu o să cobor şi toată lumea o să fie fericită. Apoi, o să te duci direct acasă şi-o să te feliciţi cât de deştept ai fost şi cum ai scăpat cu viaţă!

Ochii tipului mă fixau larg deschişi şi mi se părea că nici nu respira, de parcă ar fi fost mort. De fapt, fusese foarte aproape de asta. Nici n-avea idee cât de aproape fusese! La un fir de păr, la distanţa dintre o bătaie şi alta a inimii.

— Ai înţeles? l-am întrebat şi atunci se smulse din uimirea în care căzuse şi dădu uşor din cap.

— Bine, am spus, dar nu mi-am schimbat poziţia.

Dinspre şofer s-ar fi crezut că-i şopteam ceva la ureche, un lung monolog care părea să nu se mai termine, ceva gen: văduva

neagră e obosită, doamna vrea să se ducă la culcare, vrea să fie lăsată în pace şi eventual să meargă în plimbare până în beciul castelului unde să se relaxeze şi să numere sicriele în care se odihnesc iubiţii ei morţi! Până în acel moment numărase până la douăzeci şi apoi se oprise deoarece doamna, deşi frumoasă, nu prea învăţase multe la viaţa ei. Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi stat mai mult la şcoală! Totuşi, ajunsese faimoasă, iar Norsen o imortalizase într-un cub, drept o mască albă, un chip frumos ce încerca să evadeze din gheaţa în care era sculptat. În seara aceea eram şi eu foarte aproape de această stare de spirit.

Mi-am sprijinit cotul pe umărul lui şi m-am răsucit ca să stau mai comod, doar mai aveam ceva de mers. Aş fi putut să-l las în pace pentru că probabil s-ar fi ridicat şi ori s-ar fi mutat pe alt scaun, ori ar fi coborât repede, dar aveam şi eu dreptul să mă distrez puţin, de vreme ce trupul lui iradia căldură, iar mie îmi era cam frig. Nu era de fapt chiar urât, cu ochii albaştri ce mă priveau pieziş şi, în fond, poate nu vrusese decât să mă agaţe, încurajat de faptul că mă uitasem la el mai devreme. I-am înconjurat gâtul cu braţul şi i-am lipit arbaleta de ceafă, apoi mi-am aşezat capul pe umărul lui. Mirosea frumos şi respira încet; aproape m-ar fi prins somnul.

— Eşti nebună! îmi şopti.

— Aşa este, i-am şoptit şi eu. Tot oraşul e plin de nebuni. Bucură-te de aceste clipe pentru că vor fi ultimele.

Nu mai ştiu de ce i-am spus asta, de vreme ce n-aveam intenţia să-l omor. N-a mai zis nimic şi mi s-a părut că respiră şi mai uşor. Ce-ar fi fost dacă, totuşi, aş fi apăsat pe trăgaci şi dintr-o dată trupul i-ar fi înţepenit, inima i s-ar fi oprit, iar pieptul nu i s-ar mai fi mişcat? M-am lăsat o clipă ispitită de idee, apoi autobuzul ajunse în staţie şi şoferul anunţă:

— Blocul Host.

Vocea îi era plată şi obosită pentru că mai repetase asta de câteva zeci de ori în acea zi şi se simţea plictisit şi vroia să se întâmple orice să-l scape de tunelul Fas al monotoniei prin care umbla de ani întregi, fără să poată ieşi. Am oftat uşor şi mi-am ridicat capul de pe umărul bărbatului. L-am privit în ochi şi, dintr-o dată, l-am sărutat, deşi am simţit că se opunea. Arbaleta i se înfipsese în ceafă şi atingerea ei îl făcuse să tresară.

— Într-una din zilele astea o să vin după tine, i-am spus şi dintr-o dată m-am desprins de el şi-am coborât tocmai înainte ca uşile să se închidă.

Am rămas pe peron şi l-am urmărit cum se îndepărta prin tunel. Lumina era prea slabă ca să-mi dau seama dacă se ridicase de la locul lui sau nu. În mână ţineam portofelul pe care i-l luasem pe când îl sărutasem şi-l mângâiasem cu arbaleta. Probabil fusese sigur c-aveam să-l omor şi atunci nu-şi dăduse seama când îi umblasem prin buzunare. Ăsta era un alt obicei prost de care trebuise să mă las în ultima vreme.

Am luat-o spre liftul secundar ce ducea până la parter. Pe drum am desfăcut portofelul şi primul lucru pe care l-am găsit a fost o mică insignă gri de ospitalier şi asta m-a făcut să exclam ceva de genul: "Dar nu mai sunt şi alţi oameni în oraş?!" Acum mă întrebam de ce nu reacţionase mai devreme şi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că probabil se aflase deja de dispariţia mea, iar el se întâmplase să mă recunoască. Atunci, de ce nu încercase să mă aresteze, de ce mă abordase astfel? Poate dorise să intre în vorbă, să se ţină după mine, poate vrusese să se ofere să mă ajute şi în felul acesta să afle unde mă duceam. Am aruncat portofelul în primul coş de gunoi. Erau o mulţime de bani acolo şi-am urmărit cum erau tocaţi în maşina de mărunţit. Mi-a făcut plăcere. De altfel, nu era nici o pagubă pentru un ospitalier care avea oricând posibilitatea să-i facă la loc.

Am coborât chiar la ultima oprire a liftului. Acolo, la suprafaţă, era cu adevărat frig. Mi-am încheiat pelerina şi-am luat-o spre camera de unde ştiam că se putea ajunge până la bar.

Uşa la care am bătut nu se deosebea cu nimic de celelalte, doar că în partea stângă cineva scrisese Simion Stâlpnicul – Die wunderbarliche Vogelnest, Cuibul Minunat. Bărbatul care-mi deschise avea o mască albă pe care fuseseră pictaţi ochii cu pupilele mari, verzi, şi gura cu buzele foarte roşii şi colţurile îndreptate în jos.

— Mors omnibus communis, mă salută el. Moartea e comună tuturor.

— Unora mai degrabă decât altora, i-am întors-o. Argent e prin zonă?

Dădu din cap, dar nu se mişcă din uşă. Avea un corp mare, care ocupa tot spaţiul, aşa că nu vedeam ce se întâmpla în spatele lui. Parcă mai era cineva în cameră.

— Sich, am spus. Am lucrat cu Tod.

Am auzit un murmur şi bărbatul se dădu la o parte din drum. Am intrat în odaie. Mă întâmpină o femeie ce purta o mască identică.

— Sper că eşti cine spui, altfel ai încurcat-o, mă anunţă pe un ton neutru de parcă ar fi făcut doar conversaţie.

Am ridicat din umeri.

— Nemo omnibus horis sapit, i-am zis. Nimeni nu e înţelept în orice clipă.

Îi ştiam cum gândeau şi-am avut impresia că-i plăcuseră cuvintele mele. Ochii din spatele măştii nu oboseau să mă studieze. Ridică receptorul unui antic telefon şi spuse câteva cuvinte. M-am uitat în jur ca să-mi trec timpul, dar de fapt nu prea aveam ce să văd. În afară de gealatul de lângă uşă, de-o masă şi două scaune, camera era goală, albă şi friguroasă. Dar asta nu era decât o sală de aşteptare.

— Ia loc, mă invită femeia, care între timp terminase de vorbit. Ia vin.

Am apucat paharul pe care mi-l întinsese ceremonios, de parcă ar fi fost cine ştie ce, şi-am sorbit o înghiţitură. Era infect şi cu greu m-am abţinut să nu-l scuip pe podea.

— În *Istoria poamelor* se spune că strugurele este cauza tuturor relelor, observă bărbatul, care-şi părăsise între timp locul de lângă uşă şi venise să ni se alăture. Ce părere ai?

M-am foit pe scaun. N-aveam chef de întrebări tâmpite şi uite că tocmai asta trebuia să suport.

— O fi strugurele de vină, dar ce legătură are zeama asta cu el?

Măştile nu se mişcară, dar când îmi vorbiră, am simţit parcă o umbră de zâmbet ascunsă într-o inflexiune a vocii.

— Ai mai fost aici?

— Cam aşa ceva, i-am zis zâmbind şi eu.

A urmat un moment de linişte.

— Nu-mi amintesc de tine, spuse femeia aşezându-se pe un scaun.

Am luat paharul de pe masă şi m-am uitat la lichidul care mai rămăsese pe fundul lui. Era uleios şi semăna la culoare cu vopseaua de pe emblema Konsol. Mâna îmi tremura uşor. Am pus paharul la loc şi m-am uitat la ceas. Mai aveam mai puţin de două ore până la întâlnire şi, când mă gândeam la asta, simţeam o emoţie ciudată.

Argent pătrunse în cameră însoţit de-un vacarm de muzică, de nişte urlete şi gemete ce se stinseră imediat ce închise trapa ce ducea la subsol. Nu se schimbase deloc de când îl cunoscusem cu ani în urmă: înalt, cu părul negru înspicat, cu faţa plină de riduri adânci, cu tatuajul în formă de coroană de lauri ce-i împodobea fruntea. Era îmbrăcat într-o tunică azurie şi-o togă albă, tivită cu o broderie geometrică de culoare albastră.

Fusese o perioadă în care trebuise să mă ascund, iar Tod, care-l ştia mai de mult, ne pusese în legătură. Era un om destul de bătrân acum, dar, deşi trecuse prin destule, rămăsese un idealist. În tinereţe fusese angajat ca funcţionar la unul din sediile Viitaz şi atunci se născuse fascinaţia lui pentru cei care aveau puteri deosebite. După dizolvarea Viitaz-ului fondase un club prin care spunea că încerca să păstreze amintirea pre-văzătorilor. Sigur că nici unul dintre oamenii lui nu poseda forţele remn şi nici nu era vizionar. Erau doar funcţionari şi lucrători care, după o zi de muncă, veneau la bar, îmbrăcau haine caraghioase şi se schimonoseau în simulacre de ritualuri. Nu-mi aminteam ca în copilăria mea să fi văzut pe vreun pre-văzător făcând aşa ceva, dar probabil că adevărul n-avea nici o importanţă de vreme ce Viitazul începea încet-încet să alunece în legendă.

Am fost întâmpinată mai călduros decât m-aş fi aşteptat după o aşa de lungă absenţă. Ne-am îmbrăţişat, ne-am strâns mâinile, am râs. Parcă ne-am fi despărţit cu două zile în urmă.

— Dum stupet obtutuque haeret defixus in uno — Sich, recită în onoarea mea citatul său favorit. Încremenit de mirare nu mai vede în faţă decât un singur lucru — pe tine Sich.

Am dat din cap a aducere aminte.

— Tot Vergiliu?

— Tot. Aşa cum îl ştii.

Bărbatul care mă întâmpinase deschise trapa şi-am coborât amândoi spre bar.

— Cred că ai multe de povestit, îmi spuse înainte de-a fi înghiţiţi de vacarmul din subsol.

Nu i-am răspuns pentru că oricum nu m-ar fi auzit. M-am afundat pe-o scară abruptă şi răsucită ca o cochilie de melc. Parcă am fi coborât într-o fântână. Pereţii erau închişi la culoare, poate bleumarin sau chiar negri, şi pe ei fuseseră pictate cu auriu şi argintiu scene din mitologia pre-glaciară — sfinţii luptători, omorâtorii de balauri şi demoni, sibilele vestind venirea lui Mesia, Calandrion cu puterile lui vindecătoare, Purgatoriul plutind în văzduh, începuturile civilizaţiei cu „desertum civitas" însemnând pustiul pe care călugării îl amenajaseră transformându-l prin popularea oazelor, apoi Sfântul Ioan cel cu cap de vultur, ariciul şi Dumnezeu făcând Pământul, iar deasupra tuturor acestor imagini scria cu litere roşii:

Sunt mai multe în cer şi pe pământ decât putem noi înţelege.

Barul era decorat altfel decât îmi aminteam. Pe pereţi se găseau fresce în culori strălucitoare reprezentând temple şi palate. Sub un portal fusese desenat un pergament desfăşurat pe care se afla zugrăvit un scurt tratat de astrologie. M-am oprit în faţa lui şi-am început să citesc. Odată îmi plăcuseră misterele şi rezolvasem câteva la viaţa mea.

Antares sub Săgetător — moarte violentă
Algol (Beta Peseis) în Taur — steaua asasinilor
Alphard în Leu — sinucigaşii
steaua Scheat — moarte prin înec
Pollux în Rac — moarte prin asasinat
Alchenar în Peşti — căderea din locuri înalte
Vega în Capricorn — bogăţie
Pleiade în Taur — orbire
Hyade în Gemeni — orbire
Betelgeusa în Gemeni — nemurire
(Alpha Orionis)
Soarele în Taur — venirea primăverii

Parcă era povestea mea, a lui Reh şi-a lui Velmer. Totul se întâmplase, mai puţin intrarea astrului diurn în constelaţia Taurului şi rezolvarea problemelor noastre.

Ştiam că trebuia să am încredere în Argent pentru că numai el cunoştea multe lucruri despre Viitaz, despre pre-văzători şi

despre Gemeni. Dacă mă gândeam mai bine, mi se părea ciudat că Tod nu insistase să-l vizităm. Adevărul era că ajunseserăm într-un impas, că lucrurile se agravau, iar el se purta de parcă n-ar fi vrut să ajung la vreun rezultat. Atracţia lui faţă de Vârtej mi se părea nenaturală, ca şi indolenţa şi lipsa de interes în aflarea pre-văzătorului. Şi totuşi, el era cel care a fi trebuit să mă îndrume ca unul care-l cunoscuse pe stăpânul Maelstromului.

Am traversat sala propriu-zisă a clubului şi, cu o ultimă explozie, muzica ne azvârli într-o cămăruţă c-un perete de sticlă, dar izolată fonic şi, probabil, mult mai blindată decât Sediul Comun. Prin fereastră am observat că încăperea alăturată era plină de oameni, semn că barul lui Argent se mai bucura încă de succes. Mulţi erau îmbrăcaţi în haine din materiale lucioase, cu tăieturi fantastice, mâneci despicate, lăsând să se întrevadă tatuajele false, bucăţi de pânză în culori vii, prinse artistic în jurul torsurilor goale, coafuri înalte şi meşteşugite cu bucle, dar mai ales o risipă de bijuterii false ce sclipeau în lumina spoturilor. Majoritatea stăteau în jurul barului şi-şi sorbeau băuturile din pahare cu forme zoomorfe, dar erau şi câţiva care se agitau pe ringul de dans, împletindu-şi trupurile în mijlocul vacarmului.

— Ia loc, mă invită el şi imediat m-am lăsat să alunec într-un fotoliu comod ce mirosea a piele şi-a aer curat.

Abia atunci mi-am dat seama că eram atât de obosită încât cu greu îmi ţineam ochii deschişi.

Cineva ne puse pe masă o băutură fierbinte şi tulbure. Am luat câteva înghiţituri, apoi am plasat-o la loc pe suportul din rafie, ţesut în forma unui dragon care se contorsiona muşcându-şi coada.

— Ei, care-i problema? mă întrebă Argent.

Cred c-a durat destul de mult până i-am spus totul despre plecarea lui Reh, de care nu-i povestisem nimic, despre Vârtej, despre pre-văzătorul ce ameninţa Consiliul, despre Gemeni, despre Tod şi, în final, despre Reh însuşi şi despre ciudata lui transformare. Argent mă ascultă cu atenţie şi fumă ţigară de la ţigară, până adună o movilă de chiştoace în scrumiera de cristal albastru. Nu ştiu dacă m-a crezut, dar n-a scos un cuvânt până n-am terminat şi apoi căzu pe gânduri.

În cameră se lăsase tăcerea, din băuturile de pe masă se ridicau aburi subțiri, iar dincolo de peretele de sticlă oamenii râdeau, vorbeau, dansau și petreceau, deși nici un sunet nu ajungea până la noi. Eram complet izolați, rupți de lume.

— Ai cerut ajutorul lui Tod? mă întrebă Argent, privindu-mă fără nici o expresie.

Am clătinat din cap.

— Tod nu mai e cel pe care-l cunoșteam noi.

Mi-am trecut mâna peste față. Îmi simțeam pleoapele grele.

— Ăsta a fost întotdeauna stilul lui de a-i șicana pe ceilalți. Întotdeauna mi-a spus că-l are ca model pe Gusoyn-cel-cu-chip-de-cămilă, demonul care descoperă lucrurile ascunse. Credea că numai când îi pui în dificultate oamenii își dezvăluie adevărata față.

Am luat suportul în formă de dragon și l-am învârtit între degete. Mi se părea ciudat cum de eu cunoscusem un Tod cu totul diferit de imaginea pe care mi-o oferea Argent.

— Dar de ce să-și încerce trucurile ieftine și cu mine? Noi ne cunoșteam mult prea bine...

— Uneori prietenii se schimbă, se îndepărtează.

Am crezut că făcea aluzie la mine și la faptul că nu-l mai vizitasem în ultimii ani, dar probabil că se referea la Tod și la faptul că nimic la el nu mai era ca înainte. Totuși, și distanța dintre noi se păstrase. De aceea nici nu mă gândisem să-l vizitez mai devreme. Acum însă, nu mai aveam la cine să apelez, iar el rămăsese ultima mea șansă.

Argent observă că mă întristasem și continuă:

— Vrei să rezolvi totul dintr-o suflare, te grăbești prea mult și uneori treci peste lucrurile importante. Dreptate a avut cel care te-a botezat cu numele de Sichiel, care înseamnă furtună.

Am dat descurajată din cap.

— Poate că mă grăbesc, am spus, dar asta se întâmplă numai pentru că nu mai am timp.

Argent nu știa că fugisem de sub supravegherea ospitalierilor și-a lui Tod, credea doar că vroiam să-i cer să mă ajute cu măsurarea frecvenței Vârtejului. Era un om plin de tabieturi. Eram conștientă de asta, deși nu ținea decât de mine ca să-l grăbesc.

— Și apoi, nu cred în onomastică, am continuat. Numele fratelui meu înseamnă „planetă" și totuși, niciodată n-am văzut ceva mai șovăielnic ca el. Apoi, numele lui Tod înseamnă „moarte"...

— Multe lucruri reprezintă moarte. Uită-te aici, îmi spuse şi-mi arătă un tablou aşezat pe-o latură a camerei.

Era un peisaj lacustru în apus, dar apa nu era îngheţată şi zăpada nu se vedea nicăieri. Roşul apusului se cobora în apele gri ale unui lac.

— Ştii ce înseamnă asta? mă întrebă.

— Nu, am spus.

Mai era ceva în tablou, ceva ca o ninsoare transparentă ce unea lacul şi cerul.

— Îmi amintesc o poezie din perioada pre-glaciară care-ar fi descris perfect imaginea aceasta:

Seara în oglindă
Ca o arătare
Jos — marea
Sus — apele amurgului
Se oglindesc
Prin perdeaua de ploaie
Privesc
Cum apa lacului se scurge încet spre cer.

Asta înseamnă moarte, iar numele tău conţine şi el aluzii la nefiinţă pentru că furtuna distruge şi asigură capital morţii.

L-am privit nemulţumită din cauză că vorbele lui mă deranjau.

— Totuşi, nu există nici o legătură între mine şi Tod. Nu e şi nici n-o să fie!

— Tu eşti o luptătoare, Sich, îmi spuse Argent zâmbind. Poate ar trebui să-ţi dau mai repede ce mi-ai cerut, altfel cine ştie ...

— Nu mă supăr niciodată pe vechii prieteni, i-am zis şi eu în glumă, dar fără să încep o altă discuţie, pentru că ştiam că lui Argent îi plăcea să vorbească mult.

— Atunci, nu-l judeca nici pe Tod prea aspru, poate are şi el problemele lui de se poartă aşa.

Ne-am ridicat şi-am luat-o spre uşa care dădea în bar.

— Sunt sigură că are motivele lui, dar şi eu le am pe-ale mele, am spus înainte ca muzica să ne învăluie şi să facă orice răspuns imposibil.

Trecând printre oameni, mi s-a părut că era şi mai multă înghesuială. Diferite măşti se apropiau de Argent şi-l băteau pe

umăr sau îi strângeau mâna, tot felul de persoane se agitau în jurul nostru şi nu-mi prea plăcea asta, pentru că nu ştiam dacă printre ele nu se afla şi vreun ospitalier trimis pe urmele mele. De câteva ori am prins nişte priviri fixate asupra mea, dar poate nu însemnau decât curiozitate. Eu şi Argent eram singurii nemascaţi şi asta-i atrăgea. Cine ştie cine credeau ei că sunt? Poate printre ei se afla şi băiatul care-mi adusese mesajul. M-am uitat în jur, dar nu l-am văzut. Nu eram sigură dacă era bine să-l întreb pe Argent despre el. Dacă păstrase legătura cu Tod, ar fi putut să-i spună. Am hotărât să trec sub tăcere mesajul şi să mă interesez doar de Tabi.

— Cunoşti un băiat blond, tuns scurt, îmbrăcat într-o haină de mag?

Se întoarse mirat spre mine.

— Îl cheamă Tabi, am continuat.

Mă privi lung, apoi ridică din umeri.

— Da, spuse cu voce nesigură. Se învârte pe aici, mai ajută la treburi. Un orfan care trăieşte şi el cum poate. De unde îl cunoşti?

Am şovăit câteva clipe, neştiind ce să-i spun.

— L-am întâlnit şi mi-a spus că lucrează în barul tău.

Sprâncenele lui Argent se ridicară, arcuindu-se deasupra ochilor cenuşi.

— Nu mă mir. N-am exclusivitate asupra lui. Mai face şi comisioane, mai lucrează şi pe la clienţi. Trebuie să mănânce. Momentan nu e aici, dacă asta vrei să ştii.

Am dat din cap şi m-am uitat absentă în jur. N-aveam idee ce să-l mai întreb. Se părea că băiatul nu mă minţise când îmi spusese că fusese plătit de unul dintre clienţi ca să-mi aducă mesajul.

— Atunci, poate cunoşti un bărbat cu pielea foarte albă îmbrăcat într-o pelerină.

Din nou o privire mirată şi-o ridicare din umeri.

— Îmi pare rău. E posibil să fi fost întâmplător pe aici, dar nu e unul dintre obişnuiţii localului. Are mare importanţă pentru tine?

— S-ar putea, am spus încet.

Am renunţat să-i mai pun alte întrebări. Întâlnirea avea loc într-o piaţă, aşa că nu credeam că eram în pericol. În curând

aveam să aflu oricum mai multe. Ne-am continuat drumul spre ieşire şi Argent schimbă câteva cuvinte c-un bărbat îmbrăcat într-un costum ce aducea cu hainele vânătorilor. Faţa îi era acoperită de-o mască de blană ce-l făcea să semene c-un urs.

— Am vorbit cu ajutorul meu şi te pot însoţi acum, îmi strigă Argent ca să acopere zgomotul. Am un depozit în apropiere.

Am părăsit barul şi-am coborât o scară ce ne purtă spre etajele inferioare ale clădirii, acum acoperite de-un strat gros de zăpadă pe care crabii de-abia reuşeau s-o îndepărteze. Era frig, iar pereţii originali fuseseră dublaţi de-un strat protector, un material transparent ce lăsa să se întrevadă zidăria iniţială. Argent aprinse o lanternă pentru că acolo nu fuseseră instalate becuri — din economie, îmi spusese el. Mergeam în linişte, iar eu mă concentram asupra fiecărui pas, de teamă să nu cad, deoarece temperatura scăzută din jur mă făcea să cred că treptele ar fi fost îngheţate şi alunecoase.

La un moment dat, mi se păru că simt apropierea zăpezii. Coborâsem cam trei etaje şi mă gândeam la greutatea structurii de deasupra noastră. Argent se opri însă în dreptul unei uşi cu sclipiri metalice. Înăuntru era o înghesuială de lucruri de tot felul, adunate parcă dintr-o groapă de gunoi sau cine ştie de pe unde — caroserii de maşini, cutii de vopsea, idoli cu feţe negre, geamuri plumbuite, frânturi de vitraliu, nişte trepiede din lemn pe care stăteau nişte borcane cu fetuşi asemănători celor pe care-i avusesem în magazinul meu. Apoi, dincolo de aceste lucruri, se afla o altă încăpere în care ecranele Sakya pâlpâiau slab în lumina lanternelor noastre.

— Ce faci cu toate obiectele astea? am întrebat privind în jur.

Argent aşeză lanterna pe una din mese.

— Le colecţionez ca aducere aminte pentru când oraşul va fi distrus, iar noi vom supravieţui în aceste încăperi şi le vom vinde vânătorilor amintiri ale trecutului nostru.

În atmosfera glaciară din depozit, micul lui discurs nu suna deloc ciudat. Şi eu m-am mirat cât de normal mi se părea să vorbesc despre ziua în care oraşul avea să dispară.

— Chiar crezi că vânătorii ar fi interesaţi de colecţia ta de vechituri?

Îmi zâmbi larg, apoi luă o bucată de metal de pe masă şi-o studie în lumina lanternei.

— De ce nu? După ce lumea în care trăim se va stinge, toate vechiturile astea vor deveni antichități și atunci cei care s-au gândit din timp și-au fost atenți vor avea de câștigat.

— Ți-a ghicit cineva că orașul va fi distrus? am întrebat, mirată că luase în serios problema cu barul și cu pre-văzătorii.

Era-n stilul lui să pomenească tot timpul de ocultism și să-i citeze pe latini, dar niciodată nu-l văzusem atât de pornit să creadă un lucru pentru care unii oameni ajunseseră pe Gemeni.

— Și dacă mi-ar fi ghicit? îmi răspunse el tot c-o întrebare.

Am ridicat din umeri. Era treaba lui, desigur, dar m-ar fi interesat să aflu cine se juca cu prevestirile într-o epocă în care vânătoarea de pre-văzători de-abia se încheiase. În dreapta mea, se afla un mic Sakya. Am întins mâna și m-am jucat o clipă, apăsând pe tastele de culoarea frunzelor veștede.

— Dacă a fost un ospitalier, ar fi bine să te pregătești să fii arestat. Doar știi cât de bine se pricep ei să întindă curse.

— Nu, te înșeli, protestă Argent, dar era atât de tulburat încât uitase să mai facă apel la expresiile obscure. Tod mi-a zis.

Îmi veni să râd.

— Nu e nici o diferență între Tod și-un ospitalier, deși el spune c-ar fi. În locul tău, nu i-aș mai deschide ușa data viitoare când vine.

— Dar Tod nu-i ospitalier, protestă Argent. E pre-văzător și încă unul extraordinar. Nu-i prima oară când îmi ghicește și previziunile sale s-au împlinit întotdeauna până acum. De aceea și vreau să te ajut. Când ai apărut în local, mi-am dat seama că lucrurile au început în sfârșit să se miște.

— N-am știut că Tod posedă asemenea puteri, am spus și m-am gândit la ce mi se întâmplase până atunci.

Am încercat să analizez comportarea lui Tod, dar n-am tras nici o concluzie. Totuși, această nouă informație merita studiată îndeaproape. Argent se apucă să caute printr-un maldăr de discuri și în cele din urmă îl găsi pe cel care-l căuta.

— Noroc cu mine, care-am studiat Vârtejul ăsta de când a apărut! Uneori, printre obiectele aduse de pe Gemeni se găsesc și lucruri interesante, cum ar fi un captator de frecvență.

Am întins mâna și-am luat discul — un cerc conținând acel fir care avea să mă ajute să dau de capătul problemei Vârtejului.

Poate, dacă-i duceam lui Reteul această informaţie şi dacă eram destul de norocoasă ca să-l descopăr pe pre-văzător, mai aveam o şansă să scap o dată pentru totdeauna de ospitalieri.

— Cum funcţionează? am întrebat, dar expresia de pe faţa lui Argent mă lămuri că n-avea intenţia să-mi explice nimic.

Am luat discul şi Argent îl puse într-unul dintre micile Sakya portabile pe care Konsol le scosese pe piaţă cu trei ani în urmă.

— Poate, după ce trece nebunia asta, o să vin să-ţi fac vânzare, am zis uitându-mă în jur.

Se găseau acolo o mulţime de lucruri, de la sfeşnicele de cositor, la cărţile de chiromanţie, pe care m-ar fi interesat să le cumpăr, dac-aş fi avut ocazia. Aş fi făcut rost şi de-un nou Sakya pentru că îl pierdusem pe celălalt o dată cu distrugerea magazinului. Cu cât priveam mai mult în jur, cu atât simţeam că mă cuprindea vechea febră a cumpărăturilor care mă stăpânise nu cu mult timp în urmă. Sigur că Argent nu înţelese de ce m-am grăbit să ies. Pentru el, toate obiectele acelea nu erau decât un mijloc de-a face bani, în schimb, pentru mine, reprezentau istoria proprietarului lor, o grămadă de informaţii care altădată mi-ar fi fost utile. Era şi acesta un mod de recreere şi mie mi se părea că începusem să mă relaxez din momentul în care pătrunsesem în depozit. Cu greu m-am abţinut să nu iau ceva de-acolo, deşi Argent mă invită s-o fac. N-aveam nevoie de balast care să mă împiedice să dispar la repezeală.

Am urcat cu liftul la nivelul zăpezii, apoi am luat-o printr-un pasaj spre ascensorul ce făcea legătura cu pasarela şase. De acolo am trecut în blocul de alături şi treptat Host-ul a rămas în urmă, învăluit în ninsoare. Umblam prin oraş fără nici o ţintă, pentru că nu ştiam unde avea să lovească Maelstromul. Argent cred că observase că mă feream de ospitalieri deoarece de fiecare dată când îi întâlneam îmi ascundeam chipul în glugă. Vântul bătea cu putere şi-mi era tot mai greu să-mi ţin părul strâns în coadă. În cele din urmă am renunţat şi i-am dat drumul. Astfel, cu aureola aceea întunecată în jurul feţei, eram greu de recunoscut.

— Ai probleme cu ospitalierii? mă întrebă Argent.

Deşi vorbea tare, nu-l auzeam din cauza furtunii. Ne deplasam cu grijă, dar de câteva ori curentul fusese gata să ne dărâme. Mă ţineam de Argent şi mergeam încet, de parcă am fi

fost bătrâni sau bolnavi. Acum aveam captatorul de frecvenţă, dar nu şi pe cine să-l încerc.

— Nu chiar, i-am răspuns.

Cerul părea o foaie de aluminiu îndoită peste oraş, iar Vârtejul o spărtură între lumea aceasta şi cea de dincolo. Oriunde s-ar fi aflat, ştiam că avea să apară, urmărindu-mă deasupra blocurilor. Îi simţisem prezenţa toată noaptea şi acum, când se lumina, îmi dădeam seama că nu putea fi prea departe. Nu trebuia decât să stau şi să aştept.

21.

Dragostea înseamnă anihilare spusese Gaiber într-unul din cântecele sale.

Adevărul era că nu înţelesesem că-l iubeam pe Velmer decât când împlinisem cincisprezece ani. În ultimele paisprezece luni petrecusem mai mult timp împreună. Mă învăţase să lupt, să mă apăr, să-i recunosc pe cei care vroiau să-mi facă rău. Mă introdusese în grupul ospitalierilor şi, într-un mod tacit, devenise de la sine înţeles că urma să mă alătur lor după ce aveam să absolv nou-înfiinţata Academie de Protecţie. Planul era destul de vag, dar încurajat cu entuziasm de Garr, de tatăl lui, care apăruse pe neaşteptate în grupul nostru, de Adso şi de toţi ceilalţi.

Doar Reh păstra tăcerea. De la întâmplarea din birou se îndepărtase şi mai mult de mine. Deşi înţelesesem de la Velmer că nu fusese decât unul dintre multele cazuri la care lucraseră amândoi, nu încetasem să mă tem că Reh s-ar fi simţit tentat să trădeze. Ideea era absurdă, desigur. Trădătorii erau executaţi după o judecată sumară. Eu nu auzisem de vreun caz în care un ospitalier să se fi alăturat grupurilor mai mult sau mai puţin organizate de pre-văzători, dar poate că nu se dorise mediatizarea lor.

Gândurile mi se opreau deseori asupra bibliotecii, dar Reh refuzase să-mi explice ce se întâmpla acolo, deşi îl încolţisem de câteva ori cu întrebările. De fiecare dată când începeam discuţia, se enerva şi ţipa la mine. În ultima vreme era capricios şi mohorât.

— Nu pot vorbi despre asta, strigase la mine într-o seară când îl chestionasem din nou.

Tocmai se întorsese după ce încheiase o *afacere* de care-mi vorbise vag şi Velmer cu câteva zile mai devreme. Îşi strânsese pumnii şi devenise palid. Vedeam cum îi tremurau buzele şi cum ochii îi exprimau o durere de nedescris. Mă retrăsesem în faţa expresiei lui, neştiind ce să-i spun.

— Mi-e ruşine, înţelegi? şoptise, aproape tremurând. Ce am ajuns să fac, iar acum... Văd că eşti pierdută şi asta mă doare.

Am vrut să mă apropii de el, să-l îmbrăţişez aşa cum făceam în copilărie şi să-l consolez, dar mă respinse, trecându-şi mâna peste frunte.

— Îmi pare rău că te-am tulburat. Soarta ta va fi cea care trebuie să fie şi îmi dau seama că degeaba încerc să mă împotrivesc inevitabilului. Vei trăi într-o lume cu care trebuie să te obişnuieşti dacă vrei să supravieţuieşti. Sunt conştient de asta, dar mi-e foarte greu. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii şi din păcate nici eu nu ţi le pot spune. Nu vreau să te supăr inutil şi nici să te fac să-i urăşti pe cei de care depinde supravieţuirea ta. Totuşi, continuă el privindu-mă trist, ai mai multă grijă în cine te încrezi.

Am vrut să-l împiedic să plece, dar nu mă ascultă. Eram tulburată de cuvintele lui şi vroiam mai multe explicaţii. Reh era atât de singuratic! În afară de Velmer, nici un alt ospitalier nu ne trecea pragul. N-avea prieteni şi prefera să stea singur. Poate că medicamentele de care vorbise acel Pawan ar fi putut explica schimbările lui bruşte de dispoziţie.

Pawan. Nu-l mai văzusem din seara în care fugise din birou. Am vrut să-l întreb pe Reh, dar am renunţat pentru că nu vroiam să-l supăr. În curând, fratele meu mă sărută pe frunte şi se retrase în dormitorul lui. Am rămas în camera de zi, uitându-mă pe fereastră la zăpada ce viscolea printre blocuri. Acolo mă găsi Velmer când veni câteva ore mai târziu.

Nu l-am auzit intrând, dar i-am simţit respiraţia caldă pe faţă când se aplecă să mă sărute pe obraz. Am tresărit şi m-am întors spre el.

— Pierdută în gânduri? mă întrebă, zâmbindu-mi.

I-am surâs şi eu de bun venit. Îmi plăcea apropierea lui, deşi deseori mă lăsam cuprinsă de melancolie. Era ciudat că frumuseţea lui neobişnuită nu era sursă de veselie şi bucurie

adevărată. Când era prin preajmă, mă simţeam pierdută de parcă aş fi rătăcit ceva important din fiinţa mea. Lumina pălea, zăpada îşi pierdea strălucirea, zilele însorite se întunecau, oamenii păreau urâţi, proşti şi îmbătrâniţi. Velmer eclipsa totul în jur. De câtva timp observasem că nu eram singura asupra căreia avea acest efect.

Se îndepărtă de mine şi se duse la bar ca să-şi toarne un pahar de *Esenţă vie*, un nou amestec promovat de K. Am rămas lângă fereastră şi i-am urmărit mişcările sigure. Avea cele mai frumoase mâini pe care le văzusem vreodată – mari, puternice şi atât de elegante, cu degete lungi şi unghii frumos desenate.

— Pot să te întreb ceva? am început.

Velmer dădu din cap, încruntându-se încă preocupat de dozarea lichidului auriu.

— Îmi eşti prieten? am întrebat.

Se opri din turnat, puse sticla la loc în dulapul de băuturi şi închise uşa. Mă privi mirat.

— Desigur. Dar ce s-a întâmplat?

Am şovăit un timp, căutându-mi cuvintele. Nu vroiam să mă fac prost înţeleasă pentru că simţeam că era şansa mea să aflu mai multe.

— Vreau să ştiu dacă o să mă minţi, am continuat.

Velmer îmi zâmbi şi apoi gustă din băutură. Plescăi din limbă, semn că-i aprecia gustul.

— În mod normal, nu, dar depinde de întrebări. Există şi lucruri pe care nu ţi le pot spune. Ţin de serviciul meu. Înţelegi?

Am scuturat din cap.

— Vreau să ştiu dacă Reh ia medicamente împotriva forţelor psi, am spus într-o suflare.

Velmer puse paharul pe masă, luă un şervet dintr-un suport de argint şi începu să se şteargă încet pe degete.

— Cine ţi-a spus de medicamente? mă întrebă fără să mă privească.

— N-are importanţă, am insistat. I-am auzit vorbind pe cei de la Sală.

Când se hotărî să se uite la mine, ochii îi erau circumspecţi.

— Nu ia medicamente pentru că este ospitalier, dar ceilalţi foşti pre-văzători sau cei care sunt bănuiţi a avea puteri speciale

sunt obligați, pentru că altfel ar fi imposibil să nu cadă din nou în erezia Viitaz. Mulțumită?

Am rămas un timp tăcută, meditând la ce-mi spusese. Velmer se așeză la masă cu paharul în față. Se sprijini comod de spătar și rămase cu ochii la mine. Privirea lui mă intimidă și curând gândurile mi se răzlețiră.

— Cu ce vă ocupați de fapt? am continuat după o scurtă șovăială.

Se ridică de pe scaun, se apropie și se aplecă asupra mea:

— Credeam că știi, spuse.

M-am foit neliniștită și mi-am ferit privirea.

— Vreau să aflu de la tine. A fost o vreme când am încercat să interpretez semnele, când am gândit mult, dar acum vreau să știu. Înțelegi? Să știu cu adevărat!

Velmer ridică din umeri și se retrase din nou spre masă. Ochii îi redeveniseră opaci.

— Reh a insistat să fii ținută departe de activitățile noastre, dar am impresia că nu mai este posibil. Ia loc, mă invită el să ocup un alt scaun.

Am părăsit rama ferestrei și m-am așezat la masă cu coatele sprijinite pe tăblie. Velmer se jucă un timp cu paharul de parcă s-ar fi gândit cum să înceapă. Luase o atitudine pașnică și melancolică, cu ochii plecați, concentrați asupra modelului de pe covor.

— Ce sentimente ai față de Viitaz? mă întrebă brusc.

Am stat și-am gândit câteva clipe.

— Nici unul, am răspuns, clătinând din cap.

Nu înțelegeam unde vroia să ajungă. M-am sprijinit de spătarul scaunului și mi-am așezat mâinile pe genunchi. Într-un fel, simțeam nevoia să mă țin la distanță, parcă pentru a mă proteja de farmecul lui.

— Bine, spuse meditativ. Acum zece ani am prevăzut momentul în care Viitazul avea să cadă și-am ales să mă aliez cu celelalte facțiuni. Atunci am plecat din casa voastră. În cazul în care lucrurile mergeau rău, nu vroiam să vă implic. Mai târziu, părinții tăi au fost arestați, dar din păcate am ajuns prea târziu ca să-i mai ajut. Am aflat c-ați fugit la vânători, așa c-am cerut conducerea operațiunii. Le-am propus să-l activeze și pe Reh.

Au fost de acord. Orice pre-văzător care accepta să treacă de partea lor în acel moment era bine primit. Toată lumea era conştientă că, oricâte arestări, execuţii şi deportări s-ar fi făcut, tot mai rămânea un număr mare de simpatizanţi, de foşti agenţi psi care scăpaseră, ascunzându-se, şi care mai târziu urmau să se coalizeze în organizaţii ce-ar fi subminat puterea Consiliului.

Am început să mă foiesc pe scaun. Velmer se întrerupse pentru o clipă, luă o înghiţitură din pahar şi apoi continuă:

— Când am ajuns în sat, i-am propus lui Reh să mi se alăture pentru că era singura posibilitate să rămâneţi în viaţă. A fost o alegere dificilă, ştiu asta, iar prezenţa ta a fost hotărâtoare. Îţi dai însă seama că la început i-a fost greu să-i atragă în cursă pe pre-văzători, mai ales că-i cunoştea pe unii dintre ei. Apoi, deşi s-a obişnuit, n-a vrut să fii implicată. Se temea să nu-l judeci şi să nu-l urăşti.

Am dat violent din cap.

— Dar este singura mea rudă, cum să-l urăsc?

Velmer se aplecă peste masă. Faţa îi era concentrată, iar ochii îi căutau insistent pe-ai mei.

— Nu-i aşa uşor să câştigi încrederea pre-văzătorilor. Uneori trebuie să devii prietenul lor, să intri în mijlocul familiilor, să fii sfătuitorul lor, să te oferi să-i ajuţi, să încerci să-i înţelegi şi toate acestea ascunzându-ţi sentimentele în faţa unor oameni care te pot deseori ghici deoarece nu-şi iau medicamentele. Asta înseamnă o pândă lungă prin baruri, săli, magazine. Înseamnă o reţea de spioni bine pusă la punct. Înseamnă adunare de informaţii. Înseamnă să-i inviţi în casa ta pentru a le câştiga încrederea. Înseamnă să-i pândeşti, să-i arestezi, să-i interoghezi, să-i torturezi până nu vor dori decât să moară, iar viaţa prietenilor şi rudelor nu va mai avea nici o importanţă. De multe ori era să fim omorâţi, dar am supravieţuit ambuscadelor, atacurilor, deconspirărilor. De asta a vrut Reh să te ferească.

Am tăcut şi-un timp mi-am urmărit jocul nervos al degetelor pe genunchi. În mintea mea era un mare gol. Îmi imaginasem altfel discuţia cu Velmer, crezusem că avea să-mi prezinte lucrurile într-un mod diferit. Nu mai ştiam ce să spun. Am simţit o greutate în respiraţie şi ochii mi s-au umezit. În acest timp, Velmer stătea liniştit, bând din pahar şi privind prin fereastră la luminile oraşului.

— De ce nu şi-au dat seama că aveau să piară?

Un moment, Velmer nu păru să mă înţeleagă, apoi buzele i se mişcară într-un zâmbet neaşteptat:

— A fost o conspiraţie bine pusă la punct la care au participat pre-văzători cu puteri suficiente pentru a le bloca pe ale celorlalţi. În plus, mult timp oraşul s-a aflat în mijlocul unui blocaj psi ce-şi avea originea în transmisiunile de pe reţelele locale. Cu şase luni mai devreme, staţiile au trimis mesaje imposibil de perceput şi care au diminuat considerabil puterile pre-văzătorilor. Desigur, au fost şi unii care au simţit schimbarea. Aşa cum am fost şi eu, adăugă Velmer coborând tonul. Nu toţi au fost însă atât de norocoşi pentru că n-au interpretat corect semnele. Au încercat să se împotrivească, să stârnească agitaţie, dar n-au reuşit decât să fie îndepărtaţi, convertiţi, suprimaţi.

M-am ridicat de pe scaun şi-am început să mă plimb prin cameră, încercând să-mi adun gândurile. O întreagă istorie mi se dezvăluise dintr-o dată. Aproape nu-mi vedea să cred. Nu soarta părinţilor mei mă preocupa, deoarece atunci îmi apăreau în minte atât de vagi, încât uneori mă îndoiam de existenţa lor. Mă temeam pentru Reh, pentru faptul că fusese forţat de circumstanţe să se alăture ospitalierilor şi să facă lucruri de care îi era ruşine chiar şi după zece ani. „Ar fi trebuit să se obişnuiască," mi-am zis îngrijorată. Ce mai era de ştiut?

M-am oprit brusc în faţa lui Velmer. Acesta ridică privirile. Pe faţa frumoasă nu se putea citi nimic. Era pe de-a întregul statuia Împăratului gheţurilor aflat în culmea puterii. Care era oare rolul lui adevărat în mica noastră dramă? M-am aplecat şi i-am pus mâinile pe braţ.

— Vreau să fiu de faţă la arestarea unui pre-văzător, i-am spus, ascunzându-mi tulburarea. Vreau să ştiu cum este.

Velmer dădu negativ din cap. Ochii i se mai animaseră, iar obrajii i se coloraseră uşor. M-am aplecat şi mai mult până buzele i-au atins urechea. Nu s-a mişcat, dar am avut impresia că şi-a ţinut răsuflarea.

— Reh nu trebuie să afle, dacă nu vrei. Fă-o pentru mine. Pentru că-mi eşti prieten.

Mi-am desprins mâinile de pe braţul lui şi mi-am îndreptat spatele. A întors încet capul şi m-a privit într-un fel care m-a

tulburat. Era serios şi expresia de pe faţă îmi aminti de demonstraţia pe care-o dăduse cu luni în urmă la *Sala lui Vater.*

— Aşa să fie, îmi spuse solemn.

Ocazia nu s-a ivit prea curând. Câtva timp am insistat să-l întreb pe Velmer de fiecare dată când îl vedeam, apoi, după mai mult de-o lună, m-am săturat să tot primesc răspunsuri negative şi-am renunţat. Am început să-mi petrec serile cu Reh chiar dacă vorbeam rareori. Am continuat să mă întâlnesc atât cu Velmer, cât şi cu Garr şi ceilalţi.

Darte începuse să vină destul de des la sala fiului său, plin de remuşcări, încercând să-mi ofere diferite produse, creme, parfumuri, uleiuri aromate. Era modul lui de a-şi cere iertare pentru că mă confundase cu o pre-văzătoare şi mă predase oamenilor Consiliului. Mă împrietenisem şi cu Farlam, secretara lui Garr, şi curând aflasem de la un alt ospitalier cu care mă intersectam la sală că simţea o „atracţie puternică" faţă de Velmer. Nu mă mirasem, iar expresia mi se păruse ilară. Râsesem şi spusesem ceva de genul: „Nici nu credeam că era altfel." „O dragoste secretă, asta este," îmi spusese acesta, strâmbându-se comic. Era un bărbat de vârsta lui Reh, c-un trup mare, bine lucrat şi ochi de-un gri metalic. Cel mai des, faţa îi exprima o uimire comică. Mi se părea simpatic şi uneori îl însoţeam la antrenamente. Garr spunea despre el că avea un stil limpede, nesofisticat, dar mie îmi plăcea să-l urmăresc cum se mişca, se rotea, fanda, se retrăgea învârtind un baston dintr-un lemn deschis la culoare. Îl chema Seggan.

Momentul mult aşteptat s-a ivit la aproape două luni de la discuţia cu Velmer. Într-o dimineaţă, pe când umblam pe domeniile virtuale ale reţelei Sakya, Velmer se opri în spatele meu şi, după un timp în care mă urmări, verificând adresele, îmi spuse cu tonul unei conversaţii obişnuite:

— Dacă vrei să vezi o arestare, vino cu mine acum.

M-am întors spre el şi l-am privit uimită.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Râse şi mă bătu pe umăr.

— Astea nu sunt subiecte de discuţie. A trebuit să cer nişte aprobări ca să poţi să mă însoţeşti.

M-am ridicat emoţionată, fără să ştiu de ce. M-am uitat în jur, întrebându-mă ce lucruri mi-ar fi fost de folos. Ce-mi trebuia ca să fiu de faţă la o arestare? Ca de obicei, Reh nu era acasă, paznicii fuseseră puşi la curent de Velmer, iar cum Aggan, guvernanta, ne părăsise, rămăsesem doar cu Haja, care stătea de obicei în bucătărie. Eram gata de plecare.

L-am urmat pe Velmer pe coridor, apoi în lift şi afară pe una din pasarelele ce duceau la şoseaua zece. Am găsit maşina parcată într-o alveolă care se deschise, lăsându-ne să intrăm. Ne-am urcat în grabă, iar Velmer acţionă trapa prin care maşina alunecă pe una dintre laturile şoselei. Automobilul era încăpător, cu scaune moi, bej, mirosind plăcut a piele, cu lumina filtrându-se vag din tavan, c-un mic Sakya în care Velmer introduse destinaţia. Apoi se relaxă, lăsă scaunul pe spate şi surâse în timp ce maşina se puse în mişcare prin tunelul de sticlonit. Am răsuflat adânc şi i-am zâmbit şi eu.

— Unde mergem? l-am întrebat, încurajată de acel moment de intimitate.

— Ai să vezi.

Am tăcut tot drumul pentru că vorbele păreau de prisos. M-am uitat pe fereastră la blocurile pe lângă care treceam, învăluite în lumina albă a zilei. Nu mai ningea şi, de câteva zile, vremea părea să se îndrepte. Velmer dădu drumul la muzică şi-am ascultat una din vechile melodii ale lui Gaiber, învăluitoare ca zăpada, interpretată de-un cântăreţ la modă, al cărui nume nu mi-l mai aminteam. Avea o voce tulburătoare, deşi nu aş fi putut spune prin ce. Poate prin accentul imperceptibil, prin nota guturală, prin tonalitate. Acompaniamentul era modern, dar, undeva în spatele instrumentelor provenite din măruntaiele unui Sakya, răsuna o chitară singuratică.

Continuu să merg
De parcă asta aş fi făcut de mii de ani.
Aşa că mergi şi tu în durere şi-n bucurie
Mergi în gol
Mergi departe de ziua de ieri

Mergi spre mâine
Mergi orice s-ar întâmpla
Mergi unde umbrele dispar.
Mergi

În atmosfera aceea de melancolie, faţa lui Velmer mă îndemna să mă gândesc că avea să vină o zi în care urma să descopere că nu mai eram copil. Poate câţiva ani. Aveam tot timpul din lume şi puteam să aştept. Pentru prima oară m-am întrebat de ce nu-şi găsise o pereche, de ce, singur fiind, nu se legase de cineva. Femeile şi bărbaţii erau fascinaţi de el, uneori îmi ajunseseră la urechi zvonuri despre viaţa lui personală, aşa cum fusese şi cu Farlam, ce-mi devenise mult mai simpatică de când aflasem de interesul ei pentru Velmer. Şi totuşi... Nimeni.

L-am privit pe furiş. Era incredibil de atrăgător cum stătea cufundat în gânduri, cu ochii aţintiţi la spectacolul oraşului. Mi-am imaginat că-mi treceam degetele peste faţa lui, mângâindu-i obrajii, atingându-i buzele, netezindu-i părul, iar el stătea nemişcat fără să se îndepărteze de mine şi să râdă. În acel moment, nu mai părea puternic, ci doar trist şi atrăgător. Ceva plana deasupra lui ca o ameninţare şi dintr-o dată mi-am amintit previziunea făcută de magul pe care-l întâlnisem pe Uliţa Vrăjitorilor. Am început să sper cu disperare că se înşelase şi că Velmer urma să trăiască încă mult timp.

Am tresărit când maşina se opri în dreptul unui bar pe uşa căruia scria: *Cuibul lui Gaiber*. Era acelaşi bloc unde, peste mai mult de-un deceniu, aveam să-mi deschid magazinul inspirat de experienţa cu Darte Vater. Am coborât şi maşina a dispărut înghiţită de-o parcare subterană care avea rampa chiar în acel loc.

— Să te porţi ca de obicei. O să vezi multă lume cunoscută, dar să nu te trădezi, îmi atrase Velmer atenţia.

Am dat din cap şi i-am aruncat o privire fugară. Faţa îi era ironică şi frumoasă.

Am intrat şi muzica ne învălui din nou. Am recunoscut aceeaşi melodie pe care-o ascultasem în maşină, doar că era o altă versiune, iar ritmurile păreau şi mai moderne. Ne aflam într-o încăpere destul de mare, cu pereţii acoperiţi de holotapete ce păreau tot atâtea ferestre deschise deasupra unei mări la apus. Lumina era roşiatică, iar aerul mirosea a sare şi-a plante marine.

Mesele din sticlonit fuseseră aşezate pe enorme postamente transparente în interiorul cărora pluteau peşti coloraţi, iar algele îşi mişcau uşor frunzele cărnoase. Chelneri îmbrăcaţi în costume verde-pal se mişcau printre piloni, urcând şi coborând treptele ce-i despărţeau de mese. Restaurantul era destul de plin la ora aceea. Peste tot se auzea murmurul conversaţiilor, clinchetul paharelor şi al tacâmurilor. M-am uitat în jur după cineva cunoscut şi privirile mi s-au oprit asupra barului ce părea să plutească deasupra podelei. Încărcat de lumini ca un soare roşu, arăta o colecţie diversă de sticle aşezate în suporturi nichelate mânuite de-un bărbat într-o robă galbenă şi cu faţa acoperită de-o mască asortată. Am rămas o clipă cu ochii la el, încercând să-mi dau seama cum funcţiona, dar n-am reuşit decât să văd cum cocteilurile păreau să se materializeze pe-o tejghea aşezată lângă unul din pereţi. Când am intrat, barmanul tocmai executa un balet, amestecând băuturile într-o jerbă de lumini ce izbucneau din sticle imediat ce le desfăcea. O parte din scântei părăseau suprafaţa barului şi pluteau într-un roi strălucitor până se stingeau în dreptul postamentelor-acvarii. Era uimitor, îţi lua ochii.

Velmer mă apucă de cot şi mă trase spre una dintre mese. Am urcat un şir de trepte şi ne-am aşezat pe scaunele albe. Atunci am observat pasarelele transparente ce formau o reţea pe care te puteai deplasa de la un amplasament la altul.

Mi-am sprijinit coatele pe masă şi-am început să mă uit în jur. Peste tot, numai oameni îmbrăcaţi în haine elegante, femei în rochii decoltate şi strălucitoare, având coafuri răsucite şi bijuterii cu pietre mari, montate în metal. Bărbaţii nu erau mai puţini strălucitori în hainele lor colorate, brodate cu animale fantastice. În comparaţie cu ei, pantalonii negri şi bluza vişinie pe care-o purtam păreau sărăcuţe. O clipă m-am simţit nemulţumită că Velmer nu-mi atrăsese atenţia să mă îmbrac mai elegant.

— Cum ţi se pare? mă întrebă el.

— Localul arată bine, i-am spus morocănoasă.

Velmer râse şi-i făcu semn unui chelner. Comandă nişte feluri ale căror nume îmi erau necunoscute. Curând, în faţă ne apărură două pahare de formă piramidală, având partea ascuţită înfiptă într-un cilindru alb, opac. Am gustat cu grijă pentru că lichidul albăstrui mi se părea ciudat. Avea un gust

plăcut de fructe şi de ceva înţepător pe care nu l-am putut asocia cu nimic din ce băusem până atunci. Velmer mă privea zâmbind pe deasupra paharului său.

— Îţi place? mă întrebă.

Am dat din cap şi-am pus paharul pe masă.

— Ce se va întâmpla acum?

Velmer îşi gustă băutura şi plescăi apreciativ din buze. Acum părea un om obişnuit, bine îmbrăcat, deşi cam lipsit de imaginaţie, cu pantaloni albastru închis şi-o tunică lungă de aceeaşi culoare, brodată însă cu arabescuri albe. Un funcţionar care-şi luase sora în oraş pentru prima ei masă. Am început să mă întreb dacă nu asta interpretam.

La masa noastră mai erau două locuri libere, aşa că probabil mai aşteptam pe cineva. Am vrut să-l întreb pe Velmer, dar l-am văzut pe Garr intrând în local. Era însoţit de-un bărbat care mi s-a părut cunoscut şi-o clipă am încercat să-mi amintesc unde-l mai văzusem. N-am reuşit, aşa că m-am uitat întrebătoare la Velmer. Acesta nu mă privea, ci-i fixa pe cei doi, care păreau cam dezorientaţi. Le făcu semn cu mâna, iar Garr zâmbi şi dădu din cap. I-am urmărit cum se apropiau şi-am simţit că începeam să mă îngrijorez pentru că nu ştiam ce atitudine să iau.

În curând, cei doi se aşezară la masă. Garr ne salută prietenos şi apoi ni-l prezentă pe celălalt bărbat care ne privi cercetător. Îl chema Harte Baay şi mi-era complet necunoscut. I-am aşteptat să comande, timp în care Velmer şi Garr au început o conversaţie cam dezlânată despre politica de scumpire a preţurilor practicată de Kod. Am rămas tăcută, privind neatentă spre spectacolul ce se desfăşura la bar. Atmosfera era relaxată, dar nu ştiam nici eu de ce nu prea aveam chef de discuţie.

— E prima ta ieşire la restaurant? mă întrebă deodată Harte aplecându-se spre mine.

Avea o faţă plăcută, tânără, iar ochii lui îmi aminteau de cineva.

— Se vede? am întrebat la rândul meu, zâmbind cam forţat în timp ce încercam să-mi dau seama dacă el era cel pe care urmau să-l aresteze sau doar un alt ospitalier din grupul lui Velmer.

Harte îmi întoarse zâmbetul. Mi se părea simpatic. Nici hainele lui verzi nu erau prea elegante, deşi fuseseră confecţionate din

materiale de bună calitate. Asta fusese însă cu câțiva ani înainte, pentru că atunci mi s-au părut destul de demodate. Când întinse mâna după pahar, i-am văzut manșetele rărite.

— E ciudat să mă aflu aici, m-am simțit datoare să continuu. Pare foarte scump.

Dădu din cap.

— Nici eu nu-mi prea permit să vin aici. Acum câțiva ani era altfel. Veneam deseori cu părinții mei, dar sigur că pe atunci localul arăta altfel, deși se cânta tot muzica lui Gaiber. Frumos din partea fratelui tău că te-a adus aici.

N-am știut ce să-i spun, așa că doar am zâmbit. Aveam impresia că se referea la Velmer, nu la Reh.

— Cred că Gaiber se cam demodează, interveni Garr prompt. Tot încearcă să vină cu versiuni noi, dar ceva s-a pierdut. Sigur că unele bucăți sunt originale, cum ar fi și cea de-acum.

Am rămas tăcuți, ascultând un fluier ce emitea note tremurate pe fundalul foșnetelor unei păduri. Mi-am coborât privirile spre suprafața translucidă a mesei ce capta lumina asfințitului din holotapet. Curând, melodia se mai animă cu bubuiturile unor tobe ce proveniseră cu siguranță dintr-un sat de vânători. Fără să vreau, am început să văd colibele căptușite cu piei, fumul ce se ridica din deschizătura acoperișului, câmpurile verzi ce se acopereau de brumă, am simțit mirosul peștilor puși la afumat, am auzit glasul oamenilor și lătrăturile câinilor și, dintr-o dată, mi-a apărut în față un șir lung de sticle, o colecție de pietre prețioase, o masă lungă, un fotoliu de piele maro și chipul unui bărbat cuprins de spaimă. Pawan. Am tresărit și-am ridicat privirile. Harte semăna cu Pawan. De aceea mi se păruse atât de cunoscut. Am simțit cum pălesc și mi se strânge inima.

— Frumos, spuse Velmer pe un ton plat, rupând vraja.

— Într-adevăr, zise Harte și vru să adauge ceva, uitându-se cercetător în jur, dar Garr îl opri c-un gest pentru că platourile comandate tocmai erau aduse la masă.

— Să mâncăm întâi, discuția după aceea.

Atât farfuriile, cât și tacâmurile erau confecționate dintr-un material ce imita gheața. Am admirat felurile frumos aranjate și împodobite cu flori făcute din diferite legume. Multe nici nu știam ce erau. Am reușit să recunosc o figurină zoomorfă sculptată în

carne, un câmp verde de mazăre, o clădire din sfeclă cu ferestre de portocale şi acoperiş de salată. Apoi, un sos de culoarea mării în furtună şi mai multe cochilii de melci în care se ascundea carnea moale. În altă farfurie, se găsea o insulă de cartofi aurii în care fuseseră înfipţi palmieri cu trunchiuri din carne crocantă, la umbra cărora stătea un grup de crustacee rozalii. M-am îngrijorat de suma ce trebuia plătită pentru un astfel de festin.

Am mâncat în linişte, ascultând muzica şi parcă adunându-ne forţele. Harte părea destul de nervos, chiar dacă Velmer îi zâmbea încontinuu. Masa se prelungi ceva timp, de parcă nici unul din noi n-ar fi vrut să termine.

După ce chelnerii ne luară farfuriile, Velmer mai comandă încă un rând de cocteiluri. De când venise Harte, simţisem ceva în atmosferă, ca zbârnâitul unor coarde ce n-aveau nimic de-a face cu melodiile lui Gaiber. Mă întrebam dacă Velmer nu-şi încerca puterile asupra lui pentru a-i bloca psi-ul.

— Am adus ce mi-aţi cerut, începu Harte cu o ciudată tensiune în voce. Am discutat cu prietenii mei şi-am hotărât să ne implicăm mai mult. Cu toate astea, nu suntem oameni de acţiune. Deocamdată, tot ce putem face este să vă dăm informaţii din interiorul Fas.

Garr se uită rapid la Velmer de parcă i-ar fi cerut acordul pentru ce vroia să spună.

— E bine şi atât, însă am dori să discutăm şi cu ceilalţi.

Harte clătină negativ din cap.

— Îmi pare rău. Le este teamă. O să vă ajute, dar numai de la distanţă.

Am început să mă foiesc pe scaun. Deja îmi părea rău că insistasem să vin.

— Poate că discuţia noastră nu este potrivită pentru sora ta, spuse Harte, observându-mi nervozitatea.

— Nu-ţi face probleme, interveni Velmer, făcându-mi cu ochiul. Sich ne ajută. Chiar a şi insistat să vină azi spunând că vrea să cunoască mai mult din activitatea mea.

Tonul lui uşuratic mă supără şi l-am fulgerat cu privirea. Aveam impresia că-şi bătea joc de mine. M-am întors spre Harte:

— Nu-l ascultaţi, am spus repede şi l-am văzut că tresare. Ceva din expresia mea funcţionase ca un semnal de avertizare.

— Ei, discuții de familie, interveni Garr împăciuitor. Poate ar trebui să-i dai lui Sich ce ne-ai adus.

Harte se uită de la unul la altul și apoi se hotărî. Puse mâna în buzunar, scoase ceva ascuns în podul palmei și curând am simțit o atingere pe genunchi. Am luat obiectul, care nu era mai mare decât o cartelă obișnuită, am rezistat tentației să-l examinez și i l-am trecut lui Velmer pe sub masă. Nu l-am privit pentru că mai eram încă supărată pe el. Am început să mă întreb îngrijorată cum aveau să reacționeze oamenii din local când Harte urma să fie arestat.

Velmer și Garr răsuflară ușurați.

— Ești gata să ne ajuți să reinstaurăm Viitazul? întrebă Garr.

Harte dădu nervos din cap.

— Știți bine că sunt. Psi-ul meu este modest, dar doresc să vă ajut. Consiliul mi-a distrus familia și viitorul. Am ajuns să lucrez ca simplu funcționar, când m-aș fi putut antrena pentru a ocupa o poziție mult mai bună.

În timp ce vorbea, Harte îi privea implorator, încercând să-i convingă că spunea adevărul.

— Nu ești un om de acțiune, insistă și Velmer. Ce crezi că poți face?

Harte se înroși la față.

— Orice, spuse. Orice-mi cereți. Pot sabota tranzacțiile Fas, vă pot aduce informații. Aveți deja suficient material pe discul Sakya pe care vi l-am dat. Nu e destul?

— Cred că este, spuse Garr rotindu-și ochii prin local. Cred că e chiar de ajuns ca să te trimită pe Gemeni.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton obișnuit, așa că dură ceva până Harte percepu amenințarea. La început, înțepeni pe scaun și apoi se uită la mine cu ochi mari, goi. Garr și Velmer izbucniră în râs și atunci, am sărit de pe scaun fără să mă pot opri. Harte încercă să mă urmeze, dar Velmer îl țintui în loc cu o lovitură venită pe neașteptate. Rămase nemișcat, respirând cu greu, în timp ce o paloare ciudată îi acoperea fața. În curând, începu să transpire și broboane de sudoare i se scurseră încet de-a lungul gâtului. Părea că se luptă cu o forță care-l depășea.

— Vă vede toată lumea, am exclamat nervoasă, uitându-mă la Garr, care se ridicase și el de pe scaun și examina chipul palid al lui Harte.

— Nu-ţi face probleme, îmi spuse Velmer liniştit. Sunt toţi de-ai noştri. Proprietarul, angajaţii, clienţii. Nu ne place să tulburăm oamenii degeaba.

Atunci m-am uitat în jur la celelalte mese şi-am văzut ochii cercetători ai acelor oameni ce urmăreau spectacolul cu interesul profesionistului. Era clar că n-avea rost să intervină. Muzica continua să curgă, barmanul îşi executa scamatoriile la înălţime, chelnerii se aplecau sub povara tăvilor. Parcă nimic nu se întâmplase.

Velmer râse încet în timp ce Harte închise ochii şi-şi pierdu cunoştinţa.

— Cum ţi s-a părut? mă întrebă.

M-am uitat la el cum mai stătea încă relaxat pe scaun şi i-am spus cu îndârjire în glas:

— Vreau să fiu de faţă când îl interogaţi.

Se aplecă deasupra mesei, rânjind provocator şi atunci m-am întrebat cum de-l găsisem atrăgător. Faţa îi era rece şi respingătoare şi-aş fi renunţat dacă n-aş fi vrut să ştiu mai multe despre ospitalieri şi despre ce se ascundea în spatele prieteniei lor.

— Crezi că vei putea suporta? spuse Velmer încet, ridicându-se în sfârşit de pe scaun.

22.

Tocmai mă gândeam: „De ce aş fi ţinut atât la Velmer? " şi ideea mi se părea absurdă, când, deodată, Vârtejul începu să se materializeze în apropiere. Iniţial o îngrămădire de nori roşii din cauza răsăritului, apoi un abur, o ceaţă albă ce forma spiţele roţii ce reprezenta Maelstromul şi, în final, gura neagră căscată în mijlocul Vârtejului. Într-adevăr, cerul era de aluminiu, iar Maelstromul reprezenta fisura ce unea două lumi. Stăteam cu Argent lângă pasarela şase, privind spectacolul şi eram gata să şoptim: „Ce frumos!" aşa cum spusese Tod după ce Vârtejul distrusese Sediul Comun.

Argent introdusese deja discul în Sakya şi programul tocmai rula, gata oricând să pornească. Eu fixam însă Maelstromul şi mi se părea că văd o mulţime de alte lucruri – câini şi sănii, oameni care se aflau deja pe drum de câteva zile, vânători care merseseră mai mult prin pădurile pietrificate şi prin locuri neumblate, ocolind nu numai oraşele, dar şi satele. Se grăbeau să ajungă cât mai repede în zona blocurilor şi, cu cât se afundau mai mult în interiorul ţării, cu atât trebuiau să fie mai atenţi, pentru că oricând îi puteau întâlni pe ospitalierii ce patrulau. De aceea se odihneau mai mult sub cerul liber sau, atunci când aveau noroc, în vreo cabană părăsită. Dormeau alături de sănii şi de câini, stăteau înveliţi în blănuri şi nu le păsa nici de frig, nici de furtună.

Ştiam că veneau după mine, că fuseseră trimişi de cine ştie ce vraci al tribului, că, în mai puţin de patru zile, parcurseseră o

distanţă mai mare decât îmi închipuiam eu, care nu ieşisem decât o dată dintre blocuri, iar acum se aflau doar la câteva ore de oraş, îndemnându-şi câinii. Printre ei se găsea şi vânătorul pe care-l văzusem când avusesem prima viziune, dar, oricât aş fi încercat, nu reuşeam să-i disting clar trăsăturile.

— Sunt gata, l-am auzit pe Argent spunând, iar câmpul de gheaţă şi săniile dispărură ca înghiţite de Vârtej.

M-am scuturat ca să-mi revin şi-am privit în jur. Sute de oameni erau strânşi în apropiere, pregătindu-se pentru încheierea Sărbătorii Anh. Ce vroiau vânătorii, de ce-mi închipuisem că veneau după mine – nu mai avea importanţă în acest moment. Era o înghesuială de lume îmbrăcată în haine de sărbătoare, cu cele mai năstruşnice tăieturi, pliuri, mâneci, glugi. Cei mai mulţi ţineau în mâini mănunchiuri de ierburi cumpărate de la Kod care simbolizau planta anh. Mai târziu avea să se ridice un rug imens în piaţa centrala în care aceste anh-uri false aveau să ardă pentru a aduce bunăstarea şi vremea bună asupra oraşului.

L-am căutat din priviri pe Argent, care se îndepărtase câţiva paşi, şi l-am îndemnat să mă urmeze. Trebuia să ajungem destul de departe de Vârtej pentru a fi în afara pericolului şi totuşi, să stăm destul de aproape pentru a-i măsura frecvenţa.

Am început să-mi fac loc printre oameni ca să scap din strânsoarea mulţimii. Serbarea nu începuse încă, dar eram sigură că aveam să străbatem ultimele rânduri chiar la primele acorduri ale muzicii. Auzisem că urma să se cânte o melodie a lui Gaiber, o primă audiţie căreia i se făcuse reclamă pe panourile publicitate din centru. Trebuia neapărat să fiu acolo în acel moment pentru că altfel toată graba, toate planurile şi toate speranţele noastre n-ar mai fi valorat nimic. Am grăbit şi mai mult pasul. Simţeam cum mi se accelerau bătăile inimii, dar n-aveam timp să mă opresc ca să mă liniştesc. Am străbătut încă un rând şi m-am uitat în spate.

Argent mă urma răbdător şi tocmai se scuza faţă de-un ospitalier voinic care-i spunea ceva, privindu-l de sus. Un moment m-am temut de vreun lucru imprevizibil care ne-ar fi oprit din drum. Sakya şi discul erau amândouă la Argent şi dacă se întâmpla ceva cu el, nu mai aveam cum să înregistrez frecvenţa Vârtejului. Din fericire, Argent reuşi să scape de ospitalier după

mai multe scuze şi-o plecăciune adâncă. Acesta rămase uitându-se mirat după el, de parcă l-ar fi crezut puţin nebun. Probabil tocmai i se servise unul din citatele latine atât de dragi lui Argent. Nu înaintasem prea mult când primele acorduri ale orchestrei invizibile se făcură auzite. Mi se părea că Argent mergea prea încet şi i-am făcut semn să se grăbească.

Prima melodie, un amalgam de sunete culese de Gaiber din zona gheţarilor, se încheie în momentul în care am ajuns în spatele cordonului de pază. Am trecut de el, am urcat încă o pasarelă şi de acolo, de sus, am văzut tribuna drapată în negru şi-un gong enorm în care soarele se oglindea palid, de-abia colorând suprafaţa metalică. Viscolul de mai devreme se potolise, chiar înainte de începerea serbării.

A doua melodie izbucni tulburătoare şi, după obicei, toţi îngenunchează. Şi noi ne-am lăsat să lunecăm lângă balustradă pentru că era momentul ca membrii Consiliului să apară în tribune. Pe prima şi cea mai de jos platformă, câteva siluete verzi începură să se adune, apoi am văzut hainele roşii ale Konsolului însoţite de uniformele gri ale ospitalierilor, de cele albe ale Benez-ului şi de cele albastre ale Fas-ului. Celelalte platforme se populară destul de repede.

Deodată, de pe terasa cea mai apropiată izbucni un mănunchi de flăcări care scăzu imediat în intensitate, adunându-şi toată energia într-o singură limbă de foc ce atinse parcă cerul, dispărând absorbită de Vârtej. L-am văzut pe Argent apăsând grăbit pe tastatura Sakya şi mi s-a părut că nu s-a întâmplat nimic. Imediat, ecranul se acoperi de şiruri de cifre, litere şi frânturi de cuvinte. N-am înţeles nimic până când pe fundalul negru nu apăru un singur număr – 750. Şaptele reprezenta scara evoluţiei individuale, cinciul – voinţă de-a acţiona, iar zero-ul nu era altceva decât nimicul şi moartea. Oricare ar fi fost explicaţia lor, eram sigură că nu îl reprezenta pe nici unul din cei de pe lista mea. Erau mult prea mari. Dacă-mi aminteam bine, cel mai puternic – Tachiel – avea 250, iar următorul – Elgaliel – în jur de 150. Am notat cifrele în agendă şi apoi am pus-o în buzunar.

— Să mergem! i-am spus lui Argent.

Vârtejul ajunsese acum deasupra pieţei, dar nu eram deloc curioasă să văd urmarea. Am plecat amândoi înapoi spre Host când soarele începuse deja să se înalţe pe cer.

Nu era mai cald, frigul nopţii persista, iar pe jos se adunase o zăpadă subţire. Aerul tremura uşor, iar terasa părea că se clatină sub paşii noştri. Treptat, blocurile din jur se colorau în roşu. Ne grăbeam să ieşim din zona Vârtejului, să ajungem cât mai repede înapoi, la bar. Cu cât ne îndepărtam de centru, cu atât oamenii se răreau, iar trecătorii ocazionali mergeau cu toţii către serbare. Eram singurii care ne deplasam spre periferie şi asta bătea la ochi. La un moment dat, am observat un grup ce se ţinea după noi – feţe palide şi nu numai din cauza luminii scăzute, corpuri greşit proporţionate, mâini prea lungi, ori prea scurte. Anormali. Ne urmăreau probabil de mult, doar că nu-i observaserăm din cauza mulţimii din piaţă.

I-am făcut semn lui Argent şi-am grăbit pasul, apoi, după ce-am depăşit ultima pasarelă, am început să alergăm. Acolo, curentul era puternic şi bătea din faţă, dar asta îi încetinea şi pe urmăritori.

— Să ne despărţim! i-am spus lui Argent.

De fapt, pe mine mă vroiau şi era posibil ca pe el să-l lase în pace. Argent nu-mi răspunse, dar l-am văzut cotind printr-un pasaj la dreapta. Mi-am continuat drumul şi, în curând, eram destul de departe de ei. Credeam că-mi pierduseră urma. M-am oprit ca să răsuflu lângă unul din panourile reclamă pe care tocmai se difuzau imagini de la sărbătoare. Mă aflam pe-o străduţă ce-mi aminti de zona unde se aflase magazinul lui Darte Vater. La câţiva ani după plecarea lui Reh, trecusem pe acolo, dar în locul lui se găsea o sală de antrenament. N-am mai intrat, temându-mă să nu fie patronată tot de-un ospitalier. Totuşi, strada semăna extraordinar de bine – acelaşi semiîntuneric ca o mantie protectoare şi aerul neobişnuit de curat. Lipsea însă vitrina cu componente Sakya şi cea cu loţiuni şi pomezi.

Era bine că scăpasem de anormali. Erau prea mulţi şi prea puternici ca să am vreo şansă în cazul în care m-ar fi atacat. M-am sprijinit de un perete şi-am rămas o clipă cu ochii închişi. Eram obosită şi petrecusem încă o noapte fără să dorm.

— Bine-ai venit, îmi ură o voce adâncă chiar lângă mine.

Am tresărit şi m-am răsucit gata de atac. Am coborât însă arbaleta, recunoscându-l pe Tabi. Părul îi era la fel de ţepos, iar ochii atenţi mă măsurau plini de curiozitate. De data aceasta era îmbrăcat într-o tunică bej şi pantaloni negri, largi. M-am

întrebat ce se întâmplase cu halatul pe care-l purtase când mă vizitase prima dată, dar nu mi-a mai venit să zâmbesc.

- E aici?

Nici el nu mai avea chef de vorbă şi părea schimbat într-un fel. Privirea lui avea ceva neplăcut, străin. Dădu din cap şi mă invită printr-un gest să-l urmez.

Am traversat câteva străduţe pustii, am trecut de magazinele închise cu obloane, de şirurile de vase ceramice pline cu plante exotice, de reclamele unor produse importate din sud, de micile cofetării. Într-un cuvânt, nimic ostentativ, dar probabil destul de scump. Tabi mergea repede, fără să se oprească şi să se asigure că-l urmam. La un moment dat, am simţit că trebuia să-l împiedic să mai înainteze. N-am apucat să-mi duc gestul la bun sfârşit, pentru că Tabi deschise o uşă metalică de pe-o latură a străzii şi dispăru înăuntru.

L-am urmat repede şi-am pătruns într-o încăpere plină de baloturi de stofă aşezate în grămezi. Mirosea a praf şi-a vechi. Eram într-unul din depozitele unui K. de dimensiuni mai mici, specializat probabil în confecţii. Cred că sistemul de ventilaţie nu funcţiona prea bine, iar aerul era greu. Tabi nu se vedea nicăieri. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns. M-am plimbat printre stive, ţinând arbaleta pregătită. Acolo se întâmplase ceva. Simţeam o greutate în atmosferă, un fel de murmur vag, de geamăt al materiei ce-mi amintea de forţele psi.

Nu ştiu ce mă aşteptam să văd, dar, când îmi apăru brusc în faţă, nici n-am tresărit. Mi-am îndreptat arma spre el, deşi era inutil; dacă ar fi vrut să mă atace, ar fi putut să mă doboare uşor. Era tot învelit în pelerină şi cu pielea neobişnuit de albă, lucind palid în lumina artificială din depozit.

— Mă bucur c-ai ajuns, mi se adresă c-un ton plăcut.

Am dat uşor din cap, încercând să-mi amintesc unde mai auzisem vocea aceea. Inflexiunile îmi erau cunoscute, dar atât de greu de extras din memorie. Să fi fost Oriel? Stilul melodramatic îi era caracteristic. Bilete, întâlniri clandestine, haine din recuzita goticului, toate culminând cu o crimă. Cine avea să moară de astă dată? Era un reeducat – fără nici o îndoială. Ce dorea însă de la mine?

— Nu mă recunoşti? spuse în acelaşi fel. Te gândeşti că m-ai mai văzut. Ai dreptate. Acum câteva zile, în apartamentul tău,

când te-am salvat de ospitalieri, ieri, când ţi-am oferit o cale de scăpare.

Am coborât braţul şi-am blocat arbaleta.

— Cine eşti? Varotej? l-am întrebat, simţind o neliniştе ciudată.

Reeducatul râse.

— Varotej e un nume de împrumut. Ai memorie scurtă atât pentru prieteni, cât şi pentru duşmani. Iar eu ţi-am fost şi una şi alta. Asta va trebui să descoperi singură. Vrei să mă întrebi ceva? spuse, observând agitaţia mea.

— De ce m-ai chemat aici? am întrebat, aşezându-mă pe unul din baloturi. Eram atât de obosită încât trebuia să mă odihnesc puţin.

Reeducatul râse din nou.

— Ca să te văd la faţă, spuse simplu. Te-am ajutat de fiecare dată când te-ai împotmolit pentru că vroiam să ajungi până aici. M-am bucurat că ţi-a venit ideea să-l vizitezi pe Argent, deoarece era pregătit să-ţi ofere frecvenţa chiar dacă ţie nu-ţi trecea prin minte.

— Nu credeam că Argent poate fi cumpărat, am spus liniştită, deşi eram departe de-a mă simţi în largul meu.

— Oricine poate fi înşelat, minţit, manipulat, spuse dând dojenitor din cap. Sunt şi alte moduri de-a convinge pe cineva să acţioneze în folosul tău. Lui i-am oferit preziceri şi zvonuri.

M-am uitat în jur. Nici o mişcare. Dacă Tabi s-ar fi ascuns, n-ar fi putut să stea atâta timp fără să se dea de gol.

— Ar trebui să mă simt insultat că nu mă recunoşti. Am şi eu micul meu joc cu tine şi Reh, continuă cu inflexiuni atât de cunoscute, încât pe moment am simţit o frustrare imensă din cauză că memoria refuza să mă ajute. Aveam un blocaj şi, oricât m-aş fi chinuit, nu reuşeam să trec de el.

O clipă, m-am gândit să-l atac, dar am renunţat. Din silueta întunecată se desprinseră încet fuioare de ceaţă neagră ce curând formară spiţele unei roţi în mişcare. El era cel ce mânuia Vârtejul, iar dacă avea astfel de puteri, mi-ar fi fost imposibil să-l dobor. Ce dorea însă de la mine?

Ca răspuns la întrebarea mea nerostită, un obiect pluti prin aer. L-am prins chiar înainte să mi se lovească de piept. Era o

cartelă albă pe care cineva desenase un semn. O clipă nu l-am recunoscut, apoi amintirile au ieşit la lumină şi-am văzut sălaşul vânătorilor, jurnalul meu, desenele şi mai ales hieroglifa pe care vraciul satului o desenase pe fruntea uneia dintre măşti. Ce reprezenta ea oare?

— Cruzimea, spuse liniştit şi dintr-o dată începu să se rotească, pelerina plutindu-i în jur ca şi când ar fi fost însuşi Vârtejul.

Baloturile începură să se mişte, aşa c-am sărit în picioare. Reeducatul începu să râdă şi, dintr-o dată, mi se păru că mă atacă. Nişte umbre se îndreptară spre mine... M-am tras în spatele unei stive, cu arma pregătită, dar nu se întâmplă nimic. Am rămas nemişcată câteva clipe, apoi m-am uitat spre locul unde anormalul stătuse câteva secunde mai devreme. Dispăruse. Deodată, am simţit că nu trebuia să mai stau acolo pentru că mă aflam în pericol. Am pus cartela în buzunar şi m-am îndreptat spre ieşire. Acum cel mai important era să părăsesc depozitul. Am luat-o printre stive, mergând atentă, cu arbaleta în poziţie de tragere şi, la un moment dat, m-am oprit pentru c-am văzut pe podea un picior şi-o manşetă neagră. Totul se potrivea! Jocurile lui Oriel se încheiau întotdeauna cu o crimă. Ipostaza la care tocmai fusesem martoră semăna cu Oriel, dar fuseseră şi alte dăţi în care acţiunile pre-văzătorului îmi amintiseră de Armilius sau Elgaliel... M-am apropiat cu grijă şi-am privit în spatele balotului. Era Tabi, cu faţa de culoarea sângelui şi corpul contorsionat. Hainele noi i se murdăriseră de praf şi i se răsuciseră în jurul trupului. M-am aplecat şi i-am atins gâtul. N-am prins nici o tresărire, nici un freamăt. Era mort. Pre-văzătorul hotărâse că nu mai avea nevoie de el. Am simţit o strângere de inimă, apoi am respirat adânc şi m-am gândit că, dacă ospitalierii mă găseau acolo, nu aş fi putut să le explic că n-aveam nici o legătură cu moartea lui. Băiatul fusese omorât şi nimeni nu mai putea să-l ajute.

— Fără prizonieri, răsună o voce.

Am tresărit. Reeducatul. Am pornit din nou în căutarea uşii care părea să nu mai fie de găsit. Nu credeam că vroia să mă omoare, dar teama era mai puternică decât raţiunea. Am început să alerg, urmată de-un murmur ca al Vârtejului gata să

se materializeze. Mi s-a părut că fuga mea dura de ore întregi şi că în curând aveam să mă împiedic de stofele care se răsturnaseră în timpul uneia dintre zguduituri. În cele din urmă, am găsit şi ieşirea. Am fugit afară şi mi-am continuat goana, simţind tot timpul în urma mea prezenţa Vârtejului. Am traversat câteva străduţe, am ajuns pe pasarelele pline de lume, am trecut prin piaţă şi în cele din urmă m-am oprit. M-am uitat în jur şi n-am văzut decât oameni obişnuiţi în haine colorate, în mâini cu mănunchiuri de anh.

Am răsuflat adânc. Îmi părea rău că nu cedasem impulsului de a-l opri pe Tabi. Totuşi, eram sigură că se aflase cu totul în puterea pre-văzătorului, care l-ar fi ucis indiferent ce s-ar fi întâmplat. Poate că nu fusese nimic de făcut. Continuam însă să mă simt de parcă eu i-aş fi cauzat moartea.

Am început să mă uit în jur ca să mă orientez. Trebuia să mă odihnesc. Goana aceea îmi luase parcă şi ultimele forţe şi simţeam că urma să mă prăbuşesc dacă nu mă aşezam pe-un scaun şi nu mâncam ceva. În apropiere ştiam că se afla un local din lanţul Roţii Norocului. După ce m-am mai liniştit, am plecat încet într-acolo. Pe drum, m-am uitat după Argent, dar acesta fie că scăpase şi se ascundea, fie că fusese prins de ospitalieri, pentru că nu l-am văzut nicăieri. Am intrat la Roata Norocului şi localul era pustiu, doar c-un bătrân care adormise cu capul pe masă şi nu părea conştient de ce se întâmpla în jur.

Am luat loc la bar şi-am aşteptat să vină cineva ca să mă întrebe ce doream. Am stat câteva minute, timp în care nu apăru nimeni, apoi am strigat privind spre uşa ce dădea în camera din spate:

— Ei, e cineva aici?

Am auzit o mişcare de după rafturile cu sticle, urmată de-un mormăit de om care fusese trezit din somn. În încăpere intră un grăsan într-un maieu murdar. Se scărpina în cap şi avea ochii pe jumătate închişi.

— 'Neaţa, îmi zise când, în cele din urmă, mă observă.

Nu părea prea supărat că-l trezisem.

— Bună dimineaţa, i-am răspuns şi eu. Ai ceva de mâncare?

Scutură din cap şi straturile succesive de grăsime de pe fălci vibrară şi se zguduiră la fiecare mişcare.

— Nu-i, da' se poate face. Ce-ai vrea?

Am ridicat din umeri. Orice ar fi fost bun pentru mine în momentul acela.

— Adu-mi specialitatea casei, am zis.

Grăsanul rânji cu două şiruri de dinţi dintre care unii lipseau.

— De unde ştii c-avem aşa ceva?

I-am rânjit şi eu.

— După eleganţa localului.

Apoi, tipul plecă şi eu am rămas să-i ţin de urât bătrânului care se trezise, se uitase la mine cu ochi apoşi, apoi se întorsese cu faţa la perete şi se culcase la loc. Barul era jalnic, nu cred că aveau prea mulţi clienţi. Sticlele de băutură cu etichete colorate erau precis contrafăcute, altfel preţurile mult prea mici n-ar fi fost de înţeles. Pereţii cu tapet închis la culoare arătau destul de bine de la distanţă, dar, când te apropiai, vedeai petele galbene de grăsime ce împânzeau suprafaţa.

Am luat din buzunar cartela şi-am privit lung desenul. Cine era anormalul? Desenul mă trimitea cu gândul la o singură persoană, însă îmi dădeam seama că era absurd. Era imposibil să fie el. Am ascuns cardul, am luat agenda cu nume şi-am aşezat-o pe tejghea. Am accesat lista şi-am început s-o modific:

Armilius trimis de Benez atacă Fas-ul şi Konsol-ul (100)

Elgaliel trimis de Fas împotriva Konsol-ului (150)

Oriel trimis de Fas împotriva Konsol-ului (100)

Tachiel angajat de Konsol atacă Fas-ul şi Benez-ul (250)

Jariel angajat de Konsol atacă Fas-ul şi Benez-ul (150)

Dintr-o dată, toată vorbăria despre culori din mesajul prevăzătorului păru mai limpede, pentru că fiecare agent purta însemnele celui care-l trimisese. Deja, schema pe care-o făcusem iniţial devenea mult mai clară şi se prefigura o imensă conspiraţie pe care Gemenii o puseseră la cale cu 60 de ani în urmă, când, pe de-o parte, se hotărâseră să profite de puterile pre-văzătorilor

care le erau trimişi, iar, pe de altă parte, de rivalităţile facţiunilor din oraş. Totuşi, totul începuse pe când Viitaz-ul mai era încă la putere şi asta arunca o umbră de suspiciune asupra lor. M-am uitat din nou pe listă, gândindu-mă unde aş putea lega numărul 750. Nu ştiu de ce a durat atât de mult ca să-mi dau seama. Forţa Vârtejului era suma forţelor lui Armilius, Elgaliel, Oriel, Tachiel şi Jariel. Cum se întâmplase asta era greu de spus. Probabil, la un moment dat, una dintre facţiuni vrusese un pre-văzător cu puteri sporite, iar cei de pe Gemeni îi luaseră pe toţi cei de care dispuneau şi îi comasaseră într-un singur corp. Ce rezultase fusese o fiinţă atât de puternică, încât nici ei nu mai reuşiseră s-o stăpânească.

Până acum nu-i dădusem nici un rol celui de-al şaselea nume de pe lista mea, Velmer. Era însă momentul să-l plasez şi pe el undeva în cadrul schemei, ca pe cea mai importantă piesă, ca pe pre-văzătorul cu Vârtejul. Era singurul rol care i s-ar fi potrivit, singurul care ne ura pe mine şi pe Reh. Nu ştiam cum reuşiseră să-l învie, nu ştiam cum de Armilius, Elgaliel şi Oriel mai trăiau, dar asta avea acum mai puţină importanţă. În capătul listei, am scris Velmer şi l-am subliniat de trei ori, deşi mi-am dat seama că era imposibil. Velmer murise şi nu mai avea cum să se întoarcă. Totuşi, el ar fi fost cel mai potrivit în rolul pre-văzătorului cu Vârtejul.

— Ei, i-ai dat de capăt? am auzit în spatele meu vocea lui Tod.

Nu ştiam de când stătea acolo pentru că fusesem prea absorbită de gânduri. Lângă el, grăsanul de la bar rânjea şi se scobea în dinţi. Altul care lucra într-un bar susţinut de ospitalieri. Cu toate acestea, nu eram supărată că mă găsise. N-am avut altceva de făcut decât să-i spun:

— Dar nu mai sunt oameni obişnuiţi în oraşul ăsta?!

23.

Mult timp, remnul a continuat să fie un mister. Reh refuzase să discute cu mine un subiect atât de periculos, iar pe Velmer ezitasem să-l întreb. Totuşi, când intrasem în grupul ospitalierilor, reuşisem să pun cap la cap informaţii care se dovediseră preţioase. Descoperisem că existau mai multe feluri de remn. Cel de sânge se referea la abilitatea unui pre-văzător de-a pune stăpânire pe psihicul unei persoane fără puteri sau cu unele inferiore. Remnul de apă dădea forţă şi viteză celui care-l poseda. Cel de metal consta în extragerea, introducerea sau ştergerea informaţiilor aflate în creierul unui om.

Discutând cu Darte şi cu Garr, aflasem de existenţa unui remn de metal ce avea ca rezultat crearea de memorii false, iar mai târziu altcineva îmi spusese că fusese folosit pe Gemeni pentru a desăvârşi procesul de transformare al reeducaţilor. Urma remnul de argint, mult mai rar întâlnit decât celelalte două, dar care le dădea pre-văzătorilor posibilitatea de-a intra în structura obiectelor şi de-a le manipula la nivel atomic. Cum funcţiona, nimeni nu reuşise să-mi explice, dar Darte îmi povestise că în tinereţe văzuse cum un psihic transformase un măr proaspăt într-unul sculptat parcă din lemn.

— Nu te cred! îi spusesem de-a dreptul. Este imposibil.

El totuşi insistase.

— Nu te mint. Am auzit de alţi pre-văzători, numiţi de gheaţă, care puteau controla vânturile şi ninsorile. Apoi, mai

erau şi unii care puteau desluşi viitorul şi nu numai prin metodele folosite de magicieni. Aceştia chiar ştiau ce urma să se întâmple şi erau foarte bine plătiţi pentru informaţiile pe care le dădeau firmelor sau Consiliului. Nu se înşelau niciodată, iar remnul lor se numea de aur. Sigur că nu erau foarte mulţi dintre aceştia. Majoritatea pre-văzătorilor posedau cunoştinţe de remn de sânge sau de metal, dar mai aveau şi-o mare disponibilitate de-a folosi metodele tradiţionale de ghicit. De obicei nu se înşelau, dar informaţia pe care-o furnizau era destul de vagă. Era plin oraşul de ei. Câştigau bani frumoşi, iar, dacă aveau noroc, se trezeau angajaţi de vreo firmă care-i folosea pe post de consilieri. Îl ascultasem pe Darte cu atenţie şi încercasem să compar informaţiile pe care mi le dăduse cu amintirile din perioada în care Viitazul mai exista încă, iar Reh şi Velmer erau în şcoală. Imaginile sugerate de Darte mi se păreau prozaice, mai ales pentru că prezentau Viitazul ca pe-o adunătură de şarlatani puşi pe căpătuială. La un anumit punct, eram sigură că Darte încerca să-mi prezinte o viziune distorsionată asupra Viitaz, crezând că nu mai ţineam minte atmosfera din casa noastră, lecţiile pe care tatăl meu le dădea elevilor sau discuţiile lui Reh cu colegii care-l vizitau. Nimic din ce văzusem sau auzisem acasă nu mă dusese cu gândul la o şarlatanie ieftină de scamator în timpul Sărbătorii Anh. Totuşi, oricât aş fi aflat despre această metodă, mi se părea că nu era destul şi că un lucru important îmi scăpa încă.

Când îl urmasem pe Velmer afară din Cuibul lui Gaiber, nu mă aşteptasem să fiu de faţă la o şedinţă de remn. Deşi ştiam că poseda puteri deosebite, nu-l văzusem niciodată ca pe un pre-văzător. După ce-am părăsit Cuibul lui Gaiber, ne-am urcat împreună cu Garr în maşina care ne adusese acolo. În faţa localului apăruse deja un al doilea automobil în care un ospitalier îl conduse pe Harte. Pentru o clipă, i-am văzut faţa palidă şi ochii ficşi, ciudaţi. De când Velmer îi blocase psihicul, ne urmase docil şi complet rupt de exterior. M-am întrebat dacă Velmer

folosise un remn de sânge. Probabil că da. Aş fi putut să-l rog să-mi explice, dar nu prea aveam chef să încep o conversaţie. Velmer părea extrem de mulţumit de el şi asta mă deranja, fără să ştiu de ce.

Maşina porni, dar nici unul dintre noi nu scoase o vorbă decât după câteva minute. Garr era şi el tăcut şi privea plictisit în jos.

— Unde mergem? m-am interesat la un moment dat.

Garr ridică privirea, apoi o coborî din nou.

— Acasă, îmi răspunse Velmer, zâmbindu-mi.

Am dat uşor din cap de parcă m-aş fi aşteptat la asta.

— Şi Reh?

Sprâncenele lui Velmer se ridicară a mirare.

— Ce-i cu el? O să participe la interogatoriu ca de obicei. Tu ai spus că vrei să fii de faţă şi sigur că nu te pot duce la Sediul Comun pentru că n-ai acces la camerele speciale. De altfel, am folosit şi biroul vostru pentru interogatoriile preliminare.

N-am ştiut ce să spun.

— Te-ai răzgândit? mă întrebă c-un zâmbet batjocoritor în colţul gurii.

Am simţit un fel de încrâncenare şi dorinţa tot mai puternică de-a coborî din maşină. Garr îmi prinse privirea şi ochii lui conţineau un fel de avertizare timidă.

— Nu, am spus totuşi. Vreau să fiu acolo.

Garr tuşi uşor şi-şi întoarse capul, prefăcându-se interesat de panorama oraşului. M-am aşezat mai comod pe scaun, mi-am sprijinit capul de spătar şi-am închis ochii. N-am adormit, dar am preferat să stau nemişcată, cu mintea golită de gânduri. La un moment dat, am deschis din nou ochii şi l-am văzut pe Velmer fixându-mă cu o privire circumspectă. Nu mi-a plăcut, dar n-am comentat. Îmi dădeam seama că între noi apăruse o barieră de neîncredere. N-am mai discutat până am ajuns acasă, deşi îmi părea rău că insistasem să iau parte la arestare şi interogatoriu. Eram sigură că lucrurile aveau să ajungă la un sfârşit nedorit, dar nu vroiam să renunţ. Trebuia să ştiu ce fel de societate era cea în care urma să trăiesc. Trebuia să aflu cum să mă protejez şi cum să-mi recunosc duşmanii. Oricât ar fi fost de dureros, era necesar să descopăr mai multe despre Velmer şi despre rolul pe care-l juca în viaţa mea şi-a lui Reh. Tocmai pentru că-mi plăcea

atât să fiu cu el, era bine să-i cunosc puterile şi, de ce nu, să aflu ce se găsea ascuns în spatele interesului pe care mi-l purta.

Când am intrat în apartament, Reh părea să ne aştepte de mult, deoarece apăru imediat în uşa camerei de zi şi traversă holul cu pas rapid. Era nervos. Îi salută pe Velmer şi pe Garr, trecu cu privirea peste Harte, care părea la fel de absent, şi mi se adresă cu voce scăzută, dar pătrunzătoare:

— Mergi în camera ta!

Am dat negativ din cap şi m-am uitat la Velmer după ajutor. Acesta ne cuprinse pe toţi cu o privire surâzătoare şi spuse:

— A zis că vrea să fie de faţă, iar eu sunt de acord. Sunt sigur că vei fi şi tu.

Reh se încruntă. Pumnii i se strânseră şi păru gata să izbucnească, dar se stăpâni. Ne întoarse spatele şi intră în birou, dând uşa de perete. L-am urmat şovăind. Înăuntru era întuneric. Lumina pâlpâi la ambele capete ale încăperii şi se aprinse. Am văzut ecranul imensului Sakya adus de Velmer lucind stins pe unul dintre pereţi. Am ocolit masa şi m-am aşezat pe un scaun aflat într-un colţ, lângă rafturile încărcate de sticle şi de pietre colorate. Nu vroiam să-i încurc. Garr îl aduse pe Harte, care rămăsese ţintuit în hol, şi-l împinse spre unul din cele trei fotolii de piele. Pre-văzătorul se aşeză comod, având pe faţă expresia politicoasă a cuiva care făcea o vizită de curtoazie. Reh şi Velmer ocupară celelalte fotolii, iar Garr se retrase lângă mine. Rămase în picioare, dar îmi puse o mână încurajatoare pe umăr. Am ridicat privirea şi l-am văzut zâmbindu-mi timid.

— N-ar fi trebuit să vii, îmi şopti.

— Prea târziu, i-am spus în acelaşi fel.

Am auzit un gâlgâit şi-am întors capul. Ceva se întâmpla cu Harte. Eram surprinsă. Nu mă aşteptam ca totul să înceapă atât de brusc. Reh şi Velmer stăteau liniştiţi, uitându-se cercetător unul la celălalt. Feţele le erau nemişcate, dar ochii atenţi. Am simţit un tremur în atmosferă şi m-am uitat în jur. Mi se părea că obiectele din cameră începeau să palpite într-un mod ciudat,

de parcă s-ar fi aflat la începutul unei transformări. Rafturile întregi de borcane cu alifii plăcut mirositoare, plantele cu frunze cărnoase, acoperite de țepi, și apoi întreaga colecție de pietre prețioase se mișcau, se unduiau, se prăbușeau parcă spre interior. Pietrele clipeau – ametistele aruncau fulgere violete, chihlimbarul cocea în miezul lui o materie clocotitoare încă; apoi, perlele păreau gata să dea viață unor vietăți uimitoare ce încercau să le spargă cu ciocuri dure suprafața ca de ou, onixul devenea o pată de întuneric pur, rubinele sângerau, smaraldul era un câmp acoperit cu iarbă și, nu în ultimul rând, turcoazul părea o mare întinsă și nemișcată.

Ecranul Sakya se aprinse de la sine. Harte tremura în fotoliu cu ochii dați peste cap, cu gura strâmbă, cu mâinile și picioarele contorsionate. Corpul îi zvâcnea ciudat, iar prin cămașa verde pieptul îi tresălta. La un moment dat, pielea i se acoperi de pete albe și, în câteva clipe, fața i se decoloră total. Degetele începură să i se lungească și deschise ochii, conștient de data asta de ce se întâmpla în jurul lui. Își ridică o mână, iar imaginea ei străină îl făcu să țipe. Nu se auzi însă nici un sunet.

Am simțit cum mi se făcea greață, am vrut să sar de pe scaun, dar mâna lui Garr mă reținu. L-am fulgerat cu privirea. De aceea se așezase lângă mine... Nu pentru că era îngrijorat, ci doar ca să mă împiedice să reacționez.

Între timp, Harte părea că-și pierduse din nou cunoștința. Pe ecranul Sakya începuseră să apară frânturi de imagini care se înregistrau pe micile discuri ce se învârteau în aparat. Memoria lui Harte era extrasă bucată cu bucată. Reh și Velmer nu se mișcau. Erau detașați, pierduți în gânduri și complet inumani. L-am privit pe fratele meu și mi-am dat seama că-l cunoșteam prea puțin. Poate că experiențele acestea erau dureroase și pentru el, însă, în acel moment, nu reușeam să simt decât furie. Inima îmi bătea cu putere, dar nu puteam să-mi iau ochii de la ce se întâmpla în cameră. Remn-ul de metal și cel de argint... Darte mă minți se când îmi spusese că nu văzuse decât un pre-văzător ce transformase un măr adevărat într-unul din lemn. Nici n-ar fi trebuit să meargă prea departe. Doar până la Reh și Velmer. Încă o minciună ce ieșea la lumină și cine știa câte altele rămăseseră nedescoperite! Nu m-am putut abține să nu

izbucnesc într-un râs nervos. În curând, hohoteam fără să mă pot opri. Garr se aplecă spre mine, mă apucă de umeri şi începu să mă zgâlţâie. Nu reuşeam însă să mă opresc. Încercam să-l dau la o parte, lacrimile îmi curgeau pe obraz, respiram cu greu, dar chicoteam în continuare.

La un moment dat, am căzut pe podea şi l-am văzut pe Reh încercând să mă ridice. L-am respins, însă deja şocul loviturii mă trezise la realitate. Am rămas întinsă cu ochii în tavan, respirând adânc şi rar. Reh rămase îngenuncheat lângă mine, fără să mă mai atingă. În curând, m-am simţit mai bine şi m-am ridicat singură. În birou nu mai era decât Velmer. Garr şi Harte dispăruseră. Ecranul Sakya era şi el stins, iar vasele, plantele şi pietrele încetaseră să se mai legene.

— Îmi pare rău, zise Velmer serios.

L-am privit şi mi s-a făcut din nou greaţă. Era la fel de frumos şi de netulburat ca în zilele când mă dusese prima dată la *Sala lui Vater*. Cum era posibil? Apoi, m-am uitat la Reh şi l-am văzut că era nefericit şi suferea. „Nu-i vina ta," am spus în gând şi mi s-a părut c-a înţeles.

— Mă simt bine, i-am răspuns, încercând să-mi ascund neplăcerea. Trebuia să trec şi prin asta.

— Bine, dacă asta crezi, spuse Velmer şi mă privi cu îndoială, dar nu mai insistă.

După plecarea ospitalierului, am cerut ca Reh să-mi spună cum se ajunsese în situaţia aceasta. Harte fusese probabil dus de Garr la Sediul Comun, aşa că n-avea rost să întreb de soarta lui. Eram liniştită şi încercam să nu mă gândesc prea mult la el. Atunci aveam lucruri mult mai importante. Din fericire, experienţa nu mă marcase fizic, din contră, mă simţeam bine şi eram plină de-o energie ciudată.

— Nu, se împotrivi Reh speriat că aş fi putut avea o nouă criză, nu trebuie să ne grăbim. Într-un fel, ai moştenit şi tu puterile părinţilor noştri. Ai fi putut fi afectată. Ar trebui să te odihneşti.

De data aceasta, nu vroiam să dau înapoi.

— Trebuie să-mi spui, i-am strigat, barându-i drumul.

Stăteam în cadrul uşii şi ne înfruntam din priviri. La un moment dat, Reh începu să şovăie, se întoarse în cameră şi se aşeză cu faţa în mâini într-un fotoliu. M-am apropiat de el şi i-am zis blând:

— Trebuie să aflu ce reprezintă Velmer pentru noi. Nu-ţi face probleme. Nu te judec pentru ce am văzut mai devreme. N-a fost alegerea ta.

Reh îşi îndreptă trupul şi-şi roti ochii prin cameră de parcă ar fi căutat sprijin în obiectele răspândite pe mobile. M-am aşezat pe alt scaun şi-am aşteptat să-şi adune curajul ca să-mi povestească.

Începu încet şi poticnit. Făcu multe pauze, dar, o dată pornită, povestirea începu să curgă de la sine. Era clipa mărturisirilor şi nici chiar Reh nu mai putea să se oprească. Pentru el, cei zece ani de când lucra la Sediul Central fuseseră marcaţi de-o teamă permanentă. La început, Velmer îl ameninţase că avea să ne despartă dacă refuza să colaboreze. Reh se împotrivise cât putuse, dar trebuise să cedeze destul de repede.

— În primul an, mi s-a cerut doar să-l ajut pe Velmer să testeze psi-ul pre-văzătorilor care doreau să schimbe tabăra şi să lucreze pentru Sediul Central. Treptat, lucrurile s-au înrăutăţit. Am fost trimişi prin baruri, prin magazine ca să-i descoperim pe membrii Viitaz care reuşiseră să scape valului de arestări. Perioada aceasta a durat cam un an şi treptat m-am împăcat cu situaţia, gândindu-mă că n-aveam de ales şi că putea fi cu mult mai rău. Apoi am fost solicitat la interogatorii şi Velmer a propus să folosim apartamentul pentru a-i atrage pe cei care ne cunoşteau din perioada Viitaz. Erau destul de mulţi şi, după Velmer, singura problemă era să-i convingem de buna noastră credinţă.

Reh se opri pentru o clipă şi oftă.

— Sper să nu mă judeci prea aspru pentru ce-am făcut, îmi spuse el privindu-mă trist.

Am scuturat din cap şi-am încercat să-l asigur de dragostea mea şi de cât de recunoscătoare-i eram pentru că încercase să mă protejeze. Oftă din nou, privind spre covor. Părea că se mai liniştise.

— Astfel, şedinţele de remn s-au derulat în birou, continuă el. La început, au venit pre-văzătorii pe care-i cunoşteam. Foşti prieteni ai lui Velmer sau ai părinţilor noştri. Erau invitaţi la o discuţie despre

vremurile bune de odinioară. Îi urmăream cum râdeau şi vorbeau liniştiţi despre concursurile de schi organizate pe pantele de lângă oraş, crezându-se în siguranţă. De obicei, vizitatorul primea unul dintre amestecurile lui Darte. Când acesta dădea semne de oboseală, îl întindeam pe o canapea şi-l interogam pe rând. Nu-mi plăcea ce făceam. Remnul era o terapie, un mod de-a pune ordine în fluxul amintirilor şi, astfel, oamenii recuperau momentele rătăcite ale trecutului lor. Cei din biroul nostru îşi pierdeau însă memoria, care le era smulsă şi înregistrată pe discurile Sakya. Totul dura doar câteva ore şi apoi, se ridicau galbeni la faţă, clătinându-se spre ieşire, unde erau aşteptaţi şi arestaţi de alţi agenţi. La început, puterile noastre erau încă necizelate, dar cu timpul s-au îmbunătăţit şi-au ajuns la ce ai văzut astăzi.

Reh se opri din nou, după care continuă cu voce slabă:

— N-am vrut să afli toate astea pentru că-mi doream să ai o copilărie fericită.

M-am ridicat de pe scaun şi l-am îmbrăţişat.

— Ai făcut foarte bine, i-am spus, doar că de-acum am crescut şi va trebui să ştiu să mă apăr.

Mă privi trist de parcă s-ar fi temut că n-aveam prea multe opţiuni.

— Dacă n-ai fi acceptat să lucrezi pentru ei, am fi fost morţi amândoi, am insistat încercând să-l scot din starea de descurajare în care se afla. Aşa aveam cel puţin o şansă şi depinde de noi în continuare dacă vom supravieţui sau nu.

— E foarte greu, îmi spuse Reh.

În curând am încheiat discuţia cu promisiunea de-a o continua cât de curând. Începusem deja să-mi fac un plan şi speram ca în curând să-l perfecţionez şi să-l pun în practică.

Un timp am mers la *Sala lui Vater*, dar apoi am renunţat pentru că mi-era imposibil să-i văd pe ospitalieri cu aceiaşi ochii. Bunătatea lui Garr mi se părea dintr-o dată falsă, iar când îl întâlneam pe Darte, nu puteam să mă abţin să nu mă întreb câţi pre-văzători prinsese în capcană. Aveam nevoie de-o pauză. Mă feream şi din calea lui Velmer, mai ales că doream atât de mult să-l văd.

Totuşi, într-o zi mă întâlnisem cu secretara lui Garr, care-mi spusese râzând că printre ospitalieri umbla de câtva timp vorba că drumul spre Gemeni începea în ascensorul ce lega

apartamentul nostru de nivelul zece. Nu ştia cine lansase anecdota aceasta, dar mie mi se păruse o piesă importantă în planul ce abia atunci prindea contur. Era clar că poziţia lui Reh se şubrezise şi cineva începuse să se îndoiască de el.

Astfel, singurătatea pusese din nou stăpânire pe noi. Încetasem să ies şi-mi concentrasem toate forţele asupra culegerii de informaţii de pe reţelele Sakya. Dintr-o dată, istoria oraşului devenise extrem de interesantă în încercarea mea de-a desluşi viitorul, folosindu-mă de întâmplările trecutului.

24.

Pe San nu-l mai întâlnisem de când cu Armilius, de când se zgârcise să-mi plătească şi astfel mă alesesem cu tablourile ce decorau pereţii apartamentului meu. Era un om scund, şters, care întotdeauna părea să se gândească la ceva extrem de important care scăpa înţelegerii celor din jur. Aş fi spus că era nepăsător dacă atunci nu s-ar fi dovedit a fi zgârcit. Era singurul reprezentant Konsol care nu-şi blindase biroul şi de aceea era vulnerabil, deşi până acum nu se hotărâse nimeni să încerce să-l atace. După ce avusesem o discuţie cu Tod şi Reteul şi le cerusem să vorbesc cu o persoană cu oarecare influenţă în Consiliu, mi-l propuseseră pe San. Acesta trebuia să întărească garanţiile pe care Reteul spusese că avea să mi le acorde. Fusesem de acord cu propunerea lor, pentru că San nu-mi displăcea, deşi nici nu-mi plăcea în mod deosebit.

Reteul mă asigurase că San fusese cel care se ocupase de contractul meu şi, dintr-o dată, mă trezisem întrebând de ce nu mi se aranjase o întâlnire cu el. Reteul ridicase din umeri şi Tod îl imitase. Nimeni nu se gândise c-aş fi fost interesată să-l întâlnesc. Probabil că nu consideraseră necesar ca un agent oarecare să fie contactat de cineva prea important în structura Konsol. Şi aşa ajunsesem să lucrez cu Reteul şi cu Tod care-mi repeta că, de fapt, era şi interesul meu ca pre-văzătorul cu Vârtejul să fie prins.

Tot drumul până la noul sediu al Kod-Konsol, Tod a încercat să afle ce descoperisem.

— De ce ai părăsit camera? mă întrebă după ce ne urcaserăm într-o mașină pusă la dispoziție de San.

Nu eram supărată pentru că reușise să mă găsească. Într-un fel, îi eram recunoscătoare fiindcă ar fi trebuit oricum să fac drumul înapoi, în camera lui Reh.

— Mai erau câteva lucruri pe care vroiam să le verific, i-am spus.

Tod se arătă nemulțumit.

— Nu știai că te poți baza pe mine? spuse, dând mustrător din cap.

Mi-a venit să râd pentru că se purta de parcă ar fi vrut să mă înșele. În timp ce vorbea, degetele îi băteau un ritm alert pe marginea ferestrei.

— Nu e vorba de neîncredere, am spus, prinzându-mă în jocul lui. Vroiam să aflu informații despre doi pre-văzători care se aflau pe lista mea, dar pe care nu-i întâlnisem niciodată – Jariel și Tachiel.

O clipă mă fixă gânditor, apoi se hotărî să-mi răspundă ca să-mi arate că era deschis dialogului.

— Îi cunosc. Jariel era un omuleț care se îmbrăca numai în verde, un mic funcționar la Fas care în decurs de-un an a reușit să deturneze mai multe fonduri Benez decât ar fi fost posibil și-a reușit să acopere totul folosindu-și extraordinara putere de sugestie. A fost ciudat, dar prima s-a sesizat Centrala Fas, iar când am ajuns la sucursala la care lucra, m-am lovit de neîncrederea directorilor care au continuat să susțină că nu era nimic în neregulă, deși înregistraseră pierderi substanțiale. Au trebuit să treacă printr-un program de ștergere psi pentru a înțelege ce se întâmplase.

Am dat încet din cap și l-am încurajat să continue.

— Ce poți să-mi spui despre Tachiel?

Tod se foi pe scaun apoi, îi aruncă o privire rapidă lui Reteul.

— L-am prins la câțiva ani după. A fost șeful unui grup ce se ocupa de sabotaje. A afectat în special Fas-ul și Benez-ul și singurul lucru pe care mi-l amintesc este că aveau o marcă – un T roșu — pe care-l desenau în locurile unde acționau.

Am respirat adânc. Tod părea destul de jenat. M-am întrebat ce-l făcea să se simtă astfel și mi-am dat seama că probabil

rezolvase ambele cazuri în perioada în care lucraserăm împreună. Atunci păstrase tăcerea şi cine ştia câte alte lucruri rămăseseră nespuse. N-am vrut să insist. Totul se terminase de mult.

Un timp, în maşină se lăsă tăcerea. Dintr-o dată nimeni nu mai avea chef de vorbă. Reteul căscă de câteva ori, iar Tod se întinse. Avuseseră şi ei o noapte lungă?

— N-a fost o idee bună să încercaţi să mă ţineţi prizonieră, am spus pentru a învinge inerţia din aer.

— Nici nu ne-a trecut prin minte să te împiedicăm să-ţi părăseşti camera, interveni Reteul, care stătea aşezat pe bancheta din faţa noastră. Totul a fost o greşeală pornită dintr-o neînţelegere.

L-am fixat amuzată

— Sigur, paznicii au fost de vină! am spus repede şi amândoi s-au grăbit să-mi confirme fără a sesiza ironia.

Poate, de fapt, o şi observaseră, dar se feriseră să comenteze, de teamă să nu mă răzgândesc şi să dispar din nou. Parţial aveau dreptate, pentru că, de când îl revăzusem pe Tod, mă hotărâsem să plec împreună cu Reh. Încă nu ştiam unde urma să ne ducem, dar speram să reuşim să ieşim din oraş, însoţind vreun grup de vânători. Cât despre San, chiar dacă mă angajase, asta nu însemna că, la un moment dat, nu s-ar fi simţit ispitit să ne predea pre-văzătorului dacă ar fi crezut că lucrurile s-ar fi complicat prea tare. N-aveam încredere în el, orice mi-ar fi spus Tod sau Reteul. Totuşi, acceptasem să ne întâlnim, parcă pentru a da ultimei mele zile petrecute la Konsol un aer mai deosebit. De fapt, mă temeam să nu-mi îngrădească accesul la Reh şi astfel să nu reuşesc să-l iau cu mine.

Toată discuţia noastră din maşină nu fusese decât un joc de-a câştigarea încrederii. De-abia după ce-l revăzusem pe Reh îmi dădusem seama că, dacă nu plecam din oraş, nu mai aveam nici o şansă să scăpăm vreodată de Vârtej sau de Consiliu. Aproape că nu mai ştiam care era răul cel mai mare.

Pasiunea lui San erau gravurile şi sculpturile în gheaţă, pe care, probabil, le primise, pentru că nu-l vedeam cheltuindu-şi banii pe ele. Le ţinea în cutii frigorifice aşezate de-a lungul pereţilor şi atracţia aceasta pentru lucruri atât de fragile şi de frumoase, cum erau statuile lui Norsen, mă făcea să cred că, pe

undeva, încerca să-şi construiască o altă imagine. Sigur, una din feţele lui era falsă şi-aş fi fost curioasă să aflu care. Exponatele lui San semănau cu nişte acvarii cu peşti de sticlă aranjaţi înăuntru. Peşti de toate felurile şi mărimile, peşti pe care-i visasem eu în timp ce investigam Vârtejul.

Pe undeva trebuia să existe şi Velmer, anormalul care-mi venise la fereastră, cel care de fapt îl reprezenta pe pre-văzătorul pe care-l căutam. Undeva trebuie să fi avut şi el o identitate, o faţă omenească şi doar din când în când se transforma şi se ascundea până-şi revenea. Eram sigură că încă mă supraveghea îndeaproape ca să vadă cum progresam şi dacă mai aflasem ceva nou. Probabil că m-ar fi lăsat să câştig micul joc pe care-l începuse de când trimisese Vârtejul în oraş tocmai pentru a se convinge că avea un adversar demn de el. M-ar fi lăsat să câştig, apoi m-ar fi omorât. De aceea trebuia să fug. De altfel, identitatea lui nici nu mă interesa în mod special. Nu câştigam nimic, ci continuam să posed ceea ce-mi aparţinuse din totdeauna — viaţa mea.

— Eşti o persoană greu de găsit, îmi spuse San în loc de bun venit.

I-am zâmbit vag, dar nu i-am răspuns.

— Am căutat-o ceva prin oraş, interveni Tod, aruncând o privire rapidă în jur de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu se ascundea cineva printre vitrine.

San aprinse o singură lampă şi lumina galbenă se reflectă în formele pure ale statuilor miniaturale, creând noi structuri, noi pete luminoase pe podea şi pe feţele noastre. Biroul lui aducea cu holul de cristal din apartamentul nostru şi cu vocile imprimate în faţetele şlefuite. Parcă mă aşteptam din clipă în clipă să aud vocea lui Velmer strigându-mă. Atmosfera era calmă, iar vitrinele mă făceau să mă gândesc la lucruri ce nu se schimbaseră niciodată, la zăpadă, la munţii acoperiţi de gheţari şi chiar la vânători ce rămăseseră la fel de la începutul începutului, fără să se lase atraşi de civilizaţia ce-o reprezenta oraşul. Întotdeauna se aflaseră în afara limitelor acestuia şi la fel erau şi acum.

Nimeni nu se grăbea să înceapă discuţia, ni se ofereau pahare de băutură, eram purtaţi de la un exponat la altul ca să ne minunăm şi să ne exprimăm aprecierea.

— Un Norsen, desigur, spuse Tod, arătând spre statuia unui băieţel cu ochii uimitori de mari şi cu mâinile ridicate spre cer într-o rugăciune mută.

San dădu din cap şi pe faţă i se citi mândria de-a fi posesorul unor astfel de valori. Era ciudat cum o persoană ce cheltuia atât de mult pe artă putea fi atât de zgârcită când trebuia să-şi plătească agenţii. Stând în mijlocul acestei colecţii, m-am întrebat pentru prima oară dacă nu cumva contribuisem şi eu la achiziţionarea ei prin suma pe care n-o primisem niciodată. Îmi aminteam cum, ultima dată când îl văzusem, fusesem invitată într-un birou modest situat undeva la un etaj inferior. Reuşise San să avanseze sau fusese doar o stratagemă ca să ne convingă să nu ne cerem drepturile?

— Norsen a fost un artist de valoare, interveni Reteul. Păcat c-a părăsit civilizaţia şi s-a izolat în satul acela de vânători. Dacă ar fi rămas în oraş, ar fi putut fi tratat şi viaţa i-ar fi fost salvată.

— Lucrările lui n-au avut decât de câştigat din urma contactului cu vânătorii, am spus. În plus, pe vremea aceea oamenii erau liberi să meargă unde doreau.

Reteul pufni, dar refuză să comenteze. L-am urmărit pe Tod plimbându-se prin încăpere şi oprindu-se să mângâie uşor spinarea unui lup cu colţi rânjiţi, gata de atac.

San începu o discuţie dezlânată cu Tod despre Gaiber şi cariera lui politică, despre Consiliu şi realizările acestuia. Nimeni nu pomenea cuvântul magic — Vârtej, nimeni nu dădea impresia că venise acolo pentru altceva decât admirarea statuilor şi schimbul de opinii avizate despre comerţul din sud.

Eu îi lăsam să-şi facă numărul şi nu interveneam decât din când în când. Aveam o mică teorie despre tot ce se întâmplase, dar nici Tod nu se grăbea să înceapă discuţia. Aş fi vrut să mă întorc la Reh pentru că, de câtva timp, degetele îi rămăseseră boante şi mâinile i se lungiseră până dincolo de genunchi. Când îl văzusem cu o oră în urmă, nu mai dormea, iar vraciul îmi spusese că se simţea mai bine. Cu toate acestea, deşi avea voie să părăsească patul, se ascundea sub pătură şi nu vroia să se mişte prin cameră ca să nu-l văd cum se schimbă. Vraciul considera asta o ameliorare a stării lui, pentru că, în mod normal, n-ar fi trebuit să-i pese. Stătusem lângă el şi nu ştiusem ce să-i

mai spun ca să-l fac să-mi răspundă. Nu dormea, stătea doar cu ochii fixați în tavan și fredona ușor. Reteul îmi zisese că-l auzise râzând în mijlocul nopții. Avea vise, amintiri, doar că nu dorea să mi le împărtășească.

Ce reprezentam eu oare pentru Reh? O voce imprimată pe cristalele dintr-un apartament de la periferia orașului și-un trup la fel de transparent ca statuile lui San? Nu eram sigură că mă mai recunoștea, pentru că altfel cum ar fi putut să nu-mi răspundă și să mă lase să-i repet iar și iar aceeași întrebare? Poate contactul său cu realitatea era acum mai slab. Poate că nu existase nici o ameliorare a stării lui și Reteul îmi ascundea adevărul ca nu cumva să-i părăsesc, să dispar într-o zi c-un grup de vânători.

Exponatele lui San ne priveau cu ochi reci. Recunoscusem renul, ursul, balena. În birou se lăsase liniștea. San se plimba degajat printre vitrinele frigorifice de parcă numai noi am fi fost implicați, iar el ne-ar fi asistat doar ca mediator. Am numărat zece lăzi frigorifice și peste cincizeci de sculpturi de mici dimensiuni. Toate erau așezate pe postamente și puse în valoare prin lumini discrete. Sticla fusese, probabil, tratată special ca să nu se aburească și, astfel, ne puteam bucura în totalitate de straniile reprezentări ale bestiarului sacru.

Venise însă și momentul să începem și fiecare în jurul meu se pregătea ca pentru o ultimă confruntare. Tod părea cel mai calm dintre toți. Se așezase în apropierea ușii pe unul dintre fotoliile de piele maro. L-am văzut cum tușește discret, apoi luă o înghițitură din pahar. Reteul îi imita mișcările, ceea ce înseamnă că era destul de nervos și căuta un mod de-a scăpa de surplusul de energie.

— Am auzit că ai niște informații pentru noi, începu San pe un ton de conversație obișnuită, politicos, dar nu prea apropiat.

Lăsase impresia că, plimbându-se în sus și-n jos prin birou, unul dintre exponatele lui îi șoptise la ureche despre existența mea și-a unui pre-văzător care se juca din când în când trimițând Vârtejul în oraș. Atunci, de la înălțimea poziției sale, se coborâse să pună lucrurile la punct. Nici un semn că m-ar fi cunoscut cu ani în urmă...

I-am arătat lista şi cele şaizeci de nume întinse pe-o perioadă de şaizeci de ani. Cred că i se păru prea mult pentru că închise agenda şi-o puse pe masă, lângă pahar.

— Toate aceste nume încep cu literele A, E, J, O, T. În afară de A şi E, toate celelalte se află la o distanţă de cinci litere unele de altele. Totuşi, E este a cincea literă a alfabetului.

— Şi asta are vreo importanţă în cadrul anchetei? întrebă San, ridicând din sprâncene.

— S-ar putea să aibă. Acest calcul arată că numele n-au fost alese întâmplător, că a existat cineva care a gândit totul, aşa cum cinciul înseamnă puterea de-a acţiona cu ajutorul capului care dirijează cele patru membre. De fapt, este vorba de cifra şase, pentru că mai există un nume pe care l-am lăsat deoparte şi care începe cu litera V. Distanţa dintre T şi V este de două litere. Doiul înseamnă echilibrul forţelor contrare. Aici este însă vorba de-un fals echilibru. Acum şaizeci de ani nişte indivizi care aveau dragostea lui Oriel pentru simbolurile facile au gândit ceva şi-au gândit prost.

— Ce vrei să spui? interveni Reteul care devenise neliniştit.

Pe tot parcursul explicaţiei mele se ridicase din fotoliu şi se plimbase prin birou, prefăcându-se că admira exponatele. Din lăzi se ridicau însă aburi, iar în cameră se făcuse dintr-o dată foarte cald.

— Gemenii sunt cheia Vârtejului, am continuat aplecându-mă în faţă pentru a da mai multă forţă cuvintelor mele. Ce-a fost la început? O colonie-închisoare pentru pre-văzători, acolo li se spăla creierul şi erau transformaţi, reconstruiţi fizic, eliminând acel ceva care-i făcea să vadă mai departe în viitor şi în zonele ascunse ale minţilor omeneşti. Se întorceau pe Pământ deformaţi, fără memorie, apoi se integrau, mâinile le creşteau la loc, feţele li se stabilizau. Întotdeauna m-am întrebat de ce pre-văzătorii n-au fost omorâţi în loc să fie exilaţi pe Gemeni. Ar fi fost mai simplu pentru Consiliu, mai uşor pentru toată lumea. Apoi mi-am dat seama că, încă de pe vremea când Viitaz deţinea controlul, Gemenii fuseseră folosiţi drept laborator şi bază de cercetări pentru experimente mult prea periculoase pentru a fi efectuate pe Pământ.

Am făcut o pauză şi l-am văzut pe Reteul, care se agita pe fotoliu. Era clar c-ar fi spus ceva, dar nu îndrăznea să vorbească

înaintea lui San. Dar cum acesta nu se grăbea să zică nimic, în cameră se lăsase din nou tăcerea. Un timp, mă gândisem să nu le înşir toate concluziile mele, deoarece crezusem că tipii erau mult prea speriaţi. Apoi, îmi dădusem seama că n-avea rost să le ascund ceva pentru că, de fapt, orice aş fi făcut, luptam împreună împotriva aceluiaşi duşman. M-am trezit întrebându-mă ce se întâmplase cu Argent, dacă reuşise să scape sau fusese totuşi capturat. Nu c-ar fi avut vreo importanţă, dar doream să se fi salvat deoarece se afla printre puţinii oameni care mă ajutaseră vreodată fără să-mi ceară nimic în schimb.

Nu puteam să spun acest lucru şi despre Konsol. După cum mă privea San, mi-am dat seama că-l deranjau ipotezele mele.

— N-am mai auzit aşa ceva, zise el parcă în silă.

Faţa i se alungi şi ochii îi rătăciră printre statui, parcă ar fi schimbat priviri cu exponatele lui. Ochii tuturor statuetelor şi-ai peştilor de gheaţă erau fixaţi asupra noastră. Iluzia era foarte puternică, deşi nu ştiam cum fusese realizată. Tipii erau iritaţi şi se temeau şi de umbra lor.

— Noi n-am face aşa ceva, mă încredinţă Reteul. N-avem nici tehnologia, nici accesul pe Gemeni care ne-ar trebui pentru a derula o astfel de afacere.

Aveam impresia că se prefăceau că nu mă înţeleg.

— Nu-i nevoie de nici unul dintre lucrurile astea. Totul se poate rezolva mult mai simplu.

Tod se ridică şi se duse să-şi mai ia un pahar. Barul se afla undeva în spatele meu şi, cât timp Tod rămase acolo, am avut o senzaţie neplăcută în ceafă. Eram sigură că, dacă mi-aş fi întors capul, i-aş fi surprins uitându-se la mine. Când reveni la locul lui, se aplecă spre San şi zise:

— Mi se pare foarte interesant.

Tonul îi era uşor ironic. Am răsuflat adânc. Trebuia să nu mă enervez pentru că nu-mi folosea la nimic.

— Vroiam să spun că banii ţin loc şi de tehnologie avansată şi de orice altceva. Cred că Gemenii sunt destul de utilaţi şi, de asemenea, cred că se ocupă cu fabricarea acestor super-oameni pe care îi închiriază sau îi vând facţiunilor din oraş. Aceştia găsesc la început un loc apărat în structurile acelei corporaţii şi, după un timp, încep să acţioneze. Sigur că sunt greu de detectat

deoarece, pe de-o parte, sunt bine antrenaţi şi posedă forţe deosebite, iar pe de alta, n-au nici o legătură, nici o nemulţumire personală de răzbunat. Probabil că sunt oameni muncitori, bine văzuţi, exact ultimii pe care i-ar suspecta cineva.

Reteul protestă primul şi poate era chiar sincer. Orice ar fi ştiut San ca mai mare în grad, nu era neapărat necesar să-i fi împărtăşit şi lui. Cu toată comportarea de la început, Reteul părea cel mai abordabil ospitalier cu care lucrasem până acum. De fapt, el îşi precizase poziţia de la început, nu încercase să mă înşele, îmi spusese care era adevărul, la ce să mă aştept din partea Consiliului. Tod, în schimb, îmi ascunsese locul pe care-l ocupase în afacerea Vârtejului. Nici în acel moment nu-mi era clar rolul său în toată povestea.

— Nu-i vorba de cine ar face-o, am continuat. Duşmanul vostru nu-i aparţine Consiliului. E un independent.

Mi se părea că mă văd deja la doi metri în gheaţă, ţinându-i companie lui Velmer. Imaginea se lega atât de bine, mai ales fiind suprapusă peste vitrinele frigorifice. Ceea ce mi se părea ciudat era că protestele se arătau destul de slabe. Nimeni nu se repezea să apere onoarea Consiliului.

— Ce aţi făcut altceva decât să mă angajaţi? am întrebat, sperând să-i mai scot din amorţeală.

— Nu cred că trebuie să-ţi dăm ţie socoteală, îmi spuse San pe un ton la fel de glacial ca statuile din vitrine.

L-am privit de parcă n-aş fi ştiut cine era şi-aş fi crezut că venise doar în vizită şi asista la discuţie din cine ştie ce capriciu al sorţii. Apoi, m-am întors spre Reteul, aşteptând un răspuns.

— Dacă n-ar fi avut importanţă pentru investigaţii, nu aş fi întrebat. Bănuiesc că nu e vreun secret.

Reteul dădu negativ din cap.

— Nu-i nici un secret, doar că operaţiunile noastre nu sunt pentru toată lumea.

Am pus paharul pe masă şi m-am ridicat. Am luat geanta şi-am pus-o pe umăr. Tod s-a uitat la mine mirat de parcă nu i-ar fi venit să creadă că într-adevăr vroiam să plec. Reteul se aplecară spre San şi-o clipă se consultară cu voce joasă.

— Ştii că te putem forţa să ne spui tot, îmi zise San după ce scurta conferinţă se încheie.

Am dat din cap, încercând să iau lucrurile ușor.

— Sunt conștientă de asta. Dar problema e dacă aveți destul timp și vreți să riscați. Bănuiesc că întrebarea mea nu e chiar atât de importantă ca să merite atâtea discuții.

Se uitară din nou unul la altul. Toți angajații structurilor oficiale aveau o aversiune organică să mărturisească mai mult decât un simplu bună ziua. Dacă se trecea de asta, problema se complica prea mult și era nevoie de luni de zile pentru a afla fie și cel mai mic lucru.

— Ia loc, îmi spuse San.

M-am așezat, am pus geanta pe podea, mi-am încrucișat picioarele și-am luat paharul de pe masă. Cu alte cuvinte, eram pregătită să ascult o poveste lungă și plicticoasă. Reteul se întoarse spre mine și tuși o dată, discret. Pe față îi apăruse o expresie politisitoare, de parcă s-ar fi aflat la vreo sărbătoare organizată de Consiliu.

— Toți ospitalierii și toți membrii Konsol, apoi cei Fas și cei Benez, l-au căutat pe pre-văzător și-au făcut tot posibilul să fie prins și neutralizat.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Cred că n-au făcut destul, de vreme ce Vârtejul mai distruge încă orașul.

Reteul mă privi jignit. Probabil se întreba cum de-mi permiteam să vorbesc astfel de uniformele gri.

— Cine s-a ocupat de găsirea frecvenței Vârtejului? am continuat.

Tod păru contrariat.

— Să nu-mi ziceți că nu v-ați gândit la asta.

— Ba da, interveni Reteul, am încercat de la început să aflăm parametri Vârtejului, chiar Tod a supravegheat acțiunea.

M-am întors spre Tod. Orice ar fi însemnat expresia lui de mai devreme, acum fața îi era liniștită.

— Cele mai bune aparate care puteau măsura Maelstromul se află pe Gemeni, așa cum ți-am mai spus, interveni el cu o notă de nemulțumire în glas. Totuși, aveam și noi laboratoarele noastre. Din păcate, nu ne-a folosit la nimic să obținem frecvența pentru că nu se potrivea cu nici una dintre măsurătorile pre-văzătorilor aflați în baza noastră de date.

— De necrezut, am spus. Un întreg oraş controlat de-un singur om. Sper că vă daţi seama că acest pre-văzător s-a infiltrat în structurile voastre şi-a ajuns să ocupe un post destul de important ca să vă afle toate mişcările.

— Ne-am dat seama, zise Tod şi se uită spre San parcă i-ar fi cerut sprijinul. Aceşti pre-văzători pot fi greu de depistat.

N-am fost de acord cu el.

— E adevărat că este dificil, dar nu uita că noi am fost cei care, împreună sau separat, am reuşit să-i prindem atât de repede încât, după ce corpurile lor au ajuns înapoi, pe Gemeni, s-au gândit să-i îmbunătăţească, să-i facă de nedetectat.

L-am lăsat pe Tod să vorbească, pentru că-mi dădeam seama că avea mai multe informaţii decât mine. Anii în care dispăruse pe Gemeni se dovediseră rodnici. Faptul că-mi povestise până la urmă de Jariel şi Tachiel însemna că se hotărâse că meritam şi eu puţină încredere. Tod încerca să demonstreze ceva acum. Aveam impresia că San ştia al naibii de bine ce se întâmpla.

— Nu se poate discuta cu nimeni, începu Tod, pentru că Vârtejul a atacat întâi Fas-ul, apoi Benez-ul şi apoi pe noi. Toţi au fost loviţi şi acum se tem unii de alţii. Se bănuiesc unii pe alţii. De fapt, iniţial tipul semăna c-un şantajist, pentru că ne-a cerut să dăm legi, să-i primim înapoi pe vânătorii nomazi, să ne lichidăm afacerile, să acceptăm şi alte facţiuni în Consiliu. Încerca să se impună prin vorbe, dar nu credeam că are vreo putere. Aici trebuie să-mi asum întreaga responsabilitate, pentru că n-am luat în calcul gravitatea situaţiei. Am fost neglijent, recunosc, dar de fapt nici Reteul, nici ceilalţi n-au considerat mesajul o ameninţare serioasă la adresa noastră. Când am fost adus de pe Gemeni, mi s-a spus că Sediul primeşte sute de astfel de scrisori de la oameni nemulţumiţi. Fiecare ar vrea să se aleagă cu vreun câştig. De aceea am considerat mesajul o propagandă ieftină. Apoi, am aflat că altceva îl interesa de fapt.

Reteul se ridică de pe scaunul scoică şi l-am fixat fără să vreau pentru că ne întrerupea.

— Ce-l interesa? am întrebat.

Întotdeauna era instructiv să urmăreşti raţionamentele celor ce aveau tangenţă cu Consiliul şi cu ospitalierii. Tod, spre exemplu, părea să se fi identificat ciudat de mult cu Konsolul

pentru cineva care susținea că stătuse pe Gemeni până de curând...

— Gemenii. Vroia să-i acceptăm cu drepturi egale, altfel amenința să distrugă orașul, răspunse Tod. Cincizeci și unu la sută pentru Gemeni, restul pentru noi și asta însemna că orbitalii preluau conducerea.

San și Reteul nu păreau deranjați de aerele lui Tod. Deodată, am văzut singura explicație posibilă. Tod lucrase pentru ei, probabil ca informator, de la începutul detenției pe Gemeni. În fond, nu posedam decât informațiile date de ospitalieri. Tod se comporta ca un ospitalier adevărat, iar Reteul îl trata mai degrabă ca pe-un egal decât ca pe-un fost condamnat care acceptase să fie eliberat în schimbul unor informații. Tod avea aroganța și nepăsarea ospitalierilor; într-un fel, semăna cu Velmer.

— Iar voi ați crezut că Gemenii îl trimiseseră pe pre-văzător împotriva orașului și, desigur, asta era logic, deoarece ei îl creaseră, am spus. Atunci ați izolat stațiile, ați oprit navele la sol și probabil le-ați spus că vă bazați pe bunul lor simț, pentru că, dacă distrug orașul, vor rămâne izolați acolo și vor muri până la urmă, având în vedere că Gemenii depind, în fapt, de transporturile venite de pe Pământ. Totuși, ei au continuat să nege orice legătură cu Vârtejul și, dintr-o dată, v-ați aflat într-un impas, neștiind pe cine să credeți – pe pre-văzător sau pe ospitalierii de pe Gemeni.

— Pre-văzătorului noi îi spuneam Armilius, deși n-are nici o legătură cu falsificatorul pe care l-ați arestat, mă anunță Reteul.

Am tăcut o clipă ca să-mi adun gândurile. Numele acesta îmi cam strica socotelile.

— De ce i-ați spus așa? am întrebat.

— Pentru că, la început, am crezut că era Armilius. Mesajul, modul în care acesta era conceput îl desemnau pe el. Sigur, am bănuit că Armilius era un outsider, că nu aparținea nici celor de pe Gemeni, nici celorlalte facțiuni. Apoi, mesajele s-au schimbat, au devenit diferite, de parcă ar fi fost trimise de alte persoane. N-am reușit însă să le identificăm.

Am început să pun lucrurile cap la cap.

— Ați primit în total șase amenințări, provenind de la șase pre-văzători. Sunt de acord că inițial Armilius a trimis primul

mesaj. Apoi, aţi crezut că era vorba de-un grup, nu numai de-un singur om.

— Cam aşa ceva, spuse Tod.

În cameră începea să se întunece, deşi nu era prea târziu. Prin ferestrele cu vitralii se mai filtrau câteva raze.

Reteul aprinse o lampă cu picior. Lumina verzuie cădea pe un bust — un bărbat purtând o mască în două culori, compusă de fapt din două jumătăţi aparţinând unor fizionomii diferite, una comică, una tragică. Era Împăratul gheţurilor. Nu mai eram atentă la discuţie. Întotdeauna îmi dorisem un Norsen. Se spunea că statuia fusese cioplită în urma unui vis pe care-l avusese când se afla în sălaşul pescarilor. După ce se întorsese în oraş, Norsen o dăruise fiicei lui, care apoi o donase unui muzeu. Mă întrebam cum ajunsese în biroul lui San, dar probabil că ăsta era unul dintre misterele pe care Consiliul le aduna în jurul lui.

— Am făcut nişte însemnări care sper să vă ajute la lămurirea situaţiei, am spus. Încă n-am aflat sub identitatea cui se ascunde, dar ştiu cine l-a trimis şi de ce. Poate, dacă vă dau caracteristicile lui psihologice, veţi reuşi să-l localizaţi sau măcar să-i înţelegeţi comportamentul. În acest fel, v-ar fi mai uşor să puneţi la punct un plan. Aţi putea să-l căutaţi în reţea. Oricât de bine l-ar fi camuflat cei de pe Gemeni, e imposibil să nu daţi de urma lui.

— Iniţial, Gemenii ne-au transmis identitatea sub care se ascundea, spuse Tod cu o notă de descurajare în glas, dar apoi şi-a schimbat-o, pentru că, pe lângă toate celelalte forţe de care dispune, se pare că posedă şi calităţi mimetice. Din câte ştiu, la ora actuală, ar putea fi oriunde.

Am clătinat din cap.

— Fizic da, dar psihic nu, l-am contrazis. Dacă reuşiţi să câştigaţi timp, îl veţi găsi până la urmă. Mă întreb însă de ce nu aţi primit şi profilul lui. Gemenii au refuzat să vi-l dea?

— La început, da, dar apoi, după ce s-a negociat ridicarea interdicţiei, legătura cu staţiile s-a întrerupt. Nici nu ştim ce se mai întâmplă acolo, dar situaţia este gravă de ambele părţi.

I-am întins lista pe care-o adnotasem cât stătusem la Roata Norocului. I-am văzut pe toţi trei aplecându-şi capetele şi studiind informaţiile luate de la Sediul Comun. Tod le cunoştea,

desigur, dar nu spuse nimic. Mi-am amintit de bătrânul paznic. Aş fi vrut să aflu dacă scăpase, dar n-aveam pe cine să întreb. Cu o zi înainte, cât fusesem închisă în cameră, înregistrasem pe micul Sakya caracteristicile celor treizeci de pre-văzători şi descoperisem doar cinci tipuri esenţiale — falsificatorul, incendiatorul, asasinul, hoţul şi sabotorul. Din fiecare categorie aveam şase oameni într-o perioadă de timp de şaizeci de ani. La prima vedere părea destul de complicat, dar, de fapt, nu era deloc aşa. L-am văzut pe Tod, întorcând agenda pe partea cealaltă şi încruntându-se. Apoi, ridică ochii şi nu mi-a plăcut deloc privirea lui.

— Ce vrei să spui cu asta?

Şi începu să citească cu glas tare:

— Armilius trimis de Benez a atacat Konsol-ul şi Fas-ul. Elgaliel trimis de Fas a atacat Konsol-ul. Şi mai ales aici, unde zici: Tachiel angajat de Konsol atacă Fas-ul şi Benez-ul. Jariel angajat de Konsol atacă Fas-ul şi Benez-ul.

Luă agenda şi-o trânti pe masă chiar în faţa mea. Paharele zăngăniră neplăcut, dar nimeni nu comentă. M-am rezemat în scaun şi i-am susţinut privirea.

— Mă bucur că tratezi problemele Konsol-ului de parcă ar fi ale tale, având în vedere că acum câteva săptămâni erai încă închis pe Gemeni, nu m-am putut abţine să nu-i spun. Cred că este o comportare care nu poate decât să-ţi atragă o mulţime de beneficii pentru viitor. Totuşi, nu cred c-are rost să faci paradă acum de sentimentele tale jignite şi de loialitatea faţă de Consiliu.

— Nu-i vorba de asta. N-ai înţeles, protestă el ceva mai potolit.

Cuvintele mele îl domoliseră uimitor de repede. Am mişcat din umeri, enervată.

— E posibil să nu fi înţeles. Există o mulţime de lucruri pe lumea asta care-mi scapă, asta-i situaţia, dar suntem cu toţii oameni şi de aceea greşim. Altfel am fi ca pre-văzătorul ăsta pe care voi îl numiţi Armilius. Nu ne-ar păsa de nimic.

Tod nu mă contrazise.

— Să nu ne certăm, interveni Reteul împăciuitor. Avem lucruri mai importante de făcut.

L-am fixat pentru o clipă.

— Asta-i şi părerea mea, am spus.

— Deci, deocamdată, tot nu ştim cine este, zise Tod ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar cel puţin avem o idee de unde provine. Dintre pre-văzătorii arestaţi de ospitalieri şi apoi, exilaţi pe Gemeni. Am mai aflat că puterile lui nu se datorează unei întâmplări, aşa cum am crezut la început, ci au fost create artificial, au fost de fapt mărite prin amestecul cu forţele celorlalţi pre-văzători. Au acţionat asupra lui, l-au schimbat, probabil, în timpul recreării. La fel se întâmplase însă şi cu ceilalţi treizeci...

— De fapt, nu sunt chiar treizeci, l-am întrerupt.

Observasem cât de uşor trecuse peste implicarea Konsol-ului în angajarea lui Tachiel şi Jariel, dar mă hotărâsem să-i las să creadă c-au scăpat de data asta. Eram însă hotărâtă să aduc iar subiectul în discuţie ceva mai târziu. Acum îmi dădeam seama că toate misiunile noastre nu fuseseră altceva decât simple operaţiuni de recuperare a pre-văzătorilor. Ne puneau să investigăm, apoi cei implicaţi mureau tragic şi, astfel, cazurile erau închise şi ei se duceau liniştiţi să ia cadavrele şi să le trimită pe Gemeni. Apoi, aranjau şi dosarele şi, în final, numai în fişierele de la Sediul Comun se mai putea afla adevărul sau, cel puţin, o parte din el. Eram sigură că nu toţi ospitalierii ştiau de acest aranjament şi că unii erau chiar de bună credinţă.

— Nu sunt treizeci pentru că fiecare grup de şase împarte nu numai aceleaşi caracteristici psihice, dar şi aceeaşi activitate, am spus. Cred că iniţial a existat un pre-văzător, Astrolius, care a falsificat nişte prevestiri, a fost prins şi executat. Apoi, cuiva i-a venit ideea să se folosească de el, aşa că l-a luat pe Gemeni, care de-abia fuseseră construiţi, şi-a acţionat asupra lui. Rezultatul trebuie să-i fi uimit şi pe ei, pentru că au obţinut un alt pre-văzător care nu mai semăna cu primul, dar îi moştenea toate celelalte caracteristici. Acesta a fost Astrolibus. Nu ştiu cum le-a venit ideea să-l închirieze lui Benez, dar ei au fost primii care l-au folosit împotriva Konsol-ului. Şi totul a durat până acum câţiva ani, până la Armilius. Aceşti pre-văzători au fost transformaţi în arme pe care fiecare facţiune le-a împrumutat şi le-a folosit ca să provoace pagube părţii adverse.

Reteul şi San mă priviră dezolaţi. Mi-am dat seama că erau totuşi prea mici ca să aibă o părere, că, probabil, nici unul dintre

ei nu știa de acest aranjament pe care-l făcuseră mai marii Konsolului. De fapt, nici unul n-avea altă alternativă decât să gândească prin prisma celor zece directori și-a sutelor de ospitalieri care-i susțineau. Poate că facțiunea ospitalierilor de pe Gemeni se hotărâse, la un moment dat, să încerce să obțină mai mult decât plata ce le revenea pentru îngrijirea, programarea și recondiționarea acelor pre-văzători, dar cu siguranță că nu intenționaseră să se ajungă la o astfel de situație. Până acum se mulțumiseră cu beneficiile ce le reveneau pentru serviciile celor cinci. Cu trecerea timpului, cei cinci inițiali trecuseră prin șase transformări, de aceea, în final, se ajungea la treizeci.

— Primele cazuri au fost cele din '40, am continuat. Benez-ul a început atacând Konsol-ul și Fas-ul folosindu-se de falsificatorul Astrolius. Fas-ul a reacționat angajându-l pe Etariel, incendiatorul care a dat foc primului depozit Konsol, și pe Osiel, asasinul care a omorât destui oameni ai Konsol-ului și Benez-ului. În cele din urmă, Konsol-ul i-a angajat pe Tamiel și Jeniel și i-a îndreptat împotriva Fas-ului și Benez-ului. Aceștia cinci pre-văzători au fost apoi retrimiși pe Gemeni, reprogramați acolo, iar în deceniul următor au apărut din nou în oraș și toată povestea s-a repetat. Am făcut o listă cu toate numele, dacă vă folosește la ceva.

Le-am arătat a doua însemnare din agendă. San o așeză pe masă și, din nou, toți trei se aplecară asupra ei, cu capetele apropiate, de parcă ar fi stat la sfat.

	falsificatorul	incendiatorul	hoțul	asasinul	sabotorul
primul deceniu	Astrolius	Etariel	Janiel	Osiel	Tamiel
al doilea deceniu	Apolibus	Etaniel	Jamiel	Obiel	Taniel
al treilea deceniu	Arolibus	Etaviel	Javiel	Ociel	Taviel
al patrulea deceniu	Asolibus	Etasiel	Jasiel	Oliel	Tariel
al cincilea deceniu	Avolibus	Etaciel	Jaziel	Oziel	Taziel
al șaselea deceniu	Armilius	Elgaliel	Jariel	Oriel	Tachiel

— Sunt o mulțime de oameni, observă Reteul. Cum e posibil să fi scăpat fără să fie detectați?

Am ridicat din umeri:

— N-au fost decât cinci în fiecare deceniu. De fapt, incidentele aveau loc o dată la doi ani. Nici nu-i chiar atât de

mult. În plus, cei care ştiau de ei încercau să-i contracareze. Problema era că toate concernele se luptau între ele şi, în acelaşi timp, distrugeau şi oraşul. Şi cui îi aparţineau cei cinci, distruşi la fiecare zece ani, duşi pe Gemeni şi reconstruiţi, apoi vânduţi din nou, practic nemuritori?

Întrebarea rămase agăţată în aer, undeva la nivelul vitrinelor frigorifice. San şi Reteul tăceau, iar Tod fixa ecranul agendei, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce scria acolo. Atunci, stând printre statuetele de gheaţă, m-am întrebat care era rolul meu în afacerile lui Tod. Mi-am amintit cât de repede intraserăm în Sediul Comun, mi-am amintit că el, întotdeauna, ştia mai multe decât mine şi m-am întrebat dacă nu cumva poziţia sa în structurile Konsol-ului era mult mai importantă decât îmi imaginasem eu. Totul mersese atât de uşor şi Tod cunoştea prea multe pentru a nu fi implicat mai adânc. Acesta fusese poate visul lui: să fie angajat permanent al ospitalierilor şi să-şi găsească un loc călduţ de unde să-şi pună afacerile în ordine. Cred că tocmai reuşise această performanţă, iar eu nu trebuia să fiu supărată sau dezamăgită pentru că asta-i era firea. Şi eu făcusem în trecut o mulţime de lucruri cu care Tod nu fusese de acord şi nimeni n-avusese nimic de zis. Acum, şi el îşi trăia viaţa aşa cum credea de cuviinţă.

San tocmai încerca să spună ceva când l-am întrerupt. Trebuia să dau răspunsul la întrebarea pe care-o lansasem mai devreme. Îmi plăcea discuţia asta, în care eu întrebam şi eu îmi răspundeam. Pentru prima dată atinsesem un consens desăvârşit.

— Nu aparţin Gemenilor? am spus, încercând să dau cât mai multă încărcătură cuvintelor. Nu sunt ei cei care, de fapt, se umpleau de bani? Pentru că-mi închipui că tarifele lor erau destul de mari. De ce ar mai fi vrut să-l trimită pe noul Armilius ca să şantajeze oraşul? Cred că nu vom afla cheia dacă vom privi lucrurile din acest punct de vedere.

M-am oprit pentru o clipă şi-am privit în jur.

— Cred că mult mai importante decât mesajele de şantaj sunt cele în care se cerea ca Reh şi cu mine să fim predaţi. De aici trebuie să pornim, deoarece sunt sigură că restul este doar o diversiune. Cred că Armilius, ultimul şantajist, a fost recuperat

după ce s-a aruncat între două blocuri, iar oficial a fost declarat mort. Adevărata lui biografie este însă cea pe care am descoperit-o la Sediul Comun, cea în care pleacă pe Gemeni.

— Se poate, murmură San scuturând din cap. Se poate.

Nici nu-i mai trecea prin cap să întrerupă, să-mi atragă atenția când să vorbesc și când nu. Stătea imobil în fotoliul lui de piele naturală și se uita drept înainte cu o expresie posacă pe față.

— Apoi, și Oriel a murit și n-avea cum să ajungă pe orbită și, totuși, în fișierele de la Sediul Comun aflăm că, în cele din urmă, a nimerit și el acolo. Și trupul lui a fost cules și ascuns de ospitalierii care știau cine era și ce misiune avea. Au reușit să-l retransforme? Probabil că da, de vreme ce pre-văzătorul cu Vârtejul a fost trimis în oraș. Știți ceva despre asta, domnule San?

— Nu, răspunse acesta. De unde aș putea să știu?

— N-am idee, am spus fără să mai insist.

Oricum, aveam impresia că San își bătea joc sau pur și simplu nu vroia să ne dea nici o informație. Pierdeam vremea degeaba tot întrebându-l. Ei veniseră acolo ca să afle ce descoperisem eu, nu ca să-mi dea lămuriri.

— De fapt, pre-văzătorul care vă atacă a fost construit din sinteza celor cinci. Fie c-au vrut să-l facă mai puternic, fie că nici unul dintre cei cinci n-a mai putut fi recuperat, important este că au făcut această nouă făptură care avea ceva și din Armilius, și din Elgaliel, Jariel, Oriel și Tachiel, fără să fie însă nici unul dintre ei.

— Ce te-a adus la concluzia asta? mă întrebă Tod pe un ton neîncrezător.

În ultimele ore băuse destul de mult și se înroșise la față. De fapt, toți arătam schimbați, fie din cauza oboselii, fie a luminii colorate din vitrinele frigorifice.

— Mai multe lucruri m-au pus pe gânduri, am răspuns destul de evaziv, pentru că nu doream să le pomenesc de viziunile pe care le avusesem. Inițial am făcut o listă de șase nume, dintre care cinci sunt cele din schema despre care v-am vorbit mai devreme. Al șaselea nu apare însă nicăieri deoarece inițial nu a existat. El a murit acum aproape zece ani. A fost recuperat într-un fel sau altul, a nimerit și el pe Gemeni și apoi,

probabil că întâmplător, a ajuns să fie integrat în noua ființă formată împreună cu ceilalți cinci. El era singurul care avea ceva cu mine și cu Reh. Dacă ospitalierii de pe orbită l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi preferat să-l lase să zacă acolo unde era. Știți cum îl cheamă pe acest pre-văzător?

L-am văzut pe Reteul pregătindu-se să articuleze Armilius și i-am făcut semn să nu se mai obosească. Schema care mersese atât de bine timp de șaizeci de ani se blocase la un moment dat. Numele pre-văzătorului trebuia să reprezinte o sinteză a calităților lui. Dacă ar fi fost doar un falsificator ca Armilius, l-ar fi prins până atunci deoarece ei cunoșteau toată combinația cu Gemenii. De fapt, Armilius aparținea Benez-ului și nu și-ar fi atacat niciodată stăpânii. Cea mai bună dovadă că pre-văzătorul cu Vârtejul nu era Armilius. În plus, tipul ne ceruse pe mine și pe Reh, de parcă ar fi fost un falsificator închis în pielea unui răzbunător.

— Velmer. El este cel de-al șaselea nume de pe listă. Numele lui nu începea cu A pentru că nu era la fel ca Armilius, nu începea nici cu E, J, O, T pentru că nu semăna cu Elgaliel, Jariel, Oriel și Tachiel.

— Velmer, șopti Tod și vocea îi era slabă. Numele ăsta îmi e cunoscut.

— Da, într-adevăr, întâri și Reteul. Este foarte cunoscut.

— Este și normal să vi se pară așa, pentru că mesajele erau semnate Varotej.

San se uită spre Tod și Reteul. Expresia îi era acuzatoare și, dintr-o dată, se scuturase de amorțeală.

— Eu de ce n-am știut nimic despre asta?

Tod și Reteul schimbară câteva priviri. Reteul bâigui o scuză, ceva de genul că nu crezuse că era ceva foarte important, pentru că numele de Varotej semăna destul de mult cu cel de Vârtej.

— Nu e numai asta. Varotej conține inițialele celor cinci, dar și două litere din titular, din Velmer. Inițialele nu sunt puse în ordinea de pe lista mea. Cred că povestea asta cu numele a fost gândită tot de Oriel, căruia îi plăceau șaradele.

Am luat agenda de pe masă și-am început să citesc cu voce tare ce scrisesem după ce începusem să lămuresc încurcătura cu numele:

— V-ul și R-ul provin de la Velmer, fiind prima și ultima literă a numelui său. A-ul vine de la Armilius, O de la Oriel, T-ul de la Tachiel, E-ul de la Elgaliel și J-ul de la Jariel, am început încercând să vorbesc cât mai rar. Adunându-le, veți forma Varotej, care, într-adevăr, aduce atât de mult cu denumirea pe care oamenii au dat-o Maelstromului — Vârtej. Varotej sau nu, sinteză a altor cinci personalități sau nu, pre-văzătorul ăsta este tot Velmer și continuă să fie la fel de nebun ca pe vremea când l-am cunoscut. Și atunci îi plăcea să se joace cu oamenii, să le câștige încrederea, să-i înșele apoi și să încerce să-i distrugă.

Am făcut o pauză și-am respirat adânc. În liniștea din cameră a sunat însă ca un oftat.

— Nu știu cum a trecut peste partea cu câștigarea încrederii. Probabil asta a avut loc când Konsol-ul l-a angajat ca să distrugă Fas-ul și Benez-ul și să-i alunge din oraș. Apoi, a trădat și Konsol-ul pentru că Vârtejul v-a distrus blocul în care se afla vechiul sediu și atunci v-ați dat seama că nu-l mai puteați stăpâni. Nu mai aveați nici o cale de scăpare, decât să anunțați Consiliul că haosul din oraș vi se datora, dar asta ar fi însemnat să renunțați la toate drepturile politice, la locul în structurile oficiale și la ajutorul ospitalierilor. Cu alte cuvinte, asta ar fi însemnat dispariția Konsol-ului. Așa că șefii voștri au preferat să nu spună nimic cu speranța că, până la urmă, Varotej — Velmer nu va fi destul de nebun ca să distrugă orașul.

— Cum poți spune așa ceva?! exclamă Reteul. Konsol-ul n-are nici o legătură cu tot ce se întâmplă acum afară.

Încă mai ținea partea Konsol-ului, dar cred că deja se lămurise care era situația, pentru că protestele lui păreau neconvingătoare. De altfel, ceilalți doi nu spuneau nimic.

— Pot să spun orice, iar eu m-aș bucura prima să n-am dreptate. Din păcate, sunt sigură că Velmer va rade orașul, firește nu înainte de-a apărea în fața mea și-a lui Reh și-a se lăuda cu planul lui extraordinar și cu forțele sale nemaivăzute. Nu cred că personalitatea lui Oriel ar acționa altfel, de vreme ce și lui Velmer îi plăcea spectacolul. Singura șansă e să reușim să-l prindem atunci.

Reteul se uită la San.

— O să-l trimitem pe Tod cu tine. O gardă mai mare i-ar atrage atenția.

Deja atmosfera se mai luminase şi începeau să mai spere, să-şi mai facă planuri.

— Merită încercat, am spus. Să nu vă faceţi prea multe iluzii, Velmer nu este prost. S-ar putea întâi să distrugă oraşul şi apoi să vină după mine.

— Să sperăm că nu va fi aşa, zise Tod. Poate va avea nevoie de mai mulţi spectatori, poate că profilul pe care i l-ai făcut nu este exact cel adevărat. Oamenii se mai schimbă, ce să mai vorbim de-un pre-văzător construit din alţi cinci. Trebuie să fi împrumutat şi din caracteristicile celorlalţi şi, dacă este aşa, atunci personalitatea i-a fost alterată.

Avea desigur dreptate, totuşi am adăugat:

— Şi asta-i posibil, dar, dacă Velmer s-a schimbat atât de mult, nu mai aveţi nici o şansă să-l prindeţi, pentru că n-am idee cum pot reacţiona cele şase personalităţi. E posibil ca aparent să nu fi rămas nimic din ele. Poate preiau controlul pe rând sau poate şi-au format o nouă personalitate falsă.

Un timp am tăcut cu toţii. Răzbunătorul. Undeva în trupul lui se aflau şi Elgaliel, şi Armilius, şi primul Velmer, şi ceilalţi pre-văzători pe care-i prinsese Tod. Cu ani în urmă, Reh mărturisise unde ascunsese trupul ospitalierului, altfel nimeni n-ar fi reuşit vreodată să-l găsească şi să-l predea Gemenilor, care-l transformaseră în individul ăsta care ne făcea atâtea necazuri.

Totul semăna cu basmele despre vracii care controlau ninsorile şi vânturile pe întinderile de gheaţă ale continentului Arctic, care-i răpeau pe copiii vânătorilor şi-i metamorfozau în statui de gheaţă, aşa cum se spusese o vreme şi despre Norsen şi despre lucrările lui — numai spirit şi transparenţă, formă şi expresie.

Mi-am amintit de horoscopul lui Velmer, ospitalierul care, deşi murise, mai exista pe undeva prin creierul făpturii ce mânuia Maelstromul. Destinul său se lega tot de Gemeni, Betelgeusa în Gemeni asigura nemurirea, e drept una ciuntită, pentru că Velmer fusese transformat şi retransformat, amestecat în creuzetul în care intraseră şi ceilalţi cinci. Rezultatul — o făptură ce avea trăsăturile falsificatorului, incendiatorului, hoţului, asasinului şi sabotorului, grefate pe fondul răzbunătorului. Era

greu de crezut că exista așa ceva, dar, de vreme ce această condiție fusese îndeplinită, Vârtejul venise ca o consecință logică.

Și atunci eu ce fusesem altceva decât o momeală? Traversasem orașul cu oamenii Consiliului după mine, deși Tod spusese că mă scăpase de ei, apoi se dovedise că mă mințise ca întotdeauna.

Nu știu ce se citea pe fața mea, dar Reteul mă fixa curios.

— Ei, exclamă Tod. Ce s-a întâmplat?

Părea atât de dezorientat încât îmi venea să râd. M-am ridicat și m-am rezemat de una dintre vitrine. Înțepenisem tot stând în fotoliu și vroiam să mă mai dezmorțesc.

— Maelstromul, am spus mângâind sticla rece. Nu vă e teamă că va lovi aici în timp ce discutăm? Până acum s-a aflat tot timpul în preajma mea.

— Sperăm că nu, răspunse San cu toată demnitatea în fața unei glume atât de proaste.

Apoi se roti pe scaun și mă privi direct. Era pentru prima oară de la începutul discuției când părea să fie cu adevărat conștient de prezența mea. Totuși, vocea îi era monotonă de parcă ar fi vorbit în fața unui ecran.

— Eu n-am știut nimic de toate aceste aranjamente și pot să garantez și pentru superiorul meu direct. Acum însă am înțeles că totul a fost ținut secret, iar cei care l-au creat n-au mai reușit să-l controleze. Consider că întreaga responsabilitate le aparține Gemenilor.

Era foarte oficial și foarte demn, dar asta desigur că nu-l ajuta cu nimic. Am pufnit.

— Dacă uităm faptul că Velmer a fost angajat de Konsol ...

San înghiți în sec de parcă s-ar fi înecat cu restul frazei pe care eu n-o mai rostisem.

— Nu pot să spun c-a fost numai vina voastră, a Konsolului. Cred că toate facțiunile din Consiliu ar trebui să plătească pentru asta, lucru care mă îndoiesc că se va întâmpla, am adăugat. Toți sunt vinovați și toți au tolerat ce se întâmpla pe Gemeni.

M-am gândit la Vârtej și la distrugerile pe care le făcuse și mi-am zis: „Pe naiba, toleranța Consiliului!" Comparativ cu situația din oraș, orice învinuire suna a vorbărie goală. Tod se

ridică şi el. Lucrurile fiind lămurite, împărţite şi judecate, cred că era momentul să plecăm.

— N-are rost să mai rămânem aici, pentru că riscăm să fim localizaţi şi distruşi de Vârtej, spuse Tod.

— Într-adevăr, exclamă Reteul trezit brusc la realitate.

Luminile vitrinelor pâlpâiră gata să se stingă şi, o clipă, am avut impresia că Maelstromul avea să lovească sediul Konsol. Am rămas toţi nemişcaţi, cu ochii aţintiţi în tavan. Aşteptam să aud uruitul acela al maselor de aer rotitoare, dar în jur era linişte — doar fâşâitul unei lămpi pe cale să se ardă şi câţiva paşi pe coridor.

25.

Velmer. Poate nu era cel mai bine să-mi amintesc de el acum când speram că mă aflam atât de aproape de reuşită. Velmer – ospitalierul. Velmer – supraveghetorul nostru. Velmer – paznicul porţilor pe care oricine putea să intre, dar nu să şi iasă. Oricum l-aş fi numit, tot n-aş fi reuşit să redau sentimentele pe care le aveam faţă de el. Atrăgător şi totuşi respingător, punând mâna pe lucrurile noastre. Poate nu era chiar aşa, doar eu îl vedeam strâmb pentru că un timp reuşise să-mi acapareze gândurile mai mult decât oricine altcineva. Nu ştiu când începusem să-l urăsc cu adevărat, dar cred că ideea că ne era duşman îmi încolţise în minte după incidentul cu Harte. Astfel, moartea lui rămânea pentru mine unul dintre cele mai fericite evenimente pe care le trăisem vreodată.

Îmi aminteam că dorinţa de a-l omorî existase de la început în mintea mea, dar, când Velmer murise în cele din urmă, aproape nu-mi venise să cred, ca şi cum Reh n-ar fi putut face aşa ceva. Uneori, imaginea lui Velmer mă urmărea de parcă eu aş fi fost vinovată de moartea lui. Poate aşa şi era.

Hotărâsem cu Reh să înceapă să-mi predea remn-ul de bază pentru a putea comunica fără vorbe. Reh spunea că aveam talent, doar că nimeni nu se ocupase de mine şi că probabil că nu urma să ajung la rezultate spectaculoase. Nici nu vroiam asta. Doream doar să pot recunoaşte un pre-văzător şi, de asemenea, să am posibilitatea să-i sondez pe cei cu care intram în contact pentru a-mi afla potrivnicii. Velmer nu trebuia să afle de lecţiile noastre deoarece era periculos.

— Velmer ar putea insista să-ţi testeze psi-ul, care desigur ar ieşi pozitiv, îmi spusese Reh. Atunci ar trebui să lucrezi pentru ei, altfel ai risca să ajungi pe Gemeni. Consiliul nu face nici o favoare. Cei zece ani dedicaţi lor nu m-ar ajuta să te protejez.

— Chiar crezi că Velmer ar putea face aşa ceva? Ne cunoaştem doar de atâta timp!

Reh clătinase mustrător din cap.

— Sich, chiar tu ai spus că vrei să ştii adevărul. Velmer este cel pe care l-ai văzut în birou. Nu-l lăsa să te înşele, bazându-te pe faptul că îl cunoşti din copilărie. Am încercat să preîntâmpin un astfel de ataşament, ţinându-te departe de el. Cred însă că n-am reuşit.

Am tăcut şi-am privit în jos. Eram de acord că Velmer nu era de încredere, însă eram sigură că nu mi-ar fi făcut rău. Un timp după arestarea lui Harte, fratele meu se temuse că Velmer s-ar fi putut întoarce şi, fără să vrea, îmi transmisese şi mie starea de nervozitate pe când încercam prin concentrare să deschid o cale de comunicare.

În curând, urma să aflu câtă dreptate avea. Plictisită de zilele petrecute în casă, m-am hotărât să fac o plimbare până la *Sala lui Vater*. M-am gândit că s-ar putea să fie o greşeală, dar tentaţia era prea mare. De fapt, mi-era dor de Velmer, deşi nu vroiam să recunosc. Într-un fel, doream să-i demonstrez lui Reh că se înşela şi că ospitalierul ţinea totuşi la mine.

Tot drumul până la Sală, mi-am amintit de momentele în care Velmer fusese alături de mine – la început, în casa noastră, mai târziu, pe Strada Magilor, apoi la Sediul Comun, la petrecerile ospitalierilor, la *Sala lui Vater*. Îmi era la fel de apropiat ca Reh. În ultima vreme, lucrurile se schimbaseră şi simţeam că Velmer începuse să mă privească altfel. Era clar că vroia să mă convingă să lucrez pentru ospitalieri şi nu vedeam decât un motiv pentru care-ar fi vrut să facă aşa ceva. De aceea refuzam să-l cred pe Reh. Velmer ţinea la mine şi poate chiar mai mult de atât.

Era o dimineaţă frumoasă, iar oraşul acoperit de zăpadă părea cu adevărat regatul Împăratului gheţurilor. Terasele fuseseră curăţate, dar ninsoarea din ultimele zile reuşise să se aşeze în cele mai inaccesibile locuri; în fiecare adâncitură, pe fiecare imperfecţiune a pereţilor, zăpada se strânsese în straturi

albe. Era ger şi-mi simţeam faţa fierbinte. Aveam o neliniște ciudată, dar şi-o energie care mă mâna înainte. Din fericire, nu bătea vântul, iar soarele strălucitor aprindea suprafaţa geamurilor până aproape de orizont, unde blocurile păreau să ardă incandescente în lumina orbitoare.

La *Sala lui Vater* era liniște ca în fiecare dimineaţă. Am intrat şi-am constatat că nu se afla nimeni la recepţie. Secretara lui Garr, Farlam, nu-şi luase postul în primire. Am făcut câţiva paşi, gândindu-mă s-o strig, apoi am auzit un murmur de voci şi râsete. Era totuşi cineva acolo. M-am gândit la Garr şi-am început să zâmbesc fără să vreau pentru că hohotele continuau. Garr şi secretara. M-am apropiat zâmbind.

Vocile se auzeau dintr-o zonă unde se aflau birourile. Am păşit cu grijă, deşi nu credeam că puteau să mă audă. Am ajuns la o uşă albă şi-am întredeschis-o, zâmbind încă. Mă abţineam să nu râd, gândindu-mă la faţa pe care avea s-o facă Garr dând ochii cu mine. Eram pregătită să mă scuz şi să plec, de parcă aş fi făcut o greşeală. Am împins uşa cu putere, gata să mă arăt surprinsă, când i-am văzut pe Farlam şi pe Velmer contopiţi grotesc într-o făptură cu două capete şi cu mâini ce se căutau şi se mângâiau, deşi proveneau acum din acelaşi trunchi. Femeia avea părul desprins din coafura ei complicată şi revărsat pe umeri, ochii larg deschişi, fascinaţi de-o imagine ce mie mi-era ascunsă, iar Velmer îşi ţinea faţa contractată în încercarea de-a o acapara cât mai mult. Un monstru ce se zvârcolea pe jos, o grămadă de cărnuri albe, patru picioare doar parţial degajate ce se luptau acum să se desprindă. Aerul era fierbinte, vâscos şi vibra neplăcut. Am icnit simţind din nou remnul de argint, iradiind dinspre ospitalier. Velmer întoarse capul şi ceva ca o pală de vânt mă lovi în piept. M-am retras în grabă, ameţită, împleticindu-mă şi lăsând uşa deschisă în urma mea.

N-am ajuns mai departe de holul cel mare pentru că mi s-a făcut greaţă şi m-am oprit chiar lângă *Născătoarea* la care fusesem cu Velmer. M-am aşezat ameţită pe unul dintre scaunele de la recepţie şi mi-am sprijinit capul în mâini. Mi-era rău şi tremuram, dar eram şi furioasă. Trebuia să plec de acolo, dar nu reuşeam să mă ridic nici cât să ies în aerul curat şi-n frigul de afară. Eram sigură că mi-ar fi făcut bine.

Treptat, m-am mai liniştit, iar când mi-am mişcat capul, l-am văzut pe Velmer stând în picioare lângă mine. Mă privea rece şi dintr-o dată furia îmi trecu şi mi se făcu frică.

— De ce-ai venit? mă întrebă liniştit.

Îmi vorbea de parcă aş fi fost o cunoştinţă întâmplătoare, dar care trebuia pusă la punct.

— Îmi pare rău, am reuşit să îngăim, deşi ar fi fost mult mai multe lucruri de spus. Nu reuşeam însă să-mi găsesc cuvintele.

Velmer dădu din cap şi mă apucă de braţ, forţându-mă să mă ridic. Faţa frumoasă continua să-i fie contractată şi rea.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva! îmi spuse.

I-am simţit ameninţarea din glas şi m-am cutremurat.

— Nu, i-am răspuns. Niciodată. Niciodată.

Ceva nu i-a plăcut în tonul meu pentru că mi-a scuturat din nou braţul.

— Ai grijă, ai început să exagerezi! Nu uita că eşti fiica unor pre-văzători şi oricând pot dovedi că ai moştenit forţele lor!

Auzindu-l, m-am smucit atât de violent încât am reuşit să mă eliberez. M-am îndepărtat câţiva paşi cu gândul să fug afară. Velmer n-a încercat să se apropie de mine. A rămas la distanţă, rânjind de parcă toată situaţia îl amuza.

— Ei, mă întrebă, cum ţi se pare munca de ospitalier? Te-ai hotărât după ultimele evenimente să iei în considerare o astfel de carieră? Reh ar fi încântat dacă ai urma tradiţia familiei.

L-am privit, nevenindu-mi să cred că era acelaşi Velmer din copilăria mea, cel ce semăna atât de mult cu Împăratul gheţurilor. Fusesem amăgită de-o iluzie. M-am uitat în jur de parcă m-aş fi aşteptat să-l văd pe Garr apărând de undeva. Nu era însă nimeni, nici chiar secretara...

Velmer îmi interpretă privirea în felul său:

— Nu cred c-o să iasă din cameră. Peste câtva timp ai putea însă să-i iei locul, îmi spuse râzând.

Atunci n-am mai aşteptat şi-am ieşit în fugă. Nu dorise să mă amăgească. Vrusese să-mi arate exact cum stăteau lucrurile pentru ca să mă forţeze apoi să le accept ca pe unica soluţie care m-ar fi ţinut departe de Gemeni.

Am ajuns acasă fără să văd nimic în jur, de parcă m-aş fi transportat direct în camera mea. Am rămas acolo până a venit

Reh, simțindu-mă îngrozitor, nu atât din cauză că Velmer îmi prezentase o imagine falsă, ci pentru că nu fusesem în stare să accept adevărul și să-l văd așa cum era de fapt – un pericol pentru mine. Aș fi putut da vina pe vârsta pe care-o aveam, dar n-am făcut-o. Mă înșelasem și vroiam să-mi accept greșeala înainte de-a merge mai departe.

Când l-am văzut pe Reh în seara aceea, reușisem deja să mă liniștesc. Nu i-a trebuit decât o singură privire ca să-și dea seama că se întâmplase ceva.

— Ai avut dreptate. Velmer îmi este dușman, i-am spus.

Reh mă privi îngrijorat.

— Te-ai întâlnit cu el? mă întrebă.

Am dat din cap și-am oftat.

— Am discutat cu el. Îmi pare rău că nu te-am crezut.

N-a mai insistat și viața noastră s-a scurs ca până atunci, numai noi doi încercând să creăm o legătură cu ajutorul remnului. Nu l-am mai văzut pe Velmer, deși a venit de câteva ori și-a insistat să mă vadă. N-avea însă nici un rost. Nu exista nimic care m-ar fi putut convinge că însemnam pentru el altceva decât o viitoare angajată pe lista de personal a Sediului Comun sau o captură bună pentru Gemeni. Trebuia însă să câștig timp. Mă temeam că, dacă acceptam să-l întâlnesc, putea să mă citească, și de aceea preferam să mă ascund până hotăram ce aveam de făcut.

În schimb, l-am rugat pe Reh să-i spună că aveam să-l caut după ce-mi trecea supărarea. Am avut impresia că fratele meu l-a convins că era doar o toană copilărească, așa că Velmer s-a declarat mulțumit. Nu pentru mult timp, însă.

Nu era genul lui să renunțe atât de ușor la o posibilă victimă. Astfel, într-o seară, după ce mi-am terminat lecțiile de remn, am mers la culcare mai obosită decât în alte dăți. Am visat că Velmer s-a așezat pe marginea patului meu, apoi s-a întins lângă mine și mi-a spus că se întorsese, că, acolo unde stătea el acum, bezna și răcoarea îl îndemnaseră să vină să-și caute un tovarăș. Nu mai știu dacă m-am speriat sau nu, dar i-am spus să vorbească cu Reh, poate el dorea să-l însoțească. Părea obosit, parcă mai slăbise și se uita la mine cu ochi mici și triști. Îmi amintesc că l-am împins la o parte, atunci, în visul meu, și m-am

trezit ca să mă întreb ce motiv avea Velmer să-mi bântuie somnul. M-am ridicat din pat şi m-am dus în biroul lui Reh. Stăteam şi fixam covorul ţesut cu flori de cicoare şi încercam să dezgrop o amintire care nu vroia să se materializeze.

Acolo m-a găsit Reh a doua zi, dormind ghemuită într-unul dintre fotolii. Când i-am povestit că Velmer mă vizitase cu o seară în urmă, mi-a spus ceva care mi-a lăsat o impresie puternică:

— Oh, Sich, mi-e teamă că încearcă să ajungă la tine.

Atunci am luat fraza drept o încercare de-a mă pune în gardă, dar acum, după mulţi ani, cuvintele lui aveau parcă o altă semnificaţie. Remnul era un mod de-a regăsi amintirile, dar şi de-a le pierde, de-a le îngropa într-un colţ al creierului şi de-a nu le mai descoperi niciodată. Poate, dacă aş fi discutat cu Reh, aş fi aflat mai multe despre moartea lui Velmer, dar aşa cum era de pierdut, probabil n-aveam să aflu nimic. De fapt, nici nu mi se mai părea important cine-l omorâse pe Velmer. Probabil că nu mai zăcea în mormântul unde fusese pus, ci înviase şi se ridicase, plecând în altă parte aşa cum îi era scris în horoscopul ce-i garanta nemurirea. Important era însă că se întorsese şi că ne urmărea, ameninţând să distrugă întreg oraşul.

26.

Am plecat după puţin timp din biroul lui San. Nu mai era nimic de spus, toţi se hotărâseră să mă folosească drept momeală, fără să fie interesaţi dacă eu vroiam sau nu să accept acest rol. Nu ştiu de ce, asta părea să fie de la sine înţeles. San spusese să încercăm să aflăm în cine se ascundea Velmer, dar eu mă săturasem. Îmi doream s-o şterg din oraş o dată cu vânătorii nomazi.

Dacă ajungeam până la ocean, aveam o şansă să găsesc o navă care să mă ducă pe continent. Nu puneam totuşi mare preţ pe vânătorii care-mi apăruseră în viziune, pentru că, de multe ori, nălucirile nu erau decât umbrele unor lucruri care-aş fi vrut să existe.

Mă săturasem de frig, de Consiliu şi de pre-văzători. În anticameră am întâlnit un ospitalier care semăna cu şoferul care mă dusese la prima întâlnire cu Reteul. Cum celălalt ar fi trebuit să fie mort, asemănarea era probabil întâmplătoare, deşi n-aş fi jurat că nu mă înşelam. Lucrurile erau şi mai încurcate decât păreau, iar eu nu mai posedam energia necesară ca să le descâlcesc.

N-am avut probleme la ieşire, nu ne-a oprit nimeni, dar ştiam că agenţii ne urmăreau pas cu pas. Cerul era întunecat şi asta nu doar din cauză că începea iarna. Vârtejul stătea încă ascuns, dar îl simţeam pândindu-mă, gata să se facă vizibil în orice clipă.

Când m-am întors, Reh dormea supravegheat de vraci. I-am făcut semn să iasă, dar n-a vrut. M-am aşezat pe marginea

patului, privindu-l pe Reh cum se răsucea în somn. De Tod reuşisem să scap mai devreme spunându-i că urma să-l iau pe fratele meu şi apoi aveam să ne întâlnim toţi trei la vechiul sediu Konsol. Nici nu mă aşteptasem să mă creadă şi să înghită atât de repede povestea mea. Era însă irascibil, nemulţumit că nu-i mergeau afacerile. L-aş fi întrebat ce se întâmplase cu Argent şi de ce el nu-l contactase înaintea mea, deşi ştia că poseda o mulţime de echipamente învechite, dar încă bune, trimise de pe Gemeni pentru a fi distruse. N-ar fi trebuit să am încredere în el, pentru că iubea prea mult banii pentru a nu se lăsa cumpărat.

Afară era acum noapte. Începuse să fulguiască încă de când plecasem din biroul lui San, iar acum ninsoarea se înteţise şi scările deveniseră alunecoase. Nu credeam că exista vreun loc în oraş unde să mă pot ascunde de ospitalieri şi de Consiliu, dar trebuia să încerc. Ultima zi de Anh se sfârşise şi vânătorii se pregăteau de plecare. Îi văzusem năpădind magazinele Kod-Konsol în căutare de provizii. Aş fi vrut să fi plecat chiar acum împreună cu ei, în sălaşurile din nord, unde Gaiber îşi compusese prima simfonie, iar Norsen cioplise cele mai frumoase statuete, dar, din păcate, grija pentru Reh mă mânase înapoi. Nici nu mă miram că Tod mă lăsase să umblu singură prin oraş, de vreme ce agenţii erau pe urmele mele. Mai devreme, îi reperasem umblând, mergând pe stradă şi uitându-se în jur, de parcă ar fi admirat peisajul citadin. Privirile nu li se opriseră nici o clipă asupra mea, dar ştiusem că ei erau, după ţinuta trupului, după felul în care îşi mişcau capul şi după expresia feţei. Era foarte greu să-i confunzi.

Reh. L-am atins uşor pe obraz deoarece nu vroiam să-l sperii. După moartea lui Velmer, se schimbase atât de mult, încât îl apuca spaima când se trezea brusc. Odată îmi mărturisise că se temea să nu fie arestat, să nu deschidă ochii şi să-i vadă pe ospitalieri roind prin cameră. În acel moment, nu tresări şi mă privi direct, de parcă n-ar fi dormit până atunci. Trupul i se încordase sub aşternut.

— Aşteaptă-mă afară, i-am spus lui Vatro.

De data asta mă ascultă şi ieşi trăgând uşa după el. Cred că-şi imaginase că în halul de confuzie în care se afla Reh nu puteam oricum să vorbim, deci nu trebuia să stea după noi ca

să ne supravegheze mişcările, să ne asculte convorbirea şi să facă tot posibilul să nu comunicăm.

Aş fi dat orice să aflu ce se întâmplase cu Reh pe Gemeni, ce-i făcuseră medicii de-acolo şi care erau căile de remediere a situaţiei. Aş fi vrut să-mi povestească şi, în felul acesta, să se elibereze singur de povara amintirilor care-l urmăreau până şi-n somn. Chiar dacă nu vorbeam, îmi dădeam seama că era nefericit, că handicapul obţinut în urma retransformării îl apăsa pe măsură ce trecea timpul. Din păcate, prezenţa mea nu-l ajuta cu nimic.

Până acum nu mai fuseserăm singuri. Întotdeauna se aflase cineva prin preajmă, spionându-ne, trăgând cu urechea.

— Trebuie să plecăm, i-am şoptit. O să te ajut să te ridici din pat şi-o s-o luăm amândoi încet pe coridor până o să ajungem într-un loc unde Tod şi Konsol-ul n-o să ne poată găsi.

Reh clătină din cap. Era lucid, dar şi mai îndepărtat decât în perioadele în care aiura, dus pe altă lume. Acum eram sigură că nu fugise de pe Gemeni, dar nu pentru că n-ar fi vrut, ci pentru că fizic şi psihic n-avea cum. Mai degrabă, fusese adus de Konsol ca să-l aibă ca monedă de schimb, iar asta însemna că Reteul mă minţise de la început.

— Lasă-mă, murmură el.

N-aş fi vrut să-l forţez, dar n-aveam altă opţiune.

— Încearcă, l-am îndemnat de parcă n-aş fi auzit ce-mi zisese. Încearcă să te ridici.

Totuşi, Reh se agăţă cu mâinile de marginea păturii şi continua să repete: "Nu, nu," iar eu mă temeam ca vraciul să nu se întoarcă în odaie şi să mă întrebe ce vroiam de la el. Reh refuza să se mişte.

— Hai, Reh! Hai să mergem.

Ştiam că, dacă îl luam de acolo, Konsol-ul pierdea toate atuurile în faţa lui Velmer, care, dacă nici după retransformare nu reuşise să ne uite, nu cred că le-ar fi iertat greşeala aceasta.

— Lasă-mă, murmură Reh din nou.

Totuşi, nu l-am slăbit deloc, pentru că, dacă-l lăsam în starea de somnolenţă din care cu greu îl rupsesem, avea să se cufunde şi mai mult în el însuşi şi, în final, avea să moară. Mai văzusem oameni care cedaseră dintr-un motiv sau altul, oameni care-şi pierduseră

interesul pentru viaţă şi care vegetaseră câtva timp, fără să-i mai intereseze nimic, iar apoi, într-o zi, fuseseră găsiţi morţi, pe faţă cu aceeaşi expresie goală pe care-o purtaseră pe când mai trăiau.

Până la urmă, l-am convins să se ridice din pat. Încercam să nu-l privesc, deoarece din gât îi crescuseră patru mânuţe cu degete mici şi subţiri de copil, ca un grotesc colier de carne. Pielea îi era rece şi umedă şi, de la apropiere, emana un miros ciudat, dulceag. Gâfâia uşor. Era îmbrăcat într-o bluză albastră lejeră şi pantaloni albi, largi. L-am lăsat sprijinit de perete şi-am ieşit. Vraciul stătea ghemuit lângă uşă şi nu dădea semne să fi auzit ce se întâmplase în cameră. Când mă văzu, se ridică şi mă salută aplecându-se, de parcă m-ar fi întâlnit atunci pentru prima dată. Am dat şi eu din cap în semn de răspuns.

— Cum se simte fratele meu? am întrebat, privindu-i faţa lată şi galbenă şi încercând să aflu din expresia ei mai mult decât vroia să-mi spună.

— Nu prea bine, îmi răspunse, dar nu mai adăugă nimic.

Am simţit că mă enervam. Oare ce trebuia să înţeleg din acest „nu prea bine"?

— Adică? am întrebat din nou c-un calm pe care, de fapt, nu-l aveam. Înainte mi-ai zis c-o să se vindece, iar acum, dintr-o dată, aflu c-o să moară!

— Nu chiar, îmi spuse. Încă poate să se mai facă bine.

Era destul de criptic vraciul ăsta; în plus, acum vorbea mult prea bine, comparativ cu discuţiile anterioare. Dintr-o dată, abandonase accentul, cuvintele stâlcite, gramatica şovăitoare şi mie asta-mi suna a ospitalier ce încerca să treacă drept vraci. Însemna că Reh nu beneficiase de nici un tratament, că, pur şi simplu, fusese lăsat să se vindece de la sine sau să moară. Mă întrebam dacă Reteul ştia de asta. Mă întrebam dacă presupusul vraci fusese trimis de altă persoană din Konsol, poate chiar de Velmer, care-şi găsise o acoperire atât de bună, încât îşi permisese să se joace cu noi şi să încurce lucrurile. Apoi, la discuţia finală, numai noi doi, el râzând şi anunţându-mă că Reh era ca şi mort, iar totul i se datora în totalitate.

— Să mergem înăuntru, am spus.

I-am dat voie să intre primul în cameră şi l-am lovit în ceafă cu muchia arbaletei. M-am dat la o parte când gemu şi căzu pe

podea. Capul îi zvâcni uşor spre dreapta, dar apoi rămase nemişcat. Reh începu să râdă, iar hohotele lui erau prelungi şi stranii, aproape inumane. Trupul i se cutremura, faţa i se înroşise de efort. L-am scuturat de umăr şi, treptat, începu să ia din nou contact cu realitatea. Se uitat la mine mirat, apoi la corpul întins pe jos, de parcă n-ar fi înţeles ce se întâmplase şi oscila încă între indiferenţă şi spaimă.

— Nu-i nimic, i-am zis. A căzut şi s-a lovit cam tare. Până la urmă o să se trezească şi-o să se îngrijească singur, doar e vraci.

Reh acceptată explicaţia mea şi se linişti. L-am acoperit cu mantia lui Vatro şi-am plecat amândoi spre lift. Ne clătinam pe culoar, dar din fericire nu era nimeni să ne vadă. Vroiam să-l duc la depozitele Konsol, cele care arseseră în anii '70, şi speram că acolo n-avea să ne caute nimeni. Iniţial, intenţionam să-l las pe Reh într-o cameră oarecare şi apoi să merg să văd în ce stare se mai aflau depozitele, dar pe drum am renunţat la planul meu. Oricât ar fi fost de slab, Reh era prea greu pentru mine. La un moment dat, ne-am întâlnit c-un grup de muncitori care se întorceau de la sărbătoare. Peste costumele lor terne îmbrăcaseră halate de mătase şi-şi acoperiseră feţele cu măşti colorate. Unii purtau în mâini buchete de anh. Nu li s-a părut ciudat mersul nostru împleticit, pentru că erau şi ei destul de ameţiţi şi de veseli.

Cineva ne aruncă o serpentină albastră şi Reh o prinse de un capăt, chicotind. Uitase de trupul care i se transforma, nu-i mai rămăsese decât bucuria atingerii formei foşnitoare şi viu colorate a şarpelui de hârtie. De-abia puteam să-l mai duc, se lăsase greu în braţele mele, râzând ca şi când totul n-ar fi fost decât o glumă.

L-am cărat până în cuşca liftului. Cabina era neobişnuit de spaţioasă, deşi prost îngrijită, cu interiorul zgâriat şi pe alocuri cu panouri lipsă. Probabil că fusese folosit mai mult pentru a transporta mărfuri în depozitele din subsol. Reh a stat liniştit tot timpul, jucându-se cu serpentina lui. Am răsuflat adânc şi m-am sprijinit de perete ca să mă odihnesc. Călătoria dura parcă la nesfârşit. Liftul zumzăia liniştitor şi lumina slabă îmi dădea un sentiment de siguranţă.

Am coborât sub nivelul zăpezii. Liftul se deplasase de-a lungul unuia dintre piloni. Mai jos nu erau decât fundaţiile bine

înfipte în pământul ascuns sub oraş. În depozit era întuneric şi-am aprins lanterna. Astfel de spaţii subterane erau destul de rare. De jur împrejur nu se afla nici un punct de reper, nici o suprafaţă metalică şi lucioasă care să reflecte lumina. Ne găseam într-o beznă adâncă. Nu vedeam decât stratul subţire de funingine şi scheletul carbonizat al unui rastel. Un loc mai apropiat de graniţele iadului, deşi aici nu era cald deloc. L-am aşezat pe Reh după o grămadă de obiecte — cârpe vechi, cutii de tablă îndoită şi afumată. Speram ca acolo să nu-l găsească nimeni, cel puţin până nu pregăteam altă ascunzătoare.

N-ar fi trebuit să-l las în acel loc, dar n-aveam de ales. Când l-am părăsit, îşi mai revenise şi nu mai aiura. N-am reuşit să-i iau serpentina albastră. Continua s-o strângă în pumn, s-o agite, s-o facă să se onduleze pe podea. Poate se credea la Sărbătoarea Anh sau poate la una din petrecerile pe care părinţii noştri le organizau în timpul sezonului cald. Atunci foloseam serpentine diferit colorate şi le aruncam unii în alţii, iar Reh, acum, rememora timpurile acelea, agăţându-se de lucrurile bune pe care le cunoscuse, de vremurile fericite pe care le trăise.

În depozit era frig, aşa c-am strâns pătura în jurul lui Reh. Trebuia să plec, să încerc să dau de-un grup de vânători sau de oricine ar fi putut să ne ducă în afara oraşului.

— Să stai liniştit, i-am spus încercând să-l privesc în ochi.

Reh se uita însă într-o parte, cu capul uşor strâmb, şi continua să se joace cu serpentina fără să mă bage în seamă. Am rămas un timp lângă el, explicându-i că avea să fie singur un timp, dar că eu urma să mă întorc repede şi atunci aveam să plecăm împreună. Cred că era supărat pe mine, pentru că, deşi înţelegea ce-i spuneam, refuza să-mi răspundă.

I-am lăsat lanterna aprinsă, luminându-i faţa şi-am plecat. Mă grăbeam, pentru că vroiam să rezolv totul înainte ca Tod şi Reteul să-şi dea seama de dispariţia noastră.

Am luat liftul şi pe drum m-am gândit că nu era bine să-l las pe Reh în depozit. Ar fi trebuit să găsesc o altă ascunzătoare. M-am oprit la etajul întâi. Niciodată nu-mi făcusem probleme că n-o să am unde locui. După emigrarea lui Reh, mă descurcasem singură. Fără complicaţii, fără legături. Mă uitam de-a lungul coridorului, dar nu ştiam unde să mă duc şi la cine

să apelez. N-aveam pe nimeni, nici un prieten, în afară de Tod, care mă trădase, şi de Argent, de care nu mai auzisem nimic de când ne despărţisem la Sărbătoarea Anh.

Am pornit la întâmplare, încercând uşile. Camerele nelocuite erau neîncuiate. Pe jos, linoleum zgâriat şi murdar şi, pe pereţi, tapet îngălbenit şi umflat de umezeală şi frig. Mă grăbeam îngrozitor. Reh putea să se piardă din nou şi să uite cine era şi unde se afla.

Camera liberă se găsea într-un intrând, o fostă debara transformată, având un luminator acoperit cu sticlă fumurie. În rest — doar un pat şi nici nu mai era loc pentru altceva. Doar pentru praful ce acoperea totul. În mod normal, n-aş fi stat acolo şi nu mi-ar fi trecut prin minte să-l aduc pe Reh, dacă aş fi avut altă posibilitate. Odaia era prea sordidă pentru mine, mult prea mică şi murdară.

Am ieşit pe coridor şi m-am uitat în lungul lui. Nu era nimeni să mă observe c-am ieşit dintr-o cameră nelocuită, nimeni care să mă întrebe ce făceam acolo sau să se ducă să mă toarne ospitalierilor. Nu-mi făceam iluzii că drumul nostru avea să decurgă fără probleme. Erau atâtea lucruri care se puteau întâmpla, care ne puteau opri: boala lui Reh, ospitalierii, lipsa unui mijloc de transport şi apoi — Vârtejul! În ultima vreme, nu mai lovise în apropierea mea şi asta, în loc să mă bucure, mă îngrijora deoarece nu ştiam la ce să mă aştept.

Când am ajuns în depozit lumina scăzuse, Reh înfăşurase panglica în jurul lanternei şi probabil că i se făcuse frică, stând singur acolo. L-am găsit plângând cu faţa în mâini, ghemuit lângă rastelul unde-l lăsasem.

— M-am întors, i-am spus şi atunci se opri din plâns.

Cred că-şi imaginase că-l părăsisem, deşi îi promisesem c-o să mă întorc. Cine ştie ce năluciri avusese stând singur aproape pe întuneric. Am pornit amândoi şi tot drumul m-am rugat să nu înceapă să cânte sau să nu ne întâlnim cu vreun ospitalier rătăcit, aşa cum mi se întâmplase în tunelul Fas. Niciodată nu puteam fi sigură dacă oamenii care treceau pe lângă noi nu erau cei care aveau să ne trădeze.

În noua noastră locuinţă speram să ne aflăm în siguranţă. Numai la etajul întâi se găseau câteva mii de apartamente, mii

de garsoniere şi-un număr foarte mare de cămăruţe cum era aceea. Dacă Konsolul nu ne cunoştea locaţia exactă, era aproape imposibil să ne găsească în labirintul de coridoare, încăperi şi depozite. Dacă s-ar fi apucat să bată din uşă în uşă şi tot le-ar fi luat câteva zile să parcurgă toată zona.

Nimeni nu dorea o astfel de odaie, deşi cunoşteam o mulţime de oameni care ocupaseră un spaţiu asemănător din lipsă de altceva. Fiecare trebuia să aibă unde să stea, pentru că ospitalierii îi arestau pe toţi cei pe care-i găseau dormind noaptea pe coridoare. Până reuşeau să închirieze un apartament, muncitorii erau nevoiţi să lucreze câţiva ani şi să accepte oferta gratuită a Consiliului. Acestea erau locuinţe pentru oameni disperaţi — şi oare cât ne deosebeam noi de aceştia?

Odaia noastră fusese folosită şi drept depozit, aşa cum arătau semnele dreptunghiulare din praful de pe podea. Patul era acoperit cu o cârpă murdară, cadrilată, dintr-un material sintetic ce părea gata să se destrame. Am îndepărtat-o, punând-o pe jos. Salteaua galbenă nu părea foarte curată, dar cel puţin nu era atât de îmbâcsită de praf. L-am ajutat pe Reh să se întindă şi l-am învelit cu mantia înstelată a vraciului. M-am aşezat pe marginea patului, lângă el, şi cred c-am adormit. Mă întrebam dacă începuseră deja să ne caute. Moţăiam, deşi nu-mi dădeam seama de asta. Mi se tot părea că eram trează şi că mă uitam prin cameră. Totul era ca o amorţeală din cauza frigului.

Visam că-l priveam pe Reh, care dormea liniştit, şi, dintr-o dată, faţa i se strâmba şi nu-mi dădeam seama dacă într-adevăr vedeam asta sau nu, pentru că aproape nu-mi venea să cred că trupul i se aplatiza ca şi când s-ar fi uscat, lichidele îi ţâşneau prin pori, dar ajunse în contact cu aerul dispăreau, iar acum în jurul lui nu era decât un nor de praf ce se răspândea prin cameră, amestecându-se cu mizeria deja existentă. Se întâmpla ca în visul meu de la Sediul Comun. Avea să se transforme doar într-o piele pusă într-un dulap? Eu întindeam mâinile să-l prind, dar corpul nu mai avea formă umană, încercam să-l reţin, dar n-aveam ce. Reh dispăruse şi, când m-am uitat după el, am observat pe peretele camerei cele şase nume care-mi apăruseră în viziune. Şase nume şi nimic altceva, de parcă acestea ar fi avut acum altă semnificaţie:

Armilius
Elgaliel
Jariel
Osiel
Tachiel
Velmer

Când m-am trezit, nu-mi era mai bine. Simțeam că se întâmplase ceva cât dormisem, că Reh vrusese să-mi vorbească. Visasem sau fusese o încercare de remn, o transpunere a gândurilor lui, un transfer nereușit de memorie? Îmi aminteam senzația de sufocare pe care-o avusesem, impresia că totul în jurul meu nu exista decât pentru a-mi face rău și-a mă distruge. Nu-mi dădeam seama dacă prinsesem ceva din gândurile pe care Reh dorise să mi le împărtășească sau imaginile acelea fuseseră parte a unui coșmar.

Reh nu dormise deloc. Fața i se schimbase din nou, gura i se micșorase și părea o pată ruginie. Acum însă nu mai era un vis, ci se întâmpla cu adevărat. Ridică o mână și-am văzut că degetele-i luaseră forma unor picioruțe ale căror gambe se agitau în aer. Își privea și el palmele cu ochi măriți, ca în ziua în care-l omorâse pe Velmer. Nu cred că putea să mai strige totuși, am auzit un țipăt. Știam că totul se întâmplase numai în mintea mea. Am vrut să-i spun ceva, să-l liniștesc, dar nu reușeam să mă desprind de imaginea aceea și să-l mângâi. Și atunci am fugit, cum fugisem și prima dată, încercând să mă conving că totul urma să se rezolve dacă reușeam să găsesc un vraci adevărat, nu unul în slujba ospitalierilor. Atunci am plecat, deși Reh încercă să mă rețină. Probabil că-i era frică, foarte frică să nu rămână singur, iar eu credeam că-l ajut, plecând să aduc un medic.

Afară se auzea un vâjâit și-o sirenă suna în depărtare. Am urcat, grăbindu-mă până la ultima terasă. Într-un bloc alăturat, cunoșteam un vraci care venea dacă era plătit bine. Aveam destui bani, atât ai mei, cât și cei dați de ospitalieri. Nu prea reușisem să-i cheltui. Știam că pre-văzătorilor trimiși pe Gemeni li se făcea un tratament special după terminarea perioadei de reeducare, dar eram sigură că Reh nu beneficiase de el pentru că fusese adus pe Pământ înainte de termen.

Sus am descoperit că ninsoarea încetase, cerul se degajase de nori și spre răsărit apăruse o dungă luminoasă. Vâjâitul

crescuse şi se transformase într-un uruit care devenea din ce în ce mai puternic. Desigur, fenomenul care-l generase se apropia cu repeziciune. La capătul celălalt al terasei, un bărbat într-o pelerină neagră fixa un punct deasupra blocului Host.

Vedeam întreg oraşul, o pădure de turnuri albe ca nişte gâturi de lebădă. Vârtejul îşi făcea de cap, dansa pe acoperişurile clădirilor şi smulgea etajele unul câte unul. Oamenii îşi părăsiseră locuinţele şi se înghesuiau pe fostele şosele acoperite de gheaţă. De acolo, de sus, semănau cu nişte mici puncte de murdărie pe zăpada albă; nu ştiu dacă aveau vreo şansă să se salveze, să ajungă în afara oraşului înainte ca Vârtejul să-l distrugă. Pasarelele dintre etaje se balansau şi se contorsionau de parcă ar fi fost tot atâtea panglici pe care Vârtejul le agita în cinstea Sărbătorii Anh, acoperişurile zburau prin văzduh, rotindu-se şi dispărând în ochiul Maelstromului; oamenii erau şi ei absorbiţi şi uneori strigătele lor ajungeau până la mine, îi vedeam ajungând în nori împreună cu mobilele, obiectele casnice, cioburile de sticlă ce sclipeau în lumina soarelui, fragmentele de zidărie şi tot ce locuitorii strânseseră într-o viaţă întreagă.

Nu reuşeam să-mi desprind privirile de la Vârtej, deşi ştiam c-ar fi trebuit să fug, să-mi caut un adăpost. Îl mai aveam şi pe Reh, care, desigur, se speriase de urletele Vârtejului. Trebuia să mă întorc şi să-l iau de acolo. Acum nu mai era timp ca să mă duc să găsesc un vraci.

Silueta bărbatului cu pelerina neagră mi se părea cunoscută. M-am apropiat de el, gândindu-mă că poate avea să mă ajute, deşi nu credeam asta cu adevărat.

Bărbatul întoarse capul spre mine şi l-am recunoscut pe Tod. Se pare că, în loc să se ducă după treburi, fusese tot timpul pe urmele mele, altfel ar fi fost imposibil să mă găsească. O întâlnire întâmplătoare ar fi fost o coincidenţă mult prea mare. Când se apropie de mine, Tod era palid şi agitat, dar nu ca şi când i-ar fi fost teamă de Vârtej. Faţa îi era roşie, ochii îi luceau, nu arăta deloc ca de obicei, era cuprins de-o bucurie pe care încerca s-o reprime, dar care ieşea la iveală prin toţi porii. Era strălucitor şi mă îndoiam că asta mi se datora.

În apropiere, Vârtejul vuia dezlănţuit. Mi se făcuse frică şi doream să discut cu Tod. Ar fi trebuit să mă întorc la Reh şi să

mergem să ne ascundem pe undeva. Nu prea mai aveam timp. Dacă am fi încercat să ieşim din oraş, n-am fi ajuns nici până la următoarea pasarelă. Şi, de fapt, la ce ne-ar fi folosit asta, de vreme ce şoselele şi toate legăturile dintre blocuri erau impracticabile din cauza Maelstromului care le mişca şi le răsucea? Era o nebunie să încercăm s-o luăm prin exterior.

— Unde ai fost? îmi strigă Tod.

Nu-l auzeam prea bine din cauza urletelor din aer. Nu era supărat sau furios pe mine pentru că plecasem cu Reh, deşi ceva îmi spunea c-ar fi trebuit să fie. Nu i-am răspuns, dar nici nu m-am ferit de el. Vârtejul se apropia; acum şi văzduhul era numai o vibraţie. L-am văzut peste umărul lui Tod cum înghiţea un grup de oameni blocaţi pe un pod. Zăpada răscolită de vânt plutea în aer ca o ceaţă; de-abia ne zăream şi, dintr-o dată, lumina fusese înlocuită de-un crepuscul în care clădirile, şoselele, chiar şi Maelstromul nu mai apăreau decât ca nişte umbre vagi.

În acea clipă, mi-am dat seama că ne aflam în ultimele ore de Anh, momentul în care venea Împăratul gheţurilor, fostul vânător. Tot el era cel despre care se spunea că mânca visele oamenilor, secătuindu-le sufletul. La sfârşitul acela de lume, sufletele noastre erau însă destul de uscate pentru ca Împăratul să nu aibă ce să mai ia.

M-am uitat la Tod, care strălucea de-o bucurie ciudată, şi m-am întrebat de ce nu fugise cum ar fi făcut orice om în locul lui. Chiar dacă m-ar fi urmărit, apariţia Vârtejului ar fi convins pe oricine să-şi abandoneze misiunea şi să încerce să-şi salveze viaţa.

— Unde-i Reteul? am întrebat la rândul meu, dar nu pentru că m-ar fi interesat, ci pentru că mă temeam să nu-l văd şi pe el apărând de undeva.

Tod răspunse, dar cuvintele i se pierdură în aer, astfel încât n-am auzit nimic. De obicei, în ceaţă sunetele răsunau mai clar, deşi mai greu de localizat, pe când, în mijlocul nebuloasei în care ne aflam, ne era imposibil să comunicăm. Eram muţi. Observam mişcarea buzelor, îmi dădeam seama că spunea ceva, dar nici un cuvânt nu ajungea până la mine.

Am silabisit:

— Re-te-ul?

Tod ridică din umeri. Fie nu mă înţelesese, fie n-avea idee unde se găsea reprezentantul Konsol.

— Trebuie să plecăm de aici, i-am spus cât mai rar şi-am luat-o spre lift.

Vârtejul ameninţa acum întreg oraşul şi mai erau doar câteva minute până avea să spulbere şi clădirea în care ne aflam. Tod mă urmă şi, câteva momente, parcă interminabile, am stat în faţa liftului, aşteptându-l să urce. Ascensorul era însă un risc pe care eram nevoiţi să ni-l asumăm pentru că, altfel, n-am fi ajuns niciodată jos. Dacă am fi luat-o pe scări, am fi riscat ca Vârtejul să ne prindă înainte să ne punem la adăpost.

Ne-am înghesuit în cabină şi în tot timpul coborârii n-am spus nimic. Nu ne uitam unul la altul, ci doar trăgeam cu urechea la zgomotele de afară, încercând să ghicim dacă Maelstromul se apropiase sau nu.

— Cred că vom scăpa, zise Tod când am coborât la etajul întâi.

— Sper să ai dreptate, am spus.

Tod era acum mai calm, iar expresia aceea de bucurie sălbatică îi dispăruse de pe chip. Poate că, mai devreme, fusese doar speriat. Îmi dădeam seama că n-aveam idee cum reacţiona la stres sau cum se comporta în faţa unei primejdii adevărate. În comparaţie cu puterea Vârtejului, crimele lui Armilius, Elgaliel şi Oriel nu fuseseră decât nişte biete glume.

Când am intrat în cameră, l-am găsit pe Reh dormind liniştit, de parcă pentru el n-ar fi existat ameninţarea Vârtejului. Într-un fel, era mai bine aşa. Cine ştie ce-ar fi fost în stare să facă dacă şi-ar fi dat seama că Maelstromul urma să lovească blocul! Aşa, adormise şi nu fusese conştient de distrugerile ce aveau loc în jur.

L-am trezit şi, când se ridică din pat, mi-am dat seama că faţa i se schimbase din nou, colierul de carne dispăruse, iar gâtul îi era normal. Mâinile îşi recăpătaseră forma, degetele i se scurtaseră. M-am bucurat, deşi nu mi se părea normal ca transformarea să se facă atât de repede. Mi-am amintit de vraci. Uitasem de el imediat ce dădusem cu ochii de Vârtej. Acum, însă, nu mai era nimic de făcut.

— Mergem? mă întrebă Tod.

M-am întors spre el şi l-am văzut că se oprise în pragul uşii şi zâmbea, contemplându-ne.

— O mare familie fericită! spuse pe-un ton ce-mi aminti de Velmer.

Dintr-o dată, avea chef de bancuri şi asta nu mi-a plăcut. Nu numai că Vârtejul era pe urmele noastre, dar Reh se simţea destul de rău. N-am zis nimic pentru că aveam nevoie de el ca să mă ajute să-l duc. Reh mă privea întrebător şi rupt complet de realitate. Se învelise în mantia vraciului şi cu degetele pipăia materialul satinat, iar asta-i dădea un sentiment plăcut, pentru că începu să chicotească. Scena din coridor se repeta aidoma.

Singura ascunzătoare la care mă gândisem era tot depozitul Konsol, cuibărit în pământ, un nivel de subsol ce avea şansa să scape neatins.

— Depozitul Konsol? spuse Tod neîncrezător.

L-am privit enervată.

— Ai altă idee mai bună?

Tăcu, îşi muşcă buzele şi se uită prin cameră. Era clar că nu-i plăcuse tonul meu. În cele din urmă ridică din umeri.

— De ce nu?

Am ieşit cu Reh între noi. Tod tăcu tot drumul. Ne-am grăbit să traversăm coridoarele albe. De la un timp, lămpile de pe culoare începuseră să se stingă. Am luat un lift scârţâitor şi-am fost înghiţiţi de pământ o dată cu ultima licărire de lumină. În beznă, sunetele răsunau amplificate şi stranii. Glasul Vârtejului scădea tot mai mult, iar în spaţiul acela strâmt nu se mai distingea decât murmurul surd al structurilor blocului.

— De ce n-ai plecat? l-am întrebat pe Tod.

— Te-am aşteptat, îmi şopti, de parcă prezenţa Maelstromului l-ar fi obligat să vorbească încet. Am sperat c-o să apari de undeva. Până la urmă aş fi coborât tot în subsol.

— Ce s-o fi întâmplat cu Velmer? Ce l-o fi convins să dea drumul Vârtejului? l-am întrebat, căutându-mi lanterna. Se pare c-a renunţat la mine şi la Reh, a renunţat la răzbunare, dacă s-a apucat să distrugă oraşul.

— Cine să-l mai înţeleagă? l-am auzit pe Tod zicând în mijlocul întunericului. Tipul s-a blocat în clădirea Consiliului şi-o să facă totul praf până să intervină cineva.

Am lovit de câteva ori lanterna în palmă. Nu se aprindea şi nu ştiam de ce.

— Cine să mai intervină? am spus. Pun pariu că încă mai discută problema.

Tod chicoti în întuneric.

— Nu cred că te înşeli prea mult. Totul s-a întâmplat din vina lor. N-au tratat Vârtejul aşa cum trebuia. Au luat ameninţările lui Velmer drept o glumă.

L-am lăsat pe Tod să-mi explice cum se ajunsese în situaţia în care ne găseam şi nu pot să spun c-am aflat lucruri noi.

— Sigur că vina principală o poartă San şi Reteul şi încă vreo câteva persoane pe care nu le cunoşti, îmi spuse în timp ce se mişca, încercând să-şi găsească o poziţie mai comodă. S-au bazat prea mult pe noi. Eu l-am cunoscut pe pre-văzător, e adevărat, dar numai cu identitatea pe care-a avut-o pe Gemeni. şi tu îl ştiai, dar sub cu totul altă înfăţişare.

— Ai idee cum arăta când l-am cunoscut eu? l-am întrerupt.

Un timp nu-mi răspunse. L-am auzit foşnind în continuare şi mi s-a părut că era supărat.

— Aşa mi-am imaginat, pentru că poseda un remn de argint care-i permitea să-şi modifice trupul, spuse şi după voce mi-am dat seama că nu-i plăcuse întrebarea mea.

M-am întrebat de ce.

— Ai foarte multe cunoştinţe în domeniu, i-am spus. Deşi am cunoscut un pre-văzător care era capabil de astfel de transformări, mi-am imaginat că putea să le facă numai asupra altor persoane sau obiecte, nu şi asupra lui.

Tod nu mai zise nimic, cabina se zgudui pentru ultima oară şi se opri în dreptul uşilor înnegrite ale depozitului. Acum ne găseam la adăpost. Era cam întuneric, dar asta n-avea importanţă. În cabină, becurile clipiră fără veste şi pereţii liftului se cutremurară. Am reuşit, după mai multe încercări, să aprind lanterna tocmai la timp pentru a nu rămâne complet în beznă după stingerea luminii. Totuşi, raza aceea subţire nu reuşea să facă faţă spaţiului mult prea mare şi se pierdea doar la câţiva metri, înghiţită de întuneric. Am mişcat-o încet şi-am zărit contururile vagi ale unor baloturi. Mă simţeam de parcă m-aş fi aflat la capătul lumii şi, deodată, am simţit o emoţie ciudată apărută din mijlocul beznei şi-a liniştii din depozit.

27.

Reh. Amintirile mele erau tot atâtea mecanisme ruginite, tot atâtea benzi demagnetizate ce scârţâiau frânturi de fraze. Părinţii mei, două siluete palide, Velmer în satul pescarilor, pilotul navetei prins în păienjenişul din cabină, apartamentul nostru, tăcerile şi spaimele lui Reh, magazinul lui Darte, apoi Garr, arestarea lui Harte şi, în cele din urmă, expresia de pe faţa lui Velmer când îmi vorbise la *Sala lui Vater*.

Despre coada tarcei, metamorfoză a unei linguri, se spunea că poate alunga duhurile rele. Dar demonii mei ascunşi prin cutele memoriei – spaima de-a nu reuşi să agonisesc destul, grija pentru Reh, pentru afacerile lui, teama de-a nu-l pierde pe Tod, sentiment care persista şi după ce acesta dispăruse – cine putea să le alunge pentru totdeauna?

Reh îl omorâse pe Velmer într-o dimineaţă, acum mai bine de zece ani. Încă de la primele ore, îi văzusem certându-se, dar asta era un lucru obişnuit în peisajul vieţii noastre cotidiene. Velmer vroia să-mi aplice şi mie un test remn, iar Reh se împotrivea pentru că ştia de viziunile mele şi se temea să nu ajung şi eu pe Gemeni. Antipatia între mine şi Velmer era deja bine cunoscută. Cu câteva zile înainte mă întâlnisem cu Garr. Intenţionasem să trec mai departe, dar acesta mă strigase pe nume şi fusesem nevoită să mă opresc. Mă privise îngrijorat şi mă întrebase:

— S-a întâmplat ceva între Reh şi Velmer? De câtva timp, Velmer a devenit foarte ciudat. M-am gândit că poate ştii ceva.

Ridicasem din umeri şi mă uitasem plictisită dincolo de el de parcă nu m-ar fi interesat ce se întâmplase cu Velmer. De fapt, mă simţeam destul de îngrijorată. De câtva timp, simţisem că tăcerea mea începuse să-l irite şi eram sigură că punea ceva la cale.

— Nu mai mult decât de obicei, îi spusesem. Niciodată nu s-au înţeles prea bine.

Garr clătinase din cap.

— Ceva se întâmplă. E furios mai tot timpul şi se supără din nimic. A reuşit să distrugă o arestare, omorându-l pe suspect înainte să ajungem să-l interogăm. Cei din Sediul Comun sunt nemulţumiţi şi mă tem să nu ia măsuri împotriva lui. Ar trebui să vorbeşti cu el. Ţine la tine, aşa că probabil ai avea mai mult succes.

Mă uitasem gânditoare la Garr. Părea să nu ştie ce se întâmplase între noi, deşi era posibil să fie o altă stratagemă de tip ospitalier. Mi-era greu să-mi dau seama dacă-l trimisese Velmer sau dacă era adevărat ce-mi spunea. I-am promis c-o să încerc să discut cu el şi-am plecat. La început, am vrut să formez numărul Sakya, dar apoi am renunţat. Îmi era imposibil să-l văd şi mai ales să discut cu el.

În seara aceea, Velmer apăruse pe neaşteptate. Îi auzisem vocea din salon şi fugisem să mă ascund înainte să intre în cameră. După un timp, îmi adunasem curajul şi mă dusesem în hol, rămânând într-un loc unde nu mă puteau vedea. Din salon, vocea lui Velmer suna ca o melodie a lui Gaiber cântată de-un ospitalier.

— Dar are puteri! striga. O să aranjez chiar mâine o întrevedere! Doar nu crede că se poate ascunde de mine!

Simţeam că avea să se întâmple ceva. De fapt, glasurile se întipăriseră de mult în faţetele şlefuite ale cristalelor din hol şi răsunaseră în viziunile mele încă din momentul în care Velmer venise prima oară în casa noastră. Noaptea le auzeam cum şuşoteau unul către celălalt. Nu reuşisem niciodată să le înţeleg prea bine, pentru că se contopeau cu vuietul curentului dintre blocuri şi cu melodiile lui Gaiber.

— De fapt, pre-văzătorii aleşi de Consiliu lucrează împreună cu ospitalierii, spuse Reh, timid ca întotdeauna.

Velmer râse neplăcut. Parcă îi şi vedeam ochii batjocoritori, fixându-l pe Reh. Era sigur pe puterea lui extraordinară, sigur că Reh avea să i se supună atunci aşa cum i se supusese toată viaţa. Totuşi, exista o schimbare de care Velmer nu era conştient. De câteva luni, discutasem cu fratele meu diferite posibilităţi de-a scăpa de el şi de ospitalieri, iar planurile noastre începuseră deja să prindă contur.

— Un pre-văzător adevărat ne-ar încurca, continuase Velmer. El ar şti că toată marfa pe care-o vindem nu valorează nimic. Adevăraţii oameni ce privesc în viitor trebuie distruşi pentru binele tuturor.

— Dar şi eu sunt pre-văzător şi cu toate acestea pot rămâne fidel Consiliului! Aş garanta pentru Sich... protestase Reh.

Velmer râsese din nou. Începuse să devină brutal. Trebuia să iau o hotărâre. Poate acela era momentul în care trebuia să acţionăm. Atâtea luni de discuţii şi-o permanentă tergiversare a ce era inevitabil să se întâmple.

— Tu nu eşti decât o umbră a unui adevărat membru Viitaz, l-am auzit pe Velmer spunând. De ce crezi că n-ai zburat pe Gemeni o dată cu părinţii tăi? Îţi spun eu – forţele tale sunt de doi bani. Pe când Sich – cu ea e altă poveste. Dacă aş antrena-o, ar avea puteri mult mai mari ca tine. Mi-ar plăcea să mă ocup de ea.

Îmi amintesc că mă gândisem cum ar fi fost să intru în cameră şi să-i trimit lui Velmer un disc între ochi. Numai ideea de-a mai sta vreo dată lângă el mă făcea să-mi pierd controlul. Era uimitor cum sentimentele mele se transformaseră într-un timp atât de scurt. Toată atracţia pe care-o simţisem mai devreme se transformase în repulsie şi-n ură.

Nu vroiam să ajung pe Gemeni, nu vroiam să susţin nici un test. Amândoi eram suspectaţi din cauza părinţilor noştri exilaţi. Uneori, rămâneam acasă împreună cu Reh şi-i dădeam în cărţi. Astfel, supravegheam drumurile lui Velmer, aflam de oamenii cu care se întâlnea, ştiam dinainte cine avea să plece pe Gemeni şi cine avea să fie recrutat de ospitalieri, pentru că uneori cei mai slabi sau maleabili, cei lipsiţi de puteri adevărate erau angajaţi pentru a servi drept călăuze în lumea pre-văzătorilor.

Velmer murise violent aşa cum citisem demult în semnul îndoit al şeptarilor şi-al decarilor de pică şi treflă, mici cartoane colorate, tot atâtea faruri în ceaţa viitorului.

Mi se pare ciudat că singura amintire plăcută din acea perioadă este legată de moartea lui Velmer. Discuţia din acea dimineaţă continuase câteva minute. Apoi, plecaseră amândoi şi seara se certaseră din nou. Vocile le sunau ca nişte armonici sparte – reproşuri, Reh amintindu-şi de vechi arestări, Velmer bătându-şi joc de el şi spunându-i că-i fusese frică să moară şi de aceea acceptase să lucreze pentru Sediul Comun. Ridicaseră tonurile, aşa cum nu făcuseră niciodată până atunci. Glasurile lor exprimau numai ură. Ascultând, mi-am dat seama că n-aveam decât de pierdut dacă Velmer se hotăra să ne denunţe. Mi-era teamă să nu ajungă să se înfrunte fizic. Apoi, dintr-o dată, nu mai auzisem nimic, deşi mă apropiasem de uşa spre hol. Eram curioasă ce se întâmplase, de ce Velmer nu mai vorbea. Am închis uşa şi-am intrat în cameră. Reh stătea cu spatele, iar Velmer se sprijinise de-o masă şi se uita direct spre mine.

— Bine că te-ai hotărât să intri. Cred că te săturaseşi să tragi cu urechea, îmi spuse acesta pe un ton mieros.

Reh se răsuci şi mă privi cu ochi mari. M-am oprit în uşă pentru că, dintr-o dată, nu ştiam ce să fac. Mă simţeam stânjenită pentru că Velmer părea atât de mulţumit de prezenţa mea. Crezusem c-avea să înceteze dacă mă vedea, dar mă înşelasem.

— Constat c-ai renunţat să te ascunzi şi asta-i foarte bine. Ai fost atâta timp prezentă în gândurile mele şi nici nu se putea altfel de vreme ce-am fost atât de apropiaţi, continuă Velmer pe acelaşi ton dezagreabil.

M-am gândit să mă întorc şi să ies din cameră, dar râsul lui mă opri.

— Doar nu vrei să fugi din nou? spuse ameninţător.

M-am dat un pas înapoi, iar Reh s-a aşezat în faţa mea, încercând să mă protejeze. Deşi Velmer nu încercase să se apropie de mine, mă simţeam învăluită de ceva neplăcut.

— Încetează! îi strigă Reh, strângându-şi pumnii.

Velmer ne cuprinse pe amândoi c-o privire amuzantă şi apoi, spuse:

— Voi credeţi că-mi puteţi ţine piept!

Am clătinat din cap şi, dintr-o dată, mi s-a părut că imaginea camerei se tulbură — mobilele se mişcă, scaunele şi masa se apleacă spre podea, florile de cicoare de pe covor tremură ca

bătute de vânt, statuetele din os își întorc spre noi chipurile fără trăsături, iar cei doi șerpi de pe mânerul unui cuțit ornamental încep să șuiere. Apoi – un vâjâit, un tremur al aerului, un geamăt al fibrelor de lemn ce se umflau, un scrâșnet al obiectelor de metal așezate pe mese. Până și gândurile mele o luau razna, prinse de Vârtejul acela de sunete insuportabile! Am văzut cum biroul capătă culoarea albastră a covorului, podeaua devine de lemn, pereții se acoperă de plăci de gresie, iar animalele de os aproape dispar în interiorul mobilelor pe care fuseseră așezate, lăsându-și capetele afară pentru a privi la spaima noastră.

Am închis ochii pentru că simbioza aceea a materiei îmi făcea rău. Mi-am acoperit urechile cu palmele și-am început să-mi mișc capul într-o parte și-n alta.

— Acum să vă văd! am auzit vocea lui Velmer, înălțându-se în mijlocul vacarmului.

Ne sfida. Știa că n-aveam destulă putere ca să-l învingem și-și bătea jos de noi. Cacofonia de sunete începu să mai slăbească, așa c-am deschis ochii și-am privit spre Velmer. Lucrurile din cameră reveniseră și ele la forma normală.

— Crezi că Reh te poate proteja, dar te înșeli, îmi spuse. Nici nu se poate compara cu mine.

Reh se apropie de mine, încercând să mă apere de Velmer. Se împleticea și el, amețit de atacul de mai devreme. Ospitalierul râse și c-un gest îl făcu să se învârtă pe loc și apoi să se lovească de una din mese. Reh alunecă pe podea și rămase o clipă nemișcat. L-am privit îngrijorată, dar m-am mai liniștit când l-am văzut deschizând ochii și încercând să se ridice.

Între timp, Velmer râdea. M-am ferit de una dintre statuetele de os care venise plutind spre mine. Nu intenționase să mă lovească, ci doar să-mi arate cât de puternic era. Am vrut să ridic mâna cu arbaleta, însă mi-am dat seama că nu mă puteam mișca. Reh reușise să se ridice, însă se clătina pe picioare. Încercă să-și îndrepte trupul și se sprijini de masă. La câțiva centimetri de mâna lui se afla un pumnal ornamental. Mi-am dat seama că-l văzuse, dar mi-a fost teama să nu încerce să-l folosească într-o încercare disperată de a-l opri pe Velmer.

Ospitalierul se juca cu noi, vrând să ne dovedească superioritatea. Și totuși, Reh era destul de puternic... Ceva îl oprea însă

să lupte împotriva lui Velmer şi asta-l făcea să pară slab. Am făcut un pas înapoi, de parcă aş fi vrut să ies pe uşă. Velmer mă observă şi-şi îndreptă atenţia spre mine.

— Ce vrei să arăţi? l-am întrebat în timp ce-mi continuam mişcarea spre ieşire.

Velmer mă privi într-un fel ciudat şi-apoi zâmbi strâmb.

— Nu vreau s-arăt nimic, spuse. Te vreau pe tine.

L-am auzit pe Reh respirând adânc, dar nu m-am uitat la el. Lucrurile trebuiau să se sfârşească atunci, oricare ar fi fost urmările. Speram să-i captez atenţia lui Velmer pentru a-i lăsa lui Reh posibilitatea să acţioneze.

— Şi ce te împiedică? am spus insinuant. Nu te-am admirat întotdeauna? N-am vrut să fiu împreună cu tine?

Rânjetul lui Velmer tremură, ochii i se mijiră. Şovăia. Parcă nu-i venea să mă creadă. Am profitat de confuzia lui pentru a mă apropia.

— Crezi că te mint? am insistat.

Dintr-o dată, nu mai era atât de sigur pe el. Îşi pierdea concentrarea şi puterile îl părăseau treptat. Ar fi avut nevoie de timp ca să revină la nivelul de forţă de mai devreme.

— Nu mă minţi, spuse confuz. Întotdeauna m-ai plăcut. Dar Reh?

Am făcut un gest cu mâna ca pentru a-l îndepărta pe fratele meu din discuţie.

— E normal să nu vrea să mă piardă, doar m-a protejat atâţia ani.

Eram foarte aproape de el. Arăta normal, ca în maşina ce ne dusese la Cuibul lui Gaiber. Nimeni n-ar fi crezut că era psihic. I-am întins ambele mâini ca într-o invitaţie.

— Cred că e timpul să ne împăcăm şi să uităm tot ce s-a întâmplat, am spus, uitându-mă în ochii lui.

Era confuz şi din toată furia lui nu mai rămăsese nimic. Am încercat să nu se observe cât de mult doream să-l văd dispărând. Era o senzaţie nouă de repulsie care punea treptat stăpânire pe mine. Velmer redevenise frumos şi mult mai apropiat de imaginea pe care-o avusesem despre el înaintea incidentului din *Sala lui Vater*. Cu toate acestea, nu puteam accepta să ne dirijeze din nou viaţa.

În spatele meu, Reh se mișca încet și bănuiam că apucase cuțitul. Velmer întinse brațele spre mine și-mi luă mâinile, dar în momentul în care l-am atins, am simțit un șoc atât de mare, încât nu m-am putut abține să nu țip. Era ca și cum toată energia lui mi s-ar fi scurs rapid prin podul palmelor, prin oase și mușchi, până spre inimă. O clipă nici n-am mai respirat. Fața lui Velmer s-a îndepărtat, iar legătura dintre noi s-a rupt brusc. Îmi dorisem atât de mult să-l fac să dispară, încât nici nu-mi dădeam seama ce se întâmplase. Era o nebuloasă roșie, o ceață în care ne pierdusem amândoi, apoi – un vânt ce ne împingea de la spate spre un hău ce se deschisese la un pas distanță.

Nu mai vedeam nimic, de parcă nici nu m-aș mai fi aflat în cameră.

Când m-am liniștit, Reh era îngenuncheat pe covorul țesut cu flori de cicoare, sprijinindu-se cu o mână de colțurile biroului, cu ochii holbați, fixați pe chipul lui Velmer, nevenindu-i să creadă că fusese în stare să-și învingă teama de ospitalieri și să-l lovească. M-am apropiat de el, călcând ușor, și nu și-a dat seama de prezența mea decât când l-am atins pe umăr.

— N-am vrut, șopti înspăimântat, cu fața albă. Am distrus totul. Ce-o să ne facem de-acum înainte?

M-am lăsat lângă el pe covor, i-am luat cuțitul din mână și l-am aruncat cât mai departe. Era un pumnal cu lamă subțire și cu mânerul format din doi șerpi încolăciți, care stătea de mult pe una din mese, lângă alte obiecte de metal.

— Cel mai mare dușman al nostru era Velmer. Acum, c-a murit, vom fi mai în siguranță. Cum poți spune c-ai stricat totul?

Velmer avea gâtul tăiat adânc, iar sângele se scurgea încet din rană. Pielea unsuroasă îi strălucea în lumina soarelui ce apunea dincolo de vitraliile blocului nostru, acolo unde nu se aflau decât câmpiile de zăpadă. Eram sigură că Reh nu intenționase de fapt să-l omoare. Poate că se speriase de strigătul meu, poate se înfuriase când îl văzuse încercând să mă îmbrățișeze. Într-un fel, sperasem să se întâmple așa ceva. Fusesem sigură că Reh m-ar fi apărat dacă m-ar fi crezut în primejdie.

Ochii lui Velmer erau acum deschiși și imobili, iar fața liniștită își recăpătase întrucâtva din frumusețea care mă atrăsese atâta timp. Mă bucuram că scăpasem de el pentru totdeauna și

nu mă temeam de urmări. Mă bucuram că n-aveam să-l mai văd luând în stăpânire casa mea şi-a lui Reh, adulmecând prin colţuri şi punând întrebări. Întotdeauna ştiusem că Velmer trebuia să ne supravegheze, să ne testeze loialitatea proaspăt convertită.

Aşa cum stătea, întins pe covor, contorsionat în lumina soarelui ce apunea, nu-mi mai aminteam ce mă făcuse să mă tem de el şi să-l ocolesc. Un timp mă uitasem afară pe geam. Viscolul acoperea oraşul ca o ceaţă. Dincolo de blocul nostru părea să nu se mai afle nimic. Eram ca şi izolaţi de vremea neobişnuit de aspră. Eram sigură că oamenii stăteau ascunşi în apartamente şi că nu riscam să fim văzuţi ducând cadavrul lui Velmer.

Vânătorii spuneau că nu poţi scăpa de soartă. Nu-mi păruse rău de Velmer şi speram ca Reh să se simtă mai liniştit. Totuşi, dispariţia ospitalierului dăduse naştere altor griji, iar nu după mult timp îmi dădusem seama că ne aflam în acelaşi pericol de-a ajunge pe Gemeni.

Reh părea speriat şi măsura camera în lung şi-n lat încercând să găsească o soluţie. M-am apropiat de el şi i-am pus mâna pe braţ.

— Nu trebuie să ne pară rău, i-am zis, plină de convingere.

Reh fixă podeaua şi oftă.

— Nu cred că putem scăpa, îmi spuse trist.

M-am grăbit să-l întrerup şi-am încercat să fiu cât mai convingătoare.

— Dar avem o şansă. Putem încerca. Doar suntem amândoi implicaţi. O să ne descurcăm.

Dăduse trist din cap şi mă îmbrăţişase. Îl auzisem oftând din nou şi cred că-n acel moment luase hotărârea să se predea dacă lucrurile mergeau prost. Ca întotdeauna, vrusese să mă protejeze.

Mai târziu, Reh îmi ceruse să plec în oraş, să umblu prin magazine şi să mă las văzută. La început protestasem, dar apoi fusesem nevoită să cedez pentru că Reh devenise agitat.

Încercasem să-i explic că n-aveam să-l las să plătească singur în cazul în care eram prinşi, iar el mă privise ciudat şi-mi spusese:

— De asta mă temeam şi eu!

În lipsa mea, Reh îl cărase pe Velmer până în maldărul de zăpadă de lângă stâlpii blocului. Până la primăvară avea să fie în siguranţă acolo, iar mai târziu urma să ne gândim cum să scăpăm de el. În acel moment era prea frig şi zăpada prea mare pentru a-l ascunde în altă parte. Nici măcar crabii nu mai făceau faţă, iar blocurile păreau să crească direct din stratul alb şi îngheţat. Pentru moment, nu era nici o primejdie ca trupul lui să fie descoperit.

Când mă întorsesem, după câteva ore, totul era absolut normal, sângele fusese şters şi camera arăta ca de obicei. Atunci sperasem că avea să existe şi pentru noi o perioadă mai fericită. Mă înşelasem însă, pentru că, deşi apartamentul era liniştit, şoaptele din pereţi nu mai conteneau. Reh repeta că nu aude nimic şi totuşi, îl vedeam cum tresărea şi privea speriat spre hol. Cred că era cu nervii la pământ, se temea să-i întâlnească pe ceilalţi ospitalieri, să iasă pe stradă, să mai asiste la şedinţele de remn. Nu-mi spunea nimic, dar eu ştiam ce gând îi umbla prin minte: "Dacă vor afla ce s-a întâmplat?"

Fusese desigur o anchetă, fuseserăm interogaţi, dar nu mi se păruse că ospitalierul înalt şi slab care pusese întrebările ne bănuise c-am fi avut vreun amestec în dispariţia lui Velmer. Pentru el, Reh fusese o cunoştinţă din copilărie, mereu gata să devină un bun prieten, dar niciodată fiind cu adevărat unul.

— Îmi pare rău, i-am spus mai tristă decât eram de fapt. Îl ştiam de când eram mică. El m-a învăţat să mă apăr.

Reh stătea lângă mine în salon şi privea în jos spre locul unde zăcuse cadavrul lui Velmer. Investigatorul dăduse din cap a înţelegere. Am luat mâna lui Reh şi-am strâns-o.

— În ultima vreme ne-am văzut mai rar, am continuat. Cred că era foarte ocupat.

Ospitalierul îşi puse agenda pe genunchi şi ridică privirea spre mine.

— Ştii la ce lucra?

Am ridicat din umeri.

— De fapt, nu. Am bănuit că era ocupat, pentru că altfel ar fi venit să ne viziteze mai des.

Speram că spusesem ce trebuia. Ospitalierul mă asculta cu atenţie. Mi-am coborât privirea şi dintr-o dată m-am hotărât să-i povestesc întâlnirea cu Garr. Am încercat să fiu cât de clară puteam în legătură cu bănuielile lui pentru că vroiam să-i transmit un mesaj — Velmer avea probleme cu ceilalţi ospitalieri. Sigur c-am trecut sub tăcere ideea lui Garr că s-ar fi certat cu Reh.

La puţin timp, investigatorul s-a ridicat şi-a plecat. Reh s-a retras în camera lui, iar eu am rămas ca de obicei în salon, ascultând murmurele cristalelor. Ciudat era că nu le auzea nimeni altcineva. În seara aceea, am primit vizita lui Garr şi-a lui Darte. L-am chemat pe Reh şi-am stat toţi patru la un pahar, dezbătând dispariţia lui Velmer.

Cei doi ospitalieri se temeau. Mi-a fost clar de la început.

— Devenise atât de ciudat în ultima vreme, îmi spuse Darte, oftând.

M-am uitat la Garr şi-am dat din cap.

— Am aflat, am spus. Poate că avea probleme.

Reh se ridică să mai toarne un rând. Părea liniştit şi urmărea discuţia de parcă n-ar fi ştiut nimic în plus.

— Ceva se întâmpla cu el. Asta e clar. Nu se mai concentra, nu mai avea încredere în nimeni, spuse el pe-un ton neutru.

Garr şi Darte îl aprobară.

— Credeţi c-a fugit? am întrebat, privindu-i cu atenţie.

Cei doi tresăriră şi se consultară din priviri. Garr se întoarse spre mine şi mărturisi poticnit.

— Se bănuieşte că a fugit în sud, dar să nu mai spui nimănui ce-ai aflat. Sigur că nu se exclude şi posibilitatea de-a fi fost suprimat de una dintre grupările de pre-văzători.

M-am prefăcut uimită.

— N-aş fi crezut, am murmurat. Ar trebui să fim şi noi atenţi. Dacă au fost pre-văzătorii, putem fi toţi în pericol.

Mă prefăceam îngrijorată, dar eram de fapt în alertă. Reh era şi el cu ochii la cei doi şi-l simţeam încordându-şi forţele. I-am făcut un mic semn şi i-am cerut să se liniştească. În acel moment, nu înţelegeam de ce se temea atât. Era clar că nu eram bănuiţi.

Garr şi Darte plecară curând şi-am rămas doar noi doi.

— N-o să scăpăm de el niciodată, murmură Reh dus pe gânduri.

Se hotărâse să reziste şi totuşi, coşmarurile şi râsetele din casă nu mai conteneau.

De fapt, ziua aceea nu fusese deosebită de altele. În seara următoare, ne adunaserăm în birou şi ne uitaserăm pe fereastră la jocul ninsorii.

— Ce-ar fi dacă s-ar întoarce? întrebasem într-o doară.

Îl vedeam pe Velmer cum se lupta strivit de răceala gheţii ca Nh cel din legendă, încercând să se ridice.

— Mi se pare ciudat că înainte ţi-era frică de el, iar acum ţi-e teamă că s-ar putea afla că l-ai omorât. Îţi place să trăieşti cu spaima în suflet?

— Ce prostie! exclamase Reh şi nu-mi mai vorbise câteva zile.

Un timp crezusem că se supărase pe mine, apoi devenise tot cel dinainte. Trupul lui Velmer nu fusese descoperit, deşi se făcuse destulă vâlvă în jurul dispariţiei lui. Aşa cum îmi spusese şi Garr, ospitalierii bănuiseră că era o răzbunare a pre-văzătorilor pe care îi testase şi-i condamnase la reconstrucţie.

Apoi, totul se liniştise şi nu-mi venise să cred cât de norocoşi eram. Reh dezgropase într-o zi corpul lui Velmer şi-l îngropase într-un loc unde zăpada fusese deja curăţată. Nu-mi spusese ce avea de gând, ci doar mă anunţase într-o zi, pe când luam masa în salon:

— L-am mutat!

Îl privisem uimită, deoarece hotărâsem deja că aveam să-l ajut. La reproşul meu mut respirase adânc şi-mi spusese:

— Tu n-ai participat la ceea ce s-a întâmplat aşa că n-are rost să te implic.

Am privit supărată într-o parte.

— Suntem amândoi implicaţi. Dacă nu m-ar fi ameninţat, n-ai fi avut de ce să-l omori. N-am să te las să porţi singur povara asta.

Reh pusese pe masă ceaşca de ceai pe care-o ţinea în mână şi-mi spusese zâmbind:

— Atunci va trebui să aranjăm în aşa fel încât să nu afli.

Trecuseră câteva luni, venise o altă Sărbătoare Anh. O urmărisem cu puţin interes şi chiar cu teamă, din spatele vitraliului înfăţişând două lebede plutind deasupra unui câmp de mărăcini. Fusese diferit de cum îmi imaginasem viaţa fără

Velmer. Din perioada aceea nu-mi mai amintesc decât faţa speriată a lui Reh, care se aştepta să fie arestat, şi veşmintele verzi ale neofiţilor. Până la urmă, nimeni nu bănuise c-am fi avut vreun amestec în dispariţia ospitalierului, dar Reh clacase şi dorise să se pedepsească singur pentru ceea ce făcuse. De aceea acceptase să plece pe Gemeni, de aceea ne certaserăm, iar eu mă supărasem şi renunţasem să-i mai explic, să-i mai repet că nu fusese vina noastră, că un şir de evenimente, ce n-avuseseră nici o legătură cu noi, declanşaseră resortul care-l condusese la crimă. Dar poate nu pentru Velmer dorea el să sufere, ci pentru zecile de pre-văzători pe care-i sacrificase ca să ne salveze.

Atunci nu-l înţelesesem, dar cred că intenţionase de la început să se predea. Moartea lui Velmer îl costase mult prea mult după atâţia ani de supunere. Fusese atât de îndoctrinat să creadă că puterea ospitalierilor era nemărginită, încât nu-şi imaginase nici o clipă c-ar fi putut scăpa nepedepsit. Îi luase un timp să-şi plaseze banii în conturi şi-n mici afaceri, apoi, într-o zi, mă anunţase că pleacă pe Gemeni în corpul de ospitalieri care păzeau staţia. Încercasem să-l conving să rămână, dar nu reuşisem. Îmi spusese că eram perfect capabilă să mă descurc singură şi că aş fi fost mai în siguranţă dacă pleca.

— L-am ajutat pe Velmer în majoritatea cazurilor, îmi spusese.

Probabil sperase că pe Gemeni, atât de departe de Pământ, vocile din hol şi râsul lui Velmer n-aveau să-l mai urmărească. Ce se întâmplase acolo, de ce se hotărâse să mărturisească? Un timp, ţinusem legătura ca apoi, dintr-o dată, fără nici un cuvânt din partea lui, să aflu că fusese arestat. Vrusesem să discut cu el, dar mi se spusese că era prea târziu şi reeducarea deja începuse. Nici un cuvânt, doar un mesaj trimis pe Sakya din dormitorul meu:

„Chiar dacă Velmer merita să moară, sunt vinovat pentru mulţi alţii."

28.

Înăuntrul depozitului era acelaşi praf şi acelaşi miros pe care ventilatoarele nu reuşiseră să-l îndepărteze. Trebuia să mergem cu grijă ca să nu ne împiedicăm de resturile răspândite pe jos. Podeaua trepida şi toată atmosfera aceasta îmi amintea de versurile pe care Gaiber le scrisese cu ocazia Anh-ului de anul trecut:

Viscolul neobosit
Fredonează un cântec
Pe strunele blocurilor.

Acum însă furtuna noastră era Vârtejul care cânta aceeaşi melodie pe strunele fierului-beton. Judecând la aceste proporţii, oraşul apărea micşorat, redus la nivelul unui accesoriu oarecare, iar oamenii păreau că nici nu mai există. În mijlocul dezastrului general, vieţile noastre nu mai valorau mare lucru.

— O să ne murdărim ca dracu', zise Tod ca să nu tacă.

Nu era speriat; nu era-n nici un fel. Se purta ca şi când eu şi Reh am fi venit acolo ca să ne ascundem, iar el ni s-ar fi alăturat pentru că n-avea altceva de făcut.

Ne-am aşezat într-un colţ, între două baloturi înnegrite. Am găsit câteva pături vechi şi-am reuşit să-i fac lui Reh un culcuş destul de confortabil. Lanternele nu băteau mai departe, iar luminile lor:

Două poteci
De lumină
În pădurea de resturi

Vuietul creştea undeva deasupra noastră. Mi-am făcut socoteala că blocul Consiliului dispăruse deja absorbit în aer şi Maelstromul se apropia de noi.

Maelstromul — spărtura în real
Vârtejul — Varotej — Velmer.

L-am auzit pe Reh gemând. Părea să-mi ceară ajutorul. Îmi dădeam seama că nu înţelegea ce se întâmpla în jurul nostru şi nu ştiam cum să-i explic toate acestea. Acum aveam şi mai puţin timp ca să încercăm să găsim un mod de-a comunica.

— Ce-o fi vrând? întrebă Tod.

Gemetele lui Reh îl deranjau de parcă i-ar fi amintit de situaţia în care eram. Totuşi, nu mi-a plăcut tonul lui.

— Nu vrea nimic, i-am răspuns privindu-l enervată. E speriat, e bolnav, întunericul îl face să-i fie frică deoarece nu vede bine în jur, zgomotele îl derutează şi alte lucruri de felul acesta. Trebuie să avem înţelegere.

— Sigur, înţelegere, mormăi Tod ca şi când ar fi vrut să mă tragă la răspundere pentru cine ştie ce greşeală de exprimare.

Reh încercă să se ridice în picioare. Cred că vroia să iasă, să plece de acolo pentru că pereţii îl apăsau. Aveam şi eu aceeaşi senzaţie, dar nu era nimic de făcut. Am vrut să-l apuc de mână, dar mi-am amintit cum arătau palmele lui şi l-am prins de braţ. Speram că atingerea mea avea să-l liniştească. Îl simţeam agitat, încordat, gata de fugă.

I-am luminat faţa, care începuse din nou să se schimbe, chiar şi ochii i se micşoraseră şi-şi modificaseră culoarea. Cu toate acestea, era conştient şi mă privea cercetător din spatele măştii groteşti, verzui, ce i se aşternuse pe chip. Vuietul se transformase într-un ţiuit strident şi persistent. Mă durea capul. Mâinile lui Reh mi-au atins obrazul şi-am tresărit fără să vreau.

Tod se uita la noi rânjind, cu fasciculul propriei lanterne îndreptat spre sine. Părea că se joacă şi din nou am avut impresia că nu se simţea cu adevărat speriat. Am auzit un vuiet şi-am simţit o zguduitură de parcă Vârtejul ar mai fi înghiţit o clădire. Reh a gemut din nou şi s-a răsucit între pături. L-am mângâiat pe braţ fără să-l scap din ochi pe Tod. Faţa îi era liniştită şi gura îi zâmbea ironic. Din nou un sunet ascuţit şi-un ecou ce aparţinea însă Maelstromului ajuns deasupra blocului nostru.

Din cauză că se iubea prea mult pe sine, Tod n-ar fi reuşit niciodată să ţină la cineva. De aceea, nici nu-l credeam loial. Tod nu fusese niciodată de partea mea, mă înşelase de la început.

— De ce m-ai trădat? l-am întrebat, deşi prea puţin mă interesa răspunsul lui.

Nu mai râse.

— Nu te-am trădat, îmi răspunse foarte mirat, apoi se hotărî să mă ajute să-l liniştesc pe Reh.

Zgomotele erau din ce în ce mai puternice – serii de scrâşnete ale metalului, loviturile din pereţi, tremurul suprastructurilor şi, de jur împrejurul nostru, doar un geamăt al materiei în mijlocul căreia eram prinşi fără scăpare.

— Nişte proşti, l-am auzit pe Tod strigând ca să acopere uruitul Maelstromului – o roată a destinului azvârlită pe cer. Au vrut să distrugă asociaţia Viitaz pentru că membrii ei erau pre-văzători şi-i încurcau, nu-i lăsau să-şi facă treburile necurate în linişte. Mereu apărea câte unul dintre ei şi spunea Consiliului că nu era bine ce aveau de gând să facă şi asta înainte să pornească vreo afacere. Nu prea suportau aşa ceva şi-au angajat un tip, specialist în reconstrucţia speciilor. L-au subvenţionat, i-au construit laboratoare pe Gemeni şi el i-a făcut pe cei cinci de acum şaizeci de ani.

Am pus lanterna alături şi-am dat din cap a mirare.

— Se pare că ştii o mulţime de lucruri. Mă întreb de ce nu mi-ai spus totul mai devreme, l-am întrerupt enervată de vorbăria lui fără rost. Cred că Gemenii au trimis o grămadă de informaţii legate de personalitatea pre-văzătorului cu Vârtejul, cred că v-a spus numele lui. De ce n-am ştiut nimic despre asta?

Tod chicoti, gâlgâind ca şi când s-ar fi înecat.

— Atunci care-ar mai fi fost plăcerea jocului, a descoperirii, dacă ai fi primit totul de-a gata?

Mă lăsase fără replică. Reh gemu şi l-am strâns de braţ. N-avea rost să mă enervez, deoarece Tod nu făcea altceva decât să repete ce-i spusesem lui San.

— Sper că nu tu eşti vinovat de ceea ce se întâmplă acum în oraş pentru că mi-ai ascuns o parte din informaţii.

Chicoti de parcă întrebarea mea l-ar fi amuzat.

— Vinovat? Să nu exagerăm. Nenorociţii ăia au vrut să mă omoare! exclamă Tod. După ce ne-am despărţit, am fost atacat

de doi ospitalieri. Unul era cel care păzea anticamera când am ieşit de la San.

Îmi veni să râd, dar când m-am gândit mai bine, mi se păru ciudat ca pe Tod să-l atace doi agenţi, de vreme ce lucra pentru Konsol.

— Ce aveau cu tine? Nu ţi-au spus?

Tod ridică din umeri.

— Ziceau că eu sunt Velmer şi că m-am ascuns printre ei ca să-i distrug. Sigur că-n acest timp, nebunul celălalt se baricada în Consiliu şi asta fără să-l deranjeze nimeni.

Se întrerupse în clipa în care blocul tresări o dată cu noi. Tot încercam să-mi amintesc ceva, un cuvânt pe care Reh mi-l spusese cât dormisem şi pe care-l uitasem sau, poate, nu fusese decât un vis pierdut şi regăsit pe jumătate. Reh nu reuşise să ţină secretul morţii lui Velmer. Fusese prima dată când nu mă ascultase. Îmi aminteam cum stătuserăm îmbrăţişaţi în sala de aşteptare a păsării, pândind tabelul cu orarul curselor spre Gemeni, vrând să-l văd o dată plecat, dar, în acelaşi timp, gândindu-mă la pustiul de acasă. Şi totuşi, eram mai apropiaţi decât înainte. Scăpaţi de supravegherea lui Velmer, am fi putut trăi liniştiţi. Cel puţin aşa credeam atunci. O dată Velmer dispărut, nimeni nu ne mai putea atinge... Nu-i luasem în calcul pe ceilalţi ospitalieri. Reh se gândise la ei şi-şi dăduse seama că fapta noastră nu mai putea fi ascunsă. Se sacrificase din nou după ce încercase să mă protejeze folosind remn-ul ca să uit o parte din trecut. Iată însă că amintirile începuseră să iasă la lumină după întoarcerea lui şi astfel Velmer avea să-şi facă din nou apariţia în viaţa noastră.

Afară, Maelstromul cânta în jurul blocului. Îi simţeam apăsarea, forţa ce ne copleşea, de parcă o greutate s-ar fi lăsat pe acoperiş şi ne-ar fi împins înapoi, în gheaţă. Frigul, zăpada, tundra. Vizunea mea începea să se înfiripe în mijlocul întunericului. Oraşul revenea la ele, timpul se întorcea pe vremea când nici un om nu locuia aici, când nici o clădire nu fusese construită, când câmpiile de gheaţă erau străbătute doar de câteva triburi de vânători. Acum îi vedeam ajungând lângă oraş, rătăcindu-se în furtună, totuşi, mergând şi iar mergând, fără să se oprească decât pentru un scurt popas, decât ca să-şi hrănească animalele şi apoi să pornească mai departe,

pe ninsoare
pe vânt
prin viscol
prin troiene.

Îi aşteptam, deşi nu credeam să ajungă la timp. Viziunea mea se încheie pe neaşteptate şi atunci mi-am dat seama că Reh mă ţinea strâns de mână. M-am uitat la el şi-am înţeles că văzuse acelaşi lucru. Îmi zâmbi încurajator. Poate mai aveam o şansă să scăpăm de Vârtej şi de Velmer, să plecăm cu vânătorii, să ne luăm viaţa de la capăt în ţinuturile din sud.

Mă gândeam cât de puţin îl cunoşteam pe Velmer sau cât de puţin ştiam unii despre alţii, pierduţi în întunericul depozitului. Am repetat în minte cuvintele lui Gaiber: Profundum est cor ruper omnia — et homo est et quis cognoscet eum?

— Ce s-o fi întâmplat cu Velmer? am întrebat fără să mă aştept la un răspuns.

Mi se părea că începuse să plouă. Simţeam pe faţă o atingere uşoară. Nu era praf; din tavan cădeau bucăţele de tencuială. Tod râdea răguşit în beznă. De ce mă aşteptase pe terasă până fusese prea târziu ca să se ducă în altă parte? L-am auzit spunând:

Non acuta
Sic geminant
Corybates aera.

Se referea la zgomotul pe care-l făcea Vârtejul, la loviturile pe care le dădea blocului şi care erau mai puţin răsunătoare decât sunetele alămurilor agitate de preoţi la Sărbătoarea Anh. Tod avea chef de vorbă.

— Pe noul Velmer l-au reconstruit prin contopirea celor şase, zise, încercând să demonstreze nu se ştie ce. Toţi într-un singur trup şi, la un moment dat, răzbunătorul a preluat controlul asupra celorlalţi, a devenit personalitatea dominantă, l-a învins pe Armilius, care fusese ales pe Gemeni ca să-i manevreze pe ceilalţi. Toţi împreună stăpâneau vânturile, ninsoarea, dar cine-i putea struni pe ei?

Am închis ochii şi m-am sprijinit de-un balot.

— Nimeni, i-am răspuns, deşi fusese o întrebare retorică. Nimeni şi tocmai asta e ciudat. Gemenii aveau configuraţia lui Velmer, aveau idee cum putea fi oprit sau, cel puţin, puteau să

vă dea analiza lui psihologică şi mai ştiu eu ce. Mi-ai spus că nu v-au trimis nimic, dar cum şi-au motivat răspunsul şi de ce nu aţi încercat să-i forţaţi să vă ajute?

Vorbeam doar ca să nu-mi imaginez Maelstromul care muşca din etajele superioare ale blocurilor din apropiere. Conversam singură, pentru că Tod nu mai zicea nimic şi evita să-mi răspundă la întrebările care erau cu adevărat importante. Eram sigură că nu mi se spusese totul, că Tod îmi ascundea o mulţime de lucruri. Poate unul dintre ele era că San, directorul de la Konsol, ocupa o poziţie mult mai importantă decât mi se lăsase să înţeleg, pentru că o problemă atât de gravă ca Vârtejul nu i-ar fi fost încredinţată decât unuia care într-adevăr avea ce pierde, unui om pe care-l interesa soarta Konsol-ului, soarta investiţiilor sale. Eu nu mai posedam decât un simulacru de familie în persoana lui Reh şi puţin îmi păsa de Konsol, de Fas, de Benez şi, în general, de Consiliu.

Probabil că lui Tod îi păsa la fel de puţin deoarece, în loc să fie cu ospitalierii care încercau să-l prindă pe Velmer, se ţinuse după mine şi se pusese la adăpost.

Cum să ne cunoaştem,
Atunci sufletul,
Atât de îndepărtaţi
Unii de alţii?

— Velmer trebuia să distrugă banca Fas şi-a dispărut înşelând Konsol-ului care-l angajase, l-am auzit pe Tod continuând pe un ton ridicat de parcă ar fi vrut să acopere zgomotul Vârtejului. Apoi, a început să-i ameninţe pe toţi deoarece misiunea sa era alta — să se răzbune. Cei şase strânşi într-un trup pentru că o minte iscusită crezuse că erau mai uşor de mânuit, cei şase care acum se săturaseră să facă jocul Consiliului, să omoare, să înşele, să dea foc şi apoi să moară la rândul lor şi să fie înviaţi şi totul să se repete. Fără nici un beneficiu pentru ei, fără nici un pic de distracţie. La un moment dat, spuse Tod făcând gesturi largi cu mâinile, s-au răzvrătit împotriva celor care-i creaseră şi l-au lăsat pe Velmer să preia controlul şi să-i elibereze.

Am deschis ochii şi-am întors capul spre el.

— Îţi place Velmer, am observat. O să ne omoare şi tu pari fascinat de el.

Vocea mi se pierdu. Construcția se scutura, tremura. Ne cutremuram și noi, aruncați dintr-o parte în alta. Loviturile făceau pereții să se crape și nu vedeam nimic, dar auzeam scrâșnitul structurilor metalice, foșnetul zidăriei ce se desprindea din tavan în perioadele de acalmie.

— O să se prăbușească, zise Tod și râse de parcă asta i s-ar fi părut grozav de amuzant. O să se prăbușească și-o să murim.

— Mă îndoiesc c-o să se întâmple așa ceva, am spus cât mai calm posibil. Suntem prea adânc în pământ. Vârtejul n-o să ne ajungă, chiar dacă o să smulgă tot blocul.

Tod își încrucișă brațele la piept și mă privi fix.

— Ești încrezătoare.

Am ridicat din umeri.

— De ce n-aș fi? Am altceva mai bun de făcut?

Urmă o nouă zguduitură. Mai târziu, încă una, ca și când Vârtejul ar fi luat o clipă de repaus, apoi și-ar fi adunat puterile și-ar fi lovit cu toată forța.

— Ce e? am auzit o voce.

Nu era glasul lui Tod, dar până să apuc să spun ceva, întrebarea se repetă.

— Ce e?

M-am întors spre Reh și i-am luminat fața.

— Tu ai fost?

Își mișcă buzele, dar nici un sunet nu trecu dincolo de ele. Ochii îi erau larg deschiși și foarte speriați.

— Nu-i nimic! am încercat să-l liniștesc. O să trecem și peste asta.

Din nou aveam impresia că Reh încerca să-mi vorbească. Dacă era o încercare de remn, nu prindeam decât un murmur vag ce se confunda cu gândurile mele.

— Nu-i nimic, pe naiba! spuse Tod.

Ăsta a fost ultimul lucru pe care l-a mai auzit înainte ca blocul să se prăbușească. Zgomotul din subsol era de nedescris, nimic din ceea ce mi se întâmplase până atunci nu se compara cu forța Vârtejului, cu distrugerile pe care nu le vedeam, dar le intuiam.

Am ridicat lanterna și-am luminat în jur. Trosnetele, urletele din aer erau insuportabile. Am sărit în picioare. Mi se părea că

pereţii se unduiau sub presiunea Vârtejului şi că tavanul avea să cadă peste noi. Tod agită lanterna şi raza ei galbenă îl sperie pe Reh, care se smulse de lângă mine. O clipă l-am pierdut şi nu l-am mai văzut printre rămăşiţele din depozit, dar imediat l-am surprins cum se târa spre uşă. Mâinile nu-i foloseau decât ca să-i pipăie drumul, iar degetele cu ramificaţii de crengi i se agăţau de baloturile carbonizate.

L-am oprit şi l-am tras după schelăria unei mese metalice cu picioarele bine înfipte în podea şi prinse în şuruburi. Ne-am ghemuit unul în altul şi-am aşteptat ca totul să se termine, ca Vârtejul să ne înghită sau să ne ocolească.

Nu ştiu ce se întâmplase cu Tod. Se făcuse nevăzut cât timp îl căutasem pe Reh. Poate că-şi găsise o ascunzătoare mai bună. Nu l-am strigat pentru că eram sigură că n-avea să iasă decât după ce Maelstromul îşi încheia spectacolul şi dispărea de pe cer. Când avea să fie linişte.

Toată construcţia se legăna, semn că Maelstromul ajunsese chiar deasupra refugiului nostru. Am vrut să calculez cât avea să-i ia până să ne distrugă, dar am renunţat. De acolo, din cotlonul nostru, simţeam cum praful şi funinginea se ridicau electrizate în văzduh. Câteva rasteluri se prăbuşiră şi mărfurile arse se rostogoliră pe jos. Lanterna se stinsese şi, totuşi, nu era atât de întuneric. Pe perete scria cu litere roşii, strălucitoare:

Armilius
Elgaliel
Janiel
Oriel
Tachiel
Velmer

Am vrut să închid ochii, să alung viziunea asta nefolositoare, care apărea într-un moment atât de nepotrivit. Nu înţelegeam de ce tot vedeam numele celor şase, de vreme ce lucrurile erau atât de clare. Sau poate nu erau? Nu mai pricepeam nimic. Se făcuse frig, foarte frig. Reh scânci şi se lipi şi mai tare de mine.

— Nu-i nimic, am şoptit eu, deşi n-o mai credeam.

Vârtejul hohoti o dată cu scrâşnetul tonelor de fier, sticlă, plastic şi tânguirea ferestrelor, scărilor, pasarelelor şi camerelor

goale. Dacă Maelstromul smulgea toate etajele, ce şansă mai aveam noi, cei din subsol? Simţeam trupul lui Reh rece şi tremurând. Poate tremuram şi eu, deşi nu-mi dădeam seama.

— Nu-i nimic! Nu-i nimic.

Şi atunci totul se termină. Reh se încruntă, vrând să înţeleagă ce se întâmplase.

— Am scăpat, i-am şoptit. Gata.

— S-a terminh, mă îngână el.

— Da, Vârtejul a dispărut.

Ne-am târât amândoi afară din adăpost. Eram murdari de cenuşă, dar asta nu mai avea importanţă. Soarele răsărea prin crăpăturile tavanului — un glob roşu şi îngheţat. Zgomotul Vârtejului se îndepărta din ce în ce mai mult.

— Am scăpat, am repetat. O să ieşim de aici, o să găsim un vraci şi-o să ne ducem spre sălaşurile vânătorilor.

Mai ţineam lanterna în mână. Probabil că o lovisem de ceva, pentru că becul se spărsese în abajurul lui metalic. Nici măcar nu-mi aminteam când se întâmplase.

Reh se liniştise. Faţa îi revenise aproape la normal, pierduse culoarea aceea vineţie, de putregai. Molfăia cuvintele, încercând să mă imite.

— Schăpat.

Poate că Reh începuse să se vindece. Trebuia să plecăm de acolo, deşi n-aveam unde să mergem. Oraşul era distrus, iar Velmer pierise, probabil, o dată cu Sediul Consiliului. Am luat-o spre uşă; dincolo de ea se afla o scară de incendiu. Speram că nu se prăbuşise, deşi era puţin probabil să fi rezistat.

Tod ne aştepta în apropierea liftului. Cabina rămăsese intactă, dar nu ne folosea la nimic. Tot mecanismul de la etajul al unsprezecelea fusese distrus o dată cu blocul.

— Plecaţi? ne întrebă rânjind.

"O să se întâmple ceva!" îmi trecu prin minte.

L-am surprins răsucindu-se, de parcă s-ar fi pregătit să se repeadă la noi. I-am intuit mişcarea pe care, de fapt, o ghicisem de mult, de când îl întâlnisem sus, pe terasă. Faţa, gesturile îi erau schimbate ca şi când ar fi fost o altă persoană. Ardea. Ardea de ură.

— Ce-i? i-am zis, deşi nu mai avea nici un rost. Nu te simţi

bine ca ultimul ospitalier în viaţă?

Nu îmi răspunse, dar începu să se legene uşor înainte şi înapoi. M-am prefăcut că vreau să-l iau pe Reh de braţ şi-am căutat cu vârful degetelor arbaleta prinsă de antebraţ. Eram murdari cu toţii. Fumul şi cenuşa se agăţaseră de chipurile noastre şi se amestecaseră cu transpiraţia, formând un strat negru ca machiajul dintr-un film mut.

— Velmer vă vroia, spuse Tod.

Moţul din vârful capului i se colorase în cenuşiu închis. Arăta ciudat.

— Şi acum ce facem? am întrebat. Stăm toţi aici şi-i plângem de milă lui Velmer?

Tod ne bloca drumul spre ieşire. Am încercat să-l împing pe Reh încet spre dreapta.

— Velmer a fost o victimă, strigă Tod. Să nu uitaţi asta! Velmer a fost victima voastră!

Ochii îi erau larg deschişi şi aveau o expresie pe care n-o mai văzusem de mult. Am recunoscut-o, chiar şi după atâţia ani.

— Cred ce vreau, uit ce vreau, dacă trăiesc sau mor, nu depinde de tine, i-am întors vorba.

Tod ridică din umeri de parcă ar fi refuzat să mă ia în seamă. Abia atunci l-am văzut că sângera — un pârâiaş ce se scurgea de-a lungul braţului stâng.

— Întotdeauna am fost un ospitalier. Nu ca fratele tău.

Am tăcut amândoi. Razele soarelui ivite prin crăpături păreau tot atâtea reflectoare prinse de tavan, tot atâtea lămpi fixate în interiorul vitrinelor frigorifice din biroul lui San.

29.

Ne-am cățărat afară din subsol pe-o scară aproape distrusă. Tod ne urma îndeaproape. Ca de obicei, se ascundea în spatele meu, așa cum făcuse și când Konsol-ul mă angajase. De data asta însă, lucrurile erau diferite, pentru că Tod nu mai semăna cu tipul pe care-l știam eu.

Vârtejul tăcuse în sfârșit. Cerul se limpezea, dar orașul dispăruse, iar din zăpadă nu ieșeau decât ruinele etajului întâi. Maelstromul se transformase într-un vânt rece răscolind zăpada.

Tod se sprijini de-un perete.

— Velmer a murit o dată cu distrugerea Consiliului, îmi spuse cu o voce liniștită, aproape impersonală. A urât atât de mult orașul ăsta, încât a trebuit să-l distrugă.

L-am ajutat pe Reh să se așeze pe-o piatră. Aș fi vrut să înțeleagă ce vorbeam și să mă ajute. Am îngenuncheat lângă el și l-am înconjurat cu brațul ca în zilele în care ne antrenam pentru remn. Arbaleta mea se odihnea acum lipită de haina lui. Tod n-ar fi reușit s-o vadă nici dacă și-ar fi schimbat poziția.

— Spehtaacol, îmi șopti Reh.

"Da," am gândit, "și lui Velmer îi plăcea auditoriul, de aceea îl obliga pe Reh să-l asiste la remn."

Tod nu-l auzi, dar simți ceva, deoarece își părăsi adăpostul și se apropie. Era clar că nu-i plăcea să fim atât de aproape unul de altul, chiar dacă Reh era prea slăbit ca să-l atace. Cred că pe mine mă trecea cu vederea, ca și când n-aș fi reprezentat nici un pericol.

Stătea cu faţa spre răsărit şi începuse deja să-şi mijească ochii din cauza luminii. Am simţit o schimbare în spatele meu şi m-am întors, dar nu era decât o sferă strălucitoare şi-o potecă roşie ce se întindea până la orizont. M-am răsucit şi l-am văzut pe Tod cum mă fixa cu o încrâncenare pe care n-o observasem nici în trecut şi nici în timpul ultimei anchete.

— Dacă fratele tău n-ar fi mărturisit unde ascunsese trupul lui Velmer, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, pentru că ospitalierul ar fi rămas mort, iar Reh n-ar fi ajuns pe Gemeni şi n-ar fi fost transformat, spuse cel pe care-l numeam încă Tod, cu vocea triumfătoare, în timp ce moţul i se zbătea bătut de vânt.

Totuşi, faţa îi era palidă şi ochii îi luceau stins în lumina răsăritului. Respira ciudat, iar pieptul i se ridica şi cobora de parcă dintr-o dată aerul nu i-ar fi mai ajuns. Ştiam că era sfârşitul, deşi nu ştiam cum avea să vină.

— Atunci, nici Velmer nu s-ar fi întors pe Pământ şi nu s-ar fi gândit că n-avea rost să îndeplinească misiunea pentru care fusese angajat de Konsol. După cum îl ştiu, cred că adunase destulă ură ca să se răzbune pe cei care-l omorâseră, am spus, prefăcându-mă că nu-i înţelegeam jocul. Tod nu mă lăsă să termin. Mă întrerupse c-un gest pripit al mâinii.

— Velmer a suferit mult pe Gemeni. Retransformarea e foarte dureroasă. E instabilă, dacă nu e tratată. Anormalii care par vindecaţi sunt de fapt îndopaţi cu substanţe care le ţin în frâu procesul de degenerare. Dacă li se suprimă medicamentele, mutaţiile sunt imprevizibile.

Vorbea înăbuşit, cu ochii pierduţi în gânduri, de parcă ar fi trecut cu adevărat printr-o transformare rezervată prevăzătorilor. Tod fusese însă un om obişnuit... N-ar fi trebuit să cunoască astfel de amănunte. M-am gândit la Reh şi mi-am dat seama că Tod nu mintea. Probabil că şi Reh fusese lipsit de medicamente pentru a-l face neputincios şi pentru a se asigura de ajutorul meu. Bănuiseră că nu l-aş fi abandonat. Uitaseră însă să-l ia în calcul pe Velmer. Mi-am dat seama că poziţia ospitalierului nu fusese prea bună înaintea morţii lui. Nimeni nu făcuse o anchetă adevărată. Garr, Darte, toţi ceilalţi răsuflaseră uşuraţi când Velmer dispăruse. Devenise probabil un personaj incomod.

Am oftat.

— Nu mă îndoiesc, am spus cu tărie, dar el era vinovat, pe când ceilalți pre-văzători pe care i-a trimis acolo n-aveau nici o vină. Dacă asta mai are importanță pentru cineva. Important e c-a venit gata să se răzbune și și-a dat seama că de mine putea să dea oricând, dar nu și de Reh, care rămăsese pe Gemeni. M-ai mințit când mi-ai spus că Reh a evadat împreună cu pre-văzătorul. De pe Gemeni nu fuge nimeni! Velmer a inventat povestea cu șantajul și Consiliul, la cererea Konsol-ului, s-a grăbit să-l aducă de pe stație și să-l pună la dispoziția omului desemnat să se ocupe de prinderea lui. Cine să-și imagineze că, de fapt, omul acesta era chiar el, Velmer, care reușise să se strecoare în structurile Konsol și care, la un moment dat, ajunsese la o poziție atât de importantă, încât i se încredințase rezolvarea șaradei Maelstomului? Velmer mânuia Vârtejul și tot Velmer se ocupa de oprirea lui. Încerc să-mi imaginez cum, de fapt, Gemenii au trimis toate informațiile, toate datele referitoare la transformarea lui, dar el le-a oprit și cine știe ce explicație a oferit Konsol-ului. Poate a făcut în așa fel încât eu și Reh să fim bănuiți.

— De ce nu v-a omorât de la început? întrebă Tod ca de dragul conversației.

Am râs ușor.

— De ce-ar fi făcut-o? Vroia să se distreze și el puțin, să vadă cum ne agităm fără să reușim să-l găsim. Ne-a sfidat tot timpul, m-a urmărit cu Vârtejul lui încercând să mă sperie, dar, când a constatat că nu prea i-a reușit, a mai introdus un personaj, o altă ipostază a sa, un anormal care, ori mă ajuta, ori îmi arunca în cameră un mesaj din care eu trebuia să-i deduc identitatea. Fraza "Vocile cântăreților morți răsună ciudat în înregistrări" trebuia să mi-l indice. Sigur că alesese, împrumutând sau copiind, trupul unui om pe care eu îl cunoșteam destul de bine, ca să nu-l bănuiesc prea curând. Cineva pe care-l întâlnise pe Gemeni. Cineva care lucra pentru Konsol, astfel încât să nu fie bănuit. Restul era un joc, o partidă de șah, pe care eu eram menită s-o pierd, pentru ca, la final, să-mi apară și să se laude cât a fost el de deștept și cum i-a păcălit pe toți. Sigur că putea să ne omoare imediat ce venise de pe Gemeni, dar atunci nu i-ar mai fi făcut nici o plăcere. Vroia să ne vadă pierduți în mijlocul

oraşului distrus, plângându-ne de milă şi plini de remuşcări. Oriel, una dintre conştiinţele lui, dorea asta, iar ceilalţi nu se împotriviseră. Nu ajungeam nicăieri dacă-l credeam pe Oriel sursa Vârtejului.

Tod privi în jos şi scurmă cu vârful pantofului în zăpada de pe jos.

— Şi aşa sunteţi acum? întrebă încruntându-se.

— Plini de milă poate, dar nu şi de remuşcări, am spus repede. Pe acestea le lăsăm altora.

Reh privea pierdut spre zidurile în ruină şi, poate, se gândea că o singură dată îi cerusem ceva şi nici atunci nu reuşise să-şi învingă teama de ospitalieri şi de legile lor şi mărturisise ce se întâmplase cu Velmer şi unde-i ascunsese trupul. Dar nici asta nu mai avea vreo importanţă. Aşteptam ca Tod să se apropie destul de mult ca să fiu sigură că aveam să-l nimeresc în plin. Zăpada răscolită de Vârtej se aşternea încet în jurul nostru. Parcă am fi fost despărţiţi de-o perdea de ceaţă. Faţa lui Tod apărea îndepărtată şi vagă. Şi totuşi, soarele roşu scălda ruinele într-un crepuscul uimitor.

— Şi acum ce vrei de la noi? am întrebat.

Tod ne fixa, neînţelegând. Cine ştie ce transformări se produceau în mintea lui. Reh îl ghicise însă de mult. Mai târziu, aveam să mă gândesc la ziua aceea, la soarele şi la oraşul rece, un conglomerat de zăpadă şi moloz. Tod nici nu părea să fi existat cu adevărat, iar acum era doar umbra unui actor dispărut de câţiva ani.

Mă întrebam dacă Velmer îşi păstrase amintirile în timpul retransformării sau le regăsise mai târziu, după întoarcerea de pe Gemeni, după ce rezolvase problema celor cinci conştiinţe îngemănate în acelaşi corp.

— De la tine nu vreau nimic, zise şi privirea i se mută spre Reh.

— Velmer vroia să se răzbune pentru că fusese omorât de Reh, dar tu ce vrei? Asta nu-i lupta ta, am spus prefăcându-mă că nu înţelesesem cine era el de fapt.

Tod tresări de parcă vorbele mele l-ar deranjat. Şovăia. Ceva trecu prin faţa soarelui. Fusese poate o pasăre, dar umbra ce se aşternu o clipă pe faţa lui Tod mă făcu să tresar. În interiorul lui

păreau să se înfrunte mai multe conştiinţe. Reh se mişcă lângă mine. Cuvintele lui încercau să se materializeze. Vroia să comunice prin remn, dar nu reuşea. Tratamentul de pe Gemeni îi distrusese puterile de pre-văzător. Tod se mai apropiase un pas. Oricine ar fi fost acum, în spatele lui se mai afla ceva, ca o ameninţare. Stăteam toţi trei, nemişcaţi şi tăcuţi şi ascultam jocul vântului printre cablurile rupte şi vocile oamenilor care supravieţuiseră dezastrului.

— Nu te cunosc, i-am spus într-un târziu.

Ştiam deja că el nu putea fi Tod, despre care auzisem că fusese prins de ospitalieri şi deportat pe Gemeni pentru că încercase să înşele Consiliul. Probabil că Tod murise de mult şi identitatea îi fusese împrumutată de agentul răzbunător. Velmer se refugiase în Sediul Consiliului? În blocul aşezat în vecinătatea Pieţei Anh? Îmi venea să râd, deşi nu mai era timp nici măcar pentru aşa ceva.

— Consiliul a căzut, probabil, printre primele construcţii. Dacă Velmer s-ar fi aflat acolo, ar fi murit, iar Vârtejul s-ar fi oprit curând după aceea. Şi atunci? am zis, pregătindu-mi arbaleta.

Deşi ştiam că urma să mă atace, când îşi încordă trupul şi ţâşni spre mine, am avut un moment de derută. Am sărit într-o parte, chiar la timp ca să nu primesc lovitura pumnalului. Mi-am dat seama că nici nu-l observasem când scosese arma. Un cuţit cu lamă subţire şi cu mâner reprezentând doi şerpi încolăciţi. Nu-mi aminteam unde-l mai văzusem.

Am rămas la distanţă, dându-ne târcoale. Aş fi putut să folosesc arbaleta, dar îmi dădeam seama că se aştepta la atacul meu şi că era pregătit să se ferească. Trebuia să-i distrag atenţia. Dar cum?

Faţa lui Tod exprima satisfacţia celui sigur pe victorie. Nici măcar nu se îndoia de rezultatul înfruntării. Am simţit cum mă cuprindea furia, dar am respirat adânc, încercând să mă relaxez. Era o greşeală să mă las târâtă de sentimente. Tod începu să se apropie, ţinându-şi lama cuţitului astfel încât să adune pe lamă razele soarelui. O strălucire roşie. O clipă, mi se păru că pumnalul picura sânge şi m-am cutremurat. Am rupt tăcerea:

— De ce un pumnal? am întrebat în timp ce-am făcut câţiva paşi spre stânga.

Tod zâmbi înghețat.

— Forțele aduc mai puțină satisfacție când vrei să te răzbuni. Apoi, moarte pentru moarte.

Ridică pumnalul la nivelul ochilor. I-am urmărit gestul și parcă în minte mi s-a făcut dintr-o dată lumină. Era aceeași armă cu care fusese omorât Velmer. Altă explicație nu putea fi!

Reh gemu și începu să se vaiete ușor. Tod continua să-mi dea târcoale, pândindu-mi mișcările. Cu toate acestea, ceva din comportamentul lui arăta că nu mă credea în stare să câștig partida. Mă subestima. Tod făcu încă un salt și fentă, gata să mă atingă. M-am retras rapid, lăsându-l să câștige teren. Râse răgușit și ochii îi sclipiră.

— E adevărat că Velmer a murit din cauza mea, am spus, dar ceilalți n-au motive să mă urască. Pe Jariel și Tachiel nici măcar nu i-am cunoscut. Pe Armilius chiar l-am ajutat.

Cuvintele mele îl făcură să șovăie. Fața i se întunecă. I-am văzut mușchii încordându-se, degetele strângându-se în jurul celor doi șerpi și mi-am dat seama că se întâmpla ceva în mintea lui.

— E adevărat că ai salvat familia care-l găzduise, spuse poticnit. Dar e la fel de adevărat că a trebuit să se arunce în gol pentru a te proteja. Dacă a avut o datorie față de tine, și-a plătit-o în momentul saltului.

Vocea îi devenise metalică și începuse să-și umezească buzele într-un gest ce-mi amintea de Elgaliel. Era nervos.

— Toți ați fost pre-văzători, am spus cu voce tare, fără să dau impresia că mă adresam cuiva. Nu înțeleg cum puteți asculta de cineva care a trădat Viitazul, iar acum trădează și Consiliul.

Tod mârâi și începu să-și rotească mâinile. Mi-era greu să urmăresc pumnalul care părea să-și schimbe permanent locul. Știam că urma să mă atace din nou și bănuiam de data aceasta nu mai avea chef de joacă.

Soarele dispăru în nori și, în curând, din cer începu să se cearnă o ninsoare deasă. Amândoi stăteam nemișcați, încercând să ne ghicim punctele slabe. Deodată, Tod se repezi la mine, iar mișcările îi erau atât de rapide, încât am fost atinsă, deși m-am ferit. Când m-am redresat, brațul îmi zvâcnea și-mi sângera. Tod mă privi plin de satisfacție. Zâmbi atrăgător, așa cum numai Velmer putea s-o facă. Mi-am pipăit rana cu degetele și-am strâns

din dinți. Durerea era destul de puternică, dar din fericire tăietura nu era gravă. „Numai puțin," mi-am zis, „numai puțin! Să se creadă stăpân pe situație."

Am început să râd. Tod mă privi dezorientat. Eram conștientă că prin ochii lui mă priveau toți ceilalți. Armilius, Oriel farsorul, Elgaliel, Tachiel și Jariel.

— Pre-văzători? am spus cu dispreț. Numai niște trădători care acum tolerează un ospitalier.

Tod se înroși, gura i se strâmbă și dintr-o dată începu să strige.

— Blestemată! Blestemată! Blestemată!

Urletele erau îngrozitoare, iar fața lui Tod devenise de nerecunoscut. Trupul i se mișca spasmodic, de parcă mai multe conștiințe ar fi încercat să-l ia în stăpânire. Mi-am pregătit arbaleta.

— Blestemați suntem cu toții! am spus.

Tod nu mai apucă să-mi răspundă. Primul disc pluti spre el, alb și strălucitor ca ninsoarea căzută în ziua aceea. Îi lovi gâtul, iar al doilea disc îl urmă imediat. Mai rămase câteva clipe în picioare, fixându-mă intens, de fapt, privind dincolo de mine, pentru că ochii lui nu mai erau în stare să vadă decât poteca roșie și globul solar prins la capătul ei.

L-am urmărit cum se prăbușește încet pe grămada de moloz. Aveam arbaleta pregătită, deși Velmer și celelalte conștiințe ascunse în trupul lui Tod cel dispărut muriseră de la prima lovitură.

Tod fusese și el un pre-văzător. Velmer, deși ospitalier, posedase câteva din forțele celor de la Viitaz. Acum zăcea cu fața in jos și zăpada începuse deja să-l acopere într-un mormânt de gheață, copie a celui în care Reh îl mai îngropase o dată. L-am părăsit acolo, lăsând vântul și ninsoarea să facă restul. Îl omorâsem, deși înțelesesem că inconsecvența și șovăiala îi veneau din faptul că nu era nici Velmer, nici Tod pe de-a întregul, nici Armilius, nici Elgaliel, Jariel, Oriel sau Tachiel, ci fiecare dintre ei trăind o viață separată, dar toți urând Consiliul și orașul care-i condamnase.

Am început să mergem prin cartierul distrus, sub cerul metalic. Mă gândeam că Velmer pedepsise orașul sperând să ne distrugă și pe noi, ascunzându-se atât de bine în spatele lui Tod,

încât cei doi ajunseseră să acţioneze separat, urmându-şi drumul care avea să-i ducă în acelaşi loc. Dar oare nu reuşise? Nu mai aveam adăpost. Nici provizii, nici un prieten care să ne ajute. Cei care ne cunoscuseră erau probabil deja morţi, îngropaţi sub rămăşiţele clădirilor. Vânătorii rămâneau ultima noastră şansă. M-am trezit rugându-mă în gând să nu mă fi înşelat, iar viziunile mele să fi arătat cu adevărat salvarea ce avea să vină.

Umblam amândoi pierduţi prin ninsoare, căutând tabăra vânătorilor, împăcaţi unul cu altul, deşi Reh se transforma din nou şi, de data asta, degradarea era iremediabilă, iar eu citeam totul în cutele pielii şi în ochii lipsiţi de strălucire. Îl susţineam, navigând prin mijlocul viscolului ce se stârnise pe neaşteptate, ca două corăbii pierdute spre un adăpost la care nu mai aveau să ajungă. Mă gândeam că Velmer se întorsese şi se ascunsese în trupul lui Tod ca, până la urmă, să aibă parte de acelaşi mormânt de gheaţă. Mă întrebam cât de mare fusese teama pe care Reh o simţise faţă de ospitalieri, de vreme ce mărturisise o crimă care ne punea pe amândoi în pericol.

La un moment dat, l-am auzit pe Reh vorbind şi pronunţând clar cuvintele:

— Să ne oprim o clipă.

De la moartea lui Velmer, Reh părea să se topească, de parcă ospitalierul l-ar fi tras după el. Am căutat un loc de popas şi în curând am descoperit locul în care-o placă din fosta structură ieşea oblic din moloz. Era un adăpost în care puteam să ne ferim de vânt şi de ninsoare. L-am ajutat pe Reh să se aşeze şi l-am învelit cu pledul pe care încă-l mai purta pe umeri. M-am ghemuit lângă el şi l-am îmbrăţişat, încercând să-l încălzesc. Tremura, ţinea ochii închişi şi faţa îi era de culoarea zăpezii. La un moment dat, îşi răsuci capul şi mă privi trist. Aş fi vrut să-l ajut, să-i dau măcar o speranţă de salvare, dar nu puteam să vorbesc. Simţeam un nod în gât şi privirea mi se tulburase. Chiar dacă vânătorii reuşeau să ne găsească printre ruine, pentru el era deja prea târziu. Eram pierduţi în marea de resturi, de armături strivite, de bucăţi de sticlonit cu margini tăioase; ştiam că nu mai exista nici un drum, nici cele aeriene care se prăbuşiseră, nici cele dintre blocuri care fuseseră acoperite de dărâmături.

Şi totuşi, simţeam prezenţa vânătorilor, îi vedeam coborâţi din maşini, uimiţi în faţa munţilor de ruine, parcă imposibil de trecut, şi priveam prin ochii lor dezastrul oraşului aşa cum apărea dinspre câmpie. Mi se păreau atât de cunoscuţi, deşi nu-i întâlnisem niciodată. Pentru o clipă, am avut imaginea lui Zelei şi-a vraciului care-mi ghicise când eram mică. Vânătorii ne căutau trimişi de ei. Nu înţelegeam de ce atât de târziu, de ce după atâţia ani. Să-i fi chemat în ajutor fără să-mi dau seama?

Reh gemu lângă mine. Teama mă cuprinse din nou şi-un cerc de gheaţă începu să-mi strângă pieptul. Sufeream aşa cum nu mai suferisem până atunci. Tot trecutul în care Reh încercase să mă protejeze se întorcea în acel moment împotriva mea cu sentimentul clar că eşuasem, că nu reuşisem să-mi plătesc datoria pe care-o aveam faţă de el. Vântul bătea cu putere, spulberând zăpada chiar şi în adăpostul nostru improvizat. Nu mai era nimic de făcut. Am închis ochii, dar câteva lacrimi îmi alunecară pe obraji.

Prea târziu. Era mult prea târziu.

Am privit faţa lui Reh cu trăsături atât de plăcute înainte. Obrajii i se subţiaseră, orbitele i se adânciseră, nasul se ascuţise într-o caricatură a ceea ce fusese în trecut. Nu-i vedeam trupul, dar îl simţeam cutremurându-se de parcă s-ar fi împotrivit schimbării.

Prea târziu.

I-am văzut din nou pe vânători hotărându-se să străbată ruinele şi mi-am adunat forţele, încercând să-i chem, să le arăt locul unde ne găseam. Avea să dureze ore până să ajungă la noi şi Reh începuse să se stingă. Avea privirea absentă, buzele i se mişcau fără să rostească un cuvânt, nările-i erau dilatate, respiraţia poticnită. Nu-l trataseră cu adevărat, ştiam asta, iar ura mea era îndreptată doar spre nişte morţi. Dacă aş fi vrut să urmez calea lui Velmer, nu aş mai fi avut pe cine pedepsi. Poate doar Gemenii...

Era mult prea târziu!

Vânătorii veneau spre noi, ocolind, căţărându-se, poticnindu-se la tot pasul. Reh se mişcă şi i-am simţit mâna încleştându-se pe braţul meu. Mă privi adânc în ochii şi apoi dădu încet din cap şi-mi zâmbi. Apoi, capul îi alunecă într-o

parte. Dormea, iar somnul îi era uşor ca ninsoarea ce acoperea oraşul. Faţa îi era destinsă, ochii mai puţin înfundaţi în orbite. Treptat, redevenea Reh pe care-l cunoscusem în copilărie.

Prea târziu.

L-am lăsat să se odihnească lângă mine şi, în timp ce pentru el clipa se prefăcea în eternitate, m-am întrebat, aşa cum mă întreb şi acum, după atâţia ani, care a fost cuvântul sau frântura de vis pe care mi-o şoptise prin remn în ultima seară petrecută împreună.

STAR WARS

1. Ameninţarea Fantomei
2. Planeta Adormită
3. Moştenitorul Imperiului
4. Asaltul Forţei Intunecate
5. Ultima Poruncă
6. Ochiul Minţii
7. Umbrele Imperiului
8. Capcana Paradisului
9. Gambitul Hutt
10. Zorii Rebeliunii
11. Darth Maul - Vânătorul din Umbră
12. Apropierea Furtunii
13. Atacul Clonelor
14. La Răscruce
15. Labirintul Răului
16. Răzbunarea Sith
17. Spectre din Trecut
18. Viziuni din Viitor
19. O Nouă Speranţă
20. Imperiul contraatacă
21. Întoarcerea lui Jedi

www.amaltea.ro/starwars

În trecutul învăluit de negura vremurilor, lumea lui Azeroth s-a umplut cu creaturi fabuloase de felurite neamuri. Misterioşii elfi şi gnomii îndesaţi trăiseră printre oameni într-o relativă pace şi armonie – până în clipa în care sosirea armatei demonice cunoscute ca Legiunea Arzătoare a năruit pe vecie liniştea lumii. Acum, orcii, dragonii, goblinii şi trolii se luptă pentru supremaţia asupra unor împărăţii fărâmiţate, în stare de război – episod al unui scenariu malefic, grandios, care va determina soarta lumii din WARCRAFT.

O serie de poveşti originale despre război, magie şi eroism, bazate pe jocul electronic cu vânzări record şi premii remarcabile produs de Blizzard Entertainment

Ziua Dragonului

O încrâncenată revoltă în sânul celor mai înalte ranguri de vrăjitori ai lumii îl va trimite pe magul Rhonin într-o călătorie periculoasă în inima ţinutului Khaz Modan-ului, controlat de orci. Ceea ce va descoperi acesta este o conspiraţie vastă, inimaginabilă, mai întunecată decât i-ar fi trecut vreodată prin cap, o ameninţare care îl va împinge a încheia o alianţă primejdioasă cu creaturi străvechi ale aerului şi focului, în cazul în care lumea Azeroth-ului va mai apuca un alt răsărit.

Stăpânul Clanurilor

Sclav. Gladiator. Şaman. Căpetenie de Război. Enigmaticul orc Thrall a fost toate acestea. Crescut din copilărie de oameni cruzi, care sperau să-l transforme într-un pion perfect, Thrall este mânat atât de sălbăticia propriei inimi, cât şi de abilităţile dobândite în timpul educaţiei sale, spre a-şi urma un destin pe care abia începe să-l înţeleagă: ruperea legăturilor sclaviei şi redescoperirea tradiţiilor poporului său. Acum, povestea tumultuoasă a drumului său în viaţă o saga a onoarei, urii şi speranţei va fi, în sfârşit, spusă...

Ultimul Gardian

Gardienii Tirisfal-ului: o dinastie de învingători cu puteri divine, fiecare dintre ei ducând, de unul singur, un război secret împotriva legiunii Arzătoare. Soarta lui Medivh este aceea de a deveni cel mai măreţ şi cel mai puternic reprezentant al Ordinului. Sufletul i-a fost însă pregătit de întuneric, inocenţa călcată în picioare; puterile ce ar fi trebuit să lupte în numele binelui slujec acum răului. Sfâşiat între două destine, lupta lui Medivh împotriva propriei răutăţi a devenit una cu soarta Azeroth-ului însuşi...şi a schimbat lumea, pentru totdeauna.

www.amaltea.ro/warcraft

BLIZZARD

Ana-Maria Negrilă

www.diasfera.ro/negrila

Împăratul Gheţurilor

A sosit o nouă glaciaţiune, iar oraşele, izolate unele de altele, sunt prinse în gheţuri peste care numai vînătorii nomazi mai au curajul să se aventureze. Pentru tânăra Sich, viaţa oricum nu a fost niciodată prea uşoară, căci părinţii ei, clarvăzători din organizaţia Viitaz, au fost făcuţi să dispară de sinistra poliţie secretă a Ospitalierilor. Acum, când trecutul ei pare să fi fost definitiv lăsat în urmă, un vârtej enorm distruge clădiri, căutând parcă să-i dea de urmă tinerei. şi dacă tornada ar fi controlată de o persoană cu puteri supranaturale? În războiul secret dintre concernuri şi facţiuni, Sich e singura care poate găsi sursa vârtejului înainte ca oraşul să fie devastat...

Oraşul Ascuns

Sunt tot în Bucureşti, dar nu în cel pe care îl ştiu, ci într-un altul mai obscur, mai ascuns. Aproape nu-mi vine să cred cum o astfel de întindere, cum o citadelă de aşa de mari dimensiuni a rămas necunoscută şi nedescoperită în mijlocul a peste două milioane de oameni. Cred că întotdeauna am simţit-o existând pe undeva pe aproape, chiar dacă intrarea mi-a rămas mult timp ascunsă. Parcă aş mai fi trăit o viaţă şi uneori citesc cu interes articolele care au năpădit ziarele în ultima vreme şi care povestesc despre oameni ce par să îşi amintească frânturi dintr-o altă existenţă, dintr-un alt timp, dintr-un spaţiu grecesc ce a existat odată înaintea vechiului Bucureşti. Şi eu visez uneori cum am construit un labirint şi poate de aceea tot încerc să-l găsesc, oricât de neverosimilă mi s-ar părea existenţa lui după ce mă trezesc din somn. Poveştile acestea şi cele legate de clonări formează articolele de succes ale timpului. Toate ziarele le alătură de parcă s-ar crede că există o legătură între ele.

Liviu Radu

www.diasfera.ro/radu

Babl

Cazul Iov - secţiune multiplan

nivelul n-1

Ciudată fiinţă e căţeaua asta, măi Iezechiel! Eu, Iov, i-am înecat căţeii şi, în loc să-i apere, să mă muşte, să plece în lume şi să-şi caute un stăpân mai bun, mi-a lins mâinile, m-a privit cu ochi plini de devotament, de parcă n-ar fi contat decât placul meu. O flămânzesc, nu-i dau apă, iar ea îmi apără gospodăria şi bunurile, punându-şi viaţa în joc. O s-o chinui în toate felurile, să văd dacă o să se răzvrătească, până la urmă... Iar dacă o să se dovedească devotată şi credincioasă, poate că o să am grijă de ea şi-o s-o răsplătesc pentru toate cele pe care le-a îndurat...

nivelul n

Ciudată fiinţă e omul ăsta numit Iov, măi Sataniel! Eu, Iahve, i-am omorât copii, l-am molipsit de lepră şi de cele mai scârboase boli, iar el, în loc să-mi reproşeze modul în care îi răsplătesc credinţa, să-şi caute un Dumnezeu mai bun, mai blând, se supune fără împotrivire placului meu, aducându-mi laude şi fiind convins că fac numai ceea ce trebuie. O să continui să-l chinui, dar dacă îţi închipui că se va schimba şi că la un moment dat se va lepăda de mine, atunci te înşeli. Şi, după ce o să mă conving că nici cele mai mari nenorociri nu-l vor face să cârtească împotriva mea, atunci, poate, o să-l răsplătesc pentru toate cele pe care le-a îndurat...

nivelul n+1

Ciudată făptură e Iahve! I-am omorât fiul în chinuri teribile, i-am persecutat credincioşii, m-am străduit ca oamenii să-i respingă învăţăturile, dar el continuă să creadă în logica universală, în capacitatea mea de a guverna universurile. O să continui să-l chinui, şi dacă nu se va schimba, atunci, poate, o să-l răsplătesc pentru toate cele pe care le-a îndurat...

Cifrele sunt reci, numerele-s calde

Dacă sursa de apă a unei comunităţi ar depinde de bunăvoinţa unor creaturi acvatice care anual ar trebui îmbunate cu ofrande? Dacă Sfinxul ar fi de pază la intrarea în Infern în absenţa lui Cerber? Sau Moş Crăciun nu s-ar ocupa numai cu împărţirea cadourilor în seara de Ajun?

Dacă Faust s-ar fi întâlnit cu Mihai Viteazul şi i-ar fi schimbat soarta? Dacă Robespierre ar fi fost vampir, iar Jack Spintecătorul preot? Dacă Albert Einstein ar fi avut o conversaţie cu un înger?

Dar dacă soarta unei societăţi ar depinde de un referendum? Dacă duşmanii ar trebui să ne atingă, iar pentru întâlnirea cu prietenii ne-ar trebui un arsenal în toată regula? Dacă civilizaţii avansate ar pune capcane de neînchipuit în atmosfera superioară a planetelor exterioare? Sau androizii ar învăţa să iubească?

Liviu Radu, povestitorul fermecător pentru care nu există graniţe între genurile literare, ne încântă cu o nouă culegere de nuvele în memorabila tradiţie a volumelor *Spre Ierusalim* şi *Babl*.

Florin Pîtea

www.amaltea.ro/tesatorul
www.diasfera.ro/pitea

"...Era ameţită şi nu prea îşi dădea seama ce se întâmplă, dar înţelese imediat când o ridicară, îi desfăcură braţele şi începură să-i bată cuie printre oasele antebraţelor, sub încheieturi. Mâinile îi zvâcniră şi începură să-i amorţească. Se zbătu şi le scapă din strânsoare arienilor, apoi rămase atârnată în piroane, ca un fluture prins în insectar. Simţi cum umerii şi subsuorile stăteau să-i plesnească. Uite că până la urmă n-avea să moară de mâna mercenarilor Comindserv, îi trecu prin minte un gând mirat. N-ar fi ştiut să spună care alternativă era de preferat..."

"...Cu inima bătându-i nebuneşte, Roger goni cât îl ţineau picioarele printre şirurile de păianjeni care ţeseau netulburaţi. Zdrobi în trecere nenumăraţi gândaci sanitari, sări peste crabii colectori sau îi ocoli ori de câte ori îi ieşeau în cale din semiîntuneric şi în două rânduri se împiedică, cât pe ce să cadă, dar se redresă în ultimul moment.

"Atenţie", se auzi o voce cu timbru oficial în clarobscurul fabricii. „Acesta nu este un exerciţiu, ci o operaţiune a poliţiei Comindserv. Căile de acces ale acestei clădiri se vor bloca până la sosirea echipei de intervenţie. Vă rugăm să rămâneţi pe loc şi să cooperaţi cu forţele de ordine. Repetăm. Acesta nu este un exerciţiu, ci o operaţiune a poliţiei Comindserv..."

În America sfâşiată de Al Doilea Război Civil există undeva o societate fără închisori, fără tribunale, fără cazărmi, fără secţii de poliţie, fără şcoli, fără impozite şi fără legi. O societate al cărei amplasament nu apare pe nici o hartă din domeniul public. O societate care oficial nu există.

Gangland.

Fosta agentă federală Maria Alonzo pleacă în căutarea acestei societăţi care pentru oamenii obişnuiţi e mai puţin decît un zvon. Iar calea ei e presărată cu pericole de neimaginat...

După volumele *Necropolis* şi *An/Organic*, Florin Pîtea ne oferă romanul *Gangland*, o combinaţie explozivă de extrapolare socială şi super-acţiune.

Sebastian A. Corn
www.diasfera.ro/corn

Imperiul Marelui Graal

Orele trecură. Se crăpa de ziuă când Ioakim şi Gushwalla se apropiară de Luchumon, privind cu mirare la crengile aproape frânte, care susţineau ţesătura de *clef de voûte* în care atârnau pietre, săgeţi, şei, coifuri, spade, platoşe, bidoane, taburete, ba chiar şi două colivii.

"Fugarii, mărite Luchumon! Sunt cu toţii în mâinile noastre..." spuse Ioakim, după ce Ziollo atârnă de o sfoară un şobolan viu pe care abia ce-l prinsese. Guzganul chiţăia şi se zvârcolea, făcându-i pe toţi să râdă. Clătina toată reţeaua de fire şi mărci, şi se părea că Luchumonul n-ar mai fi avut cum să agaţe ceva fără riscul de a prăbuşi delicata structură.

"Ce fel de marcă ai pune acum, Ioakim?" întrebă Caile.

"Mărite Luchumon, n-aş îndrăzni să agăţ nimic mai greu decât... această pană!" zise bairacterul, ridicând de jos o pană pe jumătate arsă.

"Hm... Dar tu, principesă?"

Suheila se ridică şi, fără o vorbă, luă de jos o potcoavă şi o prinse într-o frânghie, undeva la marginea reţelei.

"*Clef de voûte*!" anunţă ea, înainte să se aşeze la loc.

* * *

Sartorius se apropie de fereastră. Figura i se lungi:

„Of, au şi venit!" zise, punându-şi uniforma în ordine. Se încinse cu centura, atârnă de ea spada azvârlită într-un colţ al celulei, îşi aranjă pletele dezordonate ce-i căzeau pe obraji.

„Mereu te-am bănuit, Sire, că ai auzul mai fin decât al meu... O fi din cauză că-ţi desfaci cheutorile vortexului?" zise Sartorius, privindu-l cu teamă.

Iar Sparro:

„La ce-ţi foloseşte vortexul dacă, iată, seniorii ajung la porţile temniţei tale fără să-i simţi?"

„Sunt doar un gardian... Doge Sparro!" spuse Sartorius, muşcându-şi buzele. „Cum aş putea să scotocesc văzauzul la fel de bine ca dumneavoastră, seniorii?" Se pregăti să iasă. Când să tragă uşa după el, păru să încremenească. „Încă te... respect, Sire! Mi-ai fost mai apropiat decât un prieten! Îmi pare nespus de rău că a trebuit să te ţin prizonier."

Sparro îi puse degetul pe buze, cu blândeţe, îndemnându-l să tacă.

„Cei de jos te-ar putea citi în văzauz, Sartorius. De ce să le dai prilej să te pedepsească?"

Gardianul privi în pământ. Cu numai un an în urmă, Dogele Sparro Prada încă îi era senior.

Cu numai un an în urmă, Sparro fusese cât pe-aci să devină cel mai puternic om al Imperiului. Suheila Pfaus însă, fiica unui doge mărunt din Platoriad, destăinuise tuturor planurile lui Sparro. Le ştia mai bine decât oricine... Era logodnica lui.

Lucian Dragos Bogdan

www.diasfera.ro/bogdan

Frontiera

Adrian Kawinsky a studiat ani în şir arta sabiei radiante, dar maeştrii săi nu l-au pregătit pentru ceea ce îl aşteaptă pe misterioasa planetă Elba. Dincolo de ţinuturile insuficient explorate ale Elbei, dincolo de societăţile ei bizare şi periculoase, dincolo de comploturi şi trădări se ascund lucruri pe care Adrian nu ar fi avut cum să le bănuiască.

Porţi către alte universuri.

Porţi pe care Adrian şi însoţitorii săi învaţă să le deschidă, iar consecinţele se dovedesc imposibil de controlat...

Lucian Dragoş Bogdan, autorul volumelor *Trilogie* şi *Zeul Kvun*, a scris acum romanul *Frontiera*, un periplu fabulos în care imaginaţia şi aventura ne încântă de la prima la ultima pagină.

Editura DIASFERA

Str. Spătarului Nr 31, Bucureşti

www.diasfera.ro/office@diasfera.ro
www.amaclub.ro/scifi

Tel.: 021 210 65 22
Fax: 021 210 45 55

A sosit o nouă glaciaţiune, iar oraşele, izolate unele de altele, sunt prinse în gheţuri peste care numai vînătorii nomazi mai au curajul să se aventureze. Pentru tânăra Sich, viaţa oricum nu a fost niciodată prea uşoară, căci părinţii ei, clarvăzători din organizaţia Viitaz, au fost făcuţi să dispară de sinistra poliţie secretă a Ospitalierilor. Acum, când trecutul ei pare să fi fost definitiv lăsat în urmă, un vârtej enorm distruge clădiri, căutând parcă să-i dea de urmă tinerei. Şi dacă tornada ar fi controlată de o persoană cu puteri supranaturale? În războiul secret dintre concernuri şi facţiuni, Sich e singura care poate găsi sursa vârtejului înainte ca oraşul să fie devastat...

Ana-Maria Negrilă, autoarea volumului de nuvele *Oraşul Ascuns*, ne oferă în acest roman o poveste captivantă în care ancheta poliţistă, distopia şi paranormalul se întâlnesc într-o combinaţie de neuitat.

ISBN 973-99251-5-4
9789739925150

WWW.DIASFERA.RO